

NORA
ROBERTSOVÁ

TEMNÁ
DAMA

Temná žena

NORA
ROBERTSOVÁ
TEMNÁ
DAMA

Nora Roberts

Pro Marianne a Kye s láskou, nadějí a obdivem

Temná žena

Copyright © 1998 by Nora Roberts
Translation © Soňa Toblášová, 1999
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu HOMEPOR
přeložila Soňa Toblášová
Redakční úprava Hana Porebská
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Sazba Aleš Porebský
Vydalo nakladatelství ALPRESS, s. r. o., v edici Klokan,
Frýdek-Místek, 1999
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín
Vydání první

ISBN 80-7218-287-0

Kapitola 1

Vlhký, ostrý vítr mrazil až do morku kostí. Po stranách silnice se vršil sníh, který na počátku týdne přinesla vánice. Holé stromy se tyčily ze spálené trávy ke šmolkovému nebi jako hrozivé pěsti.

Takový byl v Mainu březen.

Miranda zapnula v autě na plno topení, přehrávač naprogramovala na Pucciniho *Bohému* a pokračovala v cestě s ohlušující muzikou.

Vracela se domů. Po desetidenním přednáškovém turné, neustálém cestování mezi hotelem, univerzitou, letištěm a zase hotelem, se domů víc než těšila.

Pocítovala úlevu nejspíš i proto, že přednášení nesnášela. Znovu a znovu trpěla, když měla předstoupit před řady těch dychtivých tváří. Ale plachost a tréma jí nesměly bránit v plnění povinností.

Byla přece doktorka Miranda Jonesová, Jonesová z Jones Pointu, a na to nikdy nesměla zapomenout.

Jejich město založil hned první z Jonesů, Charles, který se tím navždy zapsal v Novém světě. A Miranda věděla, že i ostatní Jonesové jsou předurčení k významným činům, aby si udrželi pozici vůdčího rodu v Pointu, aby přispívali společnosti, jak se od nich očekávalo.

Protože toužila být od letiště co nejdál, zabočila směrem k pobřeží a dupla na plyn. Rychlá jízda patřila k jejím drobným radostem. Ráda se přesunovala z místa na místo v co nejkratším čase. A při své výšce téměř sto osmdesáti centimetrů a rudých vlasech byla všude nepřehlédnutelná. A stále ve střehu.

Když se tak nezadržitelně řítila ke svému cíli, každý jí šel raději z cesty.

Její hlas prý podle jednoho ctitele připomínal samet zabalený do šustivého papíru. Tohle nedopatření však Miranda obvykle maskovala stručným až úsečným vyjadřováním, které nemělo daleko k rozkazům.

Temná žena

Postavou nezapřela keltské bojovníky mezi svými předky, ale tvář měla čistě novoanglickou. Úzkou, přísnou s dlouhým rovným nosem, lehce zašpičatělou bradou a ostrými lícními kostmi. Její široká ústa byla často stažena do přísné linky a nebesky modré oči měly vážný výraz.

Ted' se ale bavila jízdou v zákrutách a její oči i ústa se usmívaly. Nad útesy viselo temně šedé nebe a moře pod nimi s hromovým řevem naráželo na břeh. Miranda milovala jeho tišivou i rozčilující sílu. Jako dítě litovala stromy, které na srážech odolávaly bouřím jako staří vojáci. Představovala si, jak se k sobě choulí a tiše si stěžují.

Jak silnice šplhala výš, země se začínala zužovat, jako by ji voda na obou stranách ukusovala. To už se před ní vynořil cíp výběžku, připomínající dnou naběhlý kloub, a návrší, odkud zemi i moře přehlížel starý viktoriánský dům. Dole pod ním na útesech čněla bílá věžička strážního majáku.

Ten dům býval jejím útočištěm i radostí díky ženě, která v něm kdysi žila. Amélie Jonesová tu věrná tradici zůstala a snažila se dům zachovat pro svá dvě vnoučata.

Miranda ji zbožňovala. A jedinou bolest, kterou v životě poznala, jí způsobila Améliina smrt, tichá a bez varování, jedné zimní noci před osmi lety.

Dům, úspory a uměleckou sbírku odkázala Mirandě a jejímu bratrovi. Svému synovi, Mirandinu otci, zanechala vzkaz, aby byl alespoň z poloviny takovým mužem, jak si vždycky přála, dokud se znovu nesejdou. Jeho ženě věnovala perlový náhrdelník, protože měla dojem, že jen ten by Elizabeth dokázala ocenit.

To byla celá ona, pomyslela si Miranda. Všechny ty jízlivé poznámky v poslední vůli. Ale vždyť žila sama v tom kamenném domě bez svého manžela víc než deset let.

Miranda přemýšlela o babičce, když došla na konec pobřeží a odbočila na dlouhou příjezdovou cestu k domu.

Ten dům přežil už tolik let a bouří, nelítostných zim a náhlých letních veder. A také, jak si s pocitem viny uvědomila, i léta zanedbávání.

Ani ona, ani Andrew si nedokázali najít čas, aby objednali malíře nebo zahradníka. Kdysi dávno býval dům výstavní, dnes stavěl na

Nora Roberts

odiv jenom své jizvy a spáry. Přesto se Mirandě zdál nádherný, asi jako starší dáma, která nehledí na svůj věk. Jeho štíty a věžičky stále působily impozantním dojmem.

Pergola postavená u boční zdi byla také kouzelná, zvláště na jaře, kdy ji pokrývaly květy wisterií. Miranda se vždycky těšila, jak si na jedné z kamenných laviček vychutná jejich vůni, ale jaro, léto i podzim vždycky tak rychle utekly a teprve v zimě, když byly stonky holé, si Miranda uvědomila, že je zase propásla.

Snad jen několik prken na přední verandě potřebovalo vyměnit. A trámy a okenice, spíš šedé než modré, znovu natřít. Někdo by měl také zastříhnout a přihnojit wisterie, nebo co se s takovými rostlinami dělá.

Ale k tomu se dostane. Dřív nebo později bude muset.

Přesto se okna pořád blyštěla a pekelné tváře chrličů se stále šklebily. Dlouhé terasy a úzké balkóny nabízely výhled do všech stran. Staleté duby stály na svém místě a skupina borovic chránila dům proti větru ze severu.

Miranda se o tenhle malý svět dělila se svým bratrem – tedy alespoň dokud se jeho pití nestalo nepříjemným zvykem. Ale na to nechtěla myslet, protože Andrewa milovala a ráda ho měla vedle sebe.

Když vystoupila z vozu, vítr jí navál vlasy do tváře. Odhrnula je a natáhla se zpátky pro svůj kufrík a laptop. Pobrukovala si poslední tóny Pucciniho skladby a zamířila ke kufru.

Otevřela ho, a když jí vítr znovu zakryl kadeřemi tvář, otráveně vydechla. Ten zvuk ale nedozněl a změnil se v lapání po dechu, protože v tu chvíli ji někdo zezadu prudce chytil za vlasy a zvrátil jí hlavu. Před očima jí zajiskřilo, pocítila bolest a smrtelný strach. Do tepny na krku se jí opřela ledová čepel nože.

V hlavě uslyšela svůj výkřik, ale než ho dokázala vypustit z hrdla, kdosi ji otočil a přirazil na kapotu, až jí bolest v boku docela ochromila. Ruka jí znovu trhla za vlasy. Hlava jí klinkla jako hadrové panence.

Ta tvář byla odporná. Těstovitá a zjizvená. Teprve za několik hrozivých vteřin byla Miranda schopná rozeznat, že se dívá na masku – kus zdeformované gumy.

Temná žena

Neprala se s ním. Nemohla. Nůž, co se jí zarýval do krku, znamenal příliš velké nebezpečí. Při každém nádechu se jí ostří připomnělo pálivou bolestí.

Byl vysoký. Něco přes sto devadesát centimetrů. Snažila se zapamatovat si detaily, zatímco se jí srdce strachy mohlo rozskočit. Musel vážit přes sto kilo, měl široká ramena a krátký krk.

Ach bože.

Hnědé oči, blátivě hnědé. To bylo všechno, co mohla přes štěrbinu v masce rozeznat. Chladné a nezúčastněné oči, oči žraloka, které se dívaly, jak jeho ruka s nožem kreslí na jejím hrdle krvavou čáru.

Na kůži ucítila oheň a na límec kabátu jí steklo pár kapek krve.

„Prosím,“ vydechla a snažila se jeho ruku odstrčit. Nebyla schopná rozumně uvažovat, cítila jen ochromující hrůzu, protože ji špičkou nože donutil zvrátit hlavu a nastavit životně důležitou tepnu.

V duchu si představila, jak ta tepna lehce křupe a ona tam ve stoje, v tratolišti krve umírá jako podříznuté jehně.

„Prosím, nedělejte to. Mám tu tři sta padesát dolarů v hotovosti.“ Jen aby mu šlo o peníze. Ať to jsou peníze, po čem jde, prosila v duchu. Kdyby ji chtěl znásilnit, přála si mít dost odvahy, aby se bránila, i když nemohla vyhrát.

A jestli mu šlo o krev, chtěla to mít jen rychle za sebou.

„Dám vám ty peníze,“ lapala po dechu, když ji odhodil stranou jako balík hadrů.

Dopadla na ruce a na kolena. Cítila, jak si je poranila o štěrkovou cestu. Nenáviděla ten pocit bezmocného strachu, který jí nedovolil udělat víc než ho vyděšeně sledovat. Pozorovala čepel jeho nože, a třebaže jí cosi říkalo, že by měla utéct nebo bojovat, jen se choulila do sebe jako paralyzovaná.

Zvedl její kabelku a její kufřík, pak se sehnul a nožem prořízl zadní pneumatiku jejího vozu. Když nůž vytáhl, vyrazil směrem k ní.

Začala se plazit k domu. Čekala, že každou chvíli znovu zaútočí. Roztrhne jí šaty a zaboří do ní nůž stejně nelítostně jako do té gummy. Ale plazila se dál ojíňenou trávou.

Když se dostala až ke schodům, ohlédla se. Zuby jí drkotaly a oči měla vytřeštěné.

Najednou zjistila, že je zase sama.

Nora Roberts

Krátce oddechovala a plazila se po schodech ke dveřím. Musí dovnitř, zamknout se, dokud se nevrátí zpátky a nezapíchne ji.

Ruka jí dvakrát sklouzla z koule na dveřích, než byla schopná ji pořádně uchopit. Bylo zamčeno. Jistěže bylo zamčeno. Nikdo není doma. Nikdo jí nemůže pomoci.

Chvilí se jen tak bezmocně choulila u dveří, chvěla se v šoku a ve větru, který vanul z kopců.

Hni sebou, poručila si. Sežeh klíč, zavolej policii!

Očima začala těkat po okolí, jako králík, co čeká vlky. Pak se zvedla na nejistých nohou a chtěla hledat svoji kabelku, když si vzpomněla, že ji odnesl.

S modlitbou na rtech otevřela auto a začala v přihrádce hledat náhradní klíče. Nahmátla je, ale vtom ji vyplašil nějaký zvuk. Prudce se otočila a zvedla ruce v obraně.

Neviděla nic. Slyšet byl jen ostrý vítr v černých korunách stromů.

Rychle klopýtala zpátky k domu, zuřivě vrazila klíč do zámku a úlevně vydechla, když dveře povolily. Vpadla dovnitř a zamkla za sebou. Klíče jí vypadly z ruky a zařinčely. Najednou se jí před očima zatmělo, celé tělo z vláčnělo a udělalo se jí na zvracení.

Se stisknutýma zubama se snažila přehlušit zvonění v uších a udělala první krok rozhoupanou halou.

Najednou si uvědomila, že jí nezvoní v uších, ale že slyší telefon. Mechanicky, jako by všechno bylo v normálu, šla zvednout sluchátko.

„Haló?“ Její hlas zněl přízračně jako osamělá rána na buben. „Ano. Ano, rozumím. Budu tam. Musím...“ Miranda třásla hlavou, aby dokázala mluvit souvisle. „Musím jen nejdřív něco... něco vyřídit. Ne, přijedu co nejdřív.“

Ani si neuvědomila, že v ní propuká hysterie. „Už mám sbaleno,“ řekla ještě a rozesmála se.

A smát se nepřestala, ani když zavěsila a bezvládně spadla do křesla. Schoulila se do klubka a její smích se během chvíle změnil v nezvladatelný vzlykot.

Oběma rukama svírala hrnek s horkým čajem, ale nenapila se. Měla strach, že by se hrnek třásl, a tak si o něj jen hrála odřenými dlaněmi.

Temná žena

Už se ovládala – považovala za nutné se ovládnout, když bude jednat s policií.

Jakmile se trochu sebrala, zavolala na stanici a vypověděla všechno úředníkům, kteří za ní později přijeli. Teď když bylo po všem a ona osaměla, se zase nebyla schopná soustředit.

„Mirando!“ Po výkřiku následovalo bouchnutí dveří. Andrew vběhl dovnitř a vyděšeně si sestru prohlížel. „Ach bože,“ vydechl a klekl si vedle ní. Prsty ji hladil po tváři. „Jak je, zlato?“

„Jsem v pořádku. Jenom pár odřenin.“ Ale hlas se jí přece ještě chvěl. „Byla jsem hlavně vystrašená.“

Všiml si od slz umáčených kalhot a krvavých skvrn. „Ten bastard.“ Jeho tišivě modré oči potemněly. „Snad tě...“ Rukama obepjal její dlaně, které stále svíraly hrnek. „Snad tě neznásilnil?“

„Ne, ne. Nic takového. Sebral mi peněženku. Chtěl jenom peníze. Nezlob se, že jsem řekla policii, aby ti zavolali. Měla jsem to udělat sama.“

„To nic. S tím si nelam hlavu.“ Vzal jí hrnek z rukou a prohlédl si její odřené dlaně. „Je mi to tak líto. Pojd', zavezu tě do nemocnice.“

„Není třeba. Mám jenom pár modřin.“ Zhluboka se nadechla, protože v jeho přítomnosti to bylo snazší.

Občas ji rozzuřil, jindy zklamal, ale přece to byl jediný člověk, kterého měla a o nějž se mohla opřít.

Vrátil jí hrnek s čajem a řekl: „Tak se alespoň napij.“ Vstal a začal přecházet po pokoji.

Byl to vysoký, hubený muž, nepodobný Mirandě, jen vlasy měl o něco tmavší, téměř mahagonové. Nervózně se při chůzi plácal do stehén.

„Měl jsem tady být. Ztraceně. Nezlob se, Mirando, měl jsem být doma.“

„Nemůžeš být všude, Andrewe. Nikoho by přece nenapadlo, že mě přepadne na vlastním dvoře. Policie si myslí, že se chtěl nejspíš vloupat do domu a já jsem ho překvapila.“

„Ale prý měl nůž.“

„Jo.“ Dychtivě nastavila krk a ukázala mu červenou linku. „A tak jsem si ověřila, že jsem z té fóbie na nože ještě nevyrostla. Stačí, když ho vidím a přestanu přemýšlet.“

Nora Roberts

Andrew se šel posadit zpátky vedle sestry. „Tak co dělal? Pověz mi to.“

„Najednou se tu zjevil, když jsem vytahovala kufr. Strhl mě zezadu za vlasy a položil mi nůž na krk. Myslela jsem, že mě chce zabít, ale on mě jen srazil na zem, sebral kufřík a peněženku, propíchl mi pneumatiky a zmizel.“ Zmohla se na slabý úsměv. „Trochu jiný návrat domů, než jsem čekala.“

„Měl jsem tady být,“ řekl znova.

„Přestaň, Andrewe.“ Opřela se o něho a zavřela oči. „Jsi tady teď.“ A ji to přece jen uklidňovalo. „Volala matka.“

„Cože?“ Právě chtěl sestru vzít kolem ramen, ale zastavil se a zadíval se jí do tváře.

„Volala právě ve chvíli, kdy jsem vešla do domu. Bože, pořád se mi motá hlava,“ postěžovala si a chytla se za spánky. „Zítřka musím do Florencie.“

„Neblázni přece. Sotva jsi přijela a ještě jsi v šoku. Jak ji vůbec mohlo napadnout, že za ní pojedíš potom, co tě někdo přepadl?“

„Neřekla jsem jí to.“ Pomalu pokrčila rameny. „Nepřemýšlela jsem. V každém případě to řekla jasně. Musím si zamluvit zítřejší let.“

„Mirando, ty si půjdeš lehnout!“

„Ale ano a brzy.“ Znova se usmála.

„Já jí zavolám.“ Sykl jako před nepříjemnou povinností. „Vysvětlím jí to.“

„Ty můj hrdino.“ Láskyplně ho políbila na tvář. „Ale já pojedu. Horká vana a aspirin mě postaví na nohy. A po tomhle dobrodružství bych asi měla změnit vzduch. Myslím, že chce otestovat nějakou sošku.“ Odložila hrnek s čajem, protože vystydl. „Nezvala by mě do Standjo, kdyby to nebylo důležité. Chce rychle nějakého odborníka.“

„Těch má přece ve Standjo dost.“

„No jasně.“ Tentokrát se Miranda usmála doopravdy. „Standjo“ byla zkratka jmen Standfordová-Jonesová. Elizabeth chtěla své jméno pěkně v názvu své firmy. „Takže jestli pro mě posílá, musí to být něco důležitého, něco co má zůstat v rodině. Elizabeth Standfordová-Jonesová, ředitelka firmy Standjo z Florencie, posílá pro experta na italské renesanční plastiky a žádá si někoho z rodiny Jonesů. Nemůžu ji přece zklamat.“

Temná žena

Místo v letadle na zítřejší ráno se jí sehnat nepodařilo. Musela se spokojit s tím, že poletí až večer, ale jen do Říma, a odtud pojedje do Florencie. To znamenalo celý den zpoždění.

Seděla ve vaně a snažila se rychle spočítat časový rozdíl. Elizabeth musela tou dobou být už v posteli a nemělo smysl jí volat. Odloží to na ráno. Jeden den zpoždění její matka snad přežije.

Najednou se ve vaně prudce vztyčila.

Pas! Její pas, řidičák a pracovní průkaz. Vždyť jí ukradl kabelku i kufřík – a s ním i všechny doklady!

„Kruci,“ ulevila si a omyla si tvář, „a tím to všechno hasne.“

Vytáhla z vany špunt za staromódní řetízek a nabitá novou energií vstala a sáhla pro ručník. V ten moment se pod ní podlomilo poraněné koleno. Musela zachytit okraje vany, aby neupadla. Ručník sklouzl do vody. Posadila se tam nahá a snažila se potlačit pláč.

Slzy jí přece doklady nevrátí, nezahojí modřiny a nepomohou dostat se do Florencie. Pomalu se vyškrábala z vany a najednou se uviděla ve vysokém zrcadle na dveřích.

Měla modřiny na ruku, i když si nepamatovala, že by ji za ně chytil. Velkou modročernou zhmožděninu našla i na boku. Důsledek toho, jak ji přirazil na kapotu auta.

Kolena měla sedřená do krve, to levé o něco nateklejší, protože na něj dopadla celou vahou. Šrámy na ruku ji pálily.

Ale nejvíc ze všeho ji fascinovala ta tenká rýha na krku, při pohledu na ni se Mirandě znovu zvedl žaludek. Pomalu k ní zvedla prsty. Přesně opisovala čelist.

Kdyby ji chtěl zabít, dokázal by to snadno.

A to pomýšlení bylo horší než všechno ostatní – její život se na chvíli ocitl v rukou nějakého cizince.

„Už nikdy,“ řekla nahlas a vzala si z věšáku župan. „Něco takového už nikdy nedopustím.“

Najednou ztuhla, protože za oknem zahlédla nějaký pohyb. Vrátil se! Chtěla začít ječet nebo se někde schoulit za zamčenými dveřmi. Ale přinutila se vyhlédnout ven.

Byl to Andrew. Oblékl si starou bundu, ve které obvykle kácel stromy nebo lovil na útesech. V ruce ale držel cosi blýskavého. Zmateně přitiskla tvář na sklo.

Nora Roberts

Golfová hůl? Co chtěl proboha dělat s golfovou holí na zasněženém dvoře?

Ale pak pochopila a pocítila vděčnost, která působila lépe než nějaké tišící prášky.

Strážil ji. Tentokrát už slzy nezadržela. Pak se dívala, jak se zastavil a zhluboka si přihnul z láhve, kterou vyndal z kapsy.

Ach, Andrewe, zavřela oči a srdce jí ztěžklo. Jsme my to ale páreček.

Probudila ji bolest, která vystřelovala z kolena. Miranda zašmátrala po lampičce a nahmátla pilulky, které si připravila na noční stolek. Měla nejspíš poslechnout bratra a zajet do nemocnice, kde by jí nějaký sympatický lékař předepsal něco silnějšího.

Zamžourala na hodiny a zjistila, že je něco málo po třetí. Koktejl namíchaný z brufenu a aspirinu jí tedy dovolil spát alespoň ty tři hodiny.

Znovu si uvědomila, kolik hodin je asi v Itálii. Elizabeth už jistě sedí ve své pracovně. Miranda se natáhla k telefonu a vytočila číslo. S lehkým zasténáním si podložila záda polštářem.

„Mirando, chtěla jsem ti nechat vzkaz v hotelu, kam zítra přijedeš...“

„Bohužel se opozdím. Já...“

„Opozdíš?“ To slovo bylo ostré jako břitva.

„Je mi to líto.“

„Snad jsem ti řekla jasně, jak je to důležité. Zaručila jsem se vládě, že ověřování začne již dnes.“

„Pošlu tam Johna Cartera. Já...“

„Neposlala jsem pro Cartera, ale pro tebe. Všechno ostatní můžeš odložit. Nebo zadat někomu jinému. Snad jsem se vyjádřila jasně.“

„Ale ano.“ Ne, ty pilulky moc nezabírají, ale vztek, který v ní začal doutnat alespoň na chvíli bolest zaplašil. „Snažila jsem se ze všech sil, abych tam byla, jak jsme se domluvily.“

„Tak proč nejsi?“

„Včera mi někdo ukradl pas a další doklady. Pokusím se sehnat nové, co nejdřív to půjde, ale obávám se, že když je dnes pátek, dříve než příští týden to nebude.“

Temná žena

Věděla dobře, jak funguje byrokracie. V něčem podobném přece vyrostla.

„I v místě poměrně klidném jako Jones Point je dost nerozumné nezamykat si vůz.“

„Ty dokumenty nebyly v autě. Měla jsem je u sebe. Dám ti vědět, hned jak budu mít nové. Omlouvám se. Tomu projektu věnuju všechnen čas a úsilí, jakmile se tam dostanu. Zatím nashle, mami.“

Pocítila zvrácené uspokojení, že zavěsila, aniž mohla Elizabeth ještě něco říct.

Ve své elegantní, pět tisíc kilometrů vzdálené kanceláři zírala Elizabeth zmateně na ztichlý telefon.

„Děje se něco?“

To ji vytrhl hlas její bývalé snachy Elise Warfieldové, která seděla naproti s blokem na kolenou. Pozorovala Elizabeth velkýma zelenýma očima a smyslnými rty se mírně usmívala.

Manželství Elise a Andrewa nevyšlo, ale přestože to pro Elizabeth bylo zklamání, do pracovních vztahů rozvod zasáhnout nenechala.

„Ano. Miranda bude mít zpoždění.“

„Zpoždění?“ Elise povytáhla obočí, až jí zmizelo pod hustou ofinou. „To se jí nepodobá.“

„Někdo jí ukradl doklady i pas.“

„No to je hrůza.“ Elise vstala. Měřila pouhých sto padesát pět centimetrů. Její tělo oplývalo smyslnými křivkami a s těmi černými vlasy, hustě obrvenýma očima a plnými rty připomínala sexy vílu. „Někdo je vyloupil?“

„Víc mi neřekla,“ Elizabeth stáhla rty. „Jen to, že si pořídí nové a přijede co nejdřív. Může to trvat několik dní.“

Elise se chtěla zeptat, jestli byla Miranda zraněná, ale z Elizabethhina pohledu vytušila, že to neví anebo ji to právě nezajímá. „Já vím, že chcete s testy začít ještě dnes. Ale to se dá zařídit. Anebo něco odložím a začnu s nimi sama.“

Elizabeth vstala od stolu a vyhlédla z okna. Lépe se jí přemýšlelo při pohledu na město. Florencii považovala za svůj domov už ve chvíli, kdy ji poprvé uviděla. To jí bylo osmnáct, studovala, bláznivě se zamilovala do umění a toužila po dobrodružství.

Nora Roberts

Tohle město jí učarovalo svými červenými střechami, velkolepými chrámy, křivolakými uličkami a rušnými piazzami.

A pak tu byl jeden mladý sochař, který ji krmil špagetami a otevřel její srdce.

Jenže nevhodná partie, až příliš nevhodná. Rodiče ji odvezli do Bostonu, jakmile se o tom románku dověděli. A byl konec.

Otřásla se, že ve vzpomínkách zabrousila až sem. Nakonec si vybrala sama a správně.

Dnes byla šéfkou jedné z největších a nejuznávanějších znaleckých firem na světě. Standjo byla společnost čistě její, ne rodinná, jak se mohlo zdát.

Stále se dívala z okna – upravená, atraktivní osmapadesátnice s vlasy nazlátle obarvenými v jednom z nejlepších místních salónů. Její dobrý vkus se odrážel i v kostýmu od Valentina, který měla na sobě.

Měla čistou pleť a novoanglicky řezanou tvář, na níž se odvážilo ukázat jen několik vrásek. I její ledově modré oči podporovaly vzhled zámožné profesionálky, která si je dobře vědoma svého postavení.

S ničím jiným by se ani nesmířila. Vždycky chtěla jen to nejlepší.

„Ne, počkáme si na ni,“ odpověděla a otočila se k Elise. „Je to její doména, její specializace. Osobně se spojím s ministrem a to zdržení mu vysvětlím.“

Elise se usmála. „Nikdo nemá pro zdržení větší pochopení než Italové.“

„Přesně tak. Tyhle zprávy si probereme později, Elise. Chci ten telefonát vyřídit hned.“

„Vy jste tady šéf.“

„To ano. Ach, zítra přijede John Carter. Bude pracovat v Mirandině týmu. Svěřte mu zatím jinou práci. Nechci, aby tu jen tak lenošil.“

„John přijede? Ráda ho zase uvidím. A vždycky nám může být v laboratoři užitečný.“

„Děkuji, Elise.“

Když Elizabeth osaměla, znovu se posadila za stůl a zadívala se na sejf v protější stěně. Přemýšlela o jeho obsahu.

Temná žena

Miranda musí ten projekt řídit. Tak se rozhodla už ve chvíli, kdy tu sošku spatřila. Bude to projekt čistě její společnosti a Jonesová ho povede. Tak bylo naplánováno. A tak se i stane.

Kapitola 2

Měla pětidenní zpoždění, a tak se pohybovala co nejrychleji. Rozrážela lítací dveře společnosti Standjo a rázovala chodbami vyloženými mramorem. Minula bronzovou repliku Celliniho Persea s hlavou Medúzy a napadlo ji, že výzdoba chodeb je pro její matku typická – návod, jak zničit všechny nepřátele jednou prudkou ranou.

Miranda se zastavila u pultu asistentek, zapsala do knihy návštěv své jméno a hodinu příchodu. Byla pečlivě oblečená do modrého kostýmku, který považovala za elegantní i energicky působící.

Věděla, že pro setkání s ředitelkou jedné z nejvýznamnějších archeometrických laboratoří je vzhled velmi důležitý. Zvláště když je tou ředitelkou vaše vlastní matka.

Když čekala na výtah, cítila, jak se jí zmocňuje nervozita, ale nedala nic najevo.

Ve výtahu si pak rychle opravila rty rtěnkou. Většinou se příliš nelíčila, ale v podobných případech se téhle otravné činnosti nemohla vyhnout.

Ještě si znovu upevnila sponky ve složitém drdůlku, který ji zabral hodně času, a to už se výtah zastavil.

Vystoupila do elegantní haly, jakési vnitřní svatyně své matky.

„*Buon giorno,*“ promluvila Miranda na recepci bezchybnou italštinou. „*So no la Dottoressa Jones. Ho un appuntamen– to con la Signora Standford-Jones.*“

„*Sì, Dottoressa. Un momento.*“

Miranda v duchu přešlápla z nohy na nohu, zatahala se za sako a zakroutila rameny. Někdy jí pomohlo zůstat v klidu, když si představila, jak se pohybuje. Když dokončovala imaginární pochod halou, recepci se usmála a pokynula, aby šla dál.

Miranda prošla další bílou chodbou ke dveřím s cedulkou *Signora Direttrice*.

Temná žena

Zaklepala, jak se od ní čekalo. Odpověď „*Entri*“ se ozvala téměř okamžitě.

Elizabeth seděla za stolem v elegantním saténovém kompletu a jako vždy vypadala perfektně. V okně za ní se rozprostírala Florencie v celé své prosluněné nádheře.

Podívaly se na sebe přes místnost hodnotícím pohledem.

Elizabeth promluvila první. „Jaká byla cesta?“

„Bez problémů.“

„Prima.“

„Vypadáš dobře.“

„Je mi docela dobře. A tobě?“

„Taky.“ Miranda si představila, jak tančí po té úhledné kanceláři divoký indiánský tanec, a dokázala stát jako kadet při přehlídce.

„Dala by sis kávu? Nebo něco jiného?“

„Ne, děkuji.“ Miranda povytáhla obočí. „Nezeptala ses na Andrewa.“

Elizabeth jí pokynula směrem k jedné židli. „A jak se má tvůj bratr?“

Mizerně, napadlo Mirandu. Moc pije, je vztekly a má deprese. „Dobře. Pozdravuje tě,“ zalhala bez mrknutí. „Nejspíš jsi Elise už řekla, že přijedu.“

„Jistě.“ Protože Miranda stála, Elizabeth se zvedla také. „Šéfové všech oddělení jsou informováni, že tu budeš dočasně pracovat. Fiesolská soška má přednost před vším. K dispozici ti bude samozřejmě také laboratoř a kdokoli, koho si vybereš za asistenta.“

„Včera jsem mluvila s Johnem. Takže jste s testy ještě nezačali.“

„Ne. Tohle zdržení se nám nehodilo, takže se očekává, že se do práce pustíš ihned.“

„Proto jsem tady.“

Elizabeth naklonila hlavu ke straně. „Co to máš s nohou? Trochu pokulháváš.“

„Přepadli mě, zapomnělas?“

„Řeklas, že okradli, ne že byla zraněná.“

„Neptala ses.“

Elizabeth vydala cosi jako povzdech. „Mohla jsi mi o tom říct víc.“

Nora Roberts

„Mohla. Příčinou zdržení ale stejně byla krádež dokladů.“ Naklonila hlavu stejně jako její matka. „A to jsem řekla jasně.“

„Myslela jsem...“, začala Elizabeth, ale pak jen odevzdaně mávla rukou. „Proč si nesesedneš, než ti povím, o co jde?“

Takže se jde na věc. Miranda se posadila a zkřížila nohy.

„Muž, který sošku objevil...“

„Ten instalatér...“

„Ano.“ Elizabeth se poprvé usmála. „Carlo Rinaldi. Zřejmě sám umělec srdcem, když ne dílem, protože se svým malováním nikdy nedokázal uživit a otec jeho ženy vlastní instalatérskou firmu...“

Miranda udiveně povytáhla obočí. „Má to nějakou souvislost s tím předmětem?“

„Jenom kvůli jeho vztahu k té věci. Asi žádný neexistuje. Nejspíš o ni doslova zakopl. Tvrdí, že ji našel ukrytou pod rozbitým schodem ve sklepě domu Villa della Donna Oscura. A o to tady právě jde.“

„Někdo to snad zpochybňuje? Jeho historku, nebo samotnou sošku?“

„Jestli ano, pak je ministr s Rinaldiho výpovědí zatím spokojený.“

Elizabeth si složila dokonale upravené ruce na hraně stolu. Záda měla rovná jako pravítko. Miranda se bezděky také narovнала.

„S podivem je hlavně to,“ pokračovala Elizabeth, „jak ji našel, propašoval z domu v brašně s nářadím a dal si načas, než o nálezu někoho informoval.“

Miranda si také založila ruce, aby si zabránila t'ukat prsty do stolu. Vůbec netušila, že teď dokonale kopíruje matčinu pozici. „A jak dlouho ji měl u sebe?“

„Pět dní.“

„Nic se jí nestalo? Prohlédlas ji?“

„Ano. Ale raději nebudu nic dodávat, dokud ji sama neuvidíš.“

„Tak jdem na to.“

Elizabeth se zvedla a přešla k jedné skříni, za jejímiž dveřmi se objevil malý trezor.

„Ty ji schováváš tady?“

„Zabezpečení kanceláře je dostatečné. K trezorům v laboratoři má navíc přístup hodně lidí, a to jsem v tomhle případě chtěla omezit. Alespoň budeš mít na první prohlídku větší klid.“

Temná žena

Elizabeth vytukala svůj kód a vyndala z trezoru kovovou schránku. Položila ji na stůl a vyzvedla z ní předmět zabalený do zašlého sametu.

„Musíme určit i stáří té látky a dřeva z daného schodu.“

„Jistě.“ Třebaže ji svrběly prsty, Miranda vstala a pomalu se blížila k tomu balíčku. „Žádná dokumentace asi neexistuje, že?“

„Zatím ne. Ale historii toho domu znáš...“

„Ale ano. Kdysi to byl dům Julietty Buenodarniové, milenky Lorenza Velkolepého známé jako Temná dáma. Po jeho smrti se měla stát přítelkyní Medicejských. Jednu dobu se v jejím domě scházela veškerá renesančně osvícená společnost z Florencie a okolí.“

„Takže chápeš, jaká možnost se nabízí.“

„Hypotézy mě nezajímají,“ řekla Miranda příkře.

„Samozřejmě. Proto jsme tě pozvali.“

Miranda jemně přejela prstem po sametu. „Takže?“

„Chtěla jsem toho nejlepšího. A také diskrétnost. Jestli se zpráva o tom nálezu dostane ven, začne se divoce spekulovat. A to si Standjo nemůže dovolit. Vláda si nepřije žádnou publicitu, dokud nebude určeno stáří sošky a testy neskončí.“

„Ten instalatér to už patrně řekl všem kumpánům z hospody.“

„To bych neřekla.“ Na Elizabethině tváři se znovu objevil pobavený úsměv. „Vzal sošku z vládní budovy. A jistě dobře ví, že když neudělá, co se mu řekne, může skončit ve vězení.“

„Strach je dokonalý roubík.“

„Ano. Ale to nás stejně nemusí zajímat. Byli jsme pověřeni sošku otestovat a poskytnout vládě tolik informací, kolik věda může zajistit. Proto potřebujeme objektivní názor, a ne někoho, kdo věří báchorkám.“

„Ve vědě není místo pro báchorky,“ zamumlala Miranda a opatrně rozmotala látku.

Srdce jí prudce udeřilo do žeber, když se ta nahá žena vyloupala ze sametu. Zkušeným okem ihned rozeznala brilantní práci umělce, ale ihned se zamračila, aby její nadšení nebylo tak zjevné.

„Dokonale promyšlená i odvedená práce, rozhodně renesanční období.“ Nasadila si brýle a pak teprve sošku zvedla. Potěžkala ji a začala obracet.

Nora Roberts

Proporce byly dokonalé, sensualita zřejmá. Vyvedeny byly i ty nejmenší detaily – prsty na nohou, lýtkové svaly, lokny vlasů.

Byla to vítězná, svobodná, sebevědomá podoba dívky. Tělo měla prohnuté, ruce zvednuté, ne v modlitbě nebo pokoře, ale v triumfálním postoji, napadlo Mirandu. Ve tváři nebyla něžná jako spíš uchvacující. Oči vášnivě přivírala a ústa se jí křivila ve slastném úsměvu.

Stála na špičkách, jako by byla připravená ke skoku do teplého bazénu nebo milencovy náruče.

Ta figura byla nestydatě smyslná a jednu chvíli měla Miranda dojem, že cítí její horkost. Jako by byla živá.

Podle patiny se dalo usuzovat na značné stáří sošky, ale to bylo vždycky ošidné. Patina se dala falšovat. Jenom styl umělce byl nezpochybnitelný. Styl se však dal také napodobit.

„Je to Temná dáma,“ pronesla Miranda. „Julietta Buenodarniová. O tom není pochyb. Tuhle tvář už jsem viděla na mnoha obrazech a plastikách té doby, jenom o téhle sošce jsem nikdy neslyšela. Ještě ty materiály jednou prostuduji, ale pochybuju, že bych ji přehlédla.“

Elizabeth pozorovala spíš Mirandinu tvář než sošku. Na chvílku tam zahlédla radost a vzrušení, přesně jak čekala.

„Ale souhlasíš, že jde o renesanční styl.“

„To ano. Ale těžko lze zatím říct víc. Každý šikovnější student dějin umění někdy kopíroval její tvář. I já jsem to jednou zkoušela.“ Lehce seškrábla nehtem trochu zelenomodrého povlaku bronzové sošky a zdálo se jí, že je velmi silný. Jenže potřebovala vědět mnohem víc.

„Začnu okamžitě.“

V laboratoři bylo slyšet tóny Vivaldiho. Jinak sál svými mikroskopy, zkumavkami a bílými plášti laborantů připomínal nemocnici. Mluvili spolu minimálně, přístroje tiše hučely a Miranda si vzpomněla na rodný dům v Mainu, kde bývala podobně chladná a sterilní atmosféra.

„Už jsi tu dávno nebyla,“ začala Elizabeth. „Ale Elise ti všechno připomene. Máš samozřejmě k dispozici všechno, co se nabízí. Zapsala jsem si tvůj bezpečnostní kód.“

„Dobře.“ Miranda si už připravila zdvořilý úsměv, protože se objevila Elise.

Temná žena

„Mirando, vítám tě ve Florencii.“

„Je hezké být zase tady. Jak se ti vede?“

„Dobře. Mám pořád co dělat.“ Oslnivě se usmála a vzala Mirandu za ruku. „Jak se má Drew?“

„Ne tak dobře, ale také má co dělat.“ Povytáhla obočí, protože jí Elise trochu víc stiskla ruku.

„To je mi líto.“

„S tím si nemusíš dělat starosti.“

„Ale i tak je mi to líto.“ Pustila Mirandinu ruku. „Mám ji provést já, nebo to uděláte vy?“

„Nepotřebuju se procházet,“ ozvala se Miranda, „chci jen plášť, mikroskop a počítač. Udělám nějaké fotky a taky rentgen, samozřejmě.“

„Tady jsi!“ zahlaholil zdálky John Carter. Šéf Mirandiny laboratoře vypadal v tom perfektním prostředí zase jaksi nepatřičně. Kravatu s rozesmátými krávy měl nakřivo, kapsu u pláště natrženou a na bradě zalepenou ranku po nešikovném holení. Z rozčuchaných vlasů mu za uchem vykukoval zbytek tužky a brýle měl špatně vyčištěné.

Miranda měla ihned pocít, že je v bezpečí domova.

„Už jsi v pořádku?“ Tříkrát ji silně plácl po rameni. „A co koleno? Andrew mi řekl, že tě ten chlap shodil na zem.“

„Shodil na zem?“ zhrozila se Elise. „Nevěděli jsme, že jsi byla zraněná.“

„Jenom v šoku. Už je to dobré.“

„Držel jí na krku nůž,“ oznámil Carter.

„Nůž?“ Elise zvedla ruku k ústům. „To je strašné. To je...“

„Chtěl jenom peníze.“ Uklidňovala ji Miranda a podívala se na matku. „A myslím, že už nás stál příliš drahocenného času.“

Elizabeth chvíli mlčela a pak podle Mirandina výrazu usoudila, že na soucit už je pozdě.

„Takže tě nechám na starost Elise. Tvůj průkaz a bezpečnostní karta jsou tady.“ Podala dceři obálku. „Elise by měla zvládnout všechny tvé požadavky. Nebo se můžeš spojit se mnou.“ Zadívala se na své zlaté hodinky. „Za chvíli musím na jinou schůzku, takže tě

nechám pracovat. Doufám, že navečer už od tebe dostanu předběžnou zprávu.“

„Dostaneš,“ kývla Miranda na rozloučenou.

„Neztrácí čas.“ Elise se usmála. „Je mi vážně moc líto, že jsi musela projít něčím takovým. Doufám, že při téhle práci na to dokážeš zapomenout. Připravila jsem ti kancelář.“

„Mirando!“ V tom zvolání bylo tolik radosti, že se Miranda nemusela ani ohlížet, aby poznala hlas s italským přízvukem. A to už ji držel za ruce a líbal.

„Giovanni. Ty ses vůbec nezměnil!“ A opravdu, tenhle chemik byl stále tak neskutečně pohledný, jak si Miranda pamatovala. Tmavý, štíhlý, s očima jako z čokolády a šarmantním úsměvem. Byl sice o pár centimetrů menší, ale přesto se v jeho přítomnosti vždycky cítila žensky křehká. Lesklé černé vlasy měl svázané do ohonu, který měl povolený jen proto, že byl geniální. Giovanni Beredonno.

„Ale ty ses změnila, *bella donna*. Jsi ještě hezčí než dřív. Ale co to slyším o zranění?“ Pohládl ji po tváři.

„To už je pryč.“

„Nechceš, abych někomu rozbil nos, co?“ Lehce ji políbil na jednu, pak na druhou tvář.

„Abych tě nevzala za slovo.“

„Giovanni, Miranda má práci.“

„Jistě, jistě.“ Mávnutím ruky Elise přerušil a Mirandu tím znovu rozesmál. „Vím všechno. Velký projekt a moc pšt, pšt. Když nechá *diretrice* přivést experta až z Ameriky, nebude to nic malého. Tak co, *bellissima*, počítáš i se mnou?“

„Ty jsi na prvním místě mého seznamu.“

Vzal ji pod paži a ignoroval Elisin roztrpčený výraz. „A kdy začneme?“

„Ještě dnes,“ odpověděla a následovala Elise ke dveřím. „Chci, aby se vrstvy koroze a kov začaly testovat okamžitě.“

„Myslím, že Richard Hawthorne by vám mohl být užitečný.“ Elise poklepala na rameno muže, který se hrbil nad klávesnicí počítače.

„Doktor Hawthorne.“ Miranda si prohlížela muže, který na ni mžoural přes brýle, a přesto, že jí byl povědomý, nedokázala si ho ihned zařadit.

Temná žena

„Doktorka Jonesová.“ Plaše se na ni usmál a jeho tvář tím získala na přitažlivosti. Měl úzkou bradu a kalně modré oči, ale ten úsměv připomínal malého chlapce. „Těší nás, že jste zase tady. Četl jsem váš referát o raném florentském humanismu a moc se mi líbil.“

„Děkuji.“ Už si vzpomněla. Jeden čas byl na stáži v jejich Institutu. Po chvíli váhání se rozhodla ho přijmout do svého týmu. „Elise má pro mě kancelář. Nechtěl byste se k nám na chvíli připojit. Ukážu vám, o co jde.“

„Velice rád.“ Znovu si nasadil brýle, pak stiskl několik kláves, aby uchoval svou práci v paměti počítače.

„Není to moc velké,“ začala Elise omluvně, když je uvedla do laboratoře, „ale snad je tu všechno, co budeš potřebovat. Můžeš si samozřejmě o cokoli dalšího říct.“

Miranda se rychle rozhlédla. Počítač, široký pult s mikroskopy i ručním náradím, magnetofon na záznam poznámek, a třebaže místnost neměla okno, docela dobře pro její práci stačila.

Položila na přepážku svůj kufřík a pak i kovovou schránku. Opatrně vyňala zabalenou plastiku. „Chtěla bych znát váš názor, doktore. Už jen dojem z první prohlídky.“

„Ale milerád.“

„Poslední dva dny se tady o ničem jiném nemluví,“ ozval se Giovanni, když Miranda sošku rozbalila. „Ach,“ vydechl, když stála na pultu, „*bella, molto bella*.“

„Krásné provedení.“ Richard si postrčil brýle na nose a mžoural na sošku. „Jednoduché. Osobité. Úžasný tvar i detaily. Perfekcionista.“

„Smyslné,“ dodal Giovanni. „Arogantní a nedostižná ženská.“

Miranda povytáhla obočí a pak se znovu zaměřila na Richarda. „Poznáváte ji?“

„Je to Temná dáma z Medicejských.“

„Také si myslím. A styl?“

„Renesanční, jednoznačně.“ Richard natáhl ruku a dotkl se levé tváře sošky. „Myslím, že nestála modelem pro nějakou mytickou nebo náboženskou postavu, ale čistě za sebe.“

Nora Roberts

„Ano, je to ona,“ souhlasila Miranda. „Myslím, že ji autor zobrazil takovou, jaká byla. Ze svého pohledu. A že ji osobně dobře znal. Budu muset hledat dostupné dokumenty. A v tom byste mi mohl pomoci.“

„Velmi rád. Pokud se prokáže, že jde o význačný artefakt z doby renesance, bude to pro Standjo znamenat mnoho. A pro vás taky.“

Na to už samozřejmě také pomyslela. „Nechvalme dne před večerem. Pokud byla jistou dobu tam, kde ji našli, na vrstvách koroze se to muselo odrazit. Na tyhle testy by ses mohl zaměřit ty,“ obrátila se na Giovanniho, „ale jenom na ně se spoléhat nemůžeme.“

„Uděláš relativní komparaci, termoluminiscenci.“

„Ano.“ Znovu se na Richarda usmála. „Také musíme prověřit tu látku, ve které byla zabalená, a dřevo ze schodu, pod kterým ležela.“

Miranda se bokem opřela o malý dřevěný stolek. „Našli ji ve sklepě domu Villa della Donna Oscura, hned pod prvním schodem. Podrobnosti zatím známe jen my tři. A samozřejmě také instalatér Vincente. Ředitelka si žádá co nejlepší utajení. Takže vaši asistenti musí být spolehliví anebo budou pracovat jen s minimem potřebných údajů. Aspoň do doby, než testy dokončíme.“

„Takže teď je jenom naše,“ mrkl na ni Giovanni.

„Moje,“ opravila ho Miranda s vážným úsměvem. „Budu chtít všechny dostupné informace o tom domě a té ženě. Chci se s ní dobře seznámit.“

Richard přikývl. „Začnu okamžitě.“

Miranda se k sošce obrátila zády. „Podíváme se jí na zoubek,“ zamumlala.

Po několika hodinách práce si Miranda musela narovnat bolavá záda. Soška před ní stála a vlně se usmívala. V patině ani ve vzorku kovu nenašla žádné stopy mosazi, silikonové mědi, platiny nebo jiných materiálů, které se v renesanci nemohly používat. Pod bronzem bylo hliněné jádro, jak bylo u podobných plastik obvyklé. První zkouška korozní vrstvy ukazovala na pozdní patnácté století.

Nic neuspěchej, nařídila si. Předběžné testy nestačí. Zatím pracovala jen na potvrzení negativ. Nic nebylo v nepořádku, neexistovala žádná moderní slitina nebo tah novým nástrojem, ale musí dokázat i pozitiva. Je dáma pravá, nebo falešná?

Temná žena

Udělala si přestávku na kávu a dobré krekry se sýrem, které jí Elise nechala poslat místo oběda. Mirandě už hrozilo vyčerpání z časového posunu, ale silná káva, jakou umí jen Italové ji znovu na chvíli oživila. Ještě odpočívat nemohla.

Usadila se k počítači a vytřukala strohou zprávu pro svou matku. Ona sama mohla pokládat sošku za hádanku, tajemství, které je třeba rozluštit, ale nic z toho se nesmělo objevit v té zprávě.

Odeslala ji matce e-mailem a pak si ji uložila pod svým heslem. Nakonec vzala sošku a rozhodla se provést poslední zkoušku toho dne.

Technici mluvili jen špatně anglicky a příliš se klaněli dceři paní ředitelky. Jednu dívku si Miranda poslala pro další kávu. Pak mohla začít s ozařováním.

Radiace měla lapit elektrony v hliněném jádru bronzové plastiky. Zahřátá hlína pak bude vydávat určitě světlo. Miranda si připravila vše potřebné a každý krok pečlivě zaznamenávala. Měřila výsledné světlo a pak hlinu zahřívala znovu, silněji.

Poté stejným způsobem otestovala i prostředí, kde byla soška nalezena. Vzorky sutí a dřevo ze schodu.

Dál už to byla záležitost matematiky.

Pozdní patnácté století. Jednoznačně.

Savonarola v té době kázal proti luxusu a pohanskému umění, pousmála se Miranda. A tohle byl přímo výstavní protest proti tak úzkoprsmému názoru. Medicejští tehdy vládli celé Florencii, jen s výjimkou krátké doby, kdy byl u moci neschopný Piero Neblahý, kterého pak z města vyhnal král Karel VIII. Francouzský.

Renesance byla v plném proudu a umělci jako architekt Brunelleschi, sochař Donatello nebo malíř Masaccio už provedli revoluci v koncepci a funkci umění.

Z nich pak vzešla nová generace na přelomu a počátku šestnáctého století a lidé jako Leonardo, Michelangelo, Raffaello hledali svůj originální, nekonformní přístup.

Miranda znala autora té sošky. V srdci ho dobře znala. Neexistovalo nic z toho, co vytvořil, co by už nezkoumala tak dobře, jako žena zkoumá tvář svého milence.

Ale v laboratoři nebylo pro srdce místo. Všechny testy musí provést znova. A nejlépe ještě potřetí. Musí porovnat veškeré vzorky

Nora Roberts

bronzových plastik té doby s každou složkou téhle dámy. A z Richarda vytáhne co nejvíc dokumentů.

Nakonec odpověď najde.

Kapitola 3

Svítání nad střechami a chrámy Florencie bylo úchvatné. Oslavné i umělecké. Stejně světlo vstávalo nad městem i v době, kdy slavní muži budovali své chrámy a věže a zdobili je sochami světců a bohů.

Všude bylo ještě ticho, což bylo pro tohle město výjimečné. Slunce si pomalu razilo cestu vzhůru a pozlacovalo vzduch. Svítalo se zatím jen v několika oknech a jedno z nich patřilo Mirandě.

Rychle se oblékla, odvrácená zády od toho podivuhodného výjevu za oknem hotelu, protože už zase myslela jen na práci.

Jestlipak dnes pokročí? Jak blízko se dostane k odpovědi, kterou hledá? Musela se držet faktů, i když bylo tak lákavé spoléhat na instinkt.

Brzký příjezd do práce jí alespoň zaručí pár hodin nerušené práce. I když kolem sebe ráda viděla odborníky, *Temná dáma* už ji docela pohltila a Miranda chtěla na každou fázi toho projektu osobně dohlédnout.

Přitiskla svůj průkaz na sklo vrátnice. Ospalý hlídač se pomalu zvedl od kávy a rozmrzele se šoural ke dveřím.

„Jste tady nějak brzy, Dottoressa Jonesová.“

„Mám moc práce.“

Američané se vrátnému jistě museli zdát divní. „Zapište se do knihy.“

„Jistě.“ Když se Miranda podepisovala, ucítila vůni jeho kávy a hrdlo se jí sevřelo.

„Grazie.“

„Prego,“ zašeptala a vyrazila k výtahu. Takže si nejdřív musí dát alespoň kávu, rozhodla se. Bez hltu kofeinu by jí to stejně moc nemyslelo.

Nora Roberts

Při vstupu na své patro použila odemykací kartu a před laboratoří natukala bezpečnostní kód. Když rozsvítila, ujistila se, že všechno je v naprostém pořádku a místnost je uklizená, jak by si to matka přála.

Během chvilky už měla nachystanou kávu a zapnutý počítač. Pak začala přepisovat poznámky z předešlého večera. Jenom na pět minut si dovolila slastně se zasnít s šálkem kávy v ruce. Vyzula se z pohodlných bot a její ostře řezaná tvář zjihla. Takhle by ji ten vrátný jistě viděl rád.

Pak se rychle zvedla, oblékla si plášť a pustila se do práce.

Znovu prověřila prach ze sklepa, kde byla soška nalezena, a vzorek hlíny opatrně extrahovaný z nitra sošky. Zapisovala číslíčka a pak se na vzorky dívala pod mikroskopem.

Když porovnávala své výsledky na obrazovce monitoru, začali teprve přicházet první zaměstnanci firmy. Objevil se Giovanni s šálkem kávy a čerstvou roládou v ruce.

„Co vidíš?“ dožadovala se hned Miranda a ukazovala mu sošku na obrazovce počítače.

„Vidím ženu, co nedokáže odpočívat.“ Položil jí ruce na ramena a začal ji jemně masírovat. „Mirando, jsi tady už týden, a ještě sis nevzala ani hodinu volna.“

„Ale představuju si to, Giovanni.“

„Aha.“ Naklonil se, aby měl hlavu co nejbliž u její. „Prvotní proces rozkladu, koroze. Ta bílá linka indikuje původní bronzový povrch, ne?“

„Ano.“

„Koroze na povrchu je silná a vrostlá hluboko do kovu, což je typické pro plastiky staré čtyři století.“

„Musíme ještě určit míru růstu koroze.“

„To nebude snadné,“ odpověděl. „Soška byla ve vlhkém sklepě, tam koroze vzniká rychleji.“

„Vezmu to v úvahu.“ Sundala si brýle, protože ji tlačily na nose. „Musíme znát teplotu a vlhkost toho sklepa a vypočítat průměr. Ale ještě nikdy jsem neslyšela, že by se tak silná vrstva koroze dala zfalšovat.“

„Ta látka ale není starší než sto let. Možná i o něco méně.“

Temná žena

„Jen sto let?“ Miranda se na něj podrážděně zadívala. „Víš to jistě?“

„Ano. Jistě si uděláš i vlastní testy, ale dojdeš ke stejnému výsledku. Osmdesát, až sto let. Ne víc.“

Obrátila se zpátky k počítači. „Takže musíme věřit, že na nás v tom sklepe čekala jen sto let. Ale je určitě o mnoho starší.“

„Snad. Na, dej si trochu ke snídani.“

„Hm.“ Vzala si od něj roládu a bezmyšlenkovitě se do ní zakousla. „Osmdesát let, začátek století... První světová válka. Cenné věci se za války vždycky schovávají.“

„To jistě.“

„Ale kde byla předtím? Proč jsme o ní nikdy neslyšeli? Že by i dřív byla ukrytá? Když Piera Medicejského vyhnali z města? To by se dalo pochopit, ale docela zapomenutá?“ nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Tohle není práce amatéra, Giovanni.“ Prikázala počítači, aby sošku zobrazil. „Je to dílo mistra. Určitě existuje nějaká dokumentace. Musím se o tom domě dovědět víc. A o té ženě. Komu vlastně odkázala před smrtí svůj majetek? Měla nějaké děti?“

„Já jsem chemik,“ řekl Giovanni s úsměvem, „ne historik. Na tohle máš Richarda.“

„A už je tady?“

„Ten chodí vždycky včas.“ Vzal ji za ruku, dřív než stačila cuknout. „Pojď se mnou dneska na večeři.“

„Giovanni.“ Stiskla mu ruku a pak se odtáhla. „Oceňuju, že o mě máš takovou starost, ale já jsem v pořádku. Na večeři teď nemám čas.“

„Moc pracuješ a vůbec na sebe nedbáš. Já jsem tvůj přítel, a tak se musím starat.“

„Slibuju, že si dnes večer v hotelu nechám přinést velkou porci jídla.“

Lehce ho políbila na tvář a právě v tu chvíli se otevřely dveře. Elise nesouhlasně povytáhla obočí.

„Nerada ruším, Mirando, ale ředitelka by s tebou o půl páté ráda mluvila.“

„Dobře, Elise. Nevíš, jestli už dorazil Richard?“

„Všichni už ti jsme k dispozici.“

Nora Roberts

„To jsem jí právě říkal,“ dodal Giovanni s úsměvem. Docela přehlédln Elisin chlad a zmizel z místnosti.

„Mirando,“ řekla Elise po krátkém zaváhání, „doufám, že se neurazíš, ale asi bych tě před ním měla varovat...“

Miranda se trochu bavila Elisinou zlostí, ale usmívala se. „Před Giovannim?“

„Je to dobrý chemik a přínos pro firmu Standjo, ale jinak velký sukničkář.“

„To bych neřekla.“ Miranda si nasadila brýle a pohlédla na Elise přes obroučky. „Sukničkář bere, Giovanni spíš rozdává.“

„Snad, ale flirtuje s každou ženskou z firmy.“

„I s tebou?“

Elise svažila obočí. „Občas, a já to toleruji jako součást jeho osobnosti. Ale i tak není laboratoř vhodné místo pro tajné polibky.“

„Bože, jako bych slyšela svou matku.“ Nic nemohlo Mirandu víc rozčítit. „Ale budu na to myslet, Elise, až zase dostanem s Giovannim chuť na divoký sex v laboratoři.“

„Urazila ses, že?“ vzdychla Elise. „Já jen chtěla... On umí být tak okouzlující. Já sama jsem mu málem naletěla, když jsem sem poprvé přišla. Bylo mi tak mizerně...“

„Opravdu?“

Ten nedůvěřivý tón přiměl Elise narovnat se v zádech. „Po rozvodu s tvým bratrem jsem zrovna neskákala radostí, Mirando. Bylo to moc těžké a bolestné rozhodnutí a já jen doufám, že správné. Milovala jsem Drewa, ale on...“ Hlas se jí zlomil a pak prudce zavrtěla hlavou. „Vím jen, že to asi nestačilo...“

Při pohledu na Elisiny zvlhlé oči se Miranda zastyděla. „Promiň,“ zašeptala. „Přišlo to tak rychle. Myslela jsem, že ti to bylo jedno.“

„Nebylo a pořád není.“ Zase vzdychla a mrkáním zaháněla slzy. „Kéž by všechno bylo jinak. Ale nebylo a pořád není. Musím žít svůj vlastní život.“

„Ano, jistě.“ Miranda pokrčila rameny. „Drew na tom byl taky špatně a pro mě bylo nejspíš snazší obviňovat z toho tebe. Rozpad manželství asi nebude nikdy vina jen jednoho člověka.“

„Asi jsme to kazili oba. Zdálo se čistší a méně bolestné to ukončit, než něco předstírat.“

Temná žena

„Jako moji rodiče?“

Elise vytřeštila oči. „Elise, to jsem říct nechtěla...“

„To nic. Souhlasím s tebou. Moji rodiče už pětadvacet let nežijí pod jednou střechou, ale ani jeden z nich se neobtěžuje to ukončit. I když to Andrewovi ublížilo, dávám přednost tvému řešení.“

Ona sama, připustila si, by se asi zachovala stejně – kdyby někdy udělala tu chybu a vdala se. Rozvod se jí zdál humánnější než dlouholeté předstírání.

„Mám se ti omluvit za všechny nepěkné věci, které jsem si o tobě za posledních pár let myslela?“

Elise zkroutila své krásné rty. „Není třeba. Chápu, že držíš se svým bratrem. Víím, jak jste si vždycky byli blízcí.“

„V jednotě je síla.“

„My dvě jsme nikdy nebyly dobré přítelkyně. Kolegyně, pak příbuzné, ale i přes to, co nás spojuje, jsme se k přátelství nikdy nedostaly. Alespoň bychom se tedy k sobě mohly přátelsky chovat.“

„Já moc přátel nemám,“ vyznala se Miranda tak trochu proti své vůli. „Bylo by pošetilé odmítat takovou nabídku.“

Elise už otevřela dveře. „Ani já nemám moc kamarádů,“ řekla tiše. „Je fajn mít tebe.“

Miranda se za ní dojatě dívala. Za chvíli se zvedla a zamkla vzorky a papíry do sejfu.

Krátce se zastavila u Cartera a pověřila ho kontrolou všech vzorků bronzu ze stejného období, i když to chtěla udělat ještě jednou sama.

Richarda našla zabořeného v knihách a papírech. Nosem brázdil mezi řádky jako lovecký pes hledající stopu.

„Tak máš něco, co bych mohla použít?“ zeptala se Miranda.

„Co?“ zamrkal vyplašeně, ale nevzhlédl. „Vila byla dokončena v roce 1489. Architekta zaplatil Lorenzo Medicejský, ale vlastníkem se stala Julietta Buenodarniová.“

„Byla to silná žena.“ Miranda si přitáhla židli a posadila se. „Milenky obyčejně nedostávaly tak cenné nemovitosti.“

„Velmi krásné ženy už začínaly mít jistou moc,“ zamumlal. „A ty chytré věděly, jak ji využít. Tahle, jak se zdá, chytrá byla.“

„To už člověk pozná z její tváře. Ale co mi o ní můžeš říct dál?“

Nora Roberts

„Její jméno se v dokumentech objevuje jen zřídka. A většinou bez podrobností. Její rodinný původ už asi nevypátráme. První zmínka o ní je asi z roku 1487. Snad byla členkou domácnosti Medicejských, nejspíš sestřenka Clarice Orsiniové.“

„Takže Lorenzo si za milenku vybral sestřenici své ženy,“ usmála se Miranda. „Aby to bylo pěkně v rodině.“ Richard jen vážně přikývl.

„To by vysvětlovalo, jak se s ní seznámil. Ale jiný zdroj naznačuje, že byla nemanželskou dcerou některého člena Lorenzovy Neoplatónské akademie. Každopádně v roce 1489 si ji nastěhoval do nové vily. Podle všeho byla stejně oddaná umění jako on a díky svému vlivu přeměnila dům na útočiště mnoha renesančních hvězd. Zemřela v roce 1530, během obléhání města.“

„Zajímavé.“ To byla zase doba, kdy se ukrývají cennosti. Miranda se zamyslela. „Takže zemřela dřív, než mohlo být jasné, že Medicejští zůstanou u moci.“

„Asi ano.“

„Děti?“

„O dětech jsem nic nenašel.“

„Půjč mi několik tvých knih,“ navrhla nakonec. „Pomůžu ti hledat.“

Vincente Morelli by Mirandě klidně mohl dělat strýčka. S rodiči se znal ještě od doby, kdy byli bezdětní, a snad odjakživa měl v mainském Institutu na starost propagaci, tisk a podobné záležitosti.

Když jeho první žena onemocněla, vrátil se s ní domů do Florencie, a nakonec ji tam i pochoval. Tři roky držel smutek a pak se najednou oženil s jednou méně známou herečkou. Gina byla o dva roky mladší než Vincentova nejstarší dcera, a to v rodině způsobilo menší skandál.

Vincente byl kulatý jako soudek na krátkých silných nohách a vzdáleně připomínal Pavarottiho, zatímco jeho žena svou smyslnou krásou mladou Sophii Lorenovou. Málokdy se na veřejnosti objevila bez několika kilogramů zlata na krku a na rukou.

Oba byli hluční a mnohdy neomalení, ale Miranda je měla ráda. Jenom nemohla pochopit, jak se tak extravagantní pár mohl tak dlouho udržet v blízkosti její matky.

Temná žena

„Kopie těchto zpráv jsem už poslala nahoru,“ řekla Miranda Vincentovi, který právě tělem vyplňoval její malou laboratoř. „Až bude čas mluvit s novináři, najdeš v nich všechny potřebné informace.“

„Ano, ano. Fakta jsou jasná, ale řekni mi, co si o tom myslíš, *cara*. Musíme to trochu podbarvit.“

„Myslím si, že máme před sebou pořád dost práce.“

„Mirando.“ Vincente se s přesvědčivým úsměvem naklonil v židli, až pod jeho vahou povážlivě zaskřípěla. „Tvá krásná matka mi zatím svázala ruce. Takže až o tom začneme mluvit s tiskem, musí to mít šťávu, sílu a kousek romantiky.“

„Jestli se prokáže, že je soška pravá, bude to síla samo o sobě.“

„Ale co dál? Krásná, talentovaná dcera paní *direttore* přijede kvůli tomu přes moře. Jedna dáma kvůli druhé. Co si o ní vlastně myslíš? A co k ní cítíš?“

Miranda povytáhla obočí a zaťukala tužkou do stolu. „Myslím si, že fiesolská plastika je devadesát čtyři centimetrů vysoká, dvacet čtyři celých šedesát osm desetin kilogramu těžká. Je to ženský akt z doby renesance, pravděpodobně z konce patnáctého století.“

Vincente už zvedal oči v sloup. „Začínáš se příliš podobat své matce.“

„Urážkami u mě ničeho nedosáhneš,“ varovala ho Miranda s úsměvem.

„Děláš mi to ještě těžší, *cara*.“ Vincente už byl rozhodnutý poskytnout novinářům, až přijde čas, svoje vlastní barvitě názory.

Elizabeth si rychle pročítala nové zprávy. Miranda je vypracovala s velkou pečlivostí, ale bylo z nich patrné, kam její práce směřuje.

„Takže jsi přesvědčená, že je pravá.“

„Všechny testy dokazují, že je čtyři sta padesát až pět set let stará. Máš tam kopie všech fotografií a chemických testů.“

„A kdo je dělal?“

„Já.“

„A termoluminiscenci?“

„Taky já.“

Nora Roberts

„Určení data podle stylu a dokumentace je také tvoje práce. Mělaš dozor nad všemi testy a porovnávala jsi vzorce podobných sošek.“

„Proto jsem přece tady, ne?“

„Ano, ale také jsi měla za zády tým expertů. Čekala jsem, že je trochu víc využiješ.“

„Když dělám zkoušky sama, mám větší přehled,“ odsekla Miranda. „Sníží se tím možnost chyby a je to moje parketa. Už jsem přece určila dataci pěti podobných plastik.“

„Jedna z nich ale měla průkaznou dokumentaci a zprávy od archeologů.“

„I tak,“ snažila se Miranda potlačit vztek. V duchu si představila, jak divoce gestikuluje a zatíná pěsti, a ruce tak udržela v klidu. „Abych vyloučila omyl, konzultovala jsem problém s Louvrem, Smithsonianem i Bargellem. Myslím, že jsem poměrně důvěryhodná.“

„Tvoji důvěryhodnost nikdo nezpochybňuje,“ řekla Elizabeth znaveně. „Ani tvé schopnosti. Kdybych o tobě pochybovala, nejspíš bych tě sem nezvala.“

„Tak proč pochybuješ teď?“

„Jenom mě udivuje, jak málo pracuješ v týmu, Mirando, a pak taky to, že sis udělala názor už ve chvíli, kdys tu sošku uviděla.“

„Bezpečně jsem poznala styl, období i autora.“ Stejně jako ty, zuřila Miranda v duchu. Stejně dobře jako ty, sakra! „Přesto,“ pokračovala odměřeně, „jsem provedla všechny standardní testy, všechno jsem několikrát ověřila a zdokumentovala. A můj závěr je, že soška zavřená v sejfu je vyobrazením Julietty Buenodarniové, asi z roku 1493 a je dílem mladého Michelangela Buonarrotiho.“

„Souhlasila bych, že jde o styl Michelangelovy školy.“

„O jeho školu jít nemůže, bylo mu tehdy sotva dvacet. A jen génius by mohl napodobit génia.“

„Podle mého neexistuje žádná dokumentace, která by to mohla potvrdit.“

„Pak ji musíme najít, pokud ale vůbec existovala. Máme přece mnoho dokumentace od prací, které se nikdy nenašly. Proč by nemohla být i soška bez dokumentace? Co třeba popis k fresce Bitva u Casciny. Ztracený. Nebo plastika Julia II. – zničená. Mnoho svých maleb a dokumentů přece vlastnoručně před smrtí spálil.“

Temná žena

„Ale víme, že existovaly.“

„*Temná dáma* přece existuje! Doba a styl jsou prokazatelné, muselo jít o jeho ranou práci. Bylo mu asi tak osmnáct. To už ale stvořil *Madonu na schodech a Kentaury*. Svého génia už prokázal.“

Elizabeth jen trpělivě pokývala hlavou. „Není pochyb, že je to mistrovské dílo a má jeho styl. Ale ještě to nedokazuje, že on je skutečně autorem.“

„Žil přece v paláci Medicejských, Lorenzo ho měl téměř za syna. Znal ji. Existují zápisy o tom, že ji skutečně znal. A ona často stála modelem. Bylo by spíš divné, kdyby ji také nevyužil. A tys o téhle možnosti věděla, už když jsi pro mě poslala.“

„Možnost a jistota jsou dvě různé věci, Mirando.“ Elizabeth si složila ruce na prsou. „A jak jsi sama řekla hned po příjezdu, tady nás možnosti nezajímají.“

„Ale já ti dávám fakta. Složení bronzů je přesné, rentgen jasně prokázal práci s nástroji té doby. Hlína i úlomky byly odatovány. Je to pozdní patnácté století. S největší pravděpodobností poslední desetiletí.“

Zvedla ruku dřív, než mohla matka promluvit. „Jako expert v oboru a po dlouhém a podrobném zkoumání předmětu tvrdím, že jde o Michelangelovu práci. Chybí pouze jeho podpis, a ten on, kromě římské *Piety*, nikdy nezanechával.“

„O výsledcích testů nepochybuji,“ trvala Elizabeth na svém, „ale k tvým závěrům mám výhrady. Nadšení si v tomhle případě musíme nechat pro sebe. Nic z toho, co tu padlo, zatím neříkej v laboratoři, ani venku. Kdyby se toho chytil tisk, mohlo by to pro nás mít katastrofální důsledky.“

„Já budu těžko volat novinářům a prozrazovat jim, že jsem identifikovala ztraceného Michelangela. Ale vím, že jsem ho našla.“ Opřela se rukama o stůl. „Vím to. A dříve nebo později to budeš muset připustit taky.“

„Nic bych si nepřála víc, to mi věř. Ale zatím ani muk.“

„Já to pro slávu přece nedělám.“

„My všichni to děláme pro slávu,“ opravila ji Elizabeth s náznakem úsměvu. „Proč si to nepřiznat? A jestli se tvá teorie potvrdí,

Nora Roberts

budeme jí mít všichni dost a dost. Ale jestli ne, zničíme si pověst. A to já, Mirando, nemůžu dopustit. Snaž se najít tu dokumentaci.“

„To jsem taky chtěla.“ Miranda vstala a vyklopýtala z kanceláře. Zajde si pro všechny ty knihy, vezme si je do hotelu a to by v tom byl čert, kdyby nějakou stopu nenašla.

Když ve tři ráno zazvonil telefon, seděla Miranda v posteli obklopená knihami a jeho zvuk ji vytrhl ze snu plného slunce a hudby.

Zmateně zamžourala do světla, které zapomněla zhasnout, a sáhla po sluchátku.

„Pronto. Doktor Jonesová. Haló?“

„Mirando, potřebuju, abys co nejdřív přišla ke mně domů.“

„Cože? Mami?“ Zírala nechápavě na hodiny. „Jsou tři ráno...“

„Já vím moc dobře, kolik je. Stejně jako ministrův náměstek, kterého asi před půlhodinou vzbudil jeden novinář a chtěl vědět podrobnosti o Michelangelově ztracené sošce.“

„Cože? Ale...“

„Nechci to rozebírat po telefonu.“ Elizabethin hlas se chvil zlostil.
„Víš, jak se ke mně dostaneš?“

„Ale jistě.“

„Čekám tě do půl hodiny,“ řekla ještě a zavěsila.

Miranda to stihla za dvacet minut.

Elizabeth měla malý, elegantní dům, typicky italské dvoupatrové obydlí s bílou fasádou a červenou střechou. Z jeho zpola zastíněných oken prýštilo do tmy jasné světlo. I když byl prostorný, ani Elizabeth, ani její dceru nikdy nenapadlo, že by měly, pokud jsou obě ve Florencii, bydlet pod jednou střechou.

Dveře se prudce otevřely, dřív než Miranda stihla zaklepat. Na prahu stála Elizabeth v jemně oranžovém županu, dokonale upravená jako vždycky.

„Co se stalo?“ chtěla vědět Miranda.

„Na to se chci zeptat já tebe.“ Elizabeth jen se sebezapřením nepráskla dveřmi. „Jestlis tímhle způsobem chtěla dokázat svou pravdu nebo mi způsobit profesní problémy, pak jsi stejně skončila.“

„Já nechápu, o čem mluvíš.“ Miranda neměla čas si sepnout vlasy a teď si je nervózně odhrnula z čela. „Říkalas, že volal reportér...“

Temná žena

„Přesně tak.“

Krokem generála napochodovala Elizabeth do přední haly. Vše tam bylo vyvedeno v jemných pastelových barvách. Miranda si bezděky uvědomila, že místnost působí spíš jako výkladní skříň než domov.

„Ten reportér samozřejmě odmítl prozradit svůj zdroj, ale informace měl víc než dobré.“

„Vincente by do tisku nic předčasně nepustil.“

„Ne,“ potvrdila Elizabeth chladně, „Vincente ne.“

„Že by to měl na svědomí ten instalátér?“

„Ten by mu nemohl dát fotky té sošky a výsledky testů.“

„Výsledky testů?“ Protože se pod ní začala podlamovat kolena, musela si Miranda sednout. „Mých testů?“

„Testů firmy Standjo,“ procedila Elizabeth mezi zuby. „I když jsi je dělala ty, hlavní odpovědnost je stejně na naší laboratoři. A její reputace tím byla zásadně ohrožena.“

„Ale jak...?“ Najednou ten pohled v matčiných očích pochopila. „Ty si snad myslíš, že jsem tomu reportérovi zavolala já? A dala mu výsledky svých testů?“

Elizabeth jen mlčky pozorovala Mirandinu rozčílenou tvář. „A udělalas to?“

„Ne, neudělala. I když jsme o důsledcích nemluvily, nikdy bych takhle náš projekt neohrozila. I moje pověst je přece v sázce.“

„Ale zároveň si na tom projektu můžeš reputaci vybudovat!“

Miranda se zadívala do matčiných očí a pochopila, že ona už si názor udělala. „Jdi k čertu!“

„Ten novinář citoval z tvé zprávy.“

„Jdi k čertu a tu svou drahocennou laboratoř si vem sebou. Vždycky pro tebe znamenala víc než tvoje vlastní krev.“

„Moje drahocenná laboratoř ti poskytla praxi a zaměstnání a možnost dosáhnout ve svém oboru vrcholu. A teď kvůli tvému spěchu, tvrdohlavosti a sobeckosti máme o všechno přijít? Dnes sošku odvezou do jiné firmy.“

„Odvezou?“

„Dostali jsme padáka,“ vyštěkla Elizabeth a pak chňapla po telefonu, který už vedle ní chvíli vyzváněl. Po chvíli vztekla sykla

„Bez komentáře“, křikla do sluchátka cosi v italštině a zavěsila. „Další novinář. Už třetí, co mě sehnal na soukromém čísle.“

„Na tom nesejde,“ promluvila Miranda, i když se jí obracel žaludek, „ať si ji klidně odvezou. Každá schopná laboratoř musí můj názor potvrdit.“

„Přesně tenhle arogantní postoj nás dostal do situace, ve které jsme.“ Oči měla tak ledové, že si Miranda ani nevšimla černých kruhů pod nimi. „Tolik let jsem se snažila vybudovat a udržet jednu z nejuznávanějších laboratoří na světě...“

„Tímhle se to nezmění. Něco se vynese i z těch nejlepších firem.“

„Ale ne ze Standjo.“ Elizabethin hedvábný župan zašustil. „Musím začít napravovat, co se dá. Od tebe čekám, že se vyhneš tisku a prvním letadlem se vrátíš zpátky do Mainu.“

„Nikam nepojedu, dokud tohle neskončí.“

„Pro tebe to už skončilo. Firma Standjo už tvé služby nepotřebuje.“ Matka se k ní otočila a dívala se na ni chladným, unaveným pohledem. „Končí ti povolení znát tajné informace.“

„Aha. Rychlá poprava bez soudu. Nemělo by mě to překvapovat, že?“ dodala Miranda jakoby pro sebe. „Tak proč překvapuje?“

„Teď není čas na nějaká melodramata.“

Ale sama měla nervy napnuté jako špagáty. Přeshla k baru a vyndala láhev brandy, aby zaplašila bolest, která jí pulsovala v hlavě.

„Bude trvat pěkně dlouho, než se Standjo podaří vrátit se alespoň mezi průměrné firmy. A vynoří se spousty otázek, hromady otázek.“ Nalila si do sklenice trochu brandy. „Bude pro tebe lepší, když nebudeš v zemi, až se ty otázky objeví.“

„Já se nebojím.“ To už ale Mirandu zachvátila panika. Pošlou ji pryč! Chtějí jí vzít *Temnou dámu*. Její práce a důvěryhodnost má být zpochybněna! „Neudělala jsem nic nelegálního nebo nemorálního. A na svém závěru trvám. Protože je to pravda. Je to skutečnost.“

„Doufám, že ano, už kvůli tobě. Tisk má tvoje jméno, Mirando.“ Elizabeth zvedla sklenku s brandy jako v nevědomém přípitku. „A věř mi, že ho použije.“

„Tak ať.“

„Zase ta arogance,“ zasyčela Elizabeth. „Zřejmě tě vůbec nenapadlo, že tvoje činy dopadnou i na mě, pracovně i osobně.“

Temná žena

„Zato tys na to myslela,“ vyštěkla Miranda, „kdyžs mě sem pozvala a nechala mě potvrdit tvoje vlastní domněnky. Můžeš řídit Standjo, ale na tuhle práci nemáš kvalifikaci. To tobě šlo o slávu!“ Mirandě těžce bušilo srdce, když přistoupila o krok blíž. „Poslalas pro mě jen proto, že máme částečně společné jméno a taky krev, i když toho obě litujeme.“

Elizabeth přivřela oči. „Dala jsem ti životní příležitost, protože to patří do tvé branže, a ano, taky proto, že jsi Jonesová. Tys tu příležitost zničila a ještě ohrozila celou společnost.“

„Neudělala jsem víc než to, proč jsem sem přišla. Nemluvila jsem s nikým mimo organizaci, ani z žádným zaměstnancem, který by neměl tvé svolení znát tajné informace.“

Elizabeth si vzdychla. Rozhodnutí už ale padlo, připomněla si. Nemělo smysl o tom dál debatovat. „Ještě dnes odletíš z Itálie. Už se nevrátíš do laboratoře, ani se nespojíš s nikým ze zaměstnanců. Jestli ne, budeš se muset rozloučit s prací v ústavu.“

„Ty už ale Institut neřídíš. Ani otec ne. Máme ho na starosti my s Andrewem.“

„Jestli chceš, aby to tak bylo dál, uděláš, co jsem ti řekla. Věř si tomu nebo ne, ale já se tě snažím ochránit před velkým trapasem.“

„Nech si všechny laskavosti, matko. Nechtěli bychom ti přece zničit pověst.“ Zavržená, napadlo ji jenom. Odříznutá od nejsenzačnější práce svého života, nucená odejít jako bezmocné děcko do svého pokoje.

„Dala jsem ti na vybranou, Mirando. Jestli tu zůstaneš, pak zůstaneš sama. Nebudeš vítaná ve Standjo, ani v Institutu dějin umění v Nové Anglii.“

Miranda cítila, že se začíná trást vztekem i strachem. Přesto velmi tiše pronesla: „Tohle ti nikdy neodpustím. Nikdy. Ale pojedu, protože Institut je pro mě moc důležitý. A taky proto, že až tohle skončí, budeš se muset omluvit a já tě pošlu do háje. A to budou poslední slova, která ode mě kdy uslyšíš.“

Vzala matce sklenku z ruky. „*Salute*,“ řekla a obrátila obsah do sebe. Pak ji prudce položila na stůl, až sklo zapraštělo, a odešla pryč, aniž se ohlédla.

Kapitola 4

Andrew Jones popíjel Jacka Danielse a přemýšlel o manželství a rozchodech. Věděl dobře, že si o něm každý myslel, že tohle už překonal a dávno otočil stránku.

Ale jemu se to pořád nějak nedařilo. Zvlášť když bylo tak útěšné si stýskat.

Vstup do manželství byl pro něho velký životní krok, který pečlivě promýšlel, třebaže byl bláznivě zamilovaný. Představa, že city přemění na legální závazek, mu přivodila nejednu bezesnou noc. Žádný z Jonesů totiž zatím v manželství příliš neuspěl.

S Mirandou tomu říkali Jonesovic prokletí.

Jeho babička přežila svého manžela o deset let a nikdy – dokonce ani v závěti – se nezmínila v dobrém o muži, s nímž prožila víc než třicet let života.

Nebylo čemu se divit, protože zesnulý Andrew Jones byl nechvalně známý svým vztahem k mladým blondýnkám a značce Jack Daniel's Black.

A jeho jmenovec si byl dobře vědom, že děda byl mizera, chytrý a úspěšný, ale přesto mizera.

Andrewův otec zase dával před rodinným krbem přednost archeologii. Celé dětství svého syna strávil mimo domov, oprašováním pravěkých kostí. Když byl náhodou doma, kýval netečně na všechno, co jeho žena řekla, nechápavě zíral na své děti, jako by netušil, kde se tam vzaly, a pak se na dlouhé hodiny zavíral ve své pracovně.

U Charlese Jonese to nebyl alkohol a ženy. Ten svou manželku podváděl s vědou.

Ne že by si z toho doktorka Elizabeth Standfordová -Jonesová něco dělala, ušklíbl se Andrew nad svou sklenkou v baru U Annie.

Temná žena

Děti nechávala na starost služebným, domácnost řídila jako nacistický generál a svého muže ignorovala stejně dokonale jako on ji.

Andrew se vždycky zachvěl při představě, že tihle dva chladní, sebestřední lidé se museli přinejmenším dvakrát proplést v posteli na dostatečně dlouhou dobu, aby zplodili párek dětí.

Jako kluk si raději představoval, že je Charles s Elizabeth koupili od nějakých chudých lidí, kteří by jinak zemřeli hladu a při jejich odchodu usedavě plakali.

A když povyrosl, bavil se představou, že byli počati v laboratoři, jako plody vědeckého experimentu, spíš než milostného vztahu.

Ale bohužel si musel připustit, že i v něm koluje krev Jonesů a že jeho rodiče přece jen před třiatřiceti lety počali novou generaci podobných bastardů.

Ale on se přesto snažil, přemýšlel Andrew a nechal si dalším hltém whisky pohladit vnitřnosti. Snažil se, seč mohl, aby jeho manželství vyšlo, aby byl správným mužem pro svou ženu, aby Elise učinil šťastnou.

Ale Jonesovic prokletí neprolomil.

„Dám si ještě jednu, Annie.“

„Ne, nedáš.“

Andrew se zavrtěl na barové stoličce a znechuceně si povzdechl. Annie McLeanovou znal celý život a věděl, jak ji přesvědčit.

Jednoho krásného léta, když jim bylo sedmnáct, se spolu milovali na dece na písku za zvuku řvoucích vln Atlantiku.

Měl dojem, že na vině bylo spíš pivo, ta krásná noc a jejich mládí než cokoli jiného, a nikdo z nich netušil, jaké bude mít ta pro oba první zkušenost následky.

„No tak, Annie, naley mi ještě jednoho panáka.“

„Už jsi měl dva.“

„Takže mi ještě jeden nemůže škodit.“

Annie dotočila pivo a zručně ho poslala po třeshnovém baru k čekajícímu zákazníkovi. Pak si otřela ruce do zástěry.

Při svých stopětašedesáti centimetrech a pětšedesáti kilech rozhodně nepůsobila přehlédnutelně.

Jen hrstka vyvolených věděla, že má Annie na hýždí vytetovaného jemného modrého motýla.

Nora Roberts

Světlé, nakrátko ostříhané vlasy jí rámovaly spíš zajímavou než hezkou tvář. Měla špičatou bradu a mírně křivý nos posetý pihami. Mluvila jižanských přízvukem a měla tendenci zplošťovat samohlásky.

Prací zdrsňelýma rukama dokázala, a také to někdy dělala, vyhodit ze svého baru i silné muže.

Bar U Annie jí skutečně patřil, protože se o to poctivě zasloužila. Léta schraňovala každou penci a k tomu, s čím jí její slizký exmanžel neutekl, si zbytek vyprosila a pak tuhle sklepní díru přetvořila v útulný sousedský bar.

Znala dobře své stálé zákazníky i jejich rodiny a problémy. Věděla dobře, kdy natočit další rundu, kdy nabídnout kávu a kdy si vyžádat klíčky od auta a zavolat taxík.

Ted' se zadívala na Andrewa a zavrtěla hlavou. Ten by se opil do němoty, kdyby mu to dovolila.

„Běž domů, Andrewe, a udělej si něco k jídlu.“

„Já nemám hlad.“ Usmál se, protože věděl, že dolíčky ve tváři na ni zapůsobí. „Venku je zima a prší, Annie. Chtěl jsem jen něco málo pro zahřátí.“

„Fajn.“ Annie se obrátila ke kávovaru a natočila šálek. „Káva je čerstvá a horká.“

„Ach bože. Můžu si zajít o ulici dál a dostat drink i bez těch řečí.“

Annie jen povytáhla obočí. „Vypij si to kafe a přestaň kňourat.“ Pak si ho přestala všimnout a věnovala se své práci u baru.

Děšť dnes držel většinu jejích zákazníků doma. Ale ti, kteří se přece vydali ven, byli teď zaklíněni ve svých teplých židlích, popíjeli pivo, sledovali sportovní pořad v televizi, anebo si tiše povídali.

V malém kamenném krbu hořel oheň a někdo obětoval pár čtvrtáků do jukeboxu na píseň Elly Fitzgeraldové.

Tohle byl večer podle jejího gusta – teplý, přátelský a klidný. Tohle byl důvod, proč riskovala své poslední úspory a dřela se ve dne v noci, přestože tehdy šestadvacetileté ženě nikdo nevěřil, že dokáže víc než roznášet pullitry a počítat spropitné. O šest let později už byl ale bar U Annie v městečku Jones Point dobře zavedený.

Jen Andrew jí tehdy věřil, vzpomněla si, když se dívala, jak vrávoravým krokem odchází. Půjčil jí peníze, když banky odmítly,

Temná žena

nosil jí sendviče, když malovala a natírala, a naslouchal jejím snům, které ostatní ignorovali.

Nejspíš si myslel, že jí to dluží, napadlo ji. A on byl slušný mužský, který své dluhy vždycky platí.

Jenže tu noc před patnácti lety stejně vymazat nemohl. Tehdy mu, bláznivě zamilovaná, dala svoji nevinnost a bohužel počala nový život, který se nesměl rozvinout.

Nedokázala zapomenout na ten výraz v jeho tváři, když mu s utajovanou radostí řekla, že je těhotná. Strnule seděl na kameni a zíral na mořskou hladinu. A pak jí chladným, neosobním hlasem nabídl, že se s ní ožení.

Aby splatil dluh, pomyslela si, nic víc a nic méně. A tím, že učinil tuhle nabídku, kterou by většina lidí považovala za čestné gesto, jí vlastně zlomil srdce.

To, že o dítě jen o dva týdny později přišla, byl snad zásah osudu, který je oba ušetřil těžkého rozhodování. Jenže ona milovala ten plod, který v ní začal růst, stejně jako milovala Andrewa.

Když se smířila s tím, že dítě mít nebude, přestala milovat, což byla pro Andrewa jistě úleva. Na přátelský valčík se stejně tančilo líp než na srdceryvné tango.

To, co mu ztrpčovalo život, byly stejně jenom ženské, řekl si Andrew v duchu, když odemykal vůz a soukal se za volant.

Neustále člověku diktovaly, co má a nemá dělat, a hlavně vysvětlovaly, co dělá špatně.

Byl vlastně rád, že s nimi skoncoval.

Přes den se věnoval práci v Institutu a večer se otupoval pitím. Tak nemohl nikomu ublížit a nejméně sobě samému.

Ted' byl ale ještě příliš střízlivý a noc před ním ještě dlouhá.

Ujížděl v dešti ulicemi a uvažoval, jaké by to bylo prostě jet dál a dál, dokud by stačil benzín, a pak začít někde jinde úplně od začátku. Mohl by si změnit jméno a najít si práci někde na stavbě. Pracovat uměl. Třeba by tvrdá, manuální dřina byla odpovědí na jeho problémy.

Nikdo by ho tam neznal, nikdo by od něho nic nečekal.

Ale stejně věděl, že to neudělá. Nikdy neodejde z Institutu, který mu nahrazoval nepoznaný domov a v němž se cítil potřebný.

Nora Roberts

No, však má ještě několik lahví doma. Může se stejně dobře ukolébat ke spánku před svým domácím krbem.

Jenže jak se blížil k jejich domu, zahlédl, jak tmou problesklo světlo. Miranda. Ještě dlouho by ji doma nečekal. Představil si sestru ve Florencii, v blízkosti Elise, a prsty se mu zaryly do volantů. Ještě chvíli po tom, co zastavil, se nedokázal uvolnit.

Když vystoupil, vítr a déšť mu šlehly do obličeje. Přímo nad věžičkami jejich domu se zablesklo.

Divoká noc. To se Mirandě bude líbit. Vždycky si dokázala vychutnat skutečnou bouři. On sám dával spíš přednost klidu a mírnému počasí.

Doběhl ke dveřím a v hale se oklepal jako pes. Pověsil kabát na starý dubový věšák a rukou si prohrábl mokré vlasy, aniž se prohlédl v zrcadle. Z obývacího zaslechl Mozartovo Requiem.

Jestli si tohle pouští Miranda, pak jí ten výlet příliš nevyšel.

Našel ji stočenou v křesle před krbem, zahalenou v oblíbeném šedém kašmírovém županu, jak pije čaj z nejlepšího babičina porcelánu. Všechny tisíce prostředky v pohotovosti, uvědomil si.

„Jsi nějak brzy doma.“

„Už to tak vypadá.“ Prohlédla si ho. Hned poznala, že zase pil, ale zatím měl oči jasné.

I když si chtěl rychle nalít, posadil se naproti ní. Znal sestru natolik dobře, že vycítil narůstající vztek, ale i zoufalství ukryté kdesi pod ním. „Tak o co šlo?“

„Měla pro mě jeden projekt.“ Miranda doufala, že se Andrew vrátí dříve, než půjde spát, proto připravila šálky dva a do druhého teď také nalila čaj. Snažila se nevnímat to, jak sebou znechuceně trhl. Věděla dobře, že by dal přednost whisky.

„Výjimečný projekt,“ pokračovala a podala mu šálek s táckem. „Ve sklepě Villy della Donna Oscura našli bronzovou sošku. Znáš historii toho domu?“

„Osvěž mi paměť.“

„Julietta Buenodarniová.“

„Aha, už vím. Temná dáma, milenka jednoho z Medicejských.“

„Lorenza Velkého – alespoň on byl jejím prvním protektorem,“ dodala Miranda s radostí, že má bratr takové znalosti. Alespoň si ušetří

Temná žena

vysvětlování. „Ta soška byl přímo její portrét, bezesporu. Chtěla, abych udělala testy a odatovala ji.“

Andrew chvíli čekal. „Elise by to zvládla taky.“

„Elise nemá tak úzkou specializaci,“ řekla Miranda poněkud uraženě. „Renesančním plastikám rozumím já a Elizabeth chce vždycky to nejlepší.“

„Takže jsi ty testy udělala?“

„Ano. A několikrát. A ti nejlepší z laboratoře mi asistovali.“

„No a?“

„Bylo to neuvěřitelné, Andrewe,“ nechala se přece jen trochu strhnout. „Konec patnáctého století.“

„Skvělé, vážně. Tak proč neoslavuješ?“

„Jde o víc.“ Miranda zhluboka vydechla, aby se uklidnila. „Je to Michelangelo.“

„Prokrista!“ Položil šálek prudce na stůl. „Víš to jistě? Já jsem o žádné ztracené sošce neslyšel.“

Na Mirandině čele se objevila zarputilá vráska. „Vsadila jsem na to svoji pověst. Je to raná práce, skvěle provedená – stejně smyslný styl jako jeho opilý *Bacchus*. Ještě jsem nestihla dokončit dokumentaci, ale i tak podklady stačily.“

„Ta soška neměla dokumentaci?“

Miranda začala podrážděně podupávat. „Julietta ji nejspíš ukryla. Politika. Ale i tak to sedí,“ trvala na svém. „Našla bych nezpochybnitelný důkaz, kdyby mi dala víc času.“

„Tak proč nedala?“

Miranda už nevydržela v klidu sedět, a tak vyskočila a šla prohrábnout oheň. „Někdo to vynesl ven. Dostalo se to k novinářům. Vláda znervózněla a dala firmě padáka a ona zas dala padáka mně. Obvinila mě, že jsem to prozradila já.“ Vztekle se otočila od krbu. „Že jsem tak strašně toužila po slávě, až jsem neváhala ohrozit celý projekt. To bych přece nikdy neudělala!“

„Jistěže ne.“ O tom nepochyboval. „Ale oni jí přece vzali práci.“ Nemohl si odpustit zlomyslný úsměv. „To ji muselo sakra vytočit.“

„Byla přímo bez sebe. Za jiných okolností by mě to snad potěšilo, ale teď jsem přišla o výjimečnou práci i já. Pokaží mi to pověst a tu

Nora Roberts

sošku uvidím tak leda v muzeu. Zatraceně, Andrewe, byla jsem tak blízko...”

„Vsaď se, že až bude nález sošky veřejně ohlášen, ona se už postará, aby při tom jméno firmy Standjo nechybělo.“ Povytláhl jedno obočí. „Ty se pak musíš ujistit, aby nevynechali taky to tvoje.“

„Ale to není stejné.“ Ona mi ji vzala, slyšela se Miranda v duchu.

„Ber, co se nabízí.“ Andrew také vstal a zamířil k barové skřínce, protože se musel zeptat. „Viděla jsi Elise?“

„Ano.“ Miranda si strčila ruce do kapes županu. Věděla, že musí odpovědět. „Vypadá dobře. Šéfuje laboratoři a myslím, že jí to vyhovuje. Ptala se na tebe.“

„A tys jí řekla, že se mám skvěle.“

Miranda se dívala, jak si nalévá. „Nebo jsi snad chtěl, abych řekla, že se z tebe stal hloubavý, sebedestruktivní opilec?“

„Vždycky jsem hodně přemýšlel,“ odpověděl a pokynul jí skleničkou. „To někdy děláme všichni. Chodí s někým?“

„Já nevím. K rozebírání našich intimních přátel jsme se nedostaly. Andrewe, měl bys s tím přestat.“

„A proč?“

„Protože je to zbytečné a stupidní. A upřímně řečeno, i když ji mám ráda, ona za to nestojí.“ Trhla rameny. „Nikdo za to nestojí.“

„Miloval jsem ji,“ zamumlal a zamíchal obsahem sklenky. „Dal jsem jí ze sebe to nejlepší.“

„Napadlo tě někdy, že to třeba nebylo to nejlepší? Anebo že ona nebyla pro tebe dost dobrá?“

Prohlížel si Mirandu přes okraj svojí skleničky. „Ne.“

„Tak to třeba byla ta chyba. To nejlepší z tebe a to nejlepší z ní se možná vůbec nehodilo dohromady. Lidé se rozvádějí pořád a vždycky se z toho nakonec dostanou.“

Díval se, jak se v jeho drinku odráží záře plamenů. „Možná by se nerozváděli tak často, kdyby se z toho nedostávali tak rychle.“

„A možná kdyby lidi nepředstírali, že láska hýbe světem, vybírali by si své partnery pečlivěji.“

„Ale láska hýbe světem, Mirando. Proto je svět taky vzhůru nohama.“

Zvedl sklenku a zhluboka se napil.

Kapitola 5

Nebe se chvělo mrazivým, šedým, zlovolným svítáním. Nepokojné moře plné zvuků se vzpínalo do toho syrového vzduchu. Ještě dlouhou chvíli jaru potrvá, než přiměje zimu k ústupu, a Mirandu nic nemohlo těšit víc.

Stála na srázu a její nálada se podobala té vodě dole pod ní – ledově nepřátelské.

Špatně spala. Budily ji zlé sny, které přisuzovala rozčilení a únavě z cesty. Před úsvitem už to nevydržela, vstala a oblékla si hrubý zelený svetr a vlněné kamaše. Vyškrábala poslední zbytek kávy – Andrew nebude nadšený – a uvařila si půl velkého hrnku. Popíjela a dívala se, jak si den proklouvává cestu na té nelítostné východní obloze.

Přestalo pršet, ale nejspíš znovu začne, napadlo ji. V noci navíc tak klesla teplota, že se možná objeví i sněhová vánice. To bylo fajn.

Takový byl Maine.

Od Florencie se svým oslňujícím sluncem a teplým suchým větrem ji teď dělil oceán, ale v srdci byla přece jen blízko.

Temná dáma byla její vstupenkou na cestě ke slávě. A sláva přece jen byla cílem, v tom měla matka pravdu. Ale Miranda se o ni přece zasloužila! Studovala, nutila se k učení, když její vrstevníci střídali večírky a milostné vztahy.

Nikdy neprožívala nějaké vzdorné období jako ostatní. Nebouřila se proti pravidlům a tradicím, když byla na koleji, nezažila žádné vášnivé románky. Pro spolubydlící byla nudnou patronkou, a protože s nimi musela v duchu souhlasit, raději se odstěhovala do vlastního malého podnájmu.

Bylo jí tak lépe, protože pod naučenou sebevědomou pózou se Miranda před lidmi styděla. Neuměla se pohybovat ve společnosti a mnohem více než lidem věřila informacím.

Nora Roberts

A tak četla, psala, uzavřela se ve studiu historie neustále poháněná ohnivými ambicemi. Chtěla být nejlepší. Nejlepší proto, aby se na ni její rodiče jednou podívali s pýchou a úctou.

Ještě před třicátkou měla doktorát, pevné místo v Institutu a slušnou reputaci na poli archeometrie. A touhu slyšet, jak jí rodiče nadšeně tleskají. No, asi se s tím bude muset nějak vyrovnat.

Nebude to dlouho trvat a její zjištění se potvrdí. Pak se postará, aby i její jméno bylo oceněno. Napíše o *Temné dámě* práci, kde se zmíní i o provedených testech. A Elizabeth nikdy neodpustí, že jí vzala veslo z ruky a hlavně radost. A také to, že měla moc to udělat.

Vítr zesílil a z oblohy se začaly snášet první vodnaté vločky. Miranda se odvrátila od moře a ve svých vysokých botách začala sestupovat z útesu.

Z bílé věže majáku stále ještě pravidelně vycházel pruh světla a dopadal na hladinu, kde na něj žádné lodě nečekaly. Od soumraku do svítání, den za dnem, rok za rokem, pomyslela si, nikdy neselhal. Jiným lidem by se to mohlo zdát romantické, ale Miranda viděla především spolehlivost. Takovou, kterou by u lidí často marně hledala.

Blížila se k ztemnělému domu a znovu si povšimla babiččiny zanedbané zahrady.

Tenhle rok, slibovala si v duchu, najde si čas a trochu ji vylepší. Udělá si ze zahradničení koníčka – vždycky si přece chtěla nějakého najít.

V kuchyni si pak dolila do hrnku zbývající kávu a při pohledu na houstnoucí sněh za oknem se rozhodla vyrazit do práce o něco dřív, dokud byly silnice spolehlivě průjezdné.

Z vyhrátého interiéru pronajatého mercedesu sledoval, jak ten landrover hladce přejel menší závěj a zaparkoval před Novoanglickým institutem dějin umění. Jako by přijel generál z nějaké vítězné bitvy, napadlo ho.

Vždyť i na ni samotnou byl zajímavý pohled, usmál se, když z vozu vystoupila. Vysoká ženská ve vysokých botách, zabalená do šedého hubertusu, který byl spíše teplý než módní. Pod lyžařskou čepicí jí vykukovalo pár sexy červených pramenů, ale táhla nacpaný

Temná žena

kuffík a pohybovala se s rozhodností, jakou by jí i ten generál mohl závidět.

Ale pod tou drsnou chůzí rozeznal ryzou sexualitu ženy, která si o sobě jen myslela, že po mužích netouží. To byl ten houpavý, nadýchaný krok. Poznal ji neomylně i v tom nejasném světle. Byla to totiž žena, pomyslel si s úsměvem, která se nedala jen tak přehlédnout.

Seděl tu takhle bezmála hodinu a bavil se áriemi z *Carmen*, *Bohémy* a *Figarovy svatby*. Už měl a věděl všechno, co potřeboval, ale stejně byl rád, že tu vydržel až do jejího příjezdu.

Ranní ptáče, usoudil, žena, která má natolik ráda svou práci, že neváhá vyrazit do takového marastu, i když celé město ještě spí. On uměl ocenit takové lidi. Bůh je mu svědkem, že svou práci taky miloval.

Ale co s touhle doktorkou Jonesovou? Bylo mu jasné, že i v tuhle dobu pečlivě dbá všech bezpečnostních nařízení a vstupuje postranním vchodem, a jakmile je uvnitř, znovu zapíná alarm.

Miloval praktické a rozvážné ženy. Byla to přece slast tyhle typy svádět na scestí!

Mohl se jí vyhnout, ale mohl ji také dobře využít. Svého by dosáhl oběma způsoby. Ale využít ji bude přece jen o tolik... zábavnější. Vždyť tohle má být jeho poslední práce. Zasloužil by si tedy trochu zábavy, kromě obvyklého vzrušení a zisku.

Měl dojem, že to stojí za to – poznat tuhle Mirandu Jonesovou, pohrát si s ní a teprve pak ji okrást.

Ve třetím podlaží té rozlehlé žulové budovy se rozsvítilo. Zachytil stín její siluety za oknem. Ihned do práce, bavil se v duchu.

Tak to je nejvyšší čas, aby i on začal pracovat. Nastartoval a vyjel z parkoviště. Musí se obléknout na další část svého dne.

Institut dějin umění vybudoval Mirandin pradědeček. Ale teprve dědeček, Andrew Jones, jej přeměnil ve významnou organizaci. Vždycky byl milovníkem umění a sám se za malíře alespoň považoval. Rozhodně byl schopný přemluvit hezkou řádku mladých dívek, aby mu stály modelem.

Rád se mezi umělci pohyboval, bavil se s nimi a dělal jim jakéhosi patrona.

Nora Roberts

Původní šedá žulová budova s originálními štíty a arkýři sloužila jen jako muzeum. Teprve Andrew se zasloužil o víc – zřídil tu místo, kde byly umělecké předměty nejen vystaveny a restaurovány, ale kde se mohli umělci a vědci vzdělávat a kde mohli pracovat.

Dnes tu byly vyučovací třídy s vysokými okny, pečlivě zařízené laboratoře a kanceláři jako v úle. Galerie dostala třikrát větší prostor.

Bohatí studenti za možnost studovat právě zde draze platili, ti méně movití dostávali stipendia.

V jejich Institutu bylo umění svaté a věda božská.

Vždyť i nad hlavním vchodem zůstal původní Longfellowův výrok vyrytý do kamene:

ŽIVOT JE KRÁTKÝ, UMĚNÍ VĚČNÉ

I Andrewovi potomci řídili ústav po padesáti letech v duchu dědečkova odkazu.

Nejkrásnější sbírky zabíraly první podlaží, třídy a ateliéry druhé. Laboratoře potom bylo možné najít na každém poschodí, protože byly považovány za základ celého ústavu.

Miranda vstoupila do své kanceláře a šla si uvařit kávu. To už ale cinkl její fax, a tak, když roztáhla žaluzie, vyndala z přístroje stránku.

Vítej doma, Mirando. Jak sis užila Florencie? Škoda že jsi tak rychle přišla o práci. Kde jsi asi udělala chybu? Přemýšlela jsi o tom? Anebo jsi přesvědčená, že se nikdy nepleteš?

Připrav se na podzim. Přijdou těžké časy.

Bylo to dlouhé čekání a pozorování a já se pořád ještě dívám. Ale při troše trpělivosti to brzy skončí.

Miranda se přistihla, jak si při čtení té zprávy masíruje ruku, jako by se chtěla zahřát. Nechala toho, ale to mrazení v zádech cítila dál.

Žádný podpis, žádné zpáteční číslo.

Znělo to jako výsměch a hrozba zároveň. Ale proč? Kdo?

Její matka? Miranda se ihned cítila zahanbeně, že jí Elizabeth přišla na mysl jako první. Taková osobnost by se přece nikdy neuchýlila k anonymním hrozbám.

Už beztak Mirandě dost ublížila, a to co nejpříměji mohla.

To musel být nějaký propuštěný zaměstnanec Standjo nebo Institutu, který nesouhlasil s jejím hodnocením své práce.

Temná žena

No jistě, oddychla si. Nějaký technik, nebo student nespokojený se známkou. Chtěl ji jenom vystrašit, a to ona nesmí dovolit.

Ale přece jen papír nevyhodila, ale založila do spodní zásuvky svého stolu.

Pustila to z hlavy a začala si připravovat práci. Když skončila s prvním bodem svého seznamu – čtením pošty a tříděním vzkazů – bylo už slunce vysoko.

Najednou se ozvalo klepání na dveře. „Mirando?“

„Jen dál.“ Při pohledu na hodiny musela uznat, že její asistentka je jako vždycky přesná.

„Viděla jsem tvoje auto na parkovišti. Ale dneska jsme tě ještě nečekali.“

„Ano, bylo to trochu... neplánované.“

„A jak tedy bylo ve Florencii?“ Lori se rychle pohybovala po místnosti, hledala vzkazy k vyřízení a upravovala žaluzie.

„Hezky, teplo.“

„To zní dobře.“ Konečně se usadila s blokem na klíně. Byla to pohledná blondýnka se srdíkovitými rty a hláskem jako žiletka. „Ale je dobře, že už jsi zpátky,“ usmála se.

„Díky.“ Protože to přivítání bylo upřímné, Miranda jí úsměv oplátila. „Já jsem taky ráda. Však musím hodně dohánět. Nejdřív bych chtěla vědět, jak pokračuje práce na tom aktu od Carbela.“

Běžná práce dala Mirandě zapomenout na všechny ostatní starosti. Za dvě hodiny se vypravila na obhlídku laboratoří.

Rozhodla se zastavit u bratra, který sídlil v protějším traktu, poblíž veřejné galerie. Výstavy, akvizice a práce s lidmi, to byla jeho doména, zatímco Miranda dávala přednost nerušené práci za scénou.

Rázovala po mramorových chodbách a naslouchala tlumeným zvukům telefonů a faxů. Ze skladu vyšla sekretářka s náručí fasovaného papíru a při pohledu na Mirandu vylekaně pozdravila.

Copak působí tak strašidelně? zamyslela se nad sebou Miranda. A nepřátelsky? Znovu jí to připomnělo ten podivný ranní fax.

Nebyla sice tak vstřícná a oblíbená jako její bratr, ale snad také ne tvrdá. Nebo ano?

Možná že její rezervovanost mají lidé z okolí za chlad.

Jako u její matky.

Nora Roberts

Ne, tomu nemohla uvěřit. Měla přece hezký vztah s Lori nebo s Johnem Carterem. Neřídila přece ústav jako nějaký vojenský tábor, kde by nikdo v její přítomnosti nesměl promluvit nebo vtipkovat.

A přece to lidé většinou nedělali. Co ale mohla jiného čekat? Vždyť byla jejich nadřízená.

Pak si vzpomněla, že v Itálii už bude asi poledne a na bronzové sošce pilně pracují jiní lidé. To jí znovu stáhlo žaludek.

Vešla do přijímací místnosti u kanceláře svého bratra.

„Dobrý den, slečno Purdueová.“

Andrewova postarší sekterářka měla jako vždycky vlasy pečlivě svázané do uzlu, naškrobenou bílou blůzu a tmavý svetřík se sukní.

Přikývla na pozdrav, sundala prsty z klávesnice a v očekávání je propletla. „Dobrý den, doktorko. Nevěděla jsem, že už jste zpátky z Itálie.“

„Přijela jsem včera.“ Miranda se pokusila o úsměv a v duchu si řekla, že je asi načas být k personálu trochu přívětivější. „Je to trochu šok vrátit se do takové zimy.“ Když ale slečna Purdueová reagovala jen rychlým kývnutím, Miranda s vděčností pochopila, že její pokus o družnou konverzaci skončil. „Je můj bratr uvnitř?“

„Doktor Jones se právě vypravil dolů pro svého hosta. Hned bude zpátky. Počkáte tady, nebo mu mám nechat vzkaz?“

„O nic nejde. Stavím se tu později.“ Vtom ale zaslechla mužské hlasy, jak se rozléhají v hale. Kdyby to slečna Purdueová nemohla vidět, Miranda by se asi rychle schovala v nejbližší laboratoři, aby se nemusela setkat s Andrewovým hostem. Ale teď si alespoň rychle odhrnula pramen vlasů z očí a nasadila zdvořilý úsměv.

Ten jí na rtech ale zamrznu, když bratr se svým doprovodem vstoupil do dveří.

„Mirando, to se ale hodí,“ zasmál se Andrew a Miranda s údivem zaznamenala, že na něm není ani stopy po včerejším alkoholickém dýchánku. „Alespoň ti nemusím volat do kanceláře. Dovol, abych ti představil Ryana Boldariho z Galerie Boldari.“

Host přistoupil o krok blíž, vzal ji za ruku a přitáhl si ji k ústům. „Jsem rád, že vás konečně poznávám.“

Měl tvář, jakou by vyvedl rychlými tahy štětce některý z mistrů vystavovaných v Institutu. Divoce temné vzezření jen mírně krotil

Temná žena

dokonale šitý šedý oblek s hedvábnou vázankou. Vlasy měl husté a černé jako inkoust a bohatě vlnité. Zlatavou pleť mu spíš zajímavě zdobila malá jizva na konci levého obočí.

Jeho temně hnědé oči se vpíjely do jejích a ty vykrojené rty musely každou ženu přimět k úvaze, jak by asi chutnaly a vzdychaly.

Miranda zaslechla podivný zvuk – to její srdce uhodilo dvakrát.

„Vítejte v našem Institutu, pane Boldari.“

„Nemohl jsem se dočkat.“ Stále nepouštěl její ruku, protože si všiml, že ji to rozčiluje.

Už už měla chuť mu ruku vytrhnout, ale pak si řekla, že by to bylo příliš ženské gesto.

„Pojďme do mé kanceláře,“ řekl Andrew, nevšímavý k podivné hře, která se mu odehrávala přímo pod nosem. „Máš chvílku, Mirando?“

„Já vlastně musím...“

„Věnujte mi pár minut svého času, doktorko,“ usmál se zase tak oslnivě Ryan a chytil ji pro změnu za loket. „Mám pro vašeho bratra návrh, který by vás mohl zajímat. Váš hlavní obor je renesance, že?“

Dokonale lapená se jím nechala zavést do Andrewovy kanceláře. „Přesně tak.“

„Nádherné období, plné energie. Znáte dílo Giorgia Vasariho?“

„Jistě. Pozdní renesance. Manýrista. Jeho styl určil následný příklon k větší eleganci.“

„Ryan má tři věci od Vasariho.“ Andrew pokynul k židlím, které nebyly díky slečně Purdueové zavaleny knihami jako obvykle.

„Vážně?“ Bratrova kancelář byla menší, útulnější než Mirandina a také plná suvenýrů – starých kostí, úlomků keramiky a skla.

Aby zvládla svou nervozitu, představila si Miranda, jak bubnuje prsty do stolu a podupává nohou.

„Ano.“ Ryan se popotáhl za kalhoty, aby je nepomačkal, a teprve pak se do úzké kožené židle posadil.

„Nepřipadá vám Vasari také trochu sobecký a přezrálý?“

„To je ale pro manýrismus typické,“ odvětila Miranda. „A Vasari je významný představitel toho období.“

„Souhlasím.“ Ryan se mírně usmíval. „Osobně dávám přednost ranému a vrcholnému období renesance, ale byznys je byznys.“ Mávl

rukou. Měl silné, elegantní ruce – široké dlaně se štíhlými prsty, povšimla si Miranda.

Dráždilo ji, jak rychle si představila, že se jí dotýkají, jako nějaká pubertální dívka při setkání s rockovou hvězdou.

Rychle se na ně přestala dívat, ale okamžitě zachytila pohled jeho očí, které se pobaveně usmívaly.

V obraně zvolila poněkud chladnější tón. „A jaký obchod chcete sjednat s naším Institutem?“

Fascinující žena, pomyslel si. Tělo bohyně, chování netýkavky, vkus vandraka a lehký náznak plachosti kolem těch velkých modrých očí.

Nespouštěl z ní oči. Radoval se z pohledu na její mírný ruměnek a uvědomil si, že ženy se dnes bohužel už často nečervenají.

Přemýšlel, jak asi vypadá v těch brýlích s kovovými obroučkami, co má zavěšené za výstřihem svetru.

Sexy vědátorka.

„S vaším bratrem jsem se setkal před několika měsíci na výstavě Ženy v umění ve Washingtonu. Hádám, že tam jel ve vašem zastoupení.“

„Ano, nemohla jsem se uvolnit.“

„Miranda byla zahrabaná v laboratoři,“ zubil se Andrew. „Já jsem vždycky snáze uvolnitelný.“ Opřel se do židle. „Ryan má zájem o naši Madonu od Celliniho.“

Miranda povytáhla obočí. „To je jeden z našich pokladů.“

„Ano, právě jsem ji viděl. Úchvatná. Domlouvali jsme s bratrem obchod.“

„Cellini.“ Poplašeně pohlédla na bratra. „Andrew.“

„Ne natrvalo,“ přispěchal Ryan a vůbec se nesnažil zakrýt radost z jejího úleku. „Jenom tříměsíční výměna – vzájemná výpomoc. Mám v plánu uspořádat v naší newyorské galerii Celliniho výstavu a zapůjčení vaší Madony by pro mě bylo terno. Na oplátku vám na stejnou dobu nabízím mé tři Vasarie.“

„Mohla bys uspořádat tu třístylovou výstavu o renesanci, o které už tolik let mluvíš,“ podotkl Andrew.

To byl její sen – výstava průřezu celým jejím oborem. Umění, dokumenty, artefakty, všechno pečlivě vybrané.

Temná žena

Držela ruce pevně stisknuté v klíně, aby jí pěst vítězoslavně nevylétla do vzduchu.

„To bych asi mohla.“ Obrátila se k Ryanovi. „Ty obrazy jsou jistě ověřené.“

Ryan naklonil hlavu ke straně a Andrew slabě zasténal. „Jistěže. Dohlédnu na to, abyste dostala kopie dokumentů ještě před podpisem dohody. A to samé byste mohla udělat vy s Celiniho papíry.“

„Můžu vám je poslat ještě dnes. Moje asistentka vám je doručí do hotelu.“

„Prima. To jsem rád.“

„Takže detaily už můžete probrat s bratrem.“

Ale když vstala, také se rychle zvedl a znovu ji vzal za ruku. „Uvažuji, jestli bych mohl být tak drzý a požádat vás, abyste mě tu trochu provedla. Andrew říkal, že laboratoře a restaurátorské dílny jsou vaší doménou. Moc rád bych si je prohlédl.“

„Já ale...“

Než se mohla vymluvit, bratr vyskočil a silně ji dloubl do žeber. „Nemohl byste být v lepších rukou. Pak se tady znovu sejdem, Ryane, a promluvíme si.“

„Moc se těším... Moje galerie umění jen vystavuje,“ rozmlouval a stále držel Mirandu za paži. Vyšli na chodbu. „O vědě nevím skoro nic. Nepřipadá vám někdy, že se ty dva obory neslučují?“

„Ne, jeden by bez druhého nemohl existovat.“ Uvědomila si, že to byla příliš úsečná odpověď. Ale když ten muž ji tak znervózňoval... „Tenhle ústav hostí pod svou střechou oba. A pro mě jako vědce zabývajícího se uměním je to velká výhoda.“

„Já jsem byl mizerný student,“ řekl s okouzlujícím úsměvem.

„Jistě máte zase jiné silné stránky.“

„V to pevně doufám.“

Byl dobrý pozorovatel a pečlivě si do paměti zaznamenával sled chodeb, polohu schodiště, oken, skladů a samozřejmě také bezpečnostních kamer. Jeho informace byly správné. Přesto si všechno, co viděl, ještě jednou podrobně zapíše. Ale zatím se jen v klidu rozhlížel a vnímal Mirandinu vůni. Jednalo se zřejmě jen o mýdlo, místo drahého parfému, ale šlo k ní dokonale.

Nora Roberts

Na konci chodby se zastavila a za pomoci bezpečnostní karty si otevřela kovové dveře. Ryan se krátce zadíval na kameru nade dveřmi.

„Zabezpečení je tu přísné,“ poznamenala Miranda. „Bez karty nebo doprovodu do tohoto oddělení nikdo nesmí. Často provádíme testy na zakázku – jednotlivců i jiných muzeí.“

Uvedla Ryana do haly jen o něco menší než ve Standjo, kde pracovali lidé s mikroskopy a počítači. Všimla si jednoho člena týmu, který zkoumal naprasklý hrnek, a přistoupila k němu blíž.

„Co nám o tom můžeš říct, Stanley?“

Technik se poškrábal ve světlém kníru. „To nám poslal váš otec z naleziště v Utahu. Je to pravděpodobně dvanácté století a nejspíš se to používalo na vaření.“

„Je krásně zachovalý, chybí jen tady malý úlomek.“

„A proč právě na vaření?“ chtěl vědět Ryan.

„Usuzujeme podle tvaru, velikosti a tloušťky stěn.“

„Děkuji, Stanley.“ Miranda se otočila zpátky k Ryanovi a málem do něho narazila. Ihned uskočila, ale ta chvilka stačila, aby si všimla, že Ryan je o dobrých pět centimetrů vyšší než ona a má v očích velmi smyslný výraz.

Znovu pocítila to lupnutí u srdce.

„My jsme tu převážně pro umělecká díla, ale protože se můj otec zabývá archeologií, máme tu i oddělení pro tyhle testy. Můj obor to ale není. Něco vám ukážu...“

Přistoupila ke skřínce, z jejíž zásuvky vyndala malý sáček. Nasypala trochu jeho obsahu na sklíčko a přešla s ním k volnému mikroskopu.

„Podívejte se,“ vyzvala Ryana, „a řekněte, co vidíte.“

Sklonil se a nastavil si okulár. „Barvu, tvar, cosi jako Pollockův obraz.“ Narovnal se a těma očima barvy brandy se na ni znovu zaměřil. „Na co se to dívám, doktorko Jonesová?“

„Na stěr z Bronzina, kterého právě restaurujeme. Je nepochybně z šestnáctého století. Děláme to vždycky z bezpečnostních důvodů, aby se dalo ověřit, že dílo, které k testům přijímáme a které pak majiteli vracíme, je jedno a totéž.“

„A jak poznáte, že je to právě šestnácté století?“

„Chcete snad přednášku z archeometrie, pane Boldari?“

Temná žena

„Ryane, jestli můžu prosit, pak i já budu moci vyslovit vaše krásné jméno, Mirando.“ Jeho hlas byl jak smetana a ona pocítila mráz v zádech. „A přednášku od dobrého učitele bych si rád vyslechl.“

„Tak to se budete muset zapsat do naší školy.“

„Špatní studenti potřebují soukromé učitele. Pojd'te se mnou dnes na večeři.“

„Já jsem ale průměrná učitelka.“

„I tak pojd'te. Budeme mluvit o umění i vědě a já vám přiblížím své Vasarie.“ Měl neodbytnou chuť zvednout ruku a vzít mezi prsty pramen těch neposedných vlasů. Vyskočila by jako splašený králík, představil si. „Jestli vás to uklidní, můžeme to nazvat obchodním jednáním.“

„Já jsem docela klidná.“

„Tak potom si vás vyzvednu v sedm hodin, ano?“ pokračoval a zase ji vzal za ruku. „Moc rád bych viděl toho Bronzina. Líbí se mi jeho stylová čistota.“

Než mohla promyslet, jak se rychle vyprostit, nabídl jí rámě a odváděl ji ven ze dveří.

Kapitola 6

Nechápala, proč to pozvání přijala. Ale když si v paměti přehrála jejich konverzaci, ona ho ani vysloveně nepřijala, tak proč se teď oblékala do večerních šatů?

Je to přece smluvní partner, připomněla si. Galerie Boldari měla pověst výjimečného a honosného podniku. Návštěva v něm Mirandu vždycky oslnila.

Upevnit takový vztah jejich podniku jen prospěje.

Chtěla tam přece rozebírat obchody, a kdyby s ní snad chtěl flirtovat, ať si. S ní to nehne. Nebyla přece žádná snadno ovlivnitelná pipka a muži Boldariho vzhledu se už rodili s rozvinutým smyslem pro flirt.

Ona sama si zas ráda myslela, že má k tak ubohým vlohám vrozenou imunitu.

On měl ale neuvěřitelné oči. Dívaly se na vás, jako by všechno ostatní kolem zmizelo v nicotě.

Miranda si uvědomila, že slabě vzdychla a přivřela oči. Rychle si proto zapnula na zádech zip.

Byla to přece jen otázka profesionální cti, aby se na ten večer slušně oblékla. Když ji poprvé viděl, vypadala jako pomatená studentka. Musí ukázat, že pro ni není problém vypadat jako zralá, vzdělaná žena, která si s konverzací u stolu snadno poradí. Vybrala si černé vlněné šaty s výstřihem, v němž se pevně rýsovala její plná ňadra. Měly dlouhé rukávy a úzkou sukni, která se rozšiřovala až u kotníků. Za šperk zvolila krásnou reprodukcí byzantského kříže, jehož vertikální rameno jí spočívalo v důlku mezi ňadry.

Vlasy si vyčesala vzhůru a porůznu sepjala sponkami a výsledek sama označila za „nedbale sexy“.

Vypadala dobře a sebevědomě. Nikdo by při pohledu na ni neuvěřil, že se uvnitř klepe strachy před pouhou obchodní schůzkou.

Temná žena

Hmátla po kabelce a ještě vytočila hlavu, aby se v zrcadle prohlédla zezadu, jestli nemá moc velký zadek, a pak zamířila po schodech dolů.

Andrew seděl v předním pokoji a naléval si druhou whisky. Když vešla povytáhl obočí, co nejvýš bylo možné.

„No, páni.“

„Andrewe, ty jsi takový poeta, nejsem v tom moc tlustá?“

„Na tuhle otázku není správná odpověď. A jestli ano, žádný chlap na ni ještě nepřišel. Proto...“ zvedl skleničku jako v přípitku, „nechtěj nic slyšet.“

„Zbablěče.“ A protože měla vnitřnosti příliš rozjitřené, vypila narychlo sklenku bílého vína, aby ty třepající se motýly uvnitř trochu uzemnila.

„Nejsi na obchodní večeři až příliš vymóděná?“

„Nebyls to právě ty, kdo mě dnes půl hodiny poučoval, jak důležité pro nás je mít dobrý vztah s Boldariho galerií?“

„Jo.“ Andrew přimhouřil oči. Třebaže se na svou sestru jako na ženu často nedíval, dnes se nedalo přehlédnout, že je znepokojivě přitažlivá. „Dělal ti návrhy?“

„Radši tolik nemluv.“

„Tak dělal?“

„Ne.“ Ne tak docela, opravila se v duchu. „A kdyby ano, jsem snad dospělá a umím si poradit, když chci.“

„A kam jdete?“

„Neptala jsem se.“

„Silnice jsou pořád zasněžené.“

„Jako pokaždé v březnu. Nehraj si na velkého bráchu, Andrewe.“ Poplácala ho po tváři a cítila se líp právě proto, že on tak znejistěl. „To musí být Ryan,“ řekla, když zaslechla zvonek. „Chovej se slušně.“

„Za tři Vasarie se budu chovat dokonale,“ zamumlal, ale lehce se zamračil. Někdy zapomínal, jak nádherná umí být, když si dá trochu práci. Znepokojovalo ho ale to, že dnes si tu práci opravdu dala.

To ale nemohl vidět Ryanův výraz, když mu Miranda přišla otevřít.

Nora Roberts

Skutečná rána pod pás, napadlo Ryana, na kterou měl být připraven. „Vypadáte jako obraz od Tiziana.“ Ihned ji vzal zase za ruku, ale tentokrát přistoupil blíž a lehce ji políbil na tvář.

„Děkuji.“ Zavřela dveře a odolala pokušení se o ně opřít, aby získala zračenou rovnováhu. V těch vysokých podpatcích se mu výškou vyrovnala a dívala se mu přímo do očí. Stejně jako kdyby byli, napadlo ji, v posteli.

„Andrew je v salonu,“ řekla. „Chcete jít na chvíli dál?“

„Rád. Máte krásný dům.“ Prohlédl si halu a schodiště. „Dramatický a útulný zároveň. Mohli byste si ho jen nechat nově vymalovat.“

„Naposled to dělal můj dědeček. Není to moc dobré, ale my to tak máme rádi. Dáte si něco k pití?“

„Ne, nic. Nazdar, Andrewe.“ Podal mu ruku. „Snad nevadí, že vám беру sestru na večer – tedy pokud se nechcete připojit...“

Ryan byl celý život zvyklý hrát falešnou hru, ale když viděl, že Andrew pozvání zvažuje, v duchu se proklínal. To ale netušil, že Miranda za jeho zády dělá na bratra výhrůžné posunky.

„Děkuji, ale mám už jiné plány. Dobře se bavte.“

„Jen si dojdou pro kabát.“

Andrew je vyprovodil a pak si vzal ze šatny svůj vlastní plášť. Už neměl chuť pít o samotě. Raději se půjde namazat mezi lidi.

Miranda našpulila rty a vklouzla na zadní sedadlo černé limuzíny. „To vždycky cestujete takhle?“

„Ne.“ Ryan se posadil vedle ní a z vázičky před sebou vytáhl bílou růži, kterou Mirandě nabídl. „Ale kdybych řídil sám, nemohl bych si užít dobrého šampaňského.“ Aby svoje slova potvrdil, ihned otevřel láhev Cristalu, kterou měl připravenou v kyblíčku s ledem.

„Obchodní večere se obvykle nezahajují šampaňským a růžemi.“

„Ale měly by.“ Nalil víno do úzkých sklenic a jednu jí podal. „Zvlášť když na ně chodí tak nádherné ženy.“ Přitukl si s ní. „Na začátek zábavného vztahu.“

„Partnerství,“ opravila ho a usrkla trochu vína. „Byla jsem ve vaší newyorské galerii.“

„Vážně? A co si o ní myslíte?“

Temná žena

„Oslnivá, příjemná a hlavní exponáty – pravé umělecké drahokamy.“

„Jsem poctěn. Naše galerie v San Francisku je větší a specializuje se na moderní umění, kterému rozumí můj bratr Michael. Já dávám přednost klasice.“

„Takže Boldari je rodinný podnik.“

„Ano, jako ten váš.“

„To pochybuju,“ procedila mezi zuby, ale pak si uvědomila, že chtěla být společenská. „Jak jste se vlastně dostal k umění?“

„Oba mí rodiče jsou umělci. Většinu času vyučují, ale moje maminka dělá nádherné oleje a otec komplikované kovové struktury, kterým asi rozumí jen Michael. Ale otce to uspokojuje.“

Neustále se do ní vpíjel očima, tak intenzivně, že jí rozpaloval kůži. „A vy sám také malujete?“

„Ne, na to jsem nikdy neměl. To bylo pro rodiče největší zklamání, že ani jedno z jejich šesti dětí nezdědilo kreativní nadání.“

„Šest dětí?“ zamrkala Miranda a dopila skleničku. „Šest dětí.“

„Moje matka je Irka a otec Ital,“ zasmál se. „Co jiného by měli dělat? Mám dva bratry a tři sestry a jsem z nich nejstarší. Vy máte ale ty nejúchvatnější vlasy,“ zašeptal a omotal si jednu její kadeř kolem prstu. Nespletl se. Okamžitě sebou trhla.

„Jsou rudé, nepoddajné, a kdybych pak nevypadala jako téměř dvoumetrová azalka, hned bych je ustríhla nakrátko.“

„To byla první věc, co mě na vás zaujala.“ Sjel pohledem o něco níž. „A pak vaše oči. Jste složena z dráždivých barev a tvarů.“

Bojovala s pokušením chytit ho za klopy a přitáhnout ho k sobě, až by se tam na zadním sedadle změnili v chumel údů. Zapýřila se: „Něco jako moderní umění?“

„Ne, na to jste moc tradičně praktická. Ale líbí se mi váš vzhled.“ To už auto zastavilo u chodníku. Otevřel dveře a pomohl jí vystoupit. Jeho ústa se přitom lehce dotkla jejího ucha. „Musíme zkusit, jestli se nám oběma bude líbit ve společnosti toho druhého.“

Nemohla přesně určit, kdy se začala cítit uvolněně. Nejspíš při třetí sklence šampaňského. Už dlouho ale neseseděla při svíčkách ve společnosti muže, který vypadal jako z renesančního obrazu, a bylo nemožné, si takovou chvíli neužít.

Nora Roberts

A on tak skvěle naslouchal. I když tvrdil, že je mizerný student, neustále se vyptával a dychtivě čekal na odpovědi. Třeba se jen snažil ji dobře naladit, ale rozhodně si Miranda díky němu znovu uvědomila, proč tak miluje svou práci.

„Kvůli objevování,“ vysvětlovala mu. „Když studujete nějakou věc, objevujete jeho historii, individualitu, osobitost...“

„Tím, že ji pitváte?“

„V jistém smyslu ano.“ Bylo tak příjemné sedět tam poblíž krbu a dívat se oknem na chladné černé moře. „Musíte objevit každý tah štetce a jeho smysl, abyste dostali odpověď na všechny otázky.“

„A nemáte nakonec stejně dojem, že odpovědi je samo umění?“

„Bez historie a analýzy by to byla pouhá kresba.“

„Když je něco krásné, tak to přece stačí. Kdybych měl analyzovat vaši tvář, dostal bych letní modř vašich očí, inteligenci a náznak smutku. A taky nedůvěry,“ dodal s úsměvem. „Pak ta ústa, měkká, široká, zřídka rozesmátá. Ostré, aristokratické lící kosti, úzký, elegantní nos... I když ty rysy oddělím a rozeberu, stejně dojdou k závěru, že jste úchvatná žena. A na to bych přišel, i kdybych tu jen seděl a kochal se pohledem na celek.“

Snažila se nevypadat příliš polichoceně. „To bylo chytré.“

„Já jsem chytrý, a vy mi stejně nevěříte.“

Pohlédla mu do očí. „Ještě vás neznám.“

„Tak co byste chtěla slyšet? Pocházím z velké, hlučné, etnické rodiny, vyrostl jsem v New Yorku a studoval, bez velkého nadšení, na Univerzitě Columbia. Pak, protože nemám jiné nadání, jsem se začal věnovat obchodu s uměním. Dosud jsem se neoženil, což trápí moji matku, ale jednou jsem tu možnost zvažoval.“

Povytáhla obočí. „A pak jste se rozmyslel?“

„Tehdy s tou konkrétní ženou ano. Chyběla nám ta jiskra.“ Naklonil se blíž. „Věříte na jiskry, Mirando?“

Jiskry, napadlo ji, to jsou sestřenky těch lupnutí. „Věřím, že zažehnou počáteční zamilovanost, ale pak vyhasnou a na dlouhý vztah nevystačí.“

„Jste cynická,“ ohodnotil její odpověď. „A já zas romantik. Vy rozebíráte, já si užívám. Zajímavá kombinace, co myslíte?“

Temná žena

Už zase ji držel za ruku a hrál si na stole s jejími prsty. Měl ve zvyku se pořád lidí dotýkat, a to bylo Mirandě cizí.

To, že je k němu tak rychle přitahována, jí přišlo nelogické a nerozumné. Rozhodla se víc kontrolovat.

„Já romantikům moc nerozumím. Rozhodují se na základě pocitů a ne faktů.“ Andrew byl taky romantik, uvědomila si, a jak to dopadlo. „A pak jsou překvapení, když jsou ta rozhodnutí chybná.“

„Jenže si užijeme o tolik víc legrace než praktičtí cynikové.“ A on, pochopil najednou, k ní byl mnohem víc přitahovaný, než předpokládal. A to nejen díky jejímu vzhledu, ale právě díky té rozumnosti a praktičnosti. Nemohl odolat, aby se tyhle vlastnosti nepokusil trochu utlumit.

A pak ještě ty oči, ano, ty velké smutné oči.

„Dáte si desert?“

„Ne, už nemůžu.“

„A kávu?“

„Je příliš pozdě na kávu.“

Zazubil se. „Vy jste ale spořádaná žena, Mirando. To se mi na vás líbí.“ Přihlásil se o účet. „Tak bychom se mohli trochu projít. Provedete mě po nábřeží?“

„Jones Point je bezpečné město,“ začala vyprávět, když šli proti ledovému větru, který bičoval mořskou hladinu. Limuzína jela o krok za nimi a Miranda se musela pousmát. I když by si to jejich rodina mohla také dovolit, nikoho z Jonesů by nenapadlo chodit na procházky s limuzínou. „Je tu několik krásných parků. Vy jste tu nikdy dřív nebyl?“

„Ne. Vaše rodina tu žila celé generace, že?“

„Ano. V Jones Pointu vždycky žili nějací Jonesové.“

„Proto tady žijete i vy?“ Rukou v rukavici se dotýkal její ruky. „Protože se to od vás čeká?“

„Ne. Prostě jsem odtud a patřím sem.“ Bylo těžké vysvětlit, jak hluboko její kořeny vězí v té skalnaté novoanglické půdě. „Hodně cestuju, ale sem domů se vždycky ráda vracím.“

„Tak to mi o Jones Pointu vyprávějte víc.“

„Je to tiché městečko. Vzniklo z rybářské vesnice a dnes podporuje hlavně kulturu a turistiku. Tohle nábřeží je vlastně

obchodní třída. Loví se tu krabi a konzervy se vyvážejí do celého světa.“

„Zkoušela jste to někdy?“

„Co?“

„Lovit kraby.“

„Ne.“ Mírně se usmála. „Ráda se ale na rybáře dívám vzadu u domu.“

Spíš pozoruje, než se sama účastní, uvědomil si.

„A tohle je Starý přístav. Najdete tu hodně galerií. Třeba byste sem před odjezdem mohl zajít.“

„Třeba.“

„Tohle město je nejkrásnější na jaře. Ale i v zimě je tu hezky. Část pobřeží zamrzne a lidi chodí bruslit.“

„A co vy?“ Vzal ji kolem ramen, aby ji chránil proti nárazům větru. „Bruslíte?“

„Ano.“ Krev se jí začala vařit a v hrdle jí vyschlo. „Je to prima tělocvik.“

Zasmál se a ve světle lampy ji k sobě otočil. „Takže jen kvůli cvičení, ne pro zábavu?“

„Mám to ráda. Ale teď už je na bruslení pozdě.“

Cítil, jak se mu pod rukama chvěje a přitáhl ji trochu blíž. „A jak tedy cvičíte tělo teď?“

„Hodně chodím. Plavu, když je to možné.“ Puls se jí nezadržitelně zrychloval. Věděla dobře, že tenhle pocit nedokáže dobře ovládat. „Je mi zima, když stojíme.“

„Tak proč bychom to nemohli považovat za cvičné sdílení tělesného tepla.“ Neměl v úmyslu ji políbit tak brzy. Ale přece jen byl romantik, v tom nelhal, a tahle chvíle si to přímo žádala.

Lehce se dotkl jejích rtů, jako by je ochutnával, a pak ještě jednou. S ženami to uměl, a teď trpělivě zahříval její ústa, dokud nezvláčněla a mírně se nerozevřela a dokud Miranda jemně do jeho úst nevzdychla.

Bylo to bláznovství, ale copak tím někomu ublíží? říkala si v duchu. Jeho ústa byla tvrdá a přesvědčivá, chutnala po víně, které spolu pili. Zjistila, že se o něj pevně opírá a svírá v pase jeho kabát. V hlavě se jí slastně zatmělo.

Temná žena

Najednou ji uchopil za bradu a ten dotyk ledových rukavic ji probral ze zasnění.

„Zkusme to ještě jednou.“

Tentokrát ji líbal vášnivě a horce, drtil její ústa pod svými, až jí hlava hučela jako příboj dole pod útesem. Choval se žádostivě, s arogantní jistotou, že bude vyslyšen. A její ústa mu, i přes požadavky rozumu, souhlasně odpovídala. On věděl, co je to žádost. Celý život jen skutečňoval svoje touhy, ale chtít tolik tuhle ženu bylo i pro něho nebezpečné a nečekané. Líbal ji natolik dlouho, že mu bylo jasné, jaké myšlenky ho budou trápit po zbytek noci. Ale nemohl si dovolit ji svést, vzít ji do své hotelové postele. Čekala ho práce a přesný časový harmonogram. Především si ale nemohl dovolit o ni skutečně stát. Kdo totiž pocítí lásku k pěšákovi, může ztratit celou hru.

A on nikdy neprohrával.

Odtáhl ji od sebe. Prohlédl si její uzardělou tvář a pochopil, že ji její vášeň překvapila stejně jako jeho. Neříkala nic.

„Měl bych vás asi zavést domů.“ I když se v duchu proklínal, přívětivě se na ni usmál.

„Ano.“ Musela se posadit a trochu přemýšlet. „Už je pozdě.“

„Ještě pár minut,“ zamumlal spíš pro sebe, „a bude příliš pozdě.“ To už ji za ruku odváděl k čekající limuzíně. „Jezdíte často do New Yorku?“

„Jen občas.“ Všechna horkost jako by se soustředila kdesi uvnitř jejího těla.

„Tak to mi musíte dát vědět, až vás tam vaše plány zavedou. Určitě si udělám čas.“

„Dobře,“ slyšela se říct a vůbec si nepripadala hloupě.

Ve sprše si zpívala. To byla věc, kterou v životě nedělala. Věděla dobře, že má strašný hlas i sluch, ale přesto do proudu vody brblala jeden šlágr, netušíc, že ho zná z paměti.

Vystoupila ze sprchy a vysušila si vlasy. Ovinula si je ručníkem a pohupovala boky v rytmu waltzu. Nebyla o moc lepší tanečnice než zpěvačka a členové její umělecké rady by při pohledu na ni asi dostali šok.

Nora Roberts

Zahihňala se té představě, a to ji donutilo se zamyslet. Vždyť ona byla šťastná. Spokojená bývala často, ale ten pocit obyčejného štěstí ji skoro vždycky míjel.

Nádherný pocit! A proč by si ho nemohla dovolit? Zajímal se o ni vzrušující muž, měl rád její společnost a zdála se mu přitažlivá fyzicky i duševně. Necítil se ponížený díky její pozici nebo inteligenci. Byl okouzlující, úspěšný a k tomu dost civilizovaný na to, aby ji hned při první příležitosti zatáhl do postele.

Odmítla by to vůbec? Obyčejně jistě. Aférky s neznámými muži ji nezajímalý. Milence neměla už přes dva roky a tehdy to stejně skončilo tak uboze, že dlouho odmítala i přátelské vztahy s muži.

Ale včera večer... Ano, nejspíš by ji přesvědčil. I přes dobré předsevzetí by se asi zviklat nechala. Jenže on ji respektoval natolik, že ji o to ani nežádal.

Neustále si pobrukovala a přitom se oblékala do modrého vlněného kostýmku s krátkou sukní. Dala si práci s make-upem a dokonce vklouzla i do nepraktických bot na podpatcích.

Do práce odjížděla ještě za tmy a přitom si nepřestávala prozpěvovat.

Andrew se probudil s nejhorší kocovinou svého života. Protože nemohl vystát své sténání, snažil se přidusit polštářem. Ale touha po životě byla přece jen silnější než jeho žal, a tak za chvíli lapal po dechu a držel se za hlavu, aby neuletěla.

Nakonec se pokusil vydrápat z postele. Jako vědec dobře věděl, že není možné, aby se mu kosti rozpadly, ale tentokrát měl pochybnosti, jestli nebude první, kdo popře fyzikální zákony.

A měla to na svědomí Annie, řekl si. Už se na něco asi naštvála, že ho nechala opít se do němoty. Jenže on na ni spoléhal – že ho zarazí včas jako obvykle. Ona před něj ale stavěla panáky, jakmile si je poručil, a když ho pak strkala do taxíku, ucedila něco jako, že mu přeje, aby se z toho pozvracel.

To přání se jí tedy splnilo, říkal si, když klopýtal dolů po schodech. Kdyby mu bylo ještě hůř, byl by už mrtvý.

Temná žena

V kuchyni našel připravenou kávu a málem se rozplakal vděčností. Vytřepal z krabičky čtyři tablety extra silného excedrinu a zapil je kávou, která mu popálila ústa.

Už nikdy víc, sliboval si a mačkal si pulsující spánky. Nikdy už nebude pít přes míru. Přesto ale pocítil vzdálenou chuť dát si jednu skleničku, která by uklidnila ty třesoucí se ruce a žaludek.

Jenže to by už byl opravdový alkoholik. V sedm večer pít mohl, ale v sedm ráno? Musí počkat. Musí počkat dvanáct hodin.

Zvuk zvonku se mu zařízl do lebky jako nůž. Andrew málem vykřikl. Místo aby se zvedl, zůstal sedět a položil si hlavu na stůl. Modlil se, aby co nejrychleji omdlel.

Už téměř usínal, když se otevřely zadní dveře a dovnitř se s ledovým vzduchem vehnala rozzlobená ženská.

„Já věděla, že se budeš někde choulit do klubíčka a litovat se.“ Annie postavila na stůl tašku s nákupem a založila si ruce v bok. „Jen se na sebe koukni. Hromádka neštěstí. Polonahý, neoholený, smradlavý Andrew. Hned se běž osprchovat!“

Zvedl hlavu a zamžoural na ni. „Nechce se mi.“

„Běž nahoru a já ti zatím udělám snídani.“ Když se znova pokusil položit hlavu, jednoduše ho drapla za vlasy a přidržela. „Máš, co sis zasloužil.“

„Bože můj, Annie, vždyť mi utrhneš hlavu.“

„A to by ti nejspíš bylo líp, že jo? Zvedni ten svůj hubenej zadek a běž se umejt. Potřebuješ to jako sůl.“

„Bože všemohoucí. A co ty tady vlastně děláš?“ Přece jen dokázal pocítit i trochu vzteku. „Běž pryč.“

„Když jsem ti ten chlast prodala,“ pustila jeho vlasy a on se udeřil do hlavy a zavyl, „tak ti teď udělám slušnou snídani a dohlédnu na to, abys odešel čistý do práce. Tak se běž vykoupat, nebo tě do té vany vlastnoručně hodím.“

„Dobře, dobře.“ Všechno bylo lepší, než nechat na sebe štkat. Pokusil se vstát se vši důstojností, které byl v tom stavu a trenkách schopen. „Ale jíst nebudu.“

„Ty pěkně sníš, co ti připravím.“ Obrátila se ke stolu a začala vyndávat obsah tašky. „Tak už jdi. Jsi cítit jako podlaha v zaplivaném baru.“

Nora Roberts

Počkala, dokud neodešel, pak se opřela o stůl a zavřela oči.

Když on byl tak patetický. Tak bláhově smutný. Měla chuť ho chlácholit a hladit, vzít mu z těla všechny ty jedy, které mu prodala, jak si provinile uvědomila, protože měla vztek. Ne snad kvůli pití, ale kvůli jeho srdci, které bylo tak nedostupné.

Kdyby jí na něm aspoň záleželo o něco méně. Zaslechla zvuk tekoucí vody a mírně se usmála. Vždyť on byl trochu jako tenhle dům – lehce ošuntělý, poničený, ale uvnitř nezvykle pevný.

Asi neměl nikdy potkat tu svou Elise. I když byla tak krásná a chytrá, nehodila se k němu. Na pohled působili dobře, jenže ona nemohla rozumět jeho jemné povaze a věčné vnitřní nejistotě. Jako by nevěřil, že ho někdo může milovat. Potřeboval spíš péči. A to ona už zvládne. Vyhrnula si rukávy. A ještě něco, postará se, aby zase našel pevnou půdu pod nohama. Od čeho jsou přátelé.

Kuchyň byla plná vůní, když se vrátil z koupelny. Kdyby tam byl někdo jiný, a ne Annie, zamknul by se rychle ve svém pokoji. Sprcha mu trochu pomohla a pilulky taky začínaly zabírat. Odkášlal si a pokusil se o úsměv. „Voní to bezvadně.“

„Sedni si,“ odpověděla Annie, aniž se na něj podívala.

„Dobře. Já se teda omlouvám, Annie.“

„Mně se omlouvat nemusíš. Sobě by ses měl omluvit, protože jen sobě ubližuješ.“

„I tak promiň.“ Podíval se na talíř, který před něho postavila. „Ovesná kaše?“

„Obalí ti žaludek.“

„Paní Patchová mi ji dělávala každé ráno,“ vzpomněl si na přísnou kuchařku svého dětství.

„Paní Patchová věděla, co je pro tebe dobré.“

„Ale přidávala mi tam javorový sirup.“

Annie ohrnula ret a natáhla se ke skřínce. Tuhle kuchyni znala stejně dobře jako svou vlastní. Postavila před něj láhev sirupu a přidala kousek opečeného chleba. „A teď jez.“

Když viděla, že poslechl a už není tak zelený v obličeji, posadila se naproti. Přátelé jsou k sobě upřímní, připomenula si.

„Andrew, měl bys s tím konečně přestat.“

„Já vím, neměl jsem toho tolik vypít.“

Temná žena

Natáhla se a dotkla se jeho ruky. „Když si dáš jeden drink, chceš další a další a další.“

Otráveně škulb rameny. „Není nic zlého na tom, když se člověk tu a tam napije, nebo opije!“

„Ale je, pokud je ten člověk alkoholik.“

„To já nejsem.“

Opřela se do židle. „Vedu ten bar už pár let a taky jsem byla provdaná za opilce. Poznám je už na dálku. Je velký rozdíl mezi člověkem, který jen přebíral a který prostě neumí přestat.“

„Já umím přestat.“ Vzal do ruky šálek kávy. „Teď přece taky nepiju, nebo jo? Nepiju v práci a moje práce tím netrpí. Neopíjím se každý den.“

„Ale piješ každý den.“

„To dělá polovina lidí na světě. Jaký je rozdíl mezi skleničkou vína u večere nebo panákem na dobrou noc?“

„To si musíš přebrat sám. Stejně jako jsem to udělala já. Taky jsme byli opilí tu noc, co...“, nedokázala to vyslovit.

„Bože, Annie.“ Andrew se znovu zastyděl. „Byli jsme přece ještě děti.“

„Byli jsem dost staří na to, abychom počali dítě. I když nakrátko.“ Sevřela na chvíli rty. „Byli jsme hloupí, nevinní a taky nezodpovědní. S tím jsem se vyrovnala.“ Bože, s tím se snažila vyrovnat. „Ale naučilo mě to, kolik může člověk ztratit, když se neovládá. A ty už se neovládáš, Andrewe.“

„Ta noc před patnácti lety nemá s dneškem nic společného“, jakmile to vyslovil, už toho litoval. „To jsem zas říct nechtěl, Annie. Ne že by to nebylo důležité. Jenomže...“

„Radši mlč. Budeme prostě předstírat, že se to nikdy nestalo. Chtěla jsem tě jen upozornit na to, že nevidíš ten rozdíl. Tys měl problémy s pitím už v sedmnácti. Já ne. Celý život jsi to ale nějak zvládal. Teď jsi tu hranici ale překročil. Začíná tě to ovládat, Andrewe. Musíš s tím něco dělat. Říkám ti to jako tvoje kamarádka.“ Vstala a vzala mu tvář do dlaní. „Už ke mně do baru nechod'. Neobsloužím tě.“

„No tak, Annie...“

Nora Roberts

„Můžeš si přijít popovídat, ale ne kvůli pití, protože ti už nenaleju.“

Otočila se, rychle si vzala kabát a odešla.

Kapitola 7

Ryan se procházel po Jižní galerii a obdivoval využití světla a prostoru. Jonesové byli mistry ve svém oboru, to musel uznat. Na půl ucha poslouchal výklad modrovlasé dámy, která vedla skupinu k Raphaelově Madoně.

Za nimi přicházela o něco větší a hlučnější skupinka školních dětí. Ryan si oddechl, když odešly.

Ne že by neměl děti rád, všechny své synovce a neteře podle možností rozmazloval, ale děti by ho rozptylovaly při práci, a Ryan se teď potřeboval co nejvíc soustředit.

Hlídači byli nevůraví, ale početní. Jen podle netrpělivého pohledu na hodinky jednoho z nich poznal, že se brzy budou střídat.

Zdánlivě jen tak přecházel mezi exponáty, ale v duchu pečlivě počítal kroky – od vchodu ke kameře v jihozápadním rohu, od kamery k dalším dveřím a další kameře a odtud ke svému cíli.

U vitríny se nezdržel déle, než jiný obdivovatel sošky z patnáctého století. Bronzový *David*, malý poklad s napraženým prakem.

Třebaže byl autor neznámý, stylem odpovídal škole Leonarda da Vinciho a to samé také hlásala ozdobná plaketa u vitríny.

Ryanův klient Leonarda zbožňoval a velmi brzy bude mít velký důvod k radosti. Za tenhle kousek, který spatřil v Institutu asi před půl rokem, také dobře zaplatí. Ryan ale musí jednat rychle, než se kvůli Mirandě dopustí nějaké chyby. Už teď litoval, že jí způsobí újmu a nepříjemnosti.

Ale ona je, koneckonců, pojištěná. A tahle soška rozhodně není to nejlepší, co Institut měl.

Kdyby si měl vybírat sám, zvolil by nejspíš Celliniho nebo ten ženský portrét od Tiziana, který mu Mirandu tolik připomínal. Ale klient chtěl právě tohoto kapesního Davida, a tak bude mít Ryan alespoň lehčí práci než třeba s Tizianem.

Nora Roberts

Poté, co odvezl Mirandu domů, strávil zhruba dvě hodinky v rouře pod budovou Institutu, kde se křížilo elektrické vedení bezpečnostního systému – alarmů, kamer a fotobuněk.

Ted' se rozhodl provést první přípravný test. Usmál se na modrovlasou dámu a s rukou v kapse minul její skupinu. Bezpečnostní kameru teď měl po pravé ruce. Nahmátl a stiskl příslušné tlačítko a jen koutkem oka sledoval, jak červená kontrolka na kameře zhasla.

Bože, jak miloval tyhle technické vymoženosti.

V druhé kapse stiskl stopky a chvíli čekal. Odhadoval, že uběhly téměř dvě minuty, než vysílačka nejbližšího hlídače zapískala. Znovu stisknul stopky a druhou rukou kameru zase zapnul. Víc než spokojený pak vyšel z galerie a vytáhl mobilní telefon.

„Kancelář doktorky Jonesové. Prosím,“ ozvala se Mirandina asistentka.

„Tady Ryan Boldari. Je doktorka přítomná?“

„Malý moment, pane Boldari...“

Chvíli čekal v závětrí a díval se zdálky na staré město. Uvědomil si, že se mu jeho architektura líbí. Možná dával přednost New Yorku, ale tady by se klidně mohl nějaký čas zdržet. Někdy jindy, samozřejmě. Nebylo rozumné pobývat příliš dlouho na místě, kde právě dokončil nějakou práci.

„Ryane?“ promluvila udýchaně do sluchátka. „Promiň, že jsem tě nechala čekat.“

„Nevadí. Právě jsem si udělal volno a prošel se po tvých galeriích,“ lépe, když to bude vědět, protože jistě budou následující den přehrávat filmy z bezpečnostních kamer.

„Škoda žes mi to neřekl, provedla bych tě sama.“

„Nechtěl jsem tě rušit od práce. Ale chtěl jsem ti říct, že mé obrazy budou mít krásné přechodné bydliště. Měla by ses taky přijet podívat do New Yorku, kde bude stát tvůj Cellini.“

To říct nechtěl, zatraceně! rychle si poručil trochu brzdit.

„To bych mohla. Chceš se tady zastavit? Udělám si čas.“

„Rád bych, ale mám ještě nějaké jednání. Taky jsem tě chtěl vzít na oběd, ale neuvolním se dnes až do večera. Co ale zítřejší oběd?“

„A kdy by se ti to hodilo?“

Temná žena

„Čím dřív, tím líp. Chci tě už vidět, Mirando.“ Představoval si ji, jak sedí u stolu v bílém plášti nebo nějakém neforemném svetru. „Co třeba v poledne?“

Uslyšel šustění papíru, jak listovala v notesu, a z nějakého důvodu mu to přišlo rozkošné. „Tak platí. Hm a ta dokumentace k tvým obrazům už dorazila. Pracuješ rychle.“

„Krásné ženy by se neměly nechat čekat. Tak zítra na shledanou. Dnes večer na tebe budu myslet.“

Zavěsil a najednou ho zasáhl zcela neznámý pocit. Rozpoznal, že se ozývá svědomí. Něco takového zatím při práci nebo při styku se ženami nepocítil.

„Nedá se nic dělat,“ řekl tiše a vydal se na parkoviště. Cestou vytáhl z kapsy stopky. Sto deset sekund. Času tedy bude mít dost. Víc než dost.

Zadíval se vzhůru k místu, kde měla Miranda okno své kanceláře. A na to taky zbyde čas. Ale nejdřív povinnosti, to by praktická žena, jako je Miranda, jistě také ocenila.

Následujících několik hodin strávil Ryan zavřený ve svém apartmá. Nechal si poslat malý oběd a při poslechu klasické hudby studoval kopii plánů bezpečnostního systému Institutu, kterou mu na stolku přidržovaly sklenky od hořčice, kečupu a slánka s pepřenkou.

Ty kopie sehnal snadno. Kontakty a úplatky byly pořád užitečné. Ryan už na střední škole dokonale ovládal počítač, a přestože jeho matka chtěla, aby se naučil dobře psát, on raději využíval klávesnici k jiným účelům.

Laptop, který nosil s sebou, si sestavil sám, i když některá vylepšení nebyla tak docela legální. Jako jeho zaměstnání.

Galerie Boldari už získaly svou finanční nezávislost a dobře vynášely. Ale vybudoval je z příjmů, které dlouhá léta shromažďoval jako zlodějíček z newyorské ulice.

Někdo se narodil jako umělec, někdo jako účetní a Ryan byl prostě rozený zloděj.

Původně opravdu vybíral lidem kapsy a prodával cetky. Koneckonců učitelé výtvarné výchovy se netopili v penězích a v rodině Boldariových bylo hodně hladových krků.

Nora Roberts

Později přešel k lepší práci, protože ho to stále vzrušovalo. Dobře si vzpomínal, jak se poprvé plížil tmou do spícího domu – na to napětí a vzrušení, že dělá, co se nesmí. Možnost dopadení ho prostě vzrušovala.

Jako by se miloval za bílého dne na nějakém veřejném místě se ženou někoho jiného. Ale protože cizoložství neuznával, užíval si tohoto pocitu při krádežích.

Své umění přivedl k dokonalosti a už víc jak deset let se specializoval na umělecké předměty. Miloval umění a kdesi uvnitř ho stále považoval tak trochu za lidový majetek. Když kradl obraz z velké galerie, poskytoval sice služby soukromníkům a dostal za to dobře zapláceno, ale za ty peníze získal jiné cenné věci, které si v jeho galerii mohla prohlédnout veřejnost. Zdálo se mu, že tím splácí svůj dluh.

Na obrazovce laptopu si teď vyvolal trojrozměrný plán Jižní galerie, na němž byly polohy kamer znázorněny červeně. Několikrát ťukl do kláves a vyžádal si výpočet nejlepšího přístupu k žádanému objektu.

Už urazil velký kus cesty od prostého lupiče, který mohl zajít kulkou nějaké lstivého pana domácího. Dnes dával přednost využití techniky a odváděl práci rychle, čistě a beze stop.

S bezpečnostním systémem téhle budovy, který mu Andrew tak ochotně ukázal, si snadno poradí. To už si dnes dopoledne vyzkoušel.

O něco horší to bude se vstupem do objektu. Zámky samy o sobě takový problém neznamenal, už dávno si opatřil falešné karty.

Bezpečnostní kód znal také díky Andrewovi. Bylo s podivem, jaké informace nosili lidé ve svých náprsních taškách. Stačilo několik málo sekund, aby mu tašku vzal, našel složený papírek s čísly, zapamatoval si je a pak s přátelským plácnutím po zádech tašku Andrewovi vrátil.

Ryan si rychle spočítal, že příprava téhle práce mu zabrala zhruba sedmdesát dvě hodiny, plus asi hodinku práce samotné a výsledný zisk očekával ve výši pětáosmdesáti tisíc dolarů.

Slušný job, jen co je pravda, pomyslel si a snažil se nelitovat, že má být jeho poslední. Ale už to jednou rozhlásil a on sliby vždycky plnil. Alespoň ty dané rodině.

Podíval se na hodinky a zjistil, že mu zbývá nějakých osm hodin času. Využil je na zahlazení všech stop. Kopie plánů spálil v krbu,

Temná žena

elektroniku zavřel do bezpečnostní schránky a ke svým počítačovým programům přidal nová vstupní hesla.

Pak si ještě našel chvíli na plavání v bazénu, saunu a trochu spánku, protože věřil, že fyzický odpočinek pomáhá zajistit dobrý lup.

Kolem šesté hodiny seděla Miranda ve své pracovně a stylizovala dopis. Ačkoliv už dávno vedli ústav s bratrem sami, rodiče si přáli být informováni o každé větší výměně či obchodu.

Snažila se, aby dopis vyzněl přísně obchodně, aby byl úsečný a kyselý jako ocet, protože k takové vráně, jako byla její matka, se ani nic jiného nehodilo.

Když dokončila první koncept, zazvonil telefon.

„Novoanglický institut, u telefonu doktorka Jonesová.“

„Mirando, chválabohu, že jsem tě zastihl.“

„Promiňte,“ raději si stáhla náušnici, která narážela do sluchátka. „Kdo volá?“

„Tady Giovanni.“

„Giovanni?“ zahleděla se na hodiny na svém stole a spočítala si časový posun. „U vás už musí být po půlnoci. Stalo se něco?“

„Stalo. A moc. Je to katastrofa. Dřív jsem se volat neodvážil, ale měl jsem pocit, že bys do měla vědět, než... než bude ráno.“

Srdce jí těžce udeřilo. „Moje matka? Stalo se snad něco mé matce?“

„Ano – ne. Ona je v pořádku. Promiň. Jsem rozčilený.“

„To nic.“ Sama se snažila uklidnit hlubokým nádechem. „Tak co se teda stalo?“

„Ta soška, ta bronzová soška je podvrh!“

„To je směšné.“ Posadila se zpříma a křikla do sluchátka: „Samozřejmě že není. Kdo tohle tvrdí?“

„Dnes přišly výsledky testů z Říma. Z laboratoře Arcana – Jasper. Dohlížel na ně doktor Ponti. Znáš jeho práci, ne?“

„Jistě. Tak to máš špatné informace, Giovanni.“

„Viděl jsem ty výsledky na vlastní oči. Doktorka Standfordová - Jonesová si mě nechala zavolat společně s Richardem, Elise, protože jsme byli v původním týmu, přišel taky Vincente. Ona zuří, Mirando, cítí se ponížena a není jí dobře. Ta soška je falešná. Byla vyrobená asi

Nora Roberts

tak před měsícem. Vzorky kovu i patiny byly shodné, daly se snadno zaměnit.“

„Já jsem nezaměnila nic,“ trvala Miranda na svém, ale po zádech jí začal stoupat mráz.

„Podle vrstev koroze se dalo poznat, že něco nesedí. Nechápu, jak jsme to mohli přehlédnout, Mirando. Autor se pokusil napodobit správnou korozi, ale nepodařilo se mu to.“

„Já jsem to přece viděla, počítačovou simulaci i rentgenové snímky.“

„Já vím. Říkal jsem to tvé matce, ale...“

„Jaké ale, Giovanni?“

„Zeptala se, kdo ty snímky dělal, kdo programoval počítač a kdo provedl testy s radiací. *Cara*, je mi to líto.“

„Už chápu.“ Před očima se jí zatmělo. „Mám to na zodpovědnost. Já jsem provedla testy a sestavila zprávy.“

„Kdyby se to nedostalo k tisku, mohli jsme to zamést pod koberec, alespoň částečně.“

„Ponti se mohl zmýlit. „Přejela si dlaní přes ústa. „Já bych nic tak základního, jako jsou vrstvy koroze, nepřehlédla. Musím si to promyslet, Giovanni. Díky za zavolání.“

„Nezlob se, že to říkám, Mirando, ale jestli nechci přijít o místo, tvá matka nesmí vědět, že jsem ti to řekl a že jsem s tebou vůbec mluvil. Nejspíš ti to chce ráno sama oznámit.“

„Nedělej si starosti, neřeknu jí to. Už budu končit, musím o tom přemýšlet.“

„Dobře. Je mi to líto, moc líto.“

Miranda pomalu zavěsila a pak dlouho zírala do prázdna. Snažila se vzpomenout si na všechny ty vzorce a testy, ale nakonec to musela vzdát a opřela si hlavu o kolena.

Podvrh? To není možné. Krátce oddychovala a začínala se třást.

Vždyť byla tak opatrná. Tak důkladná. Přesná. Srdce ji tak rozbolelo, až si na ně přitiskla ruku.

Bože, že by nebyla dost opatrná a dost přesná?!

Měla snad matka pravdu? Udělala Miranda tu chybu, že uvěřila spíš tomu, co viděla na první pohled?

Temná žena

Moc si to přála, to je pravda, Miranda zaklonila hlavu v židli jako nemocný nebo starý člověk, přála si, aby opravdu držela v ruce něco tak významného a vzácného.

Arogance. Elizabeth to nazvala arogancí a ctižádostí. Že by snad její přání převážilo nad rozumovým úsudkem?

Ne, ne, ne. Zatnula pěsti. Viděla výsledky svých testů. Byl to fakt a fakta nelžou. Někde se musela stát chyba, ale ona ji určitě neudělala.

Protože kdyby ano, pomyslela si a položila ruce na stůl, bylo by to mnohem horší než jen neúspěch. Nikdo by jí už nikdy neuvěřil. Ani ona sama by si už nemohla věřit.

Zavřela oči a zase položila hlavu na opěradlo.

Tak ji asi po půlhodině našel Andrew.

„Viděl jsem světlo. Sám jsem taky pracoval přesčas...“ zarazil se. Byla bledá jako smrt, a když otevřela oči, zíraly na něj nepřítomně jako v horečce. „Tobě je špatně?“

Přistoupil k ní a sáhl jí na čelo. „Jsi studená.“ Automaticky jí začal mnout ruce. „Máš zimnici nebo co? Zavezu tě domů. Musíš si lehnout.“

„Andrewe...“ Bude to muset vyslovit nahlas. „*Temná dáma* je podvrh.“

„Cože?“ začal ji hladit po hlavě, ale jeho ruka teď ztuhla. „Ta bronzová soška? Ve Florencii?“

„Přišly opravné testy. Koroze byla nesprávně určená, radiace taky. Ponti, v Římě. Sám na ty testy dohlížel.“

Posadil se na okraj stolu. „A jak to víš?“

„Giovanni – právě volal. Nesměl. Když to matka zjistí, vyhodí ho.“

„Fajn. A víš jistě, že má správné informace?“

„Kéž by neměl.“ Zkřížila ruce na prsou a střídavě si tiskla svaly na rukou. „To by mi ale nevolal. Matka si ho pozvala i s Elise a Richardem Hawthornem. Je mi jasné, jak nadávala. Hodlají prohlásit, že je to moje chyba.“ Hlas se jí zlomil. „Jak předpokládala.“

„A je?“

„Nevím, jak by se to mohlo stát. Všechno jsem zadokumentovala. Ale chtěla jsem to, Andrewe, moc jsem to chtěla.“

Nora Roberts

„Nevěřím, že bys někdy něco chtěla tolik, že bys zapomněla na to, co skutečně je.“ Nemohl vystát, že ji vidí tak zničenou. Ona vždycky byla ta silnější a oba na to spoléhali. „Nemohla selhat technika?“

Téměř se rozesmála. „Mluvíme o laboratoři paní Elizabeth, o její pýše, nezapomeň.“

„Přístroje se mohou porouchat.“

„Nebo mohou selhat lidé. Třeba je chyba v Pontiho týmu.“ Vstala a na třesoucích se nohou začala přecházet kolem. „Je to stejně pravděpodobné jako moje chyba. Ale musím ty testy znova vidět. A ji taky. Musím vidět *Temnou dámu*!“

„Budeš ale muset promluvit s matkou.“

„Já vím.“ Zastavila se a obrátila se k temnému oknu. „Zavolala bych jí hned, kdyby to pak nemohl odnést Giovanni. Radši bych to měla za sebou, než čekat, až mi ráno zavolá.“

„Tys vždycky raději vypila hořký lék na jeden hlt. Já spíše čekal, jestli se to nedá odložit.“

„Tomuhle neuteču. Až se ty výsledky zveřejní, teprve vypukne pravé peklo. Udělají ze mě pitomce nebo defraudanta, což je jedno lepší než druhé. Vincente se to jistě pokusí nějak zmírnit, ale novináři to rozmáznou. V tomhle měla pravdu. Zasáhne to Standjo, ji i mě.“ Obrátila se k bratrovi. „A taky náš Institut.“

„To zvládnem.“

„Za tohle můžu já, Andrewe, ne ty.“

Přešel k ní a položil jí ruce na ramena. „Ne,“ řekl prostě a vehnal jí slzy do očí. „Budeme stát při sobě, jako kdykoli předtím.“

Opřela se o něj a nechala se chlácholit. Měla jen strach, že jí matka nedá na vybranou. Pokud šlo o její dceru nebo Institut, bylo předem jasné, čemu by dala přednost.

Kapitola 8

Půlnoční vítr byl silný a zběsilý, ale Ryanovi to nevadilo. Spíše ho to povzbuzovalo cestou tři bloky od místa, kde nechal zaparkované auto.

Všechno potřebné měl ve všitých kapsách pod kabátem nebo v malém kufříku. Kdyby ho v tu chvíli z nějakého důvodu chtěla kontrolovat policie, byl by v pasti. Ale to patřilo k věci.

Bože, jak mu to vzrušení bude chybět, pomyslel si a spěchal dál jako na milostnou schůzku. Poslední přípravu měl za sebou a teď šel na poslední akci, a proto si chtěl v mysli zachovat každý detail, aby si jednou jako starý muž s vnoučaty u nohou byl schopen ten pocit síly a nedostižnosti alespoň vyvolat.

Rozhlédl se po ulici. Provoz byl řídký a měsíc se ve světle pouličních lamp podobal matnému stínu. Ryan minul bar, kde na něho z výlohy blikala modrá sklenice martini. Snad by se tu pak mohl zastavit a připít si na konec jednoho období svého života.

Ulici přešel na světlech, jako vzorný občan, který dodržuje pravidla, zvláště když je napakovaný lupičským náčiním.

Před sebou na mírném kopci uviděl Institut a potěšilo ho, že svou kariéru zakončí vloupáním do tak pyšně a úctyhodně vyhlížející budovy.

Všude bylo zhasnuto až na bezpečnostní světla v přízemí. Napadlo ho, jak je divné i roztomilé, že se lidé snaží světlem odrazovat zloděje. Ti dobří přece dokážou ukrást cokoli i za bílého dne.

Ještě jednou se rozhlédl a zkontroloval si čas na hodinkách. Měl dobré informace o pohybu policejních hlídek. A kdyby někdo v tuhle chvíli přece jen policii zavolal, měl by ještě celých patnáct minut na útěk.

Nora Roberts

Rychle, ale beze spěchu přešel k jižní budově. Dlouhý vycpaný kabát, plstěný klobouk a nabarvené šedé vlasy mu pomohly ke vzhledu staršího obtloustlého byznysmena.

Před vstupními dveřmi vytáhl svoji kapesní rušičku a namířil ji na kameru. Červené světélko zhaslo a on musel jednat rychle.

Falešnou kartu strojek přijal až na potřetí, ale pak už zbývalo jen vyťukat kód, který si pamatoval. A byl uvnitř. Celkem za pětáctýřicet sekund. Rychle znovu zapnul kameru, protože setkání s nějakým horlivým strážným nemohl potřebovat.

Za dveřmi si sundal kabát a pověsil ho vedle automatu na nápoje. Stáhl si kožené rukavice, pod kterými měl ještě tenké chirurgické, na stříbrné vlasy si nasadil černou čepici.

Ještě naposled překontroloval své nástroje.

Teprve pak se na chvíli zastavil a vychutnával ten okamžik. Stál ve tmě a naslouchal tichu budovy, které nebylo opravdovým tichem, protože každá budova má své charakteristické zvuky, jako je šumění ventilace, rachot okenních tabulek a podobně.

Služební místnost strážných a kontrolní panel elektronického zabezpečení byly o patro výš. Věděl, že ho nemohou slyšet, a rychle se přesunul k dalším dveřím. Tady čekal dobrý policejní zámek, který už vyžadoval jeho nářadí, tužkovou svítilnu, kterou držel mezi zuby, a asi třicet sekund jeho času. Pak zaslechl cvaknutí západky a dveře se otevřely.

První kamera byla instalována na konci dlouhé chodby, odkud zabírala vlevo a vpravo vchody do galerií. Ta ho příliš nezajímala, protože v tom šeru byl jen stín mezi stíny a snadno se pod ní proplížil.

Znovu se zadíval na hodinky. Kdyby měl bezpečnostní službu na starosti on, zdvojnásobil by počet jejích zaměstnanců a přiměl je k častějším obhlídkám. Ale to nebyla jeho věc.

Na kůži pocítil lehký mráz. Blížil se ke svému cíli. Světlo teď nepoužil. Tenhle prostor už znal z paměti. Proplížil se do rohu galerie a namířil rušičku na nebezpečnou kameru.

Od téhle chvíle musel počítat sekundy. Pohyboval se rychle a precizně. Dřepl si vedle vitríny a řezačkou na sklo v ní vykroužil dokonalý otvor, jen o málo větší než jeho pěst, a výřez opatrně položil na vitrínu.

Temná žena

Neztrácel čas obdivováním svého lupu nebo úvahami, zda by přece jen nemohl vzít daleko víc. To bylo chování amatérů. Prostě jen natáhl ruku, uchopil sošku a zastrčil ji do kapsy za pasem.

Protože měl rád pořádek, vrátil kruhový výřez zpátky na své místo ve vitríně a po špičkách se vrátil zpět do rohu. Spustil kameru a vydal se stejnou cestou ven z budovy.

Podle odhadu mu to zabralo asi sedmdesát pět sekund.

V hale přendal sošku do kufříku mezi vrstvy dřevité vaty, stáhl si chirurgické rukavice a strčil je do kapsy. Sundal čepici, nasadil si klobouk, navlékl si kabát, s pomocí karty otevřel dveře a pečlivě za sebou zamkl. Za méně než deset minut od svého příchodu už míjel bar, který ho předtím zaujal. Ne nezastaví se tu. Raději si objedná v hotelu láhev šampaňského.

Některé věci by měl člověk zapít v soukromí.

V šest hodin ráno, po bezesné noci, probudil Mirandu z prvního skutečného zdřímnutí telefon. Zmatená, s bolavou hlavou zašátrala po sluchátku.

„Jonesová. *Pronto*.“ Ne, není v Itálii. Je doma, v Mainu. „Prosím?“

„Doktorko Jonesová, tady Ken Scutter, z ochranky.“

„Pane Scuttere,“ tak rychle si ke jménu nedokázala přiřadit správnou tvář, „co se děje?“

„Stala se nehoda!“

„Nehoda?“ konečně se jí v hlavě vyjasnilo natolik, že byla schopná posadit se na posteli. Pokrývky měla omotané kolem těla jako mumie a v duchu klela, než se z nich dokázala vyprostit. „Jaká nehoda?“

„Všimli jsme si toho teprve před chvílí, při střídání směn, tak vám hned volám. Někdo se sem vloupal.“

„Vloupání?“ To už ji probudilo dokonale. „Do našeho ústavu?“

„Ano, madam. Myslím, že sem budete chtít hned přijet.“

„Došlo k nějaké škodě? Zmizelo něco?“

„K vážnějším škodám ne, doktorko. Chybí ale jeden exponát z vitríny v Jižní galerii. Podle katalogu jde o bronzovou sošku Davida z patnáctého století od neznámého autora.“

Bronzová soška! pomyslela si. Už měla po krk bronzových sošek. „Už jedu.“

Nora Roberts

Vyskočila z postele a jen tak v pyžamu vběhla do bratrovy ložnice. Vrhla se k hrbolu na posteli a zuřivě jím zacloumala.

„Andrew, probud’ se. Vykradli nás!“

„Hm. Cože?“ Odstrčil její ruku, přešel si jazykem přes zuby a začal zívát. „Cože? Kde? Kdy?“

„V Institutu. Z Jižní galerie zmizela bronzová soška. Oblékej se, jedem.“

„Bronzová soška.“ Přešel si rukou přes obličej. „Mirando, něco se ti zdálo.“

„Právě volal Scutter z ochranky,“ vyštěkla. „Nic se mi nezdálo. Máš deset minut, Andrew,“ zavolala přes rameno a vyběhla z pokoje.

Za necelé tři čtvrtě hodiny už stáli vedle sebe v jižním křídle galerie a zírali na dokonalý výřez ve vitríně a prázdné místo za ním. Mirandě se zvedl žaludek.

„Volejte policii, pane Scuttere.“

„Ano, madam.“ Scutter gestikuloval na své lidi. „Nařídil jsem prohledat budovu, ale zatím nic podezřelého neobjevili. Zdá se, že nic jiného nechybí.“

Andrew přikývl. „Chtěl bych si projít noční záznamy bezpečnostních kamer.“

„Jistě, pane.“ Scutter vzdychl. „Vedoucí noční směny ale nahlásil malý problém se dvěma kamerami.“

„Problém?“ Miranda se otočila. Teď už věděla, kdo je Scutter – malý, zavalitý muž, bývalý policista, který se rozhodl přejít do soukromých služeb. Měl čistý rejstřík a Andrew ho osobně najímal.

„S touhle kamerou,“ ukázal. „Včera dopoledne asi na devadesát sekund vypnula. Nikdo na ní nic nenašel. Včera v noci, vypadla asi na minutu kamera u jižního vchodu, ale to jsme přičítali počasí, byl velmi silný vítr. A o něco později pak zhasla na osmdesát sekund ještě jednou tahle kamera. Všechno to najdete na pásku.“

„Aha.“ Andrew si vrazil ruce do kapes a stiskl je v pěstí. „A váš názor, pane Scuttere?“

„Myslím, že to byl profík, vyznal se v bezpečnostních systémech a elektronice. Přišel jižním vchodem, vyřadil alarmy a kamery. Věděl přesně, pro co jde, nezaváhal ani na minutu. Nejspíš to tu dobře zná.“

Temná žena

„Takže si vtančí dovnitř,“ zasupěla Miranda, „vezme si, co chce, a zase v klidu odejde – i přes složitý a drahý bezpečnostní systém a desítku ozbrojených strážných.“

„Ano, madam.“ Scutter stáhl rty. „Přesně tak to bylo.“

„Děkuji vám. Mohl byste teď zajít do haly a počkat tam na příjezd policie?“ Počkala, až jeho kroky dozněly, a pak ulevila svému vzteku.

„Ten parchant! Parchant zatracenej.“ Postavila se před zmíněnou kameru a zašklebila se na ni. „On chce, abych věřila, že si sem někdo může vlézt, přelstít zabezpečení a odnést si, co chce, během necelých deseti minut!“

„To je jeho názor. Jedině že by všichni hlídači byli spolčení a najednou propadli zálibě v nahých italských soškách.“

Andrew se necítil dobře. Měl ten kousek rád, pro jeho vitalitu a mladistvou aroganci. „Mohlo to ale dopadnout mnohem hůř, Mirando.“

„Naše ostraha selhala, někdo sáhl na náš majetek! Co už může být horšího?“

„Jak to tak vypadá, tenhle chlap sem mohl klidně přijít s pytlím a dokonale to tady vyčistit.“

„Jedna věc nebo tucet. Tady se přece od padesátých let nic neztratilo.“

„Tak už jsme asi byli znovu na řadě.“

„Houby! Vždyť jsme to měli draze zabezpečené.“

„Až na ty detektory pohybu.“

„Já vím, žes je chtěl.“

„Jenže to by znamenalo nechat rozkopat podlahu, a to by naši rodiče nepřežili.“ Rozhlédl se. „Ale nejspíš by ani tohle nebylo nic platné. Tenhle člověk by si asi poradil i s nimi. Kruci, Mirando, za bezpečnostní systém tady odpovídám já.“

„Tohle není tvoje chyba.“

Vzdychl a zoufale zatoužil po něčem k pití. „Vždycky je to něčí chyba. Budu jim to muset říct, a to ani nemám otcovu adresu do Utahu.“

„Ona ti ji dá, ale zatím nespěchej. Nech mě chvíli přemýšlet.“ Zavřela oči. „Přišli jsme tedy jen o jeden kus, ale z toho se dostaneme. Nakonec, je pojištěný, a policie ať dělá svoji práci.“

Nora Roberts

„A já musím dělat zase svou. Jdu zavolat do Florencie.“ Zmohl se na mírný úsměv. „Podívej se na to takhle – tahle příhoda třeba na chvíli zastíní ten druhý problém, co s ní máš.“

Odfrkla si. „Kdybych věřila, že to pomůže, ukradla bych toho Davida snad sama.“

„Doktorko Jonesová.“ Do místnosti vstoupil prošedivělý muž. „Doktore Jonesi. Detektiv Cook. Prý se vám něco ztratilo.“

Kolem deváté už Mirandu tak bolela hlava, že se na chvíli zavřela ve své kanceláři, aby si o samotě odpočinula.

Už po pěti minutách se ale ozval bzučák. „Mirando, je mi líto,“ promluvila soucitně Lori, „ale na lince jedna máš doktorku Standfordovou-Jonesovou. Mám jí říct, že tu zrovna nejsi?“

Hm, to bylo pokušení. Ale Miranda vzdychla a narovнала se v zádech. „Ne, vezmu si to. Díky, Lori.“ Odkáslala si a stiskla linku jedna. „Ahoj, mami.“

„Testy na té bronzové sošce byly dokončeny,“ vystartovala Elizabeth.

„Aha.“

„Tvoje závěry nebyly správné.“

„Tomu nevěřím.“

„Věř si, čemu chceš, ale byly jasně zpochybněny. Ta soška není víc než slušná napodobenina renesančního stylu a materiálu. Carlo Rinaldi, který ji měl údajně najít, je ve vyšetřovací vazbě.“

„Chci vidět výsledky toho druhého testu.“

„To není v mých možnostech.“

„Ale určitě bys to mohla zařídit. Mám právo...“

„Ty nemáš právo vůbec na nic, Mirando. Abychom si rozuměly, já se teď snažím eliminovat napáchané škody. Už jsme díky tomu přišli o dva vládní projekty. Tvoje i moje reputace je zpochybňována. Někteří lidé dokonce tvrdí, že jsi testy zfalšovala, abys mohla být označena za objevitelku.“

Miranda pomalu setřela vlhkost, kterou na jejím stole zanechal hrnek s čajem. „A ty tomu taky věříš?“

Ticho na druhém konci drátu bylo výmluvnější než slova. „Věřím, že zbrklost, ambice a nadšení zatemnily tvůj logický úsudek. Ale odpovědnost za to nesu já, protože jsem tě najala.“

Temná žena

„Já si za sebe odpovídám sama. Děkuji za podporu.“

„Sarkasmus není na místě. Jsem si jistá, že tě média v nejbližších dnech vyhledají. Ale ty se nebudeš chtít k ničemu vyjadřovat. Svoje názory si necháš pro sebe.“

„Ale já mám spoustu názorů.“

„Necháš si je pro sebe! Nejlepší by bylo, kdyby sis vzala dovolenou.“

„Ano?“ Ruka se jí roztřásla, a tak ji raději sevřela do pěsti. „To bych pak pasivně přijala svoji vinu, a to nikdy neudělám. Chci ty výsledky vidět. Jestli jsem se dopustila chyby, pak chci vědět kde a jaké.“

„To není v mé moci.“

„Fajn, tak tě budu muset obejít.“ Otráveně vzhlédla, protože se rozezněl fax. „Zkontaktuju se s Pontim sama.“

„Už jsem to s ním probrala. Nemá zájem s tebou mluvit. Věc je uzavřena. Přepoj mě do Andrewovy kanceláře.“

„Ach, velice ráda. Má pro tebe novinku.“ Vztekla stiskla knoflík a promluvila k Lori. „Prosím tě, přepoj ten hovor k Andrewovi,“ nařídila a pak prudce vstala od stolu.

Musí se trochu vydýchat. Pak teprve zajde za Andrewem. Aby přišla na jiné myšlenky, zamířila k faxu a odtrhla list papíru. Vtom jí ale ztuhla krev.

Byla sis tak jistá sama sebou, že ano? Ale asi ses spletla. Jak to teď vysvětlíš?

Copak ti teď zbývá, Mirando, když je tvá pověst v troskách. Nic. Nic víc jsi taky nebyla, jen reputace, jméno a hrud' ověšená tituly.

Jak jsi teď ubohá. Nemáš nic.

Zato já mám všechno.

Jaké to je, Mirando, být podvodník, hlupák a zkrachovanec?

Tiskla si pěst na srdce a prudce oddechovala. Hlava se jí na chvíli zatočila, až se musela opřít o stůl.

„Kdo jsi?“ dala konečně průchod svému vzteku. „Kdo sakra jsi!?“

Nevadí, nenechá se ničít takovými podlými dopisy, umínila si.

Ale přece jen zprávu vhodila do zásuvky k té první a zásuvku zamkla.

Nora Roberts

Tím se bude zabývat později. Anonym se vždycky nějak prozradí a pak si to s ním vyřídí. Ted' na to nemá čas. Andrew ji potřebuje. Institut ji potřebuje. Zavřela oči, protože ji silně zabořilo na prsou. Ona přece není jen jméno a sbírka titulů. Ale to musela dokázat.

Narovnala se v zádech a vypochodovala z kanceláře s úmyslem zajít k bratrovi. Alespoň dva členové jejich rodiny budou držet při sobě.

U Lorina stolu stál detektiv Cook. „Ještě vás chvilku zdržím, doktorko.“

„Jistě.“ I když se jí pořád obracel žaludek, snažila se to nedat znát. „Pojďte prosím dál a posad'te se. Lori, nepřepojuj mi sem ted' žádné telefony. Dáte si kávu, detektive?“

„Ne, díky. Snažím se přestat. Kofein a tabák jsou největší zabijáci.“ Usadil se v židli a vytáhl notes. „Doktorko, váš bratr mi řekl, že ten kousek byl pojištěn.“

„Všechno je tady pojištěno – proti krádeži a požáru.“

„Pět set tisíc dolarů za tak malou věc? Není to hodně?“

„Autor je sice neznámý, ale předpokládá se, že šlo o studenta Leonarda da Vinciho. Byla to vynikající studie Davida asi z roku 1524.“

Taky ji sama odatovala, vzpomněla si. A nikdo její závěr nezpochybňoval.

„Ta částka odpovídá odhadu, za který by mohl být eventuálně prodán na veřejné aukci nebo soukromému sběrateli.“

„Děláte takové věci tady? Myslím prodáváte?“

„Jen občas. Ale také kupujeme. Od toho tu jsme.“

Rozhlédl se po její kanceláři – dokonale zařízená, strohá, ale jenom ten stůl musel stát menší jmění. „To musí stát spoustu peněz udržovat takový ústav.“

„To ano. Ale z větší části to pokryje školné od našich studentů, vstupné a honoráře za konzultace. Pak je tu také příspěvkový fond, který založil můj otec. Také máme své mecenáše.“ Ačkoli jí přišlo na mysl, že měla nejspíš zavolat svého právníka, pokračovala: „Detektive, my nepotřebujeme půl milionu dolarů pojistného, abychom náš ústav udrželi v chodu.“

Temná žena

„Jistě to pro vás bude kapka v moři. Ale někomu by to mohlo docela dobře stačit, zvláště pokud propadl hazardu, má dluhy nebo si chce koupit módní auto.“

Podívala se mu zpříma do očí. „Já nehraju automaty, nemám žádné velké dluhy a jedno auto mi stačí.“

„Když dovolíte, doktorko, zdá se, že vás ta ztráta nijak nedeptá.“

„Pomohlo by vám to snad sošku rychleji nalézt?“

Mlaskl. „Máte bod. Ale váš bratr je na tom o něco hůř.“

Oči se jí zamlžily, a tak se raději zadívala do hrnku s čajem. „Protože se za to cítí zodpovědný a bere si to moc k srdci.“

„A vy ne?“

„V tomhle případě ne.“

„Jenom pro pořádek, mohla byste mi popsat průběh vašeho včerejšího večera?“

„Jistě.“ Cítila, jak jí znovu tuhnou svaly na šíji, ale odpovídala klidně. „Andrew i já jsme včera pracovali až do sedmi večer. Svou asistentku jsem poslala domů po šesté. Krátce nato jsem měla telefonát ze zahraničí.“

„Odkud?“

„Z Florencie v Itálii. Od mého kolegy.“ Stres jí způsobil pálení pod hrudní kosti, jako by měla žaludeční vřed. „Bavili jsme se asi deset minut. Krátce poté se za mnou stavil Andrew. Promluvili jsme si a odešli odtud společně asi kolem sedmé.“

„Chodíte často společně do práce a z práce?“

„Ne. Většinou se takhle nesejdeme. Včera mi ale nebylo moc dobře, a tak mě zavezl domů. Bydlíme společně v domě, který nám zanechala babička. Něco malého jsme snědli a já jsem pak šla spát už kolem deváté.“

„A zůstala jste doma celou noc?“

„Ano, jak jsem řekla, nebylo mi dobře.“

„A váš bratr byl také doma?“

O tom neměla ani ponětí. „Ano, byl. Šla jsem ho vzbudit hned, jak mi kvůli tomu vloupání telefonovala ochranka. Asi v šest. Přijeli jsme sem společně a pak jsme požádali pana Scuttera, aby vás zavolal.“

Nora Roberts

„Ale vy tu přece máte mnohem cennější věci, než byla tahle soška. Je divné, že vzal jen ji, když už mu dalo tolik práce dostat se dovnitř, ne?“

„Ano, taky mě to napadlo. Jak si to vysvětlujete, detektive?“

Musel se usmát. To byla slušná smeč. „Řekl bych, že tu věc prostě chtěl. Nic jiného tedy nechybí?“

„Zdá se, že ne. Myslím, že vám víc pomoci nemohu.“

„To bude zatím stačit.“ Vstal a notes zase schoval. „Budeme vyslýchat vaše lidi, je možné, že vás ještě budeme potřebovat.“

„A my se vám budeme snažit pomáhat.“ Vstala také a v duchu se modlila, aby už byl pryč. „Můžete mi volat sem, nebo domů.“ Vyprovodila ho ke dveřím, ale když otevřela, stál v nich Ryan.

„Mirando.“ Přešel k ní a vzal ji za ruce. „Právě jsem to slyšel.“

Oči jí znovu zvlhly. „Špatný den,“ vypravila ze sebe.

„Je mi to líto. Kolik se toho ztratilo? Má policie nějakou stopu?“

„Já... Ryane, tohle je detektiv Cook. Má ten případ na starosti. Detektive, to je Ryan Boldari, můj kolega.“

„Těší mě.“ V tomhle člověku by Ryan poznal policajta na kilometr daleko.

„Mě taky. Vy tady pracujete?“

„Ne, vlastním galerie v New Yorku a San Francisku. Jsem tady na pár dní za obchodem. Mirando, můžu ti nějak pomoci?“

Znovu to na ni dolehlo a její ruce se v jeho dlaních roztřáslly. „Ne, já nevím.“

„Měla by sis sednout.“

„Pane Boldari?“ Cook vztyčil prst, když se Ryan pokoušel odvést Mirandu pryč, „jak se ty vaše galerie jmenují?“

„Boldari,“ povytáhl obočí. „Galerie Boldari.“ Vyndal z kapsy stříbrné pouzdro a uvolnil z něho jednu vizitku. „Jsou tam obě adresy. A teď nás omluvte, detektive, doktorka Jonesová potřebuje trochu klidu.“ S radostí zabouchl Cookovi dveře před nosem.

„Sedni si, Mirando, a řekni, co se stalo.“

Poslušně mu všechno vypověděla a byla vděčná, že ji v tu chvíli někdo drží za ruce.

„Jenom jeden kus,“ zakroutil Ryan hlavou, „to je divné.“

Temná žena

„Musel to být pěkně hloupý zloděj,“ řekla už odhodlaněji. „Mohl to tam vybrat všechno a nestálo by ho to o moc víc času ani práce.“

Ryan si opakoval, že se nesmí nechat urazit. „Asi byl vybíravý, ale hloupý? Těžko věřit, že by hlupák prošel tak snadno přes alarmy.“

„No, třeba se vyzná v elektronice, ale v umění rozhodně ne.“ Nervózně šla zapnout kávovar. „David byl sice hezká drobnost, ale máme tu lepší věci. Ale na tom nesejde.“ Prohrábla si vlasy. „Jako by mi vadilo, že toho nevzal víc. Mám prostě vztek, že se vůbec dostal dovnitř.“

„To bych měl taky.“ Přešel k ní, políbil ji na temeno hlavy. „Policie určitě najde jeho, i *Davida*. Ten Cook vypadá docela rozumně.“

„Snad, ale až mě a Andrewa vyloučí jako hlavní podezřelé...“

„No, to je typické.“ Ryan na chvíli pocítil hlodání výčitek svědomí. Obrátil její tvář k sobě. „Ale toho se nebojíš, že ne?“

„Ne, moc ne. Jen mě to otravuje. Jsem ráda, že ses tu zastavil, já... Aha, ten oběd,“ vzpomněla si. „Nezlob se, ale dneska to asi neovládnu.“

„Nevadí. Odložíme to na příští návštěvu.“

„Jak to?“

„Dnes večer musím odjet. Doufal jsem, že se budu moci zdržet ještě den dva – z osobních důvodů, ale nevyšlo mi to.“

„Aha.“ Myslela, že už víc smutná se ani cítit nemůže.

Zvedl její dlaně ke svým rtům. Smutné oči, pomyslel si, jsou tak neodolatelné.

„Teď budu mít pár dní hodně starostí. Ale stejně mě mrzí, že odjíždíš. Tohle... Doufám, že jsi kvůli téhle nehodě nezměnil názor na tu naši výměnu?“

„Mirando.“ Chvíli se vyžíval v úloze neochvějného hrdiny a ochránce. „Neměj strach. Ty obrazy budou do měsíce tady.“

„Díky. Ani nevíš, jak po dnešním ránu potřebuju trochu důvěry.“

„A budu ti chybět?“

Našpulila rty. „Myslím, že ano.“

„Tak na shledanou.“

Nora Roberts

Chtěla mu odpovědět, ale on zdusil slova svými rty. Vyžíval se v tom, jak rychle zdolal její překvapení a počáteční nesouhlas a vkradl se dovnitř jako skutečný zloděj.

Věděl dobře, že jistou chvíli potrvá, než ji znovu uvidí – pokud na to vůbec dojde. Jejich životy se právě rozcházely a on si chtěl s sebou vzít co nejvíc.

A tak si ukradl kousek té líbeznosti, kterou už začínal cítit pod její silou, a kousek vášně, kterou právě rozdmýčával pod její sebekontrolou.

Odtrhl se od ní, lehce jí pohladil paže nahoru a dolů a na chvíli se zastavil na konečcích prstů.

„Sbohem, Mirando,“ řekl s větší lítostí, než mu bylo milé. A pak ji opustil s vědomím, že s tou malou nepříjemností, co jí způsobil, se sama snadno vyrovná.

Kapitola 9

Ve chvíli, kdy Andrew položil sluchátko, by prodal svou zemi za hlt Jacka Danielse. Každodenní provoz ústavu byla jeho starost a zabezpečení prvořadý úkol. S tím musel souhlasit.

A jeho matka to vyjádřila jasně, stručně a nesmlouvavě.

Nemělo smysl připomínat, že přišli jen o Davida. Pro jeho matku bylo vloupání něco jako osobní urážka, a to stejně trpká, jako kdyby zloděj odnesl celou galerii.

I to by pochopil. Že se bude muset postarat o policii, pojišťovnu, podřízené i tisk, mu bylo jasné. Jediné, co nemohl strávit, by naprostý nedostatek podpory nebo sympatií ze strany své matky.

Ale žádnou láhev v kanceláři neměl. To by pak musel připustit, že má skutečně problémy s pitím.

Pil zásadně doma, v barech nebo na večírcích, nikdy v pracovní době.

A představovat si, jak se vykrádá z ústavu a v prvním obchodu s lihovinami si něco malého koupí, aby ten hrozný den nějak přestál, přece jen nebylo to samé, jako to doopravdy udělat.

Stiskl tlačítko interního telefonu. „Slečno Purdueová?“

„Ano, doktore?“

Drahoušku, utíkejte, prosím, na roh a přineste mi placku Jacka Danielse! Je to rodinná tradice.

„Mohla byste na moment ke mně?“

„Už jdu, doktore.“

Andrew vstal a přemýšlel, jestli je na něm něco poznat. Žaludek se mu obracel, po páteři mu stékal studený pot, ale ruce měl snad klidné, nebo ne?

Slyšel, jak vešla a zavřela za sebou dveře.

„V jedenáct hodin sem přijde zástupce pojišťovny,“ začal, „zaříd'te, prosím, abych měl čas.“

Nora Roberts

„Už jsem všechny vaše nepodstatné schůzky zrušila, pane Jonesi.“

„Děkuji. A... Budeme muset svolat poradu šéfů oddělení, nejlépe co nejdřív dnes odpoledne.“

„V jednu hodinu?“

„Prima. Dejte vědět také mé sestře. Chtěl bych, aby se podílela na prohlášení pro tisk. A všem reportérům řekněte, že do večera žádné informace nepodáváme.“

„Ano, pane. Mám vyřídit, že detektiv Cook s vámi chce znovu mluvit. Čeká dole v hale.“

„Hned tam jdu. Ještě musíme napsat zprávu mým rodičům...“
Přerušilo ho klepání na dveře a příchod Mirandy.

„Jestli máš práci, můžu přijít později...“

„To je v pořádku. Můžeš pomoci tiskovému oddělení se zprávou pro tisk?“

„Jistě.“ Všimla si stínů pod jeho očima. „Mluvil jsi s Florencií?“

Trpce se usmál. „Florencie mluvila se mnou. Musím jim napsat podrobnou zprávu.“

„Tak to udělám já a ušetřím ti trochu času.“

„Díky. Za chvíli přijde pojišťovák a dole na mě čeká Cook.“

„Ach jo.“ Spojila prsty. „Slečno Purdueová, nechala byste nás chvilku o samotě?“

„Jistě. Zařídím tu schůzku rady, doktore.“

„V jednu hodinu,“ řekl Andrew sestře a zavřel dveře. „Dobře, ale teď ke Cookovi. Bude chtít vědět, cos dělal včera večer. Kdes byl a tak. Řekla jsem mu, že jsme odtud v sedm odešli a pak byli oba celou noc doma.“

„Dobře.“

Zkroutila prsty. „A byls doma?“

„Ano.“ Naklonil hlavu a přivřel oči. „Proč?“

„Nebyla jsem si tím jistá. Myslela jsem, že bude lepší, když řekneš to co já.“

„Nemusíš mě tak ochraňovat, Mirando. Nic jsem neudělal – což je podle naší matky právě ten problém.“

„Já vím, že ne, ani jsem to tak nemyslela.“ Vztáhla ruku a dotkla se jeho ramene. „Jen mě napadlo, žeš mohl být venku a někdo tě třeba

Temná žena

viděl. Jsem z toho Cooka prostě nervózní a dostala jsem strach, že kdyby mě nachytil při lži, mohlo by to všechno jen zhoršit.“

Vzdychl a svalil se do židle. „Vypadá to, že jsme až po uši v bryndě.“

„Já možná ještě výš,“ zamumlala, „nařídila mi, abych si vzala dovolenou, a já to odmítla.“

„Snažíš se hájit sama sebe, nebo se jí stavět na odpor?“

„Miranda se zamračila a prohlížela si své nehty. *Jaké to je být zkrachovanec?* Ne, ona se tomu nepoddá. „Zvládnou obojí.“

„Dej pozor, ať tě to nepřeválcuje. Ještě včera bych s tou dovolenou možná souhlasil, i když z jiných důvodů, ale dneska tě tu potřebuju.“

„Zůstanu tady.“

Vstal a poplácával ji po koleně. „Tak já jdu za tím Cookem. Pošli mi pak kopie těch zpráv. A, dala mi otcovu adresu do Utahu.“ Odtrhl z notesu kousek papíru a podal ho Mirandě. „Pošli jim to raději spěšně.“

„Tak se uvidíme v jednu na poradě. Abych nezapomněla, mám tě pozdravovat od Ryana. Odjíždí.“

„Jak to?“

„Musí se vrátit do New Yorku.“

„On tady dnes byl? Kruci. Takže už o tom ví? A co ty obrazy?“

„Ujistil mě, že to naši dohodu neovlivní. Uvažuji o tom, že se do New Yorku za pár týdnů podívám.“ Ve skutečnosti ji to napadlo právě v tu chvíli. „Jen abych doprovodila to, co zapůjčíme my...“

Zmateně přikývl. „Fajn. Promluvíme si o tom později. Nová výstava by nám mohla pomoci z těchto zmatků.“

Cestou po schodech se podíval na hodinky a užasl, že je teprve deset. Měl pocit, jako by tenhle špatný film prožíval už několik dní.

Po celém prvním podlaží se hemžili policajti v civilu i uniformách. Na vitrině, kde býval David, byl rozsypaný prášek— Andrew pochopil, že je to pudr na otisky prstů, a když se zeptal, dověděl se, že detektiv čeká u jižního vchodu.

Cestou tam si představoval lupiče, který musel projít toutéž chodbou. Možná celý v černém, nespíš chlap s drsným obličejem a jizvou na tváři. Měl zbraň? Nebo nůž? Asi nůž, napadlo Andrewa. Mohl jím někoho zabít!

Nora Roberts

Uvědomil si, kolikrát Miranda pracovala ve své laboratoři pozdě do noci a tiše zaklel.

Nový vztek ho posedl, když uviděl Cooka, jak si v hale prohlíží nabídku svačिनového automatu.

„Takhle tedy toho mizeru chcete najít?“ zeptal se bez obalu. „Pojídáním brambůrků?“

„Vlastně jsem hledal spíš preclíky,“ odpověděl Cook trpělivě, „snažím se omezit cholesterol.“ Sáhł si pro sáček, který vypadł do výdejního okénka.

„Prima. Uvědoměłý polda.“

„V zdravém těle,“ prohlásil Cook a roztrhl sáček, „zdravý duch.“

„Já chci vědět, co děláte pro to, abyste toho parchanta dopadł?“

„To je moje starost, doktore. Proč se neposadíme?“ ukázal na stolky s křesly. „Vypadáte, jako byste potřeboval trochu kávy.“

Andrew se zatvářil zuřivě a jeho oči ztvrdly. Rychlá změna, uvědomil si Cook.

„Nechci sedět a nechci pít kafe,“ vyštěkl Andrew. „Moje sestra tu často pracuje do noci, detektive. Mohla tu být i včera, kdyby jí bylo dobře. Mohł jsem přijít o víc než jen o bronzovou sošku.“

„Chápu vaše rozrušení.“

„To asi nechápete.“

„Taky mám přece rodinu.“ I přes Andrewovo odmítnutí Cook odpočítal peníze do automatu na kávu. „Jakou ji pijete?“

„Řekl jsem... Černou,“ zamumlal, „jen černou.“

„Tak jsem ji pil taky a pořád mi dost chybí,“ nadechl se vůně, která vycházela z kávovaru. „Abych vás trochu uklidnil, takovýhle lupič, zvlášt' když je tak chytrý, nikdy nechce nikomu ubližovat, takové práci se vyhne a většinou ani nenosí zbraň, protože by pak mohl vyfasovat ještě o mnoho let víc.“

„Třeba to nebył váš typický lupič.“

Cook postavil kávu před Andrewa a posadil se vedle něj.

„To asi nebył, ale pokud byl tak inteligentní, jak si myslím, tohoto pravidla se držel – žádné zbraně, žádný kontakt s lidmi. Dvnitř a ven. Kdyby tu vaše sestra zůstala, pravděpodobně by se jí vyhnul.“

„To neznáte mou sestru.“ Káva mu přece jen trochu ulevila.

„Silná dáma, že ano?“

Temná žena

„Bývala. Ale nedávno byla přepadena, přímo před naším domem. A ten chlap měl nůž – ona má z nožů panický strach – nemohla dělat vůbec nic.“

Cook našpulil rty. „Kdy to bylo?“

„Před pár týdnů.“ Zajel si prsty do vlasů. „Srazil ji k zemi, sebral jí peněženku a kufřík.“ Odmlčel se a upil trochu kávy. „Dost to s ní otřásl, s námi oběma. Takže když pomyslím, že tady mohla být...“

„Tohle není typ zloděje, co děsí ženy a krade jim peněženky.“

„Snad. Ale nikdy ho nechytili. Vystrašil ji, okradl a zmizel. Miranda si už užila dost – tohle a ještě problémy ve Florencii... Zarazil se, protože pochopil, že mluví víc, než by měl. „Ale tohle jste asi slyšet nechtěl.“

„Vlastně by se to mohlo hodit, doktore.“ Přepadení a vloupání během jednoho měsíce. A stejná oběť? To bylo zajímavé. „Říkal jste, že vaší sestře nebylo dobře. Copak se stalo?“

„Problémy s matkou, která je ve Florencii,“ odpověděl stroze. „Rozrušilo ji to.“

„Vaše matka žije v Itálii?“

„Žije a pracuje. Vede tam společnost Standjo, známou laboratoř pro zjišťování hodnoty uměleckých děl. Část rodinného byznysu. Odnož Institutu.“

„Takže mezi vaší sestrou a matkou je nějaké napětí?“

Andrew sledoval detektiva přes okraj pohárku. „Naše rodinné problémy policii nemusí zajímat.“

„Jen se snažím udělat si celkový obrázek. Tohle je navíc rodinná organizace. A nenašli jsme stopy po násilném vniknutí.“

Andrew trhl rukou a málem se opařil kávou. „Cože?“

„Žádné známky násilného vniknutí ani na jedné z těch dveří.“ Ukázal na vstupní a vnější dveře. „Oboje byly zamčené. A pro vstup do budovy přece potřebujete kartu a kód, je to tak?“

„Ano. Tenhle vchod používají jen šéfové jednotlivých oddělení, tahle hala je taková jejich sněmovna. Ostatní personál se schází ve vyšším patře.“

„Pak budu potřebovat seznam vašich šéfů.“

„Jistě. Vy si snad myslíte, že to byl někdo z nich?“

Nora Roberts

„Nic si nemyslím. To by byla chyba, hned na začátku přijít s nějakou teorií.“ Mírně se usmál. „Jenom běžná procedura.“

Vloupání do Institutu vévodilo regionálnímu zpravodajství v jedenáct hodin. Ale v New Yorku mu věnovali pouze necelých třicet sekund. Ryan ležel natažený na pohovce ve svém bytě u Central Parku, popíjel brandy, vychutnával tenký doutník a hledal podrobnosti.

Mnoho jich nenašel. New York měl dost svých vlastních zločinů a skandálů. Kdyby Institut nebyl tak významný a Jonesovi tak prominentní rodina, nikdo mimo Main by se o tom nedozvěděl.

Policie vyšetřuje. Ryan se zazubil a vzpomněl si na Cooka. Ten typ dobře znal. Zarytý, důkladný, se slušnou řádkou uzavřených případů za sebou. Bylo uspokojivé, že jeho poslední práci vyšetřuje dobrý policajt. Hezky tím uzavře jeho kariéru.

Prý sledují několik stop. Chachá. Žádné stopy nejsou, ale oni to musí tvrdit, aby si zachovali tvář.

Posadil se zpříma, protože na obrazovce zahlédl na okamžik Mirandu, jak vychází z ústavu. Vlasy měla stažené do uzlu. To udělala pro kamery, pomyslel si, a vzpomněl si, jak jí vlasy vířily kolem hlavy, když ji líbal na rozloučenou. Tvářila se klidně, vyrovnaně. Ta ženská má v sobě ale sílu. Proto měl asi chuť přimět ji, aby trochu zjihla. Jistě by to dokázal, jen kdyby měl víc času.

I tak ho těšilo, že tak dobře zvládá situaci. Ještě pár dnů a všechno se vrátí do starých kolejí. Hladina se uklidní, pojišťovna zaplatí škodu a policajti případ odloží do šuplíku.

A on, pomyslel si a s rozkoší vypouštěl ke stropu kroužky dýmu, má spokojeného klienta, skvělé úspěchy na seznamu a před sebou dlouhé volno.

Možná by v tomhle případě mohl trochu porušit pravidla a vzít Mirandu na pár týdnů někam na ostrovy. Slunce, písek a sex. To by Mirandě udělalo dobře.

A jemu by to rozhodně neublížilo.

Temná žena

Byt Annie McLeanové by se vešel do Ryanova obývacího, ale výhled na park měla taky – když vystrčila hlavu z okna v ložnici, zkroutila krk, až to zabořilo, a upřela oči do dálky.

Nábytek byl sice z druhé ruky, zato hezky barevný. Koberec z výprodeje, ale po vyčištění ještě ušel a měl krásné růže v rozích.

Police si stloukla sama, natřela je tmavě zelenou barvou a zaplnila knihami, které nestihla přečíst na střední škole a teď se k nim postupně vracela. Po večerech se tak nořila do příběhů od Hemingwaye, Steinbecka nebo Fitzgeralda.

Stejně bohatá byla i její sbírka cédéček. Tak trochu všehochut', ale Annie mívala vždycky příliš práce a starostí, aby si stihla oblíbit nějaký styl, když jí bylo ještě –náct. Těhotenství, potrat a zlomené srdce, to všechno ještě před osmnáctými narozeninami.

Pak se nechala okouzlit tím rozhazovačným, úlisným budižkničnou Busterem. Snad za to mohly hormony, snad touha mít domov a vlastní rodinu, že si vzala věčně nezaměstnaného automechanika se sklony k pití a nevěře.

Chtěla mít dítě, snad také proto, aby nahradila ztrátu toho prvního.

Ale život ji naučil, opakovala si často. Teď byla nezávislou ženou se solidní živností, která se ve volném čase pokoušela trochu vzdělávat.

Ráda naslouchala také svým zákazníkům a porovnávala své názory s jejich. Za nějakých šest let za barem tak měla lepší přehled v politice, ekonomice, náboženství a sexu než mnohý vysokoškolák.

A jestli se jí někdy večer zastesklo po něžném objetí a intimních rozhovorech, byla to jen malá oběť za její nezávislost.

Ze zkušenosti věděla, že muži nechtějí naslouchat vašim výlevům, ale nacpat si žaludek a pak jít rovnou na věc.

Takhle jí bylo prostě líp.

Snad si jednoho dne koupí domek s dvorkem. Možná bude mít i psa, najme si někoho na záskok a udělá si prázdniny. To by se pak rozjela do Irska – toužila spatřit ty zelené kopce a samozřejmě i ony pověstné hospůdky.

Jenže už nikdy znovu nechtěla nikoho prosit o peníze. Toho ponížení si užila dost a dost. A tak, všechno, co nevracela zpátky do

Nora Roberts

živnosti, ukládala do akcí. Nemusela být právě bohatá, ale nikdy znovu chudá.

Její rodiče se pro ni snažili dělat, co bylo v jejich silách, ale tatínkovi stejně peníze protékaly rukama jako voda.

Když se před třemi lety odstěhovali na Floridu, podstrčila Annie matce svých těžce vydělaných pět tisíc dolarů, které jistě nepřechýlaly několik tatínkových pokusů o rychlé zbohatnutí.

Volala jim každý víkend v neděli a jednou za tři měsíce matce posílala nový šek. Slibovala, že je navštíví častěji, ale přesto se k nim dostala za celé tři roky jen na dva krátké výlety. Ted' na ně vzpomínala nad rozečtenou knihou. Její rodiče vždycky zbožňovali Andrewa. Ale o jejich tajemství se samozřejmě nikdy nesměli dovědět.

Zavrtěla hlavou, vypnula televizi a se šálkem vychladlého čaje chtěla jít zhasnout do kumbálu, kterému majitel domu říkal kuchyně.

Vtom někdo zaklepal na dveře. Annie pohlédla na baseballovou pátku, kterou pro jistotu nechávala stát u vchodu.

„Kdo je to?“

„To jsem já, Andrew. Pustíš mě dovnitř? Ten tvůj bytný nechává chodbu pěkně vymrznout.“

Moc velkou radost z jeho návštěvy neměla, ale sundala řetízek ze dveří a otevřela. „Už je pozdě, Andrewe.“

„To mi povídej, ale viděl jsem světlo pode dveřmi. Tak buď kámoška a pusť mě dovnitř.“

„Ale napít ti nedám.“

„To nevadí.“ Jakmile byl uvnitř, sáhl si pod kabát a vytáhl láhev. „Mám vlastní zdroj. Mám za sebou děsný a dlouhý den, Annie.“ Podíval se na ni psíma očima, že až srdce usedalo. „Nechtěl jsem jít hned domů.“

„Dobrá.“ Otráveně zašla do kuchyně a vytáhla malou skleničku. „Jsi velký kluk a piješ, když máš chuť.“

„To mám.“ Nalil si a zvedl sklenici jako v přípitku. „Díky. Už jsi o tom asi slyšela...“

„Ano, je mi to líto.“ Posadila se na pohovku a zastrčila rozečteného *Moby Dicka* mezi polštáře, i když přesně nevěděla, proč nechce, aby tu knihu viděl.

Temná žena

„Poldové si myslí, že to udělal někdo od nás.“ Napil se a lehce se zasmál. „Nejdřív prověřují mě a Mirandu.“

„Proč byste proboha kradli svůj vlastní majetek?“

„To lidi dělají často. Vyšetřuje to i pojišťovna. Kouknou se nám na zoubek.“

„To bude jen běžný postup.“ Vzala ho přátelsky za ruku a pak ho stáhla vedle sebe na gauč.

„Jo. Ale otravný postup. A tu sošku jsem měl rád.“

„Tu co ukradli?“

„Líbila se mi. Mladý David, co se chystá na obra a jde s kamenem proti meči. Symbol odvahy. Takové, co jsem já nikdy neměl.“

„Proč si takhle ubližuješ?“ V jejím hlase zazněla podrážděnost.

„Já jsem proti obrům nikdy nešel,“ řekl a znova sáhl po láhvi. „Vždycky se jen vezu s proudem a poslouchám rozkazy jiných. Mí rodiče tvrdí, že je čas, abych převzal vedení Institutu. A já na to, kdy chcete, abych začal?“

„Máš Institut rád, že ano?“

„Šťastná náhoda. Kdyby mi poručili, abych jel na Borneo studovat zvyky domorodců... Už bych byl nespíš pěkně opálený. Elise řekne, že bychom se mohli vzít, a já na to, ať si určí datum. Pak řekne, že se chce rozvést, a já zas, ano, miláčku, chceš, abych právníka zaplatil já?“

A já ti řeknu, že jsem těhotná, pomyslela si Annie, a ty se mě zeptáš, jestli se chci vdávat.

Zadíval se do sklenky s pitím. „Nikdy jsem se nepokusil bojovat proti zavedeným věcem, protože mi přišlo, že ta námaha za to nestojí. A to o mně moc dobrého nevypovídá.“

„Takže piješ proto, že je to snazší než přemýšlet, jestli na tom záleží?“

„Snad.“ Ale skleničku odložil, aby viděl, jestli se bez ní na chvíli obejde. „Ani k tobě jsem se nezachoval správně, Annie, nestál jsem při tobě, celé ty dlouhé roky, jak jsem měl, ve strachu, co by se mohlo přihodit.“

„Nechci o tom mluvit.“

„Nikdy jsme o tom nemluvili. Hlavně proto, že jsem myslel, že ty nechceš. Ale před pár dny jsi o tom sama začala.“

Nora Roberts

„Neměla jsem to dělat.“ Začala se jí zmocňovat panika. „To už je stará záležitost.“

„Je to naše záležitost, Annie.“ Řekl to něžně, protože její strach vycítil.

„Nech to spát.“ Odtáhla se od něho a v obraně složila ruce na prsou. „Tak dobře.“ Proč pitvat staré rány, když má člověk dávno nové? „Tak budu žít dál a třeba čekat, jestli mě poldové nepošlou do vězení.“

Když se tentokrát natáhl po láhvi, Annie mu ji vytrhla a šla ji v kuchyni vylít do dřezu.

„Sakra práce, Annie!“

„Nepotřebuješ whisky, aby ses cítil mizerně, Andrew, to zvládneš docela dobře i bez ní. Tví rodiče tě dost nemilovali. To je fakt.“ Zlost, kterou u sebe nečekala, najednou vyplula na povrch. „Moji mě milovali dost a stejně tady sedím v noci sama a srdce mi drásají vzpomínky a sebelítost. Tvoje žena tě taky dost nemilovala. Strašné. Můj manžel se zas pokaždé namazal, jak zákon káže, a miloval se se mnou, ať jsem chtěla, nebo ne!“

„Annie, proboha.“ To netušil, to by ho ani nenapadlo. „To je mi líto.“

„Neříkej, že ti to je líto,“ vyštěkla. „Dostala jsem se z toho. Přežila jsem tebe, přežila jsem i jeho, protože jsem pochopila, kde jsem udělala chybu. A snažila se ji napravit.“

„To nedělej!“ Vstal a tvářil se nezvykle rozčileně. „Nesrovnávej to, co bylo mezi námi, s tím, cos měla s ním.“

„Tak nestav vedle sebe to, co bylo mezi námi, a to, cos měl s Elise.“

„To nebylo to samé.“

„Jasně, protože ona byla krásná a výjimečná.“ Annie mu zapíchla prst do hrudi tak tvrdě, že musel o krok ustoupit. „A možná žeš nemiloval dost ty ji. Protože jinak by tě asi neopustila. Ty se totiž nikdy nevzdáváš toho, co opravdu chceš. Třeba se za to nepůjdeš bít s kamenem a prakem, ale nakonec to dostaneš.“

„To ona chtěla odejít,“ vykřikl. „Nemůžeš nikoho donutit, aby tě miloval.“

Temná žena

Opřela se o svůj malý dřez, zavřela oči a k jeho překvapení se rozesmála. „To tedy vážně nemůžeš.“ Otřela si slzy z očí. „I když máte svoje tituly, pane doktore, jste pěkný hlupák. A já jsem moc unavená. Jdu spát. Ven se vyprovodíte sám.“

Proběhla kolem něho a trochu zadoufala, že ho rozčílila natolik, že ji chytí za ruku. Ale neudělal to a ona do ložnice odešla sama. Když pak slyšela, jak za ním zaklaply dveře, konečně se mohla pořádně a dosyta vyplakat.

Kapitola 10

Technika detektiva Cooka nikdy nepřestala děsit i okouzlovat. Když jako policejní elév před tříadvaceti lety začínal, poznal, že jeho práce bude znamenat hlavně nekonečné papírování, telefonování a pochůzky, což bylo náhony vzdálené hollywoodské představě o kriminalistech.

Tuhle sobotu chtěl strávit rybařením, protože počasí se přece jen začalo vylepšovat, ale cestou se raději stavil na stanici, aby se mu zatím práce nehromadila.

Na stole našel počítačový výtah, který pro něho pořídila pohledná důstojnice Mary Chaneyová.

On sám se k počítačům raději přibližoval jako k narkomanům v tmavé uličce. Věděl, že je nutné s nimi pracovat, ale také, že se každý chybný krok může člověku vymstít.

Případ Jonesových měl ale přednost před vším, protože tahle vlivná rodina se osobně znala z guvernérem. Proto mu Mary také vyhledala všechny podobné zločiny za několik uplynulých let.

Takové informace by na začátku své kariéry musel shromažďovat celé týdny a tady měl najednou v ruce seznam, který mu rybaření docela vyhnal z hlavy.

Za posledních deset let došlo k šesti stejným případům vloupání a k více než deseti podobným, které také stály za povšimnutí.

New York, Chicago, San Francisco, Boston, Kansas City, Atlanta. Vždycky muzeum nebo galerie a vždycky zmizel pouze jeden exponát v ceně od sto tisíc do milionu dolarů. Pokaždé nezůstal po vloupání nepořádek, pokaždé byl předmět pojištěn a nikdy se neozval alarm. Nikdy pachatele nedopadli.

Pěkně had, pomyslel si Cook. Ten chlápek je pěkně had.

Temná žena

V tuctu dalších případů už byly nějaké odchylky. Zmizelo třeba více kusů, jindy zas našli v hlídačově kávě uspávací prostředek a alarm byl na půl hodiny prostě vyřazen z provozu. V jiném případě se zas strážný pokoušel udat v zastavárně kamej z patnáctého století, ale pak tvrdil, že předmět odnesl až po vloupání. Také Renoirova krajina a Manetův portrét se nikdy nenašly.

Zajímavé, řekl si Cook. Profil, který si o pachateli začínal vytvářet, vůbec nepředpokládal nějaké chození po zastavárnách. Mohl to snad provést nějaký strážný? To bylo třeba ještě prověřit.

A také nezaškodí poptat se, kde byli Jonesovi v době těch předešlých vloupání. Koneckonců bude to zas rybaření jiného druhu.

První věc, na kterou Miranda pomyslela, když se v neděli ráno probudila, byla *Temná dáma*. Musí ji znovu vidět! Jinak nepochopí, jak se mohla tak strašlivě splést.

Protože jak šel čas, dospěla k bolestnému závěru, že chybu opravdu udělala. Jiné vysvětlení neexistovalo. Na to svou matku znala příliš dobře. Aby zachránila pověst Standjo, jistě si zjistila všechny podrobnosti. Jinak by se s takovou prohrou nesmířila.

Bylo jen praktické počkat s vyjádřením, dokud se situace nezklidní. Ke škodám už beztak došlo.

Aby přišla na jiné myšlenky, vstala a oblékla si sportovní dres. Za pár hodin ve fitcentru ze sebe třeba trochu té deprese vypotí.

Když se o dvě hodiny později vrátila domů, našla Andrewa v kuchyni, jak se potýká s další kocovinou. Mávla rukou a stoupala po schodech. Zaslechla zvonek.

„Vezmu vám kabát, detektive,“ slyšela bratra v předsíni.

Cook? V neděli dopoledne? Prohrábla si vlasy a šla se posadit do obýváku.

Na příchozího se usmála. „Máte pro nás dobré zprávy, detektive?“

„Ani ne, doktorko. Jenom pár otázek.“

„Posaďte se, prosím.“

„Nádherný dům.“ Policajt se rozhlížel kolem zpod svého bujného obočí. „Vážně vypadá působivě tady na těch útesech.“ Staré peníze, myslel si, mají originální vzhled a šmak.

„Co pro vás můžeme udělat, detektive?“

Nora Roberts

„Pracuju teď na jedné stopě. Jestlipak byste mi mohli říct, kde jste byli minulý listopad. První týden.“

„Minulý listopad?“ Divná otázka. Andrew se podrbal na hlavě. „Já jsem byl asi tady. V poslední době moc necestuji. Nebo ne?“ obrátil se k Mirandě.

„Nevzpomínám si. Je to důležité, detektive?“

„Jenom si musím něco ujasnit. A kde jste byla vy, doktorko?“

„Ve Washingtonu. Na konzultaci v galerii Smithsonian. Musela bych si přinést svůj kalendář.“

„Buďte tak hodná,“ požádal ji s omluvným úsměvem.

Když odešla, ještě jednou se rozhlédl. „To musí být nákladné to tady vytopit.“

„Spálíme dost dříví,“ zamumlal Andrew.

„Cestujete hodně, doktore Jonesi?“

„Institut mě dost zaměstnává. Spíš Miranda vyrazí do světa. Občas dává přednášky, konzultace...“ Poklepal si na koleno a povšiml si, že Cook sleduje láhev na konferenčním stole vedle pohovky. „Jak souvisí minulý listopad s naším vloupáním?“

„To ještě přesně nevím. Rybaříte?“

„Ne, mám mořskou nemoc.“

„Škoda.“

„Podle mých záznamů,“ hlásila Miranda, která se znovu objevila, „jsem od třetího do sedmého listopadu byla ve Washingtonu.“

A k vloupání v San Francisku došlo v noci na pátého. „Asi jste cestovala letadlem...“

„Ano, let 4108 z Jones Pointu v deset padesát, dolet na National ve dvanáct padesát devět. Bydlela jsem v hotelu Four Seasons. Stačí vám to takhle?“

„Samozřejmě. Vidím, že jako správný vědec si vedete přesné záznamy.“

„Ano.“ Přešla k bratrovu křeslu a posadila se na jeho opěradlo. Tvořili tak pevnější celek. „Co to má ale znamenat?“

„Jenom si věci trochu rovnám v hlavě. Našla byste v tom notesu taky, kde jste byla asi tak třetí týden v červnu?“

„Jistě.“ Nalistovala zpátky k červnu. „To jsem byla celý měsíc tady. Práce v laboratoři a letní škola. Tys taky pár hodin odučil,

Temná žena

pamatuješ, Andrewe? Když Jacka Goldbloom na pár dní přemohla alergie.“

„Jo.“ Zavřel oči, aby lépe vzpomínal. „Ke konci měsíce – Orientální umění dvanáctého století. Ale přesné záznamy máme také v Institutu, detektive.“

„To jsem rád.“

„Snažíme se spolupracovat,“ promluvila Miranda už trochu ostřeji, „tak doufám, že i vy nás budete informovat, jakým směrem se vaše pátrání ubírá.“

„Proč ne.“ Položil si dlaně na kolena. „Srovnávám pár starších případů, které se podobají tomu vašemu. Možná že jste slyšeli o krádeži v červnu v Bostonu?“

„Harvardské univerzitní muzeum.“ Mirandě přejel po páteři mráz. „*Kuang*. Soška z čínské hrobky, pozdní třinácté až rané dvanácté století před Kristem. Taký bronzová.“

„Máte skvělou paměť na detaily.“

„Ano. Tohle byla velká ztráta. Jednalo se o nejzachovalejší čínskou sošku z tohoto období, jejíž cena se s naším Davidem nedá vůbec srovnávat.“

„V listopadu zase zmizel obraz v San Francisku.“

Už ne soška z bronzu, ulevilo se Mirandě. „De Youngovo muzeum.“

„Přesně tak.“

„Tentokrát americké umění,“ vložil se Andrew do debaty, „koloniální období. Je tady snad nějaká souvislost?“

„To se ukáže.“ Cook vstal. „Možná že tu máme zloděje, který má tak říkajíc široký záběr. Mně se zas líbí Georgia O’Keeffe. Je to barevné a pozná se, o co jde. Děkuji vám za váš čas.“ Na odchodu ještě řekl: „Přemýšlím, jestli byste mi ten váš notes nemohla půjčit, doktorko. A jestli byste mi oba nemohli sepsat takový průřez minulým rokem.“

Miranda zaváhala a znovu si vzpomněla na právníka. Ale hrdost ji přiměla vstát a podat notes detektivovi. „Prosím, a další tři roky zpět mám uložené v práci.“

„Děkuji. Ještě vám na ten notes napíšu stvrzenku.“ Na čistý list papíru naškrábal krátkou informaci a připojil svůj podpis.

Nora Roberts

Andrew také vstal. „Ten svůj vám nechám co nejdřív doručit.“

„To by mi moc pomohlo.“

„Je těžké necítit se tím uražená, detektive,“ ozvala se Miranda.

Cook povytáhl překvapeně obočí. „To je mi líto, doktorko Jonesová, snažím se jen dělat svoji práci.“

„To chápu, ale až vyškrtnete mě a mého bratra ze svého seznamu podezřelých, budete jistě pracovat rychleji a efektivněji. Jen proto jsme také ochotni tolerovat tenhle způsob jednání. Vyprovodím vás.“

Cook kývl na Andrewa a následoval ji do haly. „Nechtěl jsem vás rozčílit, doktorko.“

„Ale chtěl, detektive.“ Otevřela mu dveře dokořán. „Na shledanou.“

„Nashle.“ Ani čtvrt století u policie ho nenaučilo obraně vůči ostrému jazyku rozzlobených žen. Když se za ním dveře zabouchly, sklonil hlavu níž a lehce se zapitvořil.

„Ten člověk si myslí, že jsme zloději,“ vešla Miranda nasupeně zpátky do obývacího pokoje. Vůbec ji nepřekvapilo, že vidí Andrewa, jak si znovu nalévá. „On si myslí, že jezdíme po Státech a rabujeme muzea.“

„To by mohla být legrace, ne?“

„Cože?“

„Jen se snažím zmírnit napětí,“ a pozvedl skleničku. „Tak, a nebo tak.“

„Tohle není hra, Andrewe, a já nechci být prohlížena pod policejním mikroskopem.“

„Nemůže najít nic než pravdu.“

„Nebojím se toho, co najde, ale jakými prostředky to hledá. Vždyť nás vyšetřují. A co když se toho chytne tisk?“

„Mirando,“ promluvil tiše a mile se na ni usmál, „mluvíš skoro jako naše matka.“

„Nemá smysl mě urážet.“

„Promiň – máš pravdu.“

„Jdu uvařit dušené hovězí,“ oznámila a vydala se ke kuchyni.

„Hovězí...“ Andrewova nálada se o stupeň zlepšila. „S bramborama a mrkvičkou?“

Temná žena

„Pojď oškrábat brambory. A dělat mi společnost.“ Chtěla ho mít vedle sebe a také doufala, že ho dostane od láhve. „Nechci tam být sama.“

„Jasně.“ Odložil skleničku. Stejně byla prázdná. A vzal sestru kolem ramen.

Dobré jídlo i jeho příprava jim pomohly. Vařit Mirandu učila už v dětství paní Patchová, potěšená, že se mladá dívka o kuchyň vůbec zajímá. Kuchyň Mirandu přitahovala svým teplem a společností, protože zbytek domu ovládala disciplína a chlad. Jen do kuchyně se Elizabeth kuchařce neodvažovala zasahovat.

A Miranda snad nikdy neviděla svou matku nějaké jídlo připravovat. I proto se naučila vařit. Dokázala tím, že je jiná než ona.

Nad jídlem s bratrem příjemně rozmlouvali a záměrně se vyhýbali debatám o Institutu a Florencii a raději se dohadovali kvůli jejich rozdílným názorům na hudbu a literaturu.

To, co spolu ale vždycky sdíleli, byly naděje a touhy. Miranda pochybovala, že by bez svého bratra přežila dětství nezasažená. Odmalička byli jeden pro druhého kotvou v rozbouřeném moři.

Přála si jen, aby pro něho mohla udělat víc teď, když se řítí do propasti, a přesvědčit ho, aby vyhledal pomoc. Ale vždycky, když se dotkla jeho problému s pitím, uzavřel se a pil o to víc. Mohla jen přihlížet a ráno mu pomáhat znovu začít.

Když ulehla do postele, podložila si záda polštářem a uklidňovala se Homérem, kterého by většina lidí za odpočinkovou četbu nepovažovala. O půlnoci už měla hlavu plnou řeckých bitev a zrad, ale zbavenou tíživých myšlenek. Když zhasla, okamžitě tvrdě usnula.

Tak tvrdě, že neslyšela vrznutí dveří ani kroky, které se blížily k její posteli.

Probudila se s trhnutím až ve chvíli, kdy jí ruka v rukavici tvrdě zacpala ústa, zatímco druhá jí sevřela hrdlo. Do ucha jí mužský hlas šeptal hrozbu: „Mohl bych tě uškrtit.“

Kapitola 11

Její mysl jako by zamrzla. NŮŽ. Jeden strašný okamžik by přísahala, že na krku ucítila ostří nože, místo stisku ruky, a nedokázala se pohnout hrůzou.

Je to sen, určitě se jí to zdá. Ale cítila pach kůže i toho muže, tlak na ústech a na hrdle, který ji nutil lapat po vzduchu. Viděla matný obrys jeho hlavy a širokých ramen.

Už ne! Tohle už ne!

Instinktivně stiskla ruku v pěst a vymrštila ji z matrace. Byl buďto rychlejší nebo jí četl myšlenky, ale pohnul se právě včas, takže se její pěst neškodně odrazila od jeho bicepsu.

„Lež klidně a buď zticha,“ sykl a lehce s ní zatřásl. „I když mám sto chutí ti ublížit, neudělám to. Tvůj bratr chrápe na druhém konci baráku, takže tě ječet neuslyší. Ale ty ječet nebudeš, že ne?“ Prsty na jejím hrdle povolily a ona ucítila jemné pohlazení palcem.

Zamumlala něco do jeho rukavice. Zvedl ruku, ale druhou jí stále přidržoval za krk. „Co chcete?“

„Chci tě roztrhnout jak hada. Protožes mi to pěkně podělala, doktorko!“

„Nechápu, o čem to mluvíte.“ I přes strach si snažila zachovat důstojnost. „A slezte ze mě, nebudu křičet.“

Kdyby ji totiž slyšel Andrew, přiřítíl by se sem a tenhle chlap byl jistě ozbrojený.

Ale to ona taky – jen kdyby se dostala k zásuvce v nočním stolku.

Posadil se na posteli, lehce ji přidržoval na místě a natáhl se po vypínači u lampičky. Miranda zamžourala do světla a pak chvíli s vytěštěnými očima a otevřenou pusou oněměle zírala.

„Ryane?“

„Jak jsi mohla udělat tak hloupou, triviální chybu?“

Temná žena

Byl celý v černém, džíny, rolák, kožená bunda. Jeho tvář byla stále tak působivá, jen v očích měl podivnou tvrdost a netrpělivost.

„Ryane,“ vypravila ze sebe, „co tady děláš?“

„Snažím se dát do pořádku, co jsi nadrobila.“

„Aha.“ Třeba se nervově zhroutil a neví, co dělá, měla by zachovat klid, říkala si. Opatrně odsunula jeho ruku a posadila se zpříma.

„Ryane,“ pokusila se konejšivě usmát, „jsi v mé ložnici, je půlnoc. Jak ses sem dostal?“

„Tak, jak to obvykle dělám, s paklíčem. Měla bys mít lepší zámky.“

„Tak paklíčem,“ zamrkala. Vůbec se nepodobal člověku mimo sebe. „Ty ses vloupal do mého domu?“

„Přesně tak.“ Začal si pohrávat s pramenem jejích vlasů. Ty vlasy ho pořád doháněly k šílenství. „Tak to přesně dělám.“

„Ty jsi přece obchodník, patron umění. Ty jsi – ty vůbec nejsi Ryan Boldari, že ne?“

„Ale jsem.“ Pobaveně se usmál. „Už od chvíle, kdy mě tak moje zlatá máti před dvaatřiceti lety v Brooklynu pojmenovala. A až do setkání s tebou to jméno něco znamenalo.“ Odfrkl si. „Spolehlivost, perfektní práci. Ta zatracená soška je falzifikát!“

„Soška?“ Z tváře se jí vytratila barva. „Jak ses dověděl o té sošce?“

„Jak? Já jsem ten bezcennej šmejd ukradl!“ Naklonil hlavu ke straně. „Nebo snad mluvíš o té sošce z Florencie, se kterou jsi to taky zvorala? To jsem se taky dověděl až včera, když mě můj klient nařkl z podvodu. Mě a z podvodu! Proboha!“

Rozčíleně vstal a začal přecházet po místnosti. „Za celých dvacet let jsem se tak neblamoval! A to všechno jen proto, že jsem ti věřil!“

„Tak věřil!“ Vymrštila se na kolena a stiskla zuby. „Tys mě okradl, ty parchante!“

„A co? Ten krám bys prodala tak nejvíc za stovku.“ Přistoupil blíž a zlobil se sám na sebe, že mu ten žár v jejích očích pořád připadá tak neodolatelný. „Kolik takových cetek ještě vystavuješ v tom svém muzeu?“

Rozum šel stranou a ona se na něho vrhla. Při její výšce nebyla síla nárazu právě zanedbatelná a Ryan ihned při dopadu na podlahu

zalitoval, že se ji pokusil zachytit, aby si neublížila. Rychle se přes ni převálil a přitiskl ji k podlaze.

„Tys mě sprostě okradl!“ Zmítala sebou, kopala, ale nepohnula s ním ani o píd'. „Zneužilš mě. Ty parchante! A ještěs to na mě zkoušel!“ To bylo snad to nejhorší – nadbíhal jí, sváděl ji a ona tomu pokušení málem podlehla.

„To poslední byl jen návdavek.“ Držel ji za zápěstí, aby ho neudeřila do tváře. „Jsi vážně atraktivní. To nebyl žádný problém.“

„Ty zloději. Nejseš víc než obyčejný zloděj!“

„Jestli myslíš, že mě to uráží, tak se pleteš. Já jsem opravdu dobrý zloděj. A teď si buď sedneme a všechno probereme, nebo chceš dál takhle zápasit na zemi? Ale varuju tě, protože i v tom otřesném pyžamu jsi docela svůdná. Je to na tobě.“

Její oči se proměnily v led. „Slez ze mě. Okamžitě ze mě slez.“

„Dobře.“ Vstal a nabídl jí ruku. Praštila do ní a vstala bez pomoci.

„Jestlis nějak ublížil Andrewovi...“

„Proč bych měl sakra ubližovat Andrewovi? Tys přece otestovala tu sošku!“

„A tys ji ukradl.“ Natáhla se pro župan. „Co chceš jako dělat teď? Zastřelit mě a vykrást dům?“

„Lidi nestřílím. Jsem zloděj, ne hrdlořez.“

„Pak jsi neskutečně hloupý. Protože až odsud vypadneš, zavolám Cookovi a řeknu mu, kdo vykradl Institut.“

S úsměvem si zasunul palce do předních kapes u kalhot. I přes ten neforemný župan měl chuť prolíbat si cestu k jejímu tělu.

„Jestli to uděláš, pěkně se znemožníš. V první řadě proto, že tady vůbec nejsem, Mirando. Jsem v New Yorku a celá řada lidí mi to ochotně dosvědčí.“

„Kriminálníci.“

„Takhle se o mých přátelích a příbuzných nevyjadřuj. Zvláště když je neznáš. A za druhé, bys musela policii vysvětlit, proč byl bezcenný šunt pojištěn na půl miliónu dolarů.“

„Lžeš. Sama jsem tu sošku ověřovala. Je z šestnáctého století.“

„Jo a tu plastiku z Florencie dělal Michelangelo,“ ušklíbl se. „Tak dost. Sedni si a já ti řeknu, jak to vyřešíme.“

„Chci, abys okamžitě vypadl z tohoto domu!“

Temná žena

„Nebo co?“

Z náhlého podnětu skočila po zásuvce nočního stolku a vzala do ruky svou zbraň. Chytil ji za zápěstí, zaklel, zbraň jí vytrhl a druhou rukou ji odhodil zpátky na postel.

„Víš, ke kolika nehodám už došlo v domácnostech, kde lidi schovávají nabitě zbraně?“

Byl silnější a rychleji, než tušila. „Tohle by nebyla nehoda.“

„Mohla sis ublížit,“ řekl a vytáhl z pistole náboje. Pak ji vhodil zpátky do zásuvky. „A teď hezky sed' a poslouchej. Dlužíš mi to, Mirando.“

„Já?“ málem se zalykala zlostí. „Já že něco dlužím tobě?“

„Selhal jsem jen díky tobě. Zatím jsem vždycky práci perfektně odvedl. A tohle měl být můj poslední úkol. Nemůžu věřit, že jsem zakončil kariéru takovým debaklem, že jsem dopustil, aby nějaká chytrá zrzka zničila moji reputaci. Musel jsem dát klientovi kus ze své soukromé sbírky, aby vůbec přistoupil na nějakou dohodu!“

„Kariéra? Klient? Dohoda?“ Měla chuť začít ječet. „Ty jsi přece zloděj a ne dealer!“

„Nebudeme se hádat o slovíčka,“ řekl s převahou, „chci tu malou Venuši od Donatella.“

„Nerozuměla jsem? Co že chceš?“

„Tu malou Venuši, která byla ve vitríně s tvým zfalšovaným Davidem. Mohl bych si ji vzít sám, ale takhle budem vyrovnání. Ty mi ji přineseš, a když bude pravá, uzavřeme to.“

Nedokázala se ovládnout. „Ty ses snad musel zbláznit!“ zaječela.

„Jestli ne, tak se postarám, aby se tvůj David dostal zpátky na trh. A až ho pojišťovna objeví a zjistí, že jde o podvrh, tvoje dobrá pověst bude v háji.“ Naklonil hlavu ke straně a sledoval její zděšený výraz. „Spolu s tím malérem ve Florencii to nejspíš ukončí tvoji skvělou kariéru, doktorko. A téhle katastrofy jsem tě chtěl prostě ušetřit.“

„Žádné laskavosti od tebe nepotřebuju. Nedonutíš mě, abych ti dobrovolně dala Donatella nebo cokoli jiného. Ta soška je pravá a ty pomažeš do vězení.“

„Ty prostě nepřipustíš, žeš udělala chybu, že ne?“

Byla sis tak jistá, co? Jak to teď vysvětlíš? „Proč ne, ale až ji udělám.“

Nora Roberts

„Jako ve Florencii? Už si o tom štěbetají vrabci na střeše. Půlka lidí tvrdí, že jsi neschopná, a druhá, že jsi testy zfalšovala.“

„Nezajímá mě, co kdo tvrdí.“ Ale neznělo to přesvědčivě a Miranda si začala mnout ledové paže.

„Kdybych se to dověděl o pár dnů dřív, nikdy bych nebral nic, cos ověřovala ty.“

„Takovou chybu jsem nemohla udělat,“ zavřela oči a rozechvěla se, „tak hroznou chybu ne!“

Tiché zoufalství v jejím hlase ho přimělo k ústupu. Byla najednou tak křehká a zranitelná.

„Každý někdy dělá chyby, Mirando. Je to přirozené.“

„Ale ne v mé profesi.“ Když otevřela oči, měla je plné slz. „V práci je nedělám. Jsem příliš opatrná. Nerozhoduju se předčasně. Postupuju podle dané procedury, krok za krokem...“ Tlačila se rukama do prsou, ale slzy nemohla zadržet.“

„No tak, city necháme stranou.“

„Nebudu brečet, nebudu brečet,“ opakovala si tu větu jako nějakou modlitbu.

„Tohle je obchod, Mirando.“ Ty velké modré oči byly tak zářivé. „Když si to uvědomíš, budeme oba klidnější.“

„Obchod.“ To nesmyslné tvrzení její slzy přece jen trochu zarazilo. „Dobrá, pane Boldari. Obchod. Tak vy říkáte, že ta soška je podvrh. Já tvrdím, že ne. Vy říkáte, že policii volat nebudu. Já tvrdím, že ano. Co tedy chcete dělat dál?“

Chvíli si ji prohlížel. V lidech se už vyznal dobře. Bylo mu jasné, že si za svými testy bude stát a policii také zavolá. To druhé ho příliš neděsilo, i když nějaké problémy by způsobit mohla.

„Dobrá, tak se oblékej!“

„Proč?“

„Pojedeme do laboratoře a ty testy uděláš znova, přede mnou, abychom si v tom udělali jasno.“

„Jsou skoro dvě ráno.“

„Aspoň nás nikdo nebude rušit. Takže jestli nechceš jet v pyžamu, převlékni se.“

„Nemůžu testovat věc, kterou nemám.“

Temná žena

„Já ji mám.“ Ukázal na koženou tašku, kterou nechal stát u dveří. „Vzal jsem ji s sebou, abych ti ji mohl otlouct o hlavu.“ Sedl si do jejího křesla a čekal. „Obleč se teple, už tam zase mrzne.“

„Já tě s sebou do Institutu nevezmu.“

„Jak rozumné. Jenže já mám sošku i tvou pověst v rukou. Máš šanci dostat první zpátky a to druhé zachránit. Tak se rozhodni.“ Chvilí ji nechal přemýšlet. „Dávám ti možnost si sošku otestovat, ale budu ti při tom dýchat na krk. Buď rozumná a ber.“

Musela se dovědět pravdu! Musela mít jistotu. A až ji bude mít, předá ho policii, dřív než stačí zamrkat těma svýma hezkýma očima.

Ona si s ním už poradí. Ale nejdřív musí přistoupit na jeho podmínku. „Před tebou se svlékat nebudu!“

„Doktorko, kdybych měl chuť na sex, postaral bych se o to, když jsme leželi na podlaze. Teď obchodujeme. A dokud neskončíme, budu tě mít pěkně na očích.“

„Já tě nenávidím.“ Řekla to s takovou zuřivostí v hlase, že neměl důvod jí nevěřit. Ale když se pak zavřela v šatníku a ramínka začala chrastit, musel se pro sebe usmát.

Ona je přece vědec, vzdělaná žena s dobrou výchovou a pověstí. Její referáty vycházejí v uznávaných sbornících a časopis Newsweek o ní publikoval článek. Přednášela na Harvardu a tři měsíce hostovala jako profesorka na Oxfordu.

Ona přece nemůže vozit v noci po Mainu nějakého zloděje, vloupat se do své vlastní laboratoře a provádět tajné testy na ukradené sošce.

Dupla na brzdy a zajela k okraji silnice. „To neudělám. Je to směšné a protizákonné. Volám policii.“

„Tak jo, zlato.“ Ryan jen trhl rameny, když se natahovala po mobilním telefonu. „A pak jí budeš vysvětlovat, cos chtěla dělat s bezcenným kusem kovu, který jsi předtím vydávala za umělecké dílo. A pojišťovně zase, proč chceš takové peníze – už jsi o ně jistě požádala – za podvrh, který jsi sama ověřovala.“

„Není to podvrh,“ procedila mezi zuby, ale číslo nevytřukala.

„Dokaž to,“ zazubil se. „Mně i sobě. Když budeš mít pravdu, můžeme vyjednávat.“

Nora Roberts

„Houby vyjednávat. Pomažeš do vězení,“ obrátila se k němu tváří.
„O to se osobně postarám.“

„Pěkně popořádku.“ Přátelsky ji štípl do brady. „Zavolej své ochrance. Řekni, že jedeš s bratrem do laboratoře.“

„Andrewa do toho tahat nebudu.“

„Andrew už je do toho dávno zatažený. Jen volej. Vymluv se, na co chceš – žes nemohla spát a chceš si něco v klidu ověřit... Chceš znát pravdu, nebo ne?“

„Já pravdu znám. Ale ty bys ji nepoznal, ani kdyby tě nakopla.“

„Když jsi rozčilená, odpadává z tebe trochu té snobské nafrněnosti.“ Naklonil se a lehce ji políbil, dřív než ho stačila odstrčit.

„Líbí se mi to.“

„Dej ze mě ty ruce pryč.“

„To nebyly ruce.“ Vzal ji za ramena a pohládl je. „Tohle byly moje ruce. Tak už volej.“

Strčila do něj loktem a vyťukala číslo ústavu. Kamery stejně nevypnou, pomyslela si. A jestli má šéf ochranky trochu soudnosti, zavolá policii sám a Ryan Boldari dostane na ty pracky želízka.

„Tady Miranda Jonesová. Jedeme s bratrem do ústavu. Ano, pracovat. Po tom zmatku, co tam byl, musím rychle něco dohnat. Do deseti minut jsme tam. Půjdeme hlavním vchodem. Děkuji.“

Odfrkla si a zavěsila. Spadla klec, pomyslela si, ale klíčem si otočil sám. „Čekají nás a vypnou na chvíli alarm.“

„Prima,“ dotkl se jejího kolena, „dělám to pro tebe, chápeš?“

„Vřelé díky.“

„Není třeba děkovat. I přes ty trable, cos mi způsobila, se mi pořád líbíš.“

„Jaká pocta!“

„Vidíš? Máš styl. A to nemluvím o těch ústech, která si přímo říkají o to, aby je někdo dlouhé hodiny vychutnával. Škoda že jsem na ně neměl víc času.“

Nehodlala s ním k tomu všemu ještě konverzovat.

„Pěkné místo,“ rozhlížel se kolem. „A ten váš starý dům, rodinné dědictví, že? To už je co závidět – peníze, postavení, úctyhodná rodina Jonesů z Mainu...“

„Oproti Boldariovým z Brooklynu!“

Temná žena

„My máme zas jiné přednosti. Moje rodina by se ti líbila. A co by asi oni říkali na tebe?“

„Třeba se setkáme, až budeš stát před soudem.“

„Pořád tak pevně rozhodnutá dovést mě před spravedlnost?“
Zadíval se se zalíbením na její profil. „Tahle práce mě živí už dvacet let, drahoušku. A těsně před koncem žádnou osudnou chybu neudělám.“

„Jednou zloděj, vždycky zloděj.“

„V srdci možná, ale ve skutečnosti... Kdybys mi to takhle nezamotala, dávno bych si užíval zasloužené dovolené na nějakém ostrově.“

„To je mi tě vážně líto.“

„No, pár dní ještě nejspíš stihnu.“ Odepjal si pás a natáhl se dozadu pro tašku.

„Co to děláš?“

„Už jsme skoro tam.“ Vytáhl z tašky lyžařskou čepici a zakryl si jí vlasy. Kolem krku si ovázal šátek, který mu částečně zastínil i tvář.

„Jestli se pokusíš upozornit strážné,“ řekl a zkoumal svůj vzhled v zrcátku, „už neuvidíš sošku ani mě. Andrew je sice o něco vyšší než já,“ Ryan vybalil dlouhý tmavý kabát, „ale to by nemělo vadit. Lidi vždycky vidí to, co chtějí vidět.“

Když zastavili na parkovišti před ústavem, musela uznat, že měl pravdu. V tom kabátě působil tak nenápadně, že byl snadno zaměnitelný s kýmkoli. Sama by si ho s bratrem klidně mohla splést, tak věrně uměl napodobit jeho chůzi a pohyby.

Zastrčila kartu do strojku, a třebaže si v duchu představovala, jak divoce gestikuluje na kameru, ve skutečnosti stála klidně a čekala, až se zámky odemknou.

Ryan pak otevřel dveře sám a přitom jí bratrsky položil ruku na rameno. „Žádné odbočky, doktorko Jonesová. Nechcete další potíže nebo negativní publicitu.“

„Já chci jen svoji sošku.“

„Brzy ji dostaneš, alespoň na chvíli.“

Odváděl ji chodbou směrem k laboratoři. „S mým majetkem už odsud znova neodejdeš!“

Nora Roberts

Když byli uvnitř, rozsvítil. „Udělej si testy,“ a sundal si kabát. „Jinak jen ztrácíš čas.“ Ponechal si rukavice, když vyndal sošku z tašky a podával jí Mirandě. „Něco o ověřování vím, takže tě budu dobře sledovat.“

Tohle bylo pro něho velké riziko, uvědomil si. Přijít s ní až sem. Sledoval, jak si nasazuje brýle s kovovými obroučkami.

Měl pravdu – smyslná vědkyně.

Miranda zatím upevnila sošku do stojánku, aby odebrala vzorky. Ryan ji pozoroval s rukama v kapsách a uvažoval, jak se malá Venuše bude v jeho soukromé sbírce krásně vyjímat.

Miranda si pozorně prohlížela vzorky pod mikroskopem. V žaludku se jí znovu cosi zauzlovalo, ale tentokrát to nemělo nic společného se strachem nebo nechtěným vzrušením. Přesto si mlčky dělala poznámky.

Znovu ze sošky seškrábla trochu kovu a patiny a prášek nasypala na sklíčko. S tváří bílou jako křída šla ještě sošku převážít.

„Ještě musím otestovat vrstvy koroze a provést rentgen, který ukáže, jak se na sošce pracovalo s nářadím.“

„Prosím. Jen do toho.“ Vytáhl z kapsy útlý doutník a zapalovač.

„Tady se nekouří,“ sykla na něho.

S úsměvem si doutník zasunul mezi zuby a zapálil si. „Tak zavolej poldy,“ navrhl. „A co takhle kafe, nebylo by?“

„Bud' zticha a nech mě pracovat.“

Tlak v jejím žaludku sílil každou minutu. Prošla pečlivě celou proceduru, ale výsledek už dobře znala.

Zahřála hlinu v nitru sošky a pak si skousla ret. Takže žádné satisfakce se nedočká. Ruce měla jako led.

„Tak co?“ Povytláhl obočí a čekal na odpověď.

„Tahle soška je podvrh.“ Musela se posadit na stoličku, a přišla tak o jeho překvapený výraz. „Ta patina je jednoznačně nová a vrstvy koroze taky neukazují na sošku z šestnáctého století. Je to ale velmi slušná práce.“ Rukou si nevědomky tiskla rozbouraný žaludek.

„Hra,“ zamumlal, „překvapujete mě, doktorko Jonesová.“

„Tohle není ta soška, kterou jsem před třemi lety ověřovala.“

Začal se pohupovat na patách. „Pěkně sis to zavařila, Mirando, budeš se s tím muset smířit.“

Temná žena

„Tohle není naše soška,“ opakovala a prudce vstala ze stoličky. „Nechápu, cos tím chtěl dokázat. Přineseš mi falešnou sošku a nutíš mě tady takhle šaškovat.“

„Tuhle sošku jsem vzal ve vaší Jižní galerii,“ řekl ledově. „Tak nech těch nesmyslů a udělej, na čem jsme se dohodli.“

„S tebou dohody neuzavírám,“ vrazila mu sošku do ruky. „Ty si snad myslíš, že se vloupeš do mého domu, podstrčíš mi tenhle falzifikát a budeš za něj chtít něco jiného? Ty to nemáš v hlavě v pořádku!“

„Tohle jsem ukradl v dobré víře, že je to pravé.“

„Pro boha živého – volám policii!“

Popadl ji za ruku a hruběji odstrčil na přepážku. „Tak koukej, zlatíčko. Už toho bylo dost. Možná že ses nesnažila něco falšovat, že to byla opravdová chyba, ale...“

„Já jsem žádnou chybu neudělala. Takovéhle chyby nedělám!“

„A co ta florentská plastika? Nenapadá tě nic?“

Trochu pobledla a oči jí zesklivatěly.

„Neudělala jsem žádnou chybu. A můžu to dokázat. Mám schované záznamy, poznámky, rentgenové snímky a výsledky testů té pravé sošky.“

Vytrhla se mu. Následoval ji tedy do místnosti obestavěné policemi s fascikly.

„I hmotnost byla jiná,“ řekla rychle a zarachotila klíči v zámku jedné zásuvky. „To jsem poznala hned, jak jsem ji potěžkala v ruce. Tahle je moc těžká, ale... Kde ta složka sakra je?“

„Mirando?“

„I kdyby to nebylo průkazné, vrstvy koroze už se obejít nedají. Ne, to není možné...“ Otevírala jednu zásuvku za druhou.

„Není to tady. Ty záznamy zmizely.“ Zavřela zásuvku a snažila se zhluboka dýchat. „Fotografie, poznámky, zprávy, všechno o bronzovém Davidovi je pryč. Tys to vzal!“

„A důvod?“ zeptal se tónem, který považoval za svatou trpělivost. „Když už jsem sem jednou vlezl a vzal ten falzifikát, mohl jsem si vzít taky cokoliv jiného. Proč bych se sem asi teď vracel?“

„Nech mě přemýšlet. Buď chvíli zticha.“ Přitiskla si dlaň na ústa a začala přecházet kolem. Mysli logicky, říkala si, zabývej se jen fakty.

Nora Roberts

Kdyby ukradl pravou sošku, proč by se sem vracel? To nedávalo smysl. Ta jeho historka, i když je to absurdní, byla pravdivá.

Udělala snad opravdu chybu ona? Ne, logika byla účinná.

Zastavila se.

„Někdo tě předběhl,“ řekla tiše, „někdo tu byl dřív než ty a podstrčil do vitríny falzifikát.“

Obrátila se k němu a z jeho zamyšleného výrazu poznala, že právě došel ke stejnému závěru.

„No, doktorko Jonesová, zdá se, že nám oběma někdo vypálil rybník.“ Naklonil hlavu ke straně a upřeně se na ni zadíval. „Co s tím budeme dělat?“

Kapitola 12

Miranda připustila, že je to den pro nenormální chování. Bylo šest ráno a oni seděli v motorestu na dálničním odpočívadle.

Číšnice jim přinesla hrnky s kávou a laminátový jídelní lístek.

„Co tady vlastně děláme?“

Ryan usrkl trochu kávy a vzdychnul si. „Asi pijem kafe.“

„Boldari, co tady děláme?“

„Snídáme,“ odsekl a začetl se do jídelního lístku.

Zhluboka se nadechla. „Je šest ráno. Mám za sebou těžkou noc. Jsem unavená a potřebuju si to všechno promyslet. Nemám čas vysedávat na odpočívadle a vyměňovat si vtipné průpovídky s nějakým zlodějem.“

„Zatím jsi moc vtipná nebyla. Ale jak jsi řekla, měli jsme těžkou noc. A můžeš snad tady narazit na někoho známého?“

„To jistě ne.“

„Vidíš. Musíme se najíst a promluvit si.“ Usmál se na číšnici, která k nim přišla s papírkem. „Já si dám ten koláč a vejce na slanině, prosím.“

„A co ty, drahoušku?“

„Já...“ Miranda odevzdaně pátrala v nabídce po něčem neškodném. „Snad, ovesnou kaši. Máte k ní odstředěné mléko?“

„Uvidíme, co se dá dělat, hned jsem zpátky.“

„Takže, jaká je situace,“ pokračoval Ryan, když odešla, „před třemi lety jste získali sošku Davida. Podle mých informací ze soukromých vykopávek poblíž Říma.“

„Tvoje informace jsou správné. Většinu nálezů jsme darovali Národnímu muzeu v Římě. Davida přivezl otec na studium a vystavení do Institutu.“

„A ověřovala jsi ho ty.“

„Ano.“

Nora Roberts

„Kdo na něm pracoval s tebou?“

„Bez poznámek to už nevím jistě.“

„Jen abychom si udělali obrázek.“

„Jsou to už tři roky.“ Napila se kávy. Byla příliš silná. „Andrew, samozřejmě. Ta soška se mu moc líbila. Myslím, že si kreslil nějaké skicy. Můj otec se v laboratoři občas ukázal a výsledky testů ho potěšily. John Carter,“ dodala a mnula si bolavé spánky. „To je šéf laboratoře.“

„Takže k ní měl taky přístup. Kdo dál?“

„Skoro každý, kdo tam v tu dobu pracoval. To nebyl žádný významný projekt.“

„Kolik lidí tam teda pracuje?“

„Dvanáct až patnáct, jak na čem.“

„Mají všichni přístup k záznamům?“

„Ne.“ Odmlčela se, protože jim servírka přinesla snídani. „Všichni asistenti a technici nemají klíče.“

„Věř mi, Mirando, klíče nejsou důležité.“ Dopil kávu. „Takže každý mohl k těm záznamům. Budeš muset sehnat seznam personálu.“

„Budeš muset?“

„Chceš snad zjistit pravdu, ne? Za ty tři roky od testů až do chvíle, kdy jsem tě zbavil falzifikátu, musel někdo sošku vyměnit a k tomu potřeboval originál. Nejsnazší cesta je odlít silikonovou formu a z ní vyrobit voskový model.“

„Vidím, že o falšování toho víš hodně,“ ušklíbla se a nabrala na lžici trochu kaše.

„Jenom to, co vědět potřebuju. Kdo chce formu, musí se dostat k originálu,“ pokračoval a vůbec se nenechal urazit.

„Mohl to udělat ještě v laboratoři, protože kdyby už soška byla ve vitríně, musel by se potýkat se zabezpečením a to vaše je po čertech dobré.“

„Mockrát děkuju. Tohle není odstředěné mléko,“ zamračila se na konvičku, kterou dostala ke kaši.

„Žij nebezpečně,“ řekl a vydatně si přisolil vejce na slanině. „Tak já to vidím asi takhle: Někdo z laboratoře si všimne, jak se testy s Davidem vyvíjejí. Je to moc hezký kousek, za který by sběratel dal slušnou sumičku. Ten člověk má možná dluhy nebo se jenom chce

Temná žena

mstít tobě nebo tvojí rodině a někdy po nocích si vyrobí formu – když je v laboratoři, není to nic těžkého. Jestli sám neumí udělat dobrý odlitek, pak zná někoho, kdo ano, a ještě víc, někoho, kdo umí vyrobit sošku, která by alespoň zdánlivě vypadala jako několik století starý předmět. Nakonec obě sošky zamění – nejspíš těsně před vystavením do vitríny.“

„To se nedá udělat jen tak. Vyžaduje to čas a plánování.“

„Neříkal jsem, že to nebylo promyšlené. Ale zas tolik času k tomu třeba není. Jak dlouho byla soška v laboratoři?“

„Nevím jistě. Dva, možná tři týdny.“

„To je času až až.“ Ryan zamával kouskem slaniny a pak ji donesl do úst. „Být sebou, raději bych znovu ověřil některé další exponáty.“

„Další?“ Proč ji to samotnou nenapadlo. „Bože můj!“

„Udělal to jednou a tak dobře, že mu to prošlo, proč by to neudělal znovu. Netvař se tak zničeně, zlatíčko, já ti pomůžu.“

„Pomůžeš...“ Přitiskla si prsty na bolavá víčka. „A proč?“

„Protože tu sošku chci. Taky jsem to slíbil svému klientovi.“

„Chceš mi pomoci, abys ji mohl znova ukrást?“

„Mám na tom nezczizitelný zájem. Jez rychle, musíme pracovat.“ Vzal do ruky hrnek s kávou a zazubil se na Mirandu. „Partnerko.“

Partner. Při tom slově se otřásla. Možná byla příliš unavená, ale v tu chvíli si neuměla představit, jak by bez něho svůj majetek získala zpět.

Využil ji, připomněla si, když odemykala dveře svého domu. A teď využije ona jeho. Ale pak ho na dalších dvacet let jeho života vyprovodí do nějakého státního zařízení s pevnými mřížemi.

„Čekáš dneska někoho? Hospodyní, opraváře nebo tak?“

„Ne. Uklízečí firma chodí v úterý a v pátek.“

„Firma, hm,“ sundal si kabát, „od uklízečí firmy nedostaneš domácí omáčku ani dobrou radu. Měla bys mít hospodyní jménem Mabel, co nosí bílou zástěru a pohodlné botky.“

„Firma je zase výkonná a neotravuje.“

„Škoda. Andrew už je v práci.“ Na hodinkách měl čtvrt na devět. „Kdy chodí do práce tvoje asistentka?“

„Lori? Kolem deváté. Někdy dřív.“

„Musíš jí zavolat. Máš její číslo domů?“

„Ano, ale...“

„Zavolej jí, že se dneska v ústavu neobjevíš.“

„Ale jasně že objevím. Mám smluvené schůzky.“

„Ona ti je zruší.“ Vešel do obývacího pokoje a jako doma začal v krbu připravovat dříví na podpal. „Požádej ji, aby ti sehnala seznam personálu z laboratoře za poslední tři roky. Tím se musí začít. Ať ti to pošle na počítač sem.“

Když se oheň trochu rozhořel, přiložil na něj Ryan dvě připravená polena, to všechno se zručností zaníceného skauta.

Když vstal a ohlédl se, jízlivě se na něho usmívala. „A co mám ještě udělat?“

„Kotě, měla bys brát ty povely trochu víc vážně. Víš, někdo se vždycky musí ujmout velení.“

„A tady jsi to ty.“

„Přesně tak.“ Přešel k ní a položil jí ruce na ramena. „Já vím o podvodech mnohem víc než ty.“

„To by většina lidí zrovna nepovažovala za důvod, proč někomu svěřit velení.“

„Většina lidí taky nechytá zloděje.“ Jeho pohled sjel na její plné rty.

„Opovaž se na to jen pomyslet!“

„Já své myšlenky nikdy necenzuruju. Uhnal bych si žaludeční vředy. Ale přece jen bychom si mohli tohle... spojení víc užít, kdybys byla trochu přátelštější.“

„Přátelštější?“

„Poddajnější.“ Přitáhl ji blíž. „V jistém směru.“

Lehce do něho tělem narazila a zamrkala. „Jako například?“

„Pro začátek...“ Nadechl se její vůně, ale vtom zavyl, protože ho Miranda nabrala pěstí do břicha.

„Říkala jsem ti, abys ode mě dal ruce pryč.“

S mírným přikývnutím si mnul místo, kam ho uhodila. Ještě o trochu víc na jih, a připravila by ho o mužnost. „Máte slušný úder, doktorko Jonesová.“

„Bud' rád, Boldari, že jsem ho trochu zadržela,“ řekla, i když to nebyla pravda, „jinak bys tady už klečel na zemi a vyl jako šakal. Takže v tomhle směru jsme si rozuměli?“

Temná žena

„Naprosto. Vyříd' ten telefonát a pak se dáme do práce, Mirando.“

Udělal, co po ní chtěl, protože to znělo rozumně. A někde přece jen museli začít.

O půl deváté už ve své domácí pracovně, kde Ryan taky zatopil v krbu, seděli bok po boku před obrazovkou počítače a pročitali jména.

„Zdá se, že jste tady měli před rokem velké přesuny zaměstnanců,“ všiml si.

„Ano. Matka přebudovala svou laboratoř ve Florencii. Pár zaměstnanců odešlo tam a pár se jich vrátilo sem.“

„Překvapuje mě, že jsi po tom taky neskočila.“

„Po čem?“

„Po možnosti přesídlit do Florencie.“

Miranda se postavila ke kopírce, alespoň nemusela sedět vedle něho. „Taková možnost nebyla. My s Andrewem řídíme Institut a matka zase Standjo.“

„Aha. Nějaké rozepře mezi tebou a matinkou?“

„Do našich rodinných vztahů ti nic není.“

„Víc než rozepře. A co otec?“

„Prosím?“

„Jsi tatínkova holčička?“

Miranda se rozesmála na celé kolo. „Nikdy jsem nebyla něčí holčička.“

„To je zlé,“ řekl a myslel to vážně.

„O mé rodině se snad bavit nebudeme.“ Posadila se na červenou pohovku a snažila se soustředit na jména na seznamu.

„Ale měli bychom. Vedete přece rodinný podnik. Třeba se vám někdo snaží ublížit.“

„Nejsme v Itálii,“ řekla suše.

Usmál se. „Irové jsou úplně stejně pomstychtiví, zlato. Řekni mi něco o těch lidech na seznamu.“

„John Carter. Vedoucí laboratoře. Má doktorát z Dukeu. V Institutu pracuje už šestnáct let a zajímá se především o orientální umění.“

„Ne, něco osobnějšího. Je ženatý? Platí alimenty? Hraje, sází, pije, převléká se po večerech za ženskou?“

Nora Roberts

„Nebud' směšný.“ Nevydržela sedět rovně a přitáhla si kolena pod bradu. „Je ženatý, nikdy se nerozvedl. Má dvě děti. Myslím, že to starší už chodí na vysokou.“

„To stojí spoustu peněz vychovávat děti, poslat je na školy,“ přelétl očima několik řádků a našel Carterův roční plat. „Nevydělává málo, ale mnohým lidem by to nestačilo.“

„Jeho žena je právnička a nejspíš má ještě vyšší plat než on. Peníze pro ně nejsou problém.“

„Peníze jsou vždycky problém. Jaké má auto?“

„Nemám tušení.“

„Jak se obléká?“

Miranda vzdychla. „Stará saka, nemožné kravaty. Pořád jedny a ty samé boty, a když je rozedere, koupí si nové stejné značky.“ Zívla.

„Zdřímni si, Mirando.“

„To je dobré. Kdo je další?“ Snažila se udržet oči otevřené. „Aha, Elise, bývalá žena mého bratra.“

„Ošklivý rozvod?“

„Žádný rozvod asi není právě příjemný, ale ona se snažila být co nejrozumnější. Dřív pracovala jako Johnova asistentka a teď vede laboratoř mé matky ve Florencii. Poznali se tady v Institutu – vlastně jsem je seznámila já. Andrew se strašně zamiloval a za půl roku se vzali.“ Miranda znovu zívla a ani se nesnažila to potlačit.

„Jak dlouho to manželství vydrželo?“

„Několik let. Dlouho vypadali šťastně, ale pak se to začalo nějak hroutit.“

„Co chtěla? Drahé šaty, dovolenou v Evropě nebo snad velký dům?“

„Chtěla jeho zájem,“ zamumlala Miranda a složila si ruce pod hlavou. „Přála si, aby zůstal střizlivý a soustředil se na jejich vztah. To je Jonesovic prokletí. Tohle se nám prostě nedaří. Musím si na chvíli odpočinout.“

„Jen do toho.“

Vrátil se k pročítání seznamu. Zatím viděl jenom jména, ale brzy se podívá hloub a bude znát hříchy, ctnosti i výši bankovních kont těch lidí.

Temná žena

K řádce jmen připojil ještě tři: Andrew Jones, Charles Jones a Elizabeth Standfordová-Jonesová.

Vstal a sundal spící Mirandě z očí brýle. Vypadala unaveně. Vzal flanelovou deku z opěradla její pohovky a přehodil ji přes ni.

Nechá ji trochu prospat a zatím si zavolá do New Yorku. Jaký by mělo smysl mít bratra počítačovým géniem, kdyby ho člověk čas od času nevyužil?

„Patrick? Tady Ryan.“ Opřel se pohodlně do křesla a zadíval se na spící Mirandu. „Musím tady ještě něco vyřídit a na jednu takovou pirátskou prácičku nebudu mít čas. Zajímá tě to?“ Zasmál se. „Jo, určitě se to vyplatí.“

Někde v dálce bylo slyšet kostelní zvony, jejichž zvuk se rozléhal nad sluncem ozářenými střechami. Ve sklepe vily však páchla vlhkost a Miranda se otřásla chladem, když v šeru nahmatala poslední schod.

Musí tam být. Jistě tam na ni čeká.

Dřevo zapraskalo. *Rychle, rychle*. Dech se jí úžil a po spáncích jí začal stékat pot. Ruce se jí chvěly. Vytáhla ji ven a posvítla si baterkou.

Zvednuté paže, kyprá ňadra a kouzelný uzel z vlasů. Soška se leskla jako nová bez letité modrozelené patiny.

Miranda zaslechla harfu a lehký ženský smích. Vtom oči té sošky ožily, ústa se usmála a pronesla její jméno.

Mirando.

Probudila se s bušením srdce. Na chvíli měla dojem, že ještě slyší tu hudbu a cítí silnou vůni květin.

Ale byl to jen domovní zvonek, který už nejspíš chvíli netrpělivě vyzváněl. Miranda odhodila deku a spěchala z pokoje.

S překvapením zjistila, že Ryan už dveře otevřel. Ještě větší šok pro ni byl, když na prahu spatřila svého otce.

„Tati! Nevěděla jsem, že přijedeš do Mainu.“

„Právě jsem dorazil.“ Byl to vysoký opálený muž s hustými šedými vlasy a upraveným knírkem, který jeho úzké tváři velice slušel.

Jeho temně modré oči – stejné jako Mirandiny – si zpoza brýlí s kovovými obroučkami prohlížely Ryana.

Nora Roberts

„Vidím, že máš společnost. Doufám, že neruším.“

Ryan okamžitě zhodnotil situaci a podal otci ruku. „Těší mě, že vás poznávám, doktore Jonesi. Rodney J. Pettebone. Jsem kolega vaší dcery – a taky přítel, alespoň doufám. Právě jsem přijel z Londýna,“ rozhovořil se a lehce vtáhl otce dovnitř. Nenápadně se ohlédl na schodiště, kde Miranda ještě stála jako opařená.

„Vaše dcera byla tak laskavá a udělala si na mě trochu času. Mirando, drahá,“ vztáhl ruku a zamilovaně se na ni usmál.

Nevěděla, co ji zaráží víc, zda ten falešný úsměv nebo přízvuk britských vyšších tříd, který mu z úst plynul tak lehce, jako by se narodil v Buckinghamském paláci.

„Pettebone?“ Charles se zamračil. „Rogerův syn?“

„Ne, synovec.“

„Synovec? Netušil jsem, že má Roger sourozence.“

„Nevlastního bratra Clarence. To je můj otec. Můžu vám vzít kabát, doktore?“

„Ano, děkuji. Mirando, právě jsem byl v Institutu. Řekli mi, že se dnes necítíš dobře.“

„Jen mě... bolela hlava. To nic.“

„Byli jsme přistiženi, miláčku.“ Ryan přešel ke schodům a stiskl jí ruku tak silně, až to zabořelo. „Jsem si jistý, že to tvůj otec pochopí.“

„Ne,“ řekla Miranda rozhodně, „to nepochopí.“

„Je to jen a jen moje vina, doktore Jonesi. Můžu se ve Státech zdržet jen několik dní.“ Aby podpořil svá slova, láskyplně Mirandě políbil konečky prstů. „Přemluvil jsem vaši dceru, aby si vzala den volna. Pomáhá mi s referátem o vlámském umění sedmnáctého století. Bez ní bych toho mnoho nenapsal.“

„Ach tak.“ V otcově pohledu se mihl jasný náznak nesouhlasu. „Bohužel, myslím že...“

„Chtěla jsem uvařit trochu čaje,“ přerušila ho Miranda, která si potřebovala uspořádat myšlenky. „Jistě nás, tati, na chvíli omluvíš. Posad' se zatím v obývací. A ty mi, Rodney, určitě rád pomůžeš.“

„Velice rád.“ Zářivě se usmál, když mu Miranda oplatila ten zlomyslný stisk ruky.

„Ty ses musel zbláznit!“ zasyčela na něho, jakmile se za nimi zavřely kuchyňské dveře. „Rodney J. Pettebone? Kdo to sakra je?“

Temná žena

„V tuhle chvíli já. Já tady přece nejsem, zapomnělas?“ Štípl ji do brady.

„Snažil ses v mém otci vyvolat dojem, že jsme milenci, proboha!“ Vzala do ruky konvici. „A nejen to, že si tady navíc celý den užíváme!“

„Užíváme.“ Nemohl odolat a zezadu ji objal. Snažil se necítit, že ho nabrala do žeber. „Ty jsi tak fajn, Mirando.“

„Nejsem fajn a tahle směšná lež se mi protiví.“

„Hm, asi jsem mu měl říct, že jsem ten, co vám ukradl sošku. Pak bychom mu vysvětlovali, že to byl podvrh a že váš Institut vlastně páchá pojišťovací podvod. Mám dojem, že pro něho asi bude stravitelnější představa, že si užíváš s nějakým britským náfukou.“

Se zatřátými zuby postavila vodu na čaj. „A proč zrovna s ním, proboha?“

„Jen mě tak napadlo, že by to mohl být tvůj typ.“ Přehlédl její znechucený výraz. „Důležitější je, že se tvůj otec bude vyptávat na události v Institutu a ty si musíš rozmyslet, co mu vlastně řekneš.“

„Copak jsem tak hloupá?“

„To ne, ale příšerně pravdomluvná. Lhaní vyžaduje jistý trénink. Nejspíš bys mu měla říct jen to, cos věděla do chvíle, kdy jsem se dnes ráno objevil v tvé posteli.“

„To by mě napadlo taky, Rodney,“ odsekla, ale žaludek se jí při pomýšlení na takovou lež znovu zauzloval.

„Málo jsi spala, vypadáš ztrhaně. Kde máte hrníčky?“ Natáhl se ke skřínce.

„Ty obyčejné neber. V příborníku v hale je sváteční porcelán.“

Povytláhl obočí. Hezké šálky jenom pro hosty, zase se o Mirandě něco dověděl. „Přinesu jen dva. Rodney vás s otcem nechá popovídat si v soukromí.“

„Ty zbabělče!“

Vzorně naaranžovala šálky na ták, napřímila se a vstoupila do obývacího pokoje. Otec stál u krbu a studoval svůj diář.

Jaký je to hezký muž, napadlo ji znovu. Vysoký, opálený, se zářivými vlasy. V dětství jí připomínal pohádkovou postavu. Ne prince nebo rytíře, ale kouzelníka. Tak moudrý a důstojný jí připadal.

Nora Roberts

Vždycky si tak zoufale přála, aby ji měl rád. Aby ji vozil na zádech, choval na klíně, chodil ji v noci přikrývat a vyprávěl pohádky.

Místo toho se musela smířit jen s neurčitým vlašným citem. Nikdo ji nikdy na zádech nevozil a pohádky nevyprávěl.

Vzdychla a přistoupila k němu blíž. „Požádala jsem Rodneyho, aby nás nechal chvílku o samotě. Budeš si asi chtít promluvit o tom vloupání.“

„Ano, je to velmi znepokojivé, Mirando.“

„To máš pravdu.“ Posadila se do křesla a nalila jim šálek čaje. „Policie to vyšetřuje. Doufáme, že sošku vypátrá.“

„Ale negativní publicita zatím ničí pověst Institutu. Tvá matka to špatně nese a já jsem musel přerušit práci v důležité chvíli.“

„Jezdil jsi sem ale zbytečně. Udělali jsme všechno, co bylo možné.“

„Náš zabezpečovací systém je zřejmě nedostatečný a za to je zodpovědný tvůj bratr.“

„To není Andrewova chyba.“

„Dostali jste ústav společně na starost,“ připomněl a zamyšleně upíjel čaj.

„On ale udělal mnoho práce. Hlásí se k nám o deset procent víc studentů, sbírky se za posledních pět let rozrostly o skvělé kousky a návštěvníků také přibýlo.“

Jak nepříjemné bylo, že musí hájit svou práci před člověkem, který se tak lehce zbavil odpovědnosti za ústav, stejně jako předtím za svou rodinu.

„Institut přece nikdy pro tebe neznamenal tolik jako práce v terénu,“ připomněla mu nesměle. „To my s Andrewem mu věnujeme všechn čas a energii.“

„A teď tu máme první vloupání za celou generaci. To se nedá přehlížet, Mirando.“

„Ne, ale všechna ta námaha, čas a zlepšení se přehlížet dá, že?“

„Nikdo ti nechce brát tvoje nadšení,“ mávl rukou otec. „Ale negativní publicita nás i díky tomu tvému chybnému kroku ve Florencii dostala do těžké situace.“

„Chybný krok,“ zamumlala. Jako obvykle to tak jemně nazval. „Udělala jsem všechno tak, jak bylo třeba. Kdybych mohla vidět

Temná žena

výsledky těch opravných testů, dokázala bych říct, jestli jsem opravdu chybu udělala.“

„Tohle budeš muset probrat s matkou. Ale můžu ti říct, že je velmi rozladěná. Kdyby se to nedoneslo novinářům...“

„Já jsem jim ale nic neřekla!“ Miranda vyskočila, protože už déle nedokázala předstírat klid. „Já jsem o *Temné dámě* nikomu mimo laboratoř nic neřekla! Kruci, proč bych to dělala?“

Otec se na chvíli odmlčel a odložil šálek s čajem. Hádky nesnášel. A nikdy nepochopil, kde se v jeho dceři bere tolik protichůdných emocí.

„Věřím ti.“

„A obviňovat mě, že... Cože?“

„Já ti věřím. Možná jsi tvrdohlavá a někdy zbrklá, ale vždycky jsi jednala čestně. Když tvrdíš, že jsi to tisku neřekla, pak ti věřím.“

„Já...“ Cítila, jak jí začíná rudnout hrdlo. „Díky.“

„To ale na věci nic nemění. Taková publicita se musí zarazit. Ty jsi teď shodou okolností ve středu bouře a já se shoduju s matkou v tom, že by sis měla vzít volno.“

„Už jsem s ní o tom mluvila. Nechci se schovávat, protože jsem nic neprovedla.“

„Na tom teď nesejde. Dokud se ty dvě věci nevyjasní, je tvá přítomnost v Institutu nežádoucí.“ Oprášil si nohavice a vstal. „Od téhle chvíle máš měsíc osobního volna. Jestli je to nutné, ještě jednou tam zajdi. Ale raději bys měla to nejnnutnější vyřídit do osmačtyřiceti hodin z domova.“

„To už si můžu klidně napsat tiskacím písmem VINNA na čelo.“

„Zase přeháníš, jako obvykle.“

„A ty odcházíš pryč, jako obvykle. Já vím, kde je moje místo.“ I když to bylo ponižující, musela to ještě jednou zkusit. „Ale ty bys aspoň jednou, jedinkrát nemohl stát při mně?“

„Postoje teď nejsou tak podstatné, Mirando. Neber to jako osobní útok. Je to to nejlepší pro všechny zúčastněné, tady i ve Standjo.“

„Ubližuje mi to.“

Odkáslal si a uhnul pohledem. „Věřím, že mi dáš časem za pravdu. Do zítřka budu v hotelu Regency, kdybys mě chtěla vyhledat.“

Nora Roberts

„Nikdy jsem tě nemohla opravdu vyhledat, když bylo třeba,“ zašeptala. „Dojdu ti pro kabát.“

Protože přece jen pocítil lítost, zašel do haly za ní. „Mohla bys toho času využít a třeba trochu cestovat. Jet někam za sluncem. Třeba se k tobě ten tvůj... nápadník rád připojí.“

„Můj co?“ Pohlédla směrem ke schodům a rozesmála se. „Ale jistě.“ Musela si otřít oči, i když v tom smíchu zaslechla náznak hysterie. „Vsadím se, že milý Rodney bude moc rád cestovat se mnou.“

Zavřela za otcem dveře, pak se posadila na spodní schod a smála se jako šílenec – dokud nezačala plakat.

Kapitola 13

Muž, který má doma tři sestry, ví o ženských slzách víc než dost. Ty, co stékaly po tváři pomalu a třpytily se jako diamanty, nutily muže pokleknout a prosit. Před horkými, rychle tryskajícími slzami plnými zlosti bylo lépe utéci.

A pak tu byly ty hluboko v srdci ukryté, které se jen zřídka draly na povrch, ale o to větší a neutěšitelné záplavy působily.

Proto ji nechal být, schoulenou do sebe tam dole na schodech, protože věděl, že nezbyvá než čekat, až se všechna ta bolest vyplaví.

Teprve když přestala vzlykat, sešel do haly a v šatníku našel její teplou bundu. „Tady máš,“ podával ji Mirandě, „pojďme na chvíli na vzduch.“

Nechápavě na něho zírала nateklýma očima, protože na chvíli docela zapomněla, že tam je. „Cože?“

„Jde se ven,“ opakoval a zvedl ji na nohy. Přehodil jí bundu přes ramena a zapnul na ní knoflíky.

„Radši bych byla sama,“ snažila se vzdorovat.

„Už jsi byla sama dost dlouho.“ Popadl svou vlastní bundu, nasoukal se do ní a otevřel dveře.

Vzduch byl ostrý a slunce pálilo do očí. Miranda se styděla, že její sebekontrola tak selhala před cizím člověkem.

„To je úžasné místo,“ začal konverzovat. Stále ji držel za ruku, i když její prsty zůstávaly uvolněné. „Soukromí, dokonalý výhled a vůně moře. Jen ten pozemek by potřeboval trochu vylepšit.“

Pochopil, že Jonesovi příliš času venku netráví. On sám byl sice měšťák skrz naskrz, ale bydlení na venkově dokázal ocenit.

„Překvapuje mě, že se o to tady právě nestaráš, Mirando. U tak praktické ženy bych čekal, že bude své dědictví pečlivě udržovat.“

„Je to jenom dům.“

„Ano, ale měl by to být i domov. Vyrostla jsi tady?“

Nora Roberts

„Ne.“ Hlava ji bolela od pláče a nejraději by se šla schovat do nějakého temného koutu v domě, ale neměla sílu odolávat. „Ten dům patřil mé babičce.“

„Tak to už dává smysl. Neumím si totiž představit tvého otce, že by si tohle místo v dospělosti vybral. Nějak by se k němu nehodilo.“

„Vždyť mého otce vůbec neznáš.“

„Ale znám.“ Vítr se do nich opíral, jak šplhali po kluzkých kamenech útesů. „Je to veledůležitý, arogantní člověk. Natolik vyhraněný, že je díky tomu špičkou ve svém oboru, ale jinak dost netolerantní. Neslyší tě,“ dodal, když dorazili na plošinu vysoko nad mořem, „protože neumí naslouchat.“

„Tak to ho znáš dobře.“ Vytrhla se mu a jakoby v obraně si ruce obtočila kolem pasu. „Nechápu, proč mě překvapuje, že člověk, který se živí krádežemi, taky poslouchá za dveřmi.“

„Já taky ne. Ale jisté je, že tě nechali opuštěnou v krizi. Co s tím hodláš dělat?“

„A co bych měla dělat? I kdybych měla v Institutu sebelepší postavení, pravdou zůstává, že pracuju pro ně. Dočasně mě prostě odvolali a hotovo.“

„S tím se přece nemůžeš jen tak smířit.“

„Nerozumíš tomu.“ Prudce se k němu otočila. „Oni všechno řídí. Nám s Andrewem ústav svěřili do péče jen proto, že se ani jeden z nich nechtěl otravovat s tou každodenní rutinou. Ale i tak nám mohou kdykoli vzít i tuhle práci a teď to udělali.“

„A ty se prostě necháš takhle kopnout do zadku, Mirando? Braň se.“ Shrábl jí z tváře vlasy, které jí cuchal vítr. „Ukaž jim, co v tobě je. Institut přece není jediné místo, kde se můžeš blýsknout.“

„Ty myslíš, že by mě po tomhle chtěla nějaká slušnější laboratoř nebo galerie? Ta florentská soška mě zničila. Kéž bych ji byla nikdy neviděla.“

Poraženecky si sedla na kámen a dívala se kamsi k majáku.

„Tak si zříd' svoji vlastní laboratoř.“

„To je nespílitelný sen.“

„To mi taky lidi tvrdili, když jsem chtěl v New Yorku otevřít galerii.“ Posadil se vedle ní.

Temná žena

Krátce se zasmála. „Rozdíl je v tom, že já kvůli své laboratoři nehodlám krást.“

„Každý dělá, co umí nejlíp.“ Vytáhl doutník a zakryl ho dlaněmi, aby si mohl zapálit. „Máš přece kontakty, peníze a taky ti to myslí.“

„Myslí mi to, mám peníze, ale na kontakty se teď spoléhat nemůžu. A mám ráda svoji práci,“ vyznala se, „mnoho lidí si myslí, že věda je jen sled neměnných kroků. Ale ona je to jedna velká skládanka. Odpověď dostaneš, teprve když složíš všechny její dílky dohromady. O tohle nechci přijít.“

„Nemusíš, když se nevzdáš.“

„Ve chvíli, kdy jsem uviděla tu florentskou sošku, došlo mi, o jak důležitý projekt jde. Doufala jsem, že se mi podaří ověřit její autentičnost a moje matka mi bude pyšně tleskat. Asi jako matky, co sledují školní vystoupení svých dětí.“ Položila si hlavu na kolena. „Jak sentimentální.“

„Ale ne. Většina z nás přece celý život pořádá taková vystoupení pro své rodiče a doufá, že uslyší potlesk.“

Pozorně se na něho zadívala. „Ty taky?“

„Nikdy nezapomenu na den, kdy jsem otevíral svoji galerii. Na chvíli, kdy mí rodiče vstoupili dovnitř – otec ve svátečním obleku, který nosil jen na svatby a pohřby, maminka v nových modrých šatech, s vlasy podivně upravenými z nějakého módního salónu. Jak se pyšně rozhlíželi,“ usmál se, „jak byli i trochu v šoku...“

Zadívala se na mořskou hladinu. „Já nikdy nezapomenu na ten výraz matčiny tváře, kdy mě vyhazovala z práce na florentském projektu. Snesla bych všechno, jen ne to její chladné odsouzení.“

„Zapomeň na to.“

„Jak bych mohla? Tím to přece všechno začalo. Kdybych se tak mohla dostat zpátky a zjistit, kde jsem udělala chybu. Otestovat ji znova jako *Davida*...“

Pomalou uvolnila stisknuté pěsti. Ručejí zvlhly. „Jako *Davida*,“ zašeptala. „Ach bože.“ Vyskočila na nohy tak prudce, až se Ryan vyděsil, že chce skočit dolů.

„Je to stejné jako s *Davidem*,“ zuřivě ho popadla za bundu. „Já vím, že jsem celou procedura provedla bezchybně, já vím, co jsem měla v ruce! Někdo ty sošky zaměnil!“

„Zaměnil?“

„Jako s *Davidem*.“ Udeřila ho pěstí do prsou, jako by do něho chtěla vtlouct svou pravdu. „Přesně jako s *Davidem*. Ponti už dostal podvrženou sošku. Kopii. Musela to být kopie.“

„To je zajímavá konstrukce, doktorko Jonesová,“ odpověděl, ale souvislosti se mu v hlavě rojily jak včely v úle.

„Sedí to. Dává to smysl. To je to jediné, co dává smysl.“

„A nezdá se jako jednodušší vysvětlení, žeš prostě udělala chybu?“

„Ne, protože jsem ji neudělala. Nechápu, jak jsem se mohla nechat tak zmást.“ Přitiskla si obě ruce na spánky. „Když ti někdo neustále tvrdí, že děláš chyby, nakonec tomu uvěříš.“

Začala rázovat po útesech. „A věřila bych tomu dál, nebýt *Davida*.“

„Ještě že jsem ho ukradl.“ Zpražila ho pohledem. Snažil se s ní udržet krok.

„Zřejmě ano. Proč právě tenhle kousek? Proč jsi kradl zrovna tenhle kousek?“

„Už jsem ti říkal, pro klienta.“

„Kterého?“

Našpulil rty. „Ale Mirando, některé věci jsou svaté.“

„Třeba je to nějak propojené.“

„Můj *David* a tvoje *dáma*? To sotva.“

„Můj *David* a *moje dáma* – a tak daleko k sobě nemají. Obě jsou to bronzové renesanční sošky, Standjo a Institut je jeden podnik a na obou jsem pracovala já. To jsou fakta.“

„Spíš spekulace.“

„Je to logická teorie,“ opravila ho, „pro předběžný závěr.“

„Toho klienta znám už několik let. Věř mi, že jeho žádná komplikovaná spiknutí nezajímají. Prostě uvidí něco, co chce, a já mu to seženu, pokud je to proveditelné. Děláme to jednoduše.“

„Jednoduše.“ Miranda byla ráda, že takovému uvažování nikdy nerozuměla a rozumět nebude.

„A taky by mi sotva platil za to, abych mu ukradl kopii.“

Svraštila obočí. „Stejně věřím, že ten, co vyměnil *Davida*, vyměnil i *Temnou dámu*.“

„Souhlasím, že je to zajímavá souvislost.“

Temná žena

„Dokázala bych to potvrdit, jen kdybych mohla obě ty kopie prozkoumat a porovnat.“

„Tak dobře.“

„Dobře co?“

„Tak to uděláme.“

Zastavila se na úpatí majáku a pod nohama jí zakřupaly ulity. „Co jako?“

„Porovnáme je. Jednu už máme. Tak jenom sehnat tu druhou...“

„Ukrást ji? Nebud' směšný.“

Chytil ji za ruku. „Tak chceš se dovědět pravdu nebo ne?“

„Chci, ale nepoletím kvůli tomu do Itálie, nevloupám se do vládní instituce a nebudu tam krást bezcennou kopii.“

„Není důvod, proč bychom si nemohli vzít i něco cenného, když už tam budeme,“ dodal. „Jestli máš pravdu a my to dokážeme, zachráníš svoji dobrou pověst a víc než to.“

Bylo to nemožné. Šílený nápad. Ale v jeho očích zahlédla zaujetí. „Proč bys to vůbec dělal? Co bys z toho měl?“

„Jestli se nepleteš, přiblíží mě to o krok k originálnímu *Davidovi*. I já přece musím zachránit svoji pověst.“

A kdyby nelhala a *Temná dáma* byla pravá, přiblížil by se o kousek i k ní. Najde ji a do soukromé sbírky mu přibude úžasný exemplář.

„Já zákon porušovat nebudu.“

„Už jsi ho porušila. Stojíš tu přece se mnou, takže jsi spolupachatel, doktorko.“ Přátelsky ji objal kolem ramen. „Nedržím ti u spánku pistoli a tys mě klidně pustila přes zabezpečovací zařízení vašeho ústavu a strávila jsi se mnou den, i když dobře víš, že u sebe mám ukradenou věc. Takže jsi v tom taky.“ Políbil ji na temeno hlavy. „Už tě to taky mohlo napadnout.“

Zadíval se na hodinky a uvažoval. „Teď si běž nahoru zabalit. Musíme se ještě zastavit v New Yorku. Něco si tam vyřídím a taky potřebuju šaty a náradí.“

„Náradí?“ Ale raději se dál neptala. „Nemůžu jen tak zmizet do Itálie. Musím si promluvit s Andrewem a vysvětlit mu to.“

„Nech mu tady vzkaz,“ navrhl Ryan a otevřel zadní dveře. „Jen krátký – že na pár neděl odjíždíš. Kdyby policajti příliš čmuchali, on z toho aspoň bude venku.“

Nora Roberts

„Policie. Když takhle zmizím před koncem vyšetřování, budou si třeba myslet, že s tím mám něco společného.“

„Aspoň bude větší vzrůšo, ne? Z vašeho telefonu radši nevolej, vždycky je tu možnost, že vás někdo odposlouchává. Mám v tašce mobil a teď brnknu bratranci Joeymu.“

Nechápala: „Bratranci?“

„Má cestovní kancelář, dostane nás do prvního letadla, které odtud vyráží. Běž balit a nezapomeň na pas – a taky na svůj laptop. Musíme ještě prohlédnout ten seznam personálu.“

Marně se snažila zhluboka nadechnout. „A ještě něco si mám vzít?“

„Chut' k jídlu. V New Yorku budeme v době večere. A linguine mé matky ti určitě zachutnají.“

Bylo téměř šest večer, když se Andrew konečně dostal domů. Snažil se Mirandě několikrát dovolat, ale vždycky mu odpovídal jenom záznamník. Netušil, v jakém stavu ji najde, zda rozčilenou nebo zoufalou, a doufal, že na obojí je už připravený.

Našel však jenom vzkaz zanechaný na ledničce.

Andrew, jistě už víš, že mi nařídili vzít si povinně volno. Je mi líto, že v téhle chvíli nechávám všechno na tobě. Nechci říkat, že jsem neměla na vybranou, a tak říkám jen, že dělám to, co považuju za nejlepší. Pár týdnů budu pryč. Nedělej si o mě starost, ozvu se, když to půjde.

Nezapomeň vynášet smetí. V lednici máš ještě kus roštěné od neděle. Nezapomeň dobře jíst.

Tvoje Miranda

„Sakra.“ Chňapl po papíru a přečetl ho ještě jednou. „Kde jsi?“

Kapitola 14

„Nechápu, proč jsme nemohli letět rovnou do Florencie,“ zlobila se Miranda, když se Ryan chopil volantů malého BMW a vyjížděl ze čtvrti La Guardia. „Když už chceme udělat něco tak šíleného, neměli bychom se nikde zdržovat.“

„To není zdržení, ale plánovaná zastávka. Potřebuju svoje věci.“

„Oblečení sis mohl koupit i v Itálii.“

„To taky nejspíš udělám. Kdyby Italové oblékali svět, byl by určitě o něco přitažlivější. Ale některé věci prostě seženu jenom tady.“

„Svoje náradí,“ zamumlala, „zlodějské náradí.“

„Mezi jiným.“

„Dobrá, dobrá.“ Nervózně se ošila. Musela se nějak smířit s faktem, že se spolčila s kriminálníkem. Se zlodějem, který nevěděl, co je svědomí.

Ale bez jeho pomoci by sošku – nebo její kopii už nikdy nespatriila.

A kdyby potlačila hrdost a zašla se svou teorií za matkou? Ten nápad ji rozesmál. Elizabeth by to zase jen přičetla její aroganci, tvrdohlavosti a možná i zoufalství.

Ale zase tak daleko od pravdy by nebyla.

Jediný, kdo byl v téhle chvíli ochoten jí naslouchat a prověřit s ní tu možnost, byl profesionální zloděj, který jistě sledoval hlavně svoje cíle – očekával na oplátku Donatellovu *Venuši*.

No, to se ještě uvidí.

„Nemáme důvod jezdit do Brooklynu.“

„Ale máme.“ Ryan si uměl představit, co se v té její pěkné hlavě odehrává, jak se snaží ospravedlnit si, co musí udělat. „Postrádám kuchyň své matky.“

Prosvištěli kolem drahého sedanu. „A ještě musím s rodinou probrat pár věcí. Sestra bude chtít boty. Je přímo posedlá botami od Ferragama.“

Nora Roberts

„Ty kradeš boty pro svou sestru?“

„Prosím tě,“ zakroutil uraženě nosem, „nejsem žádný kapsář.“

„Krádež jako krádež.“

„To rozhodně ne.“

„A proč bych měla do Brooklynu jezdit s tebou? Proč mě prostě nevysadíš u hotelu?“

„Za prvé nebydlíš v žádném hotelu, ale u mě.“

Prudce trhla hlavou. „To rozhodně ne.“

„A za druhé, zapomělas, že až do konce se jeden od druhého neheme. Kam jdu já, tam jdeš i ty, doktorko.“

„To je směšné.“ A nepříjemné. Potřebovala být chvíli o samotě, všechno si promyslet. „Sám jsi říkal, že jsem v tom až po uši a nezbyvá mi nic než spolupracovat. Jestli mi nevěříš, jenom si děláš problémy.“

„Věřit ti by znamenalo problémy,“ opravil ji. „Ty jsi totiž moc pravdomluvná. Občas tě může začít hryzat svědomí a pak třeba všechno vyzvoníš poldům. Představ si, že jsem takový zlý anděl, co toho dobrého vždycky nakopne, když ti začne našeptávat něco o pravdě a počestnosti.“

„Nebudu u tebe bydlet. A vyspat se s tebou nehodlám.“

„Teď jsi tomu dala. To byl smysl mého života.“

Jeho smích ji přiměl cedit další větu mezi zuby. „Víš stejně dobře jako já, že jsi se mnou spát chtěl.“

„Byl to můj celoživotní sen, a ty jsi ho teď zničila. Co si teď počnu?“

„Nenávidím tě,“ zasyčela, a když se zase rozesmál, otočila se na druhou stranu a celý zbytek cesty ho ignorovala.

Nevěděla přesně, co čekala, ale rozhodně to nebyl hezký žlutý dvoupodlažní dům v tiché čtvrti.

„Tady jsi vyrostl?“

„Tady? Ne.“

Musel se usmát překvapení v jejím hlase. Nejspíš si představovala nějaký slum plný odpadků.

„Rodina se sem nastěhovala asi před deseti lety. Tak pojď, už nás čekají a mamka určitě připravila nějaké dobré antipasto.“

„Jak to myslíš – čekají?“

Temná žena

„Volal jsem, že přijedeme.“

„Volal? A kdo mám jako být?“

„To ať si každý z nich přebere sám.“

„A cos jim řekl?“ dožadovala se Miranda a pověsila se na kliku.

„Že přivedu na večeři jednu ženu.“ Tlačil se k ní celým tělem a díval se jí zblízka do očí. „Nestyd’ se. Tohle jsou velice otevření lidé.“

„Já se nestydím.“ Ale zároveň pocítila ten nepříjemný pocit v žaludku, jako vždycky před nějakou společenskou událostí. „Jen jsem chtěla vědět, jak jsi vysvětlil... Přestaň!“ řekla, když si všimla, jak se pohledem zastavil na jejích rtech.

„Hmmm.“ Opravdu zatoužil políbit ten zatvrzelý dolní ret. „Promiň, nechal jsem se unést. Voníš tak... zajímavě.“

Byl čas jednat a ne fantazírovat, jak by ho uchopila za vlasy a přitáhla si jeho ústa ke svým, poručila si Miranda. Jednou rukou ho plácla do prsou a druhou strčila do dveří.

Zasmál se, a to mu pomohlo uvolnit napětí, které se mu nahromadilo v tříslech, a vstoupil do domu za ní. „Remo!“

To už se jim řítil naproti velký hnědý pes. Krátce vyštěkl a skočil na Ryana. „Myslel jsem, že už ses naučil slušnému chování.“ Poškrábal psa za uchem. „Že tě z té školy zase vyhodili, co?“

Pes, jako by se chtěl vyhnout odpovědi, odvrátil pohled od Ryana a civěl na Mirandu.

„Nebojíš se psů, že ne?“

„Ne, mám je ráda.“ To už ale vpadli do domácnosti zahlcené mužskými i ženskými hlasy a pikantními vůněmi. Bylo slyšet jakousi hádku. Pod nohama jim proběhla velká kočka, která se okamžitě pustila do křížku se psem.

„Domove, sladký domove,“ zašeptal Ryan a vtáhl ji do té vřavy.

„Jestli se nenaučíš chovat slušně, už ti žádnou svoji kamarádku nepředstavím!“

„Jen jsem řekl, že kdyby si nechala ten nos opravit, zvedlo by se jí sebevědomí a měla by lepší sexuální život.“

„Ty jsi čuně, Patricku.“

„Hm a tvoje kámoška má nos jak rybí ploutev.“

„Nejen čuně, ale i povrchní a ubohý čuně.“

Nora Roberts

„Snažím se sledovat zprávy, běžte si to vyřídit někam jinam, proboha živého.“

„To jsme nepřišli ve vhodnou chvíli,“ zašeptala Miranda.

„Ne, to je normální,“ ujistil ji Ryan a vtáhl ji do hlučného obývacího.

„Jé, Ry!“

Otočil se k nim mladý muž, vlastně spíš chlapec, a usmál se stejně oslnivě jako Ryan. Přišel blíž a plácl bratra do ramene.

Měl kudrnaté černé vlasy a zlatohnědé oči, které jistě donutily nejednu spolužačku ze střední školy celé noci proplakat.

„Pate.“ Ryan zápasnickým chvatem přitáhl bratra blíž. „Můj bráška Patrick, Miranda Jonesová. Chovej se slušně,“ varoval ho.

„Jasně. Ahoj, Mirando, jak se vede?“

Než mohla odpovědět, přistoupila k nim mladá žena, se kterou se prve Patrick dohadoval, a dlouze si Mirandu přeměřila pohledem. Pak šla obejmout Ryana a políbila ho na tvář. „Chyběl jsi mi. Ahoj Mirando, já jsem Coleen.“ Ruku jí nepodala, protože nepřestávala objímat svého bratra.

„Těší mě, že vás poznávám,“ usmála se na ně Miranda.

„Necháš to děvče stát celý den na prahu, nebo ji pozveš dál, abych si ji mohl taky prohlédnout?“ ozvalo se z obývacího a všichni tři Boldariové se zazubili.

„Už jdem, tati. Pověším ti kabát.“

Váhavě se podvolila, a když za ní dveře zaklaply, měla pocit myšky lapené do pasti.

Giorgio Boldari vstal z křesla a zdvořile ztlumil televizor. Ryan jistě neměl svou figuru po otci, usoudila Miranda. Tohle byl malý podsaditý člověk s prošedivělým knírem. Na krku se mu houpal medailonek s madonkou.

Nikdo nepromluvil a Miranda slyšela, jak jí zvoní v uších.

„Vy nejste Italka, že ne?“ zeptal se otec.

„Ne.“

Našpulil rty a detailně si ji prohlížel. „S takovými vlasy musíme mít jistě irské předky.“

„Maminka mého otce byla Irka.“ Miranda odolala pokušení přešlapovat z nohy na nohu a místo toho povytáhla obočí.

Temná žena

Najednou se usmál. „Tohle děvče je třída, Ryi. Doneste jí trochu vína, proboha Coleen, určitě má žízeň. Yankees to dneska prohráli na celé čáře. Sledujete baseball?“

„Ne, já...“

„To byste měla.“ Otočil se k Ryanovi a pevně ho objal. „Měl by ses doma ukázat častěji.“

„Už na tom pracuju. Mamka je v kuchyni?“

„Jo, jo. Maureen!“ zakřičel, že by to probudilo mrtvého. „Je tady Ryan se svým děvčetem. Taky moc dobře vypadá.“ Mrkl na Mirandu jedním okem. „Jak to, že nemáte ráda baseball?“

„Nic proti němu nemám, já jen...“

„Ryan hrál na třetí lajně. Říkal vám to?“

„Ne, já...“

„Byl dobřej. Každýmu vždycky sebral balón pod nosem.“

Miranda se koutkem oka podívala na Ryana. „To věřím.“

„Má hodně trofejí. Ryane, ukaž svému děvčeti ty věci.“

„Později, tati.“

Coleen s Patrickem se zase začali tlumeně hádat. Za dveřmi nepřetržitě štěkal pes a Giorgio znovu zavolal na svou ženu, aby už sakra přišla přivítat Ryanovo děvče.

Miranda pochopila, že alespoň nebude muset čile konverzovat. Tihle lidé si prostě hlučeli po svém, jako by v domě nebyl žádný cizinec.

V domě byl mírný nepořádek, ale hodně světla a uměleckých předmětů. Matčiny obrazy newyorských ulic byly skutečně krásné a otcova kovová socha za pohovkou rozhodně zaujala.

„Vítej v naší rodině,“ zamrkal na ni Ryan a vzal dvě sklenky z tácu, který přinesla Coleen. „Tvůj život už asi nikdy nebude stejný.“

Tomu Miranda začínala věřit.

Sotva se ale stačila napít, vyběhla z kuchyně žena v zástěře a ve spěchu si do ní otírala ruce. Maureen Boldariová byla o notný kus vyšší než její muž, štíhlá jako vrba a Irka každým coulem. Zářivé vlasy jí poletovaly kolem atraktivní tváře. Rozevřela náruč.

„Tady je můj chlapec. Pojď dát mámě pusu.“

Nora Roberts

Ryan poslechl a zvedl ji přitom ze země, až se bujaře rozesmála. „Patricku, Coleen, hned se přestaňte hádat, nebo vám jedna přistane! Máme hosta. Giorgio, ty ztlum tu televizi. Remo, lehni!“

Všichni beze slova poslechlí a Miranda ihned pochopila, kdo v téhle rodině velí.

„Ryane, tak nás přece představ.“

„Jistě, madam. Maureen Boldariová, moje životní láska. A doktorka Miranda Jonesová. Hezká, že mami?“

„To ano. Vítej u nás, Mirando.“

„Je od vás pěkné, že jste mě tu přijali, paní Boldariová.“

„Má dobré způsoby,“ poznamenala Maureen. „Patricku, dones jídlo, a ty Ryane, ukaž Mirandě, kde se může umýt.“

Ryan zavedl Mirandu úzkou chodbou k malé koupelně. Tam ho rozzlobeně popadla za košili.

„Tys jim řekl, že spolu něco máme?“

„Vždyť máme.“

„Ty víš dobře, jak to myslím,“ zašeptala zuřivě. „Tvoje děvče! Jak směšné!“

Ryana to pobavilo a začal taky šeptat: „Já jsem jim neřekl, že jsi moje děvče. Ale je mi dvaatřicet a oni chtějí, abych se oženil a dělal děti, tak se domýšlejí.“

„Tak proč jsi jim nevysvětlil, že jsme jen obchodní partneři.“

„Podívej, jsi mladá, hezká, svobodná. Těžko by mi něco takového uvěřili. Ale vždyť o nic nejde.“

„Tak za prvé, tvoje sestra na mě kouká, jako by mně chtěla dát pěstí do nosu, když tě nebudu patřičně zbožňovat, a pak je to prostě nemorální. Ne že by tebe morálka nějak zvlášť zajímala...“

„Ke své rodině jsem vždycky upřímný.“

„To jistě. Ještě mi řekni, že tvá matka je hrdá, jak její syn pěkně krade.“

„Jistěže je.“

Miranda zapomněla, co vlastně chtěla říct dál. „To chceš říct, že tvá matka ví, že jsi zloděj?“

„Samozřejmě. Nebo ti připadá tak hloupá?“ zavrtěl hlavou. „Já své matce nikdy nelžu. A teď už si pospěš,“ postrčil ji k umyvadlu, když na něho jen nechápavě zírala. „Mám děsný hlad.“

Temná žena

Ale dlouho nehladověl, protože na ně čekalo tolik jídla, že by nakrmili i menší armádu Třetího světa.

Jedlo se v útulné jídelně u mahagonového stolu, kde přetékal víno z křišťálových skleniček.

Konverzace ani na chvíli nepolevila. Když člověk nevysypal svůj názor dost rychle, vlastně ani neměl šanci ho vyslovit. Jakmile si Miranda všimla, že hladina vína v její sklenici vzroste pokaždé, když se napije, raději se věnovala jen jídlu.

V jednom měl ale Ryan pravdu, linguine jeho matky byly úžasné.

Dověděla se také mnoho nového o rodině. Mladší syn Michael vlastní galerii v San Francisku, oženil se se svou láskou z vysoké školy a má s ní dvě děti. Tu poslední informaci sdělil Mirandě pyšný dědeček se šibalským zamrknáním.

„Máš ráda děti?“ zeptala se jí Coleen.

„Hm, ano,“ odpověděla takticky Miranda.

„Dávají životu smysl a taky význam té lásce, co svádí muže a ženu dohromady,“ přidala se Maureen.

„Určitě máte pravdu.“

„Vezměte si moji Mary Jo.“

Miranda se ihned dověděla o ctnostech nejstarší dcery, která vlastní butik na Manhattanu a má *tři* děti.

Pak tu byla ještě Bridgit, která raději přerušila svou vydavatelskou kariéru, aby se mohla věnovat své malé dcerce.

„Musíte na ně být velmi pyšná.“

„Jsou to dobré děti. Vzdělané.“ Zářivě se usmála na Ryana. „Všechny mají vysokou školu. Patrick je zatím v prvním ročníku, ale o počítačích ví všechno.“

„Skvělé,“ chytla se Miranda bezpečnějšího tématu, „to je fascinující obor.“

„Jako když člověk hraje hry a ještě se tím živí. A, mám pro tebe ty údaje, Ryane.“

„Prima.“

„Jaké údaje?“ zbystřila Coleen.

„Jenom něco doděláváme, kotě.“ Ryan jí konejšivě stiskl ruku. „Mami, dneska ses vážně překonala.“

„Nesnaž se to zamluvit, Ryane.“

Nora Roberts

„Coleen,“ ozvala se matka mírně. „Máme společnost. Pomoz mi radši sklidit ze stolu. Udělala jsem tvé oblíbené tiramisu, Ryi.“

„O tomhle si ještě promluvíme,“ sykla Coleen, ale poslušně se zvedla a začala sbírat talíře.

„S ní si nedělej starosti,“ ozval se Patrick, jakmile sestra odešla. „Nějak to zaonačíme.“

„Radši mlč,“ navrhl Ryan. „Asi jsme Mirandě ještě neřekli, co Coleen dělá.“

„Ne, neřekli.“

„Je policistka.“ Vzdychl a vstal. „Půjdu jim pomoci s tou kávou.“

„No, paráda,“ zalapala Miranda po dechu a sáhla po sklenici vína.

Raději se pak držela stranou. Po kávě a dezertu poslušně odešla do obývacího pokoje a nechala se zpovídat otcem rodiny. Co dělá? Proč se ještě nevdala? A nikomu zdánlivě nevadilo, že v kuchyni zuří hádka.

Když Coleen vyběhla ven, Patrick zvedl oči v sloup. „Tak už je tady.“

„Slíbil to, Ryane. Dals mi svoje slovo.“

„Taky ho držím.“ Zřetelně otrávený si prohrábl vlasy. „Jenom chci dokončit, co jsem začal. Potom padla.“

„A co s tím má společného ona?“ ukázala Coleen na Mirandu.

„Coleen, není slušné takhle ukazovat,“ napomenul ji Giorgio.

„Krucí.“ Coleen italsky zaklela a vyběhla z domu.

„Ach jo,“ Ryan se na Mirandu omluvně usmál. „Hned jsem zpátky.“

„Hm.“ Miranda chvíli mlčky seděla, ale když z ní otec s Patrickem nespouštěl oči, řekla: „Přece jen se podívám, jestli paní Boldariová nepotřebuje pomoc.“

Doufala, že kuchyň bude oázou klidu a zdravého rozumu.

„Snad mě přece jen necháte trochu pomoci,“ začala, když vešla do prostorné místnosti jako vystřižené ze žurnálů o bydlení.

„Posaď se.“ Ukázala Maureen ke stolu. „Oni toho brzy nechají.“ Obrátila se ke kávovaru a začala připravovat domácí cappuccino. „Moje děti jsou sice chytré, ale vášnivé a tvrdohlavé. Asi po otci.“

„Myslíte? Mně se zdá, že Ryan je dost podobný vám.“

Temná žena

To Maureen očividně potěšilo. „Můj prvorozený. Ať máte děti, kolik chcete, první je jenom jedno. Milujete je, že vám z toho až srdce puká, ale jenom jedno je první. Jednoho dne to pochopíte.“

„Hmmm.“ Miranda na to raději neřekla nic. „Musíte mít ale trochu strach mít jedno dítě u policejního sboru.“

„Coleen. Ta ví přesně, co chce. A taky si za tím jde. Jednoho dne bude kapitánem. Však uvidíte. Zlobí se na Ryana,“ pokračovala jakoby nic a postavila před Mirandu hrnek s kávou. „Ale on ji jistě uchlácholí.“

„To on umí dobře.“

„Za Ryanem holky vždycky hodně běhaly. Ale on si vybírá. A vy jste mu padla do oka.“

Miranda cítila, že je čas uvést věci na pravou míru. „Paní Boldariová, Ryan vám to asi dost jasně nevysvětlil. My jsme jen obchodní partneři.“

„Myslíte?“ Maureen nevzrušeně pracovala u myčky. „Nezdá se vám snad dost hezký?“

„Hezký je, ale...“

„Možná že pochází jen z Brooklynu a ne z Park Avenue a není dost dobrý pro doktorku filozofie...“

„Ne, tak to není. Prostě... prostě jsme jen společníci.“

„Nelíbáte se s ním?“

„On... já...“ bože můj, pomyslela si jen a raději si ústa ucpala douškem horké kávy.

„Myslela jsem si to. Asi bych o něj měla strach, kdyby nelíbal ženu, jako jste vy. A chytré dívky se mu vždycky líbily. On není přízemní. Ale třeba se vám nelíbí to, jak líbá, na tom hodně záleží,“ hovořila dál, zatímco Miranda sledovala hladinu své kávy. „S mužem, který vás nerozpálí už svými polibky, nemůžete začít dobrý vztah. Sex je důležitý. A kdo tvrdí opak, nikdy dobrý sex nezažil.“

„Bože můj,“ bylo všechno, co ze sebe vypravila.

„Co? Vy myslíte, že nevím, že můj syn má nějaký sexuální život? Jsem snad padlá na hlavu?“

„Já jsem s Ryanem nespala.“

„A proč ne?“

Nora Roberts

„Proč ne?“ Miranda jen nechápavě zamrkala. „Protože ho sotva znám.“ Nemohla uvěřit, že vůbec vedou takovýhle rozhovor. „Prostě nespím s každým atraktivním mužem, kterého potkám.“

„Správně. Nechci, aby můj hoch chodil s povětrnými dívkami.“

„Paní Boldariová,“ Miranda uvažovala, jestli by pomohlo, kdyby ji majzla pánví do hlavy, „my spolu nechodíme. Jen spolupracujeme.“

„Spolupracovníky si Ryan nevodí domů na moje linguine.“

Na to Miranda zase neměla co říct, a tak s radostí přivítala, když se Ryan s Coleen objevili na prahu.

Podle očekávání, Coleen se už na bratra nemračila, ale láskyplně ho objímala v pase. Na Mirandu se poprvé přátelsky usmála.

„Omlouvám se. Potřebovali jsme si jen pár věcí ujasnit.“

„To nic.“

„Takže...“ Coleen se usadila ke stolu a nohy položila na nejbližší volnou židli. „Máš nějaké podezření, kdo mohl ukrást tu originální sošku?“

Miranda jen bezradně zalapala po dechu. „Cože?“

„Ryan mě zaskvětil. Třeba vám s tím můžu pomoci.“

„Půl roku na akademii a už je z ní Sherlock Holmes.“ Ryan se sehnul a políbil sestru do vlasů. „Chceš, abych utřel nádobí, mami?“

„Ne, dnes je řada na Patrickovi,“ otočila se matka od myčky. „Někdo snad té mladé dámě něco ukradl?“

„Já,“ pronesl s klidem Ryan a posadil se vedle sestry. „Ale byl to padělek. Tak se to snažíme vyřešit.“

„Prima.“

„Počkat.“ Miranda zvedla obě ruce. „Prima? To jste opravdu řekla? Prima? Takže vy vážně víte, že váš syn je zloděj?“

„Vždyť jsem ti to říkal,“ ozval se Ryan.

„Máte mě za blázna?“ Maureen si otřela ruce do zástěry a pak si je pěstmi zapřela o boky. „Jistěže to vím.“

Nemohla tomu uvěřit. Zavrtěla se a chvíli si mlčky prohlížela Maureeninu tvář. „A je vám to jedno? Nic se neděje? A ty...,“ ukázala na Coleen, „jsi policejní důstojník a tvůj bratr zloděj. Jak se s tím můžeš srovnat?“

„Chce toho přece nechat,“ pokrčila Coleen rameny. „Jen se trochu zpozdl.“

Temná žena

„Nechápu.“ Zvednuté ruce si přitiskla k hlavě. „Jste jeho matka. Jak ho v něčem takovém můžete podporovat?“

„Podporovat?“ Maureen se hlasitě zasmála. „Copak jeho musím v něčem podporovat?“ Protože se rozhodla svému hostu podat vysvětlení, odložila utěrku. „Věříte v Boha?“

„Cože? Co to s tím má společného?“

„Nehádejte se a odpovězte. Věříte v Boha?“

Ryan se zazubil. Miranda to ještě netušila, ale takhle jeho matka mluvila jen s lidmi, kteří se jí zamlouvali.

„Ano.“

„A když vám Bůh nadělí talent, bylo by přece hřích ho nevyužít.“

Miranda na chvíli zavřela oči. „Vy tvrdíte, že Ryan má talent od Boha a že by byl hřích nevlamovat se do cizích domů a nekrást?“

„Bůh mu prostě nedal hudební talent jako třeba naší Mary Jo, která hraje na piano jako anděl. Místo toho mu dal jiný.“

„Paní Boldariová...“

„Nehádej se,“ zamumlal Ryan. „Rozbolí tě z toho hlava.“

Miranda po něm střelila pohledem. „Paní Boldariová,“ zkusila to znovu, „cením si lásky k vašemu synovi, ale...“

„A víte, jak s tím darem nakládá?“

„To tedy vím.“

„Koupil třeba dům své rodině, protože v té staré čtvrti už se nedalo bezpečně žít.“ Rozevřela náruč a rozhlédla se po své hezké kuchyni. „Postaral se o to, aby jeho sourozenci mohli studovat. Nic z toho bychom si jinak nemohli dovolit, protože i když jsme s Giorgiem vždycky tvrdě pracovali, na školné pro šest dětí učitelské platy nestačí. Bůh mu dal tenhle dar,“ opakovala a položila Ryanovi ruku na rameno. „Chcete se snad vzpírat Bohu?“

Ryan měl zase pravdu. Bolela ji hlava. Cestou zpět na Manhattan ji však snášela mlčky. Nevěděla, co ji zmátlo víc, zda to, že Maureen neodsoudila volbu synovy kariéry, nebo to, jak vřele ji všichni Boldariové při odchodu objímali.

Ryan ji nechal mlčet. Když dorazili k jeho domu, podal klíče od vozu vrátnému. „Ahoj, Jacku. Zaříd', prosím, ať se to auto vrátí v pořádku do půjčovny na letišti a dones zavazadla doktorky Jonesové do mého bytu.“

Nora Roberts

„Samozřejmě, pane Boldari. Vítejte doma.“ Jack nenápadně přijal nabízenou dvacetidolarovku a široce se usmál. „Přeju pěkný večer.“

„Tvůj život vůbec nechápu,“ začala Miranda, když ji vedl nablýskanou chodbou plnou uměleckých předmětů.

„To nic. Já zas nechápu ten tvůj.“ Vstoupili do výtahu a za pomoci klíče vyrazili do nejvyššího poschodí. „Musíš být utahaná. Jack ti za chvíli donese věci. Pak si můžeš odpočinout.“

„Tvá matka chtěla vědět, proč s tebou nespím.“

„To bych já ale taky rád věděl.“ Výtah se otevřel do prostorného apartmá vyzdobeného odvážnými odstíny modré a zelené. Široká terasa nabízela drahocenný výhled na New York.

Ryan se očividně vyžíval v uměleckých předmětech. Miranda přemýšlela, kolik jich asi ukradl.

„Všechno oficiálně koupené,“ promluvil, jako by četl její myšlenky. „Jen ta Erté lampa byla trochu horké zboží, ale nemohl jsem prostě odolat. Chceš drink na dobrou noc?“

„Ne, nechci nic.“

Na zdi si všimla několika obrázků irské krajiny.

„Práce tvé matky.“

„Ano, je dobrá, že?“

„Moc. Trochu udivující, ale dobrá.“

„Líbíš se jí.“

Miranda s povzdechem zamířila k oknu. „Ona mně taky, ani nevím proč.“

Její vlastní matka ji nikdy takhle neobjala – pevně a láskyplně. A její otec se na ni nikdy neusmíval s tím třpytem v očích jako Ryanův.

Nechápala, jak i přesto, co věděla, mohla jeho rodina působit tak neskonale normálněji než ta její.

„To budou tvoje tašky.“ Když se ozval zvonek, Ryan šel zkontrolovat domácí telefon a pak za další spropitné kufry přijal. Pak přistoupil k Mirandě.

„Je z tebe cítit napětí,“ zašeptal a začal jí masírovat svaly na krku. „Myslel jsem, že tě návštěva v naší rodině trochu uvolní.“

„Jak se může člověk uvolnit s takovou energií kolem sebe?“ Dřív než si to mohla zakázat, zaklonila se vstříc jeho dlaním. „Musel jsi mít zajímavé dětství.“

Temná žena

„Měl jsem nádherné dětství.“ Mnohem prostější, než nejspíš poznala ona, ale také plné lásky. „Dlouhý den,“ zamumlal, a protože si všiml, že se Miranda uvolňuje, začal ji líbat na krk.

„To ano. Přestaň.“

„Chtěl jsem se jen propracovat... sem.“ Prudce ji otočil a zakryl její ústa svými, až jí sebral dech.

Jeho matka tvrdila, že polibky musí rozpálit. Tyhle žhnuly jako uhlíky, zařezávaly se pod kůži, vířily v hlavě a bouřily krev.

„Nedělej to,“ řekla o poznání slaběji a takový protest oba klidně ignorovali.

Cítil, jak se v ní sbírá touha. Nezáleželo na tom, že netoužila konkrétně po něm. Chtěl ji. Chtěl být ten, kdo pronikne skrz ten ochranný štít a rozpoutá sopku, kterou kdesi v ní tušil.

„Nech mě dotýkat se tě,“ šeptal a přitom ji pohladil boky a lehce přešel po jejích nadrech. „Nech mě si tě vzít.“

Ano. Znělo jí v potměnlém mozku. *Dotýkej se. Vezmi si mě. Bože, jen mě nenech přemýšlet.*

„Ne.“ Samotnou ji šokovalo, že to vypustila z úst. „Tohle by nefungovalo.“

„Mně to fungovalo docela dobře.“ Chytil ji za opasek kalhot a lehce začloulal. „A řekl bych, že tobě taky.“

„Nenechám se takhle svést, Ryane.“ Soustředila se na jeho otrávený výraz a snažila se potlačit volání svého těla po těch ústech, co slibovala takové uvolnění. „Jestli máme dokončit, co jsme začali, musí náš vztah zůstat čistě obchodní.“

„To se mi nelíbí.“

„Ale tak zněla dohoda a nemá cenu ji rušit.“

„Vždycky máš tak ostrý jazyk?“ řekl, když si ho měřila pohledem. „Dobrá, doktorko, tak jen byznys. Ukážu ti tvůj pokoj.“

Vzal její tašky a vedl ji po točitých schodech s jemně zelenou patinou. Složil tašky na zem za první dveře a pokynul dovnitř. „Tady bys měla mít dost pohodlí i soukromí. Letadlo nám letí až zítra večer, takže mi ještě zbyde čas, abych si pár věcí vyřídil. Spi sladce,“ dodal a zavřel jí dveře před nosem, dřív než to stihla udělat ona jemu.

Nora Roberts

Chtěla jen pokrčit rameny, ale vtom vytřeštila oči, protože zaslechla v zámku klíč. Okamžitě skočila zpátky ke dveřím a začala jimi lomcovat.

„Ty parchante. Takhle mě tady zamknout nemůžeš!“

„Preventivní opatření, doktorko,“ řekl přes dveře. „Chci mít jistotu, že tě zítra najdu tam, kam jsem tě odložil.“

Odešel a pískal si, zatímco Miranda bušila na dveře a slibovala, že se pomstí.

Kapitola 15

Přestože to bylo jen zbytečné gesto, ráno se Miranda v koupelně zamkla a při sprchování po očku sledovala kliku, kdyby si snad Ryan chtěl zase hrát.

Když byla bezpečně zahalena do ručníku, dala si načas. Chtěla být dokonale oblečena a nalíčena, až se setkají. Přece mu nedopřeje nějaké intimní setkání u snídaně v pyžamu.

Ale to by ji ten bastard nejdřív musel pustit ven.

„Otevři ty dveře, Boldari!“ zalomcovala jimi znovu.

Místo odpovědi slyšela jen ticho. Zabušila silněji, zakřičela hlasitěji a přidala několik výhrůžek.

Omezování osobní svobody, napadlo ji. Další zločin, který mu přibude. Doufala také, že Ryan pak v káznici narazí na spoluvězně, kteří se budou vyžívat v jeho mučení.

Rozčileně vzala za dveřní knoflík. Ten po tlakem její ruky hladce povolil. Zahanbeně vyšla ven a opatrně se rozhlédla. Vešla do prvních dveří, připravená ke konfrontaci, ale ocitla se v prázdné knihovně. Zaujaly ji police plné knih, kožená křesla i sbírka orientálních vodních dýmek. Možná že má dobrý vkus, ohrnula nos, ale pořád je to jen zloděj.

Za dalšími dveřmi našla jeho ložnici. Rokoková postel na podstavci byla opravdu působivá, ale podle vzorně ustlaných pokrývek v ní Ryan buďto nespál, nebo ho matka tak dobře vycvičila.

Miranda odolala pokušení nahlédnout do šatníků a zásuvek. Ale nemohla mu dopřát to potěšení takhle ji tam načapat.

Další místnost v bytě byla pracovna muže, který si dokonale vybavení technikou může dobře dovolit. Kromě počítačů, kopírek a telefonů ji tady zaujaly desítky zarámovaných fotografií – výjevů z rodinného života. Ty malé děti musely být neteře a synovci. Madonce

Nora Roberts

podobná mladá žena s děckem v náručí sestra Bridget a pohledný muž objímající jinou ženu bratr Michael z Kalifornie.

Na společné fotce někdy z období Vánoc zářily všechny ty šťastné tváře, až Miranda pocítila závist. Zachtělo se jí vstoupit do jednoho z těch snímků a cítit to samé co oni. Lásku.

Rychle se odvrátila – na tohle teď nebyl čas. Musí co nejdřív najít Ryana a dát mu co proto.

Zamířila po schodech dolů. Nenašla ho ani v obývacím pokoji, ani v poněkud požitkářském doupěti s televizí, komplikovaným stereopřehrávačem a hracím automatem s příznačným názvem Poldové a zloději.

Nejspíš mu to přišlo jako velká legrace, pomyslela si.

V kuchyni pro ni byla připravená káva, ale Ryan nikde.

Z náhlého popudu se vrhla k telefonu, rozhodnutá zavolat Andrewovi a všechno mu povědět. Telefon byl hluchý. Zaklela a doběhla do obýváku, kde stiskla tlačítko výtahu. Neozval se žádný zvuk. Skočila ke dveřím, ale byly zamčené. V domácím telefonu slyšela jen statickou elektřinu.

Ten mizera sice odemkl dveře její ložnice, ale jenom tak zvětšil rozměry její klece.

Teprve kolem jedné zaslechla tichý šum výtahu. Dopoledne ale nepromarnila. Prohledala každý dostupný kousek jeho bytu. V šatníku poznala, že si opravdu potrpí na italskou módu, na hedvábné prádlo a košile a svetry z přírodních materiálů.

Psací stoly v ložnici, knihovně i pracovně byly spolehlivě zamknuté. Marne se se zámky potýkala za pomoci sponky.

Do počítače se nedostala přes neznámé heslo, a tak jen popíjela kávu a kofein pomáhal rozdmýchávat její zlost.

Když vystoupil z výtahu, pustila se do něj: „Jak se opovažuješ mě tady takhle zamykat. Copak jsem vězeň?“

„Jen bezpečnostní opatření.“ Odložil kufřík a tašky s nákupy.

„Co přijde dál? Dáš mi pouta?“

„Ještě se neznáme dost dobře. Jakýs měla den?“

„Já tě...“

Temná žena

„Nesnáším, nenávidím a nechám zavřít,“ dokončil větu a v klidu si sundal kabát. „To už jsme si vysvětlili. Měl jsem ale pár pochůzek. Doufám, že ses tu cítila jako doma.“

„Odcházím. Musela jsem na chvíli přijít o rozum, když jsem si myslela, že budeme spolupracovat.“

Počkal si, dokud nesešla ze schodů. „*Temná dáma* je ve skladu galerie Bargello, dokud se nepřijde na to, kde se vzala a kdo ji vyrobil.“

Podle očekávání se zastavila a začala se pomalu otáčet. „Jak to víš?“

„Je to moje práce. Takže, s tebou nebo bez tebe, teď poletím do Itálie a vysvobodím ji odtamtud. Při troše úsilí najdu jiného archeometra a s ním práci dokončím. Jestli teď odejdeš, vynecháme tě z toho.“

„Do Bargella se nikdy nedostaneš.“

„Ale ano.“ Usmál se trochu jako vlk. „A pak ti sošku buď půjčím, nebo můžeš utíkat zpátky do Mainu a čekat, až ti rodiče dovolí vrátit se do práce.“

Tu poslední poznámku raději přešla. Nebyla totiž daleko od pravdy. „Jak ji chceš dostat ven?“

„To je moje starost.“

„Jestli se na tom mám podílet, chci znát podrobnosti.“

„Až přijde čas, povím ti všechno, co budeš potřebovat. Taková je dohoda. Tak se rozhodni, protože čas letí.“

V téhle chvíli, pochopila Miranda, musela překročit hranici, z níž už nebylo návratu. A Ryan sledoval její duševní boj s arogantním úsměvem, který doslova odíral její hrdost.

„Jestli se stane zázrak a ty se do Bargella nějak dostaneš, nevezmeš nic jiného než ten padělek. To není žádná nákupní zóna.“

„Platí.“

„A jestli se k té sošce nějak dostaneme, můžu si s ní dělat, co chci.“

„Ty jsi tady vědec,“ usmál se. Ať si kopii klidně vezme. On chce originál. „Takže?“

„Tak platí.“ Zhluboka vydechla. „Bůh mi pomáhej.“

„Dobře. A teď...“ Otevřel kufřík a jeho obsah vyložil na stůl. „Tohle je pro tebe.“

Nora Roberts

Vzala do ruky modrou knížku. „To ale není můj pas.“

„Teď ano.“

„Jiné jméno... Kde jsi vzal fotky z mého pasu a z řidičáku?! Tys ukradl moji kabelku!“

„Jen jsem si některé věci vypůjčil,“ opravil ji.

„Znovu s ní zalomcoval vztek. „Tys přišel v noci do mé ložnice a ukradls mi moje věci.“

„Spíš dost neklidně. Neuvěřitelně sebou házíš. Možná bys měla zkusit meditaci.“

„To je odporné.“

„Ne, bylo to nutné. Odporné by bylo, kdybych za tebou vlezl do postele. Zábavné, ale odporné.“

Vztekle zasupěla. „Co jsi udělal s mými pravými průkazy?“

„Jsou bezpečně uložené. Nebudeš je zatím potřebovat. Kdyby ale poldové začali čmuchar, radši by neměli vědět, že jsme odjeli ze země.“

Hodila pas zpátky na stůl. „Já nejsem žádná Abigail O’Connellová.“

„Paní Abigail O’Connellová-jsmo totiž na odkládané svatební cestě. Asi ti budu říkat Abby, je to roztomilé.“

„Nehodlám předstírat, že jsem za tebe provdaná. To radši za nějakého bezdomovce.“

Byla v oboru nováček, připomněl si. Musel s ní mít ještě trpělivost. „Mirando, cestujeme společně a budeme společně bydlet v hotelu. Manželský pár nebudí tolik pozornosti a nedává důvod k dohadům. Takže na příštích několik dní jsem Kevin O’Connell, tvůj oddaný manžel. Pracuju na burze a ty v reklamní agentuře. Jsme spolu pět let, žijeme na Upper West Side a plánujeme rodinu. Tady jsou nějaké kreditní karty.“

Zadívala se znovu na stůl. „A kde jsi ty věci vzal?“

„Kontakty,“ řekl jakoby nic.

„To je ale nelegální vstoupit do cizí země s falešnými doklady.“

Dobrých deset sekund na ni němě zíral a pak se hlasitě rozesmál. „Ty jsi vážně skvělá. A teď od tebe potřebuju detailní popis té sošky. Nerad bych vzal něco jiného.“

Temná žena

Dívala se na něho a přemýšlela, jak je možné držet krok s člověkem, který během chvilky přechází od hurónského smíchu k přísně pracovnímu jednání. „Devadesát čtyři centimetrů vysoká, dvacet čtyři celých šedesát osm desetin kilogramu těžká soška, ženský akt s modrozelenou patinou typickou pro bronzové plastiky několik století staré.“

Při těch slovech se jí *Temná dáma* okamžitě živě vybavila. „Stojí na špičkách s rukama zvednutýma – asi bude lepší, když nakreslím skicu.“

„Prima.“ Přešel ke skřínce, vytáhl blok a tužku. „Co nejpřesněji. Abych ji hned poznal.“

Posadila se a rychle a zručně načrtla to, co viděla svým vnitřním zrakem. Tvář se smyslným úsměvem, toužebně rozpažené paže a prohnuté tělo.

„Úžasné. Vážně úžasné,“ zašeptal, když spatřil výsledek přes Mirandino rameno. „A ty jsi dobrá. Proč nemaluješ?“

„Prostě proto.“ Musela se přemáhat, aby ho neodstrčila ramenem, jak se k ní blízko nakláněl.

„Máš vážně talent. Proč ho nezužitkuješ?“

„Ale zužitkuju. Dobrá skica se mi při mé práci vždycky hodí.“

„Umělecký talent by ti mohl zpříjemnit život.“ Vzal do ruky papír a ještě chvíli si ho prohlížel. „Tohle je taky dar.“

Odložila tužku a vstala. „Ta kresba je přesná. Když budeš mít štěstí a narazíš na ni, určitě ji poznáš.“

„Štěstí s tím nemá nic společného.“ Zlehka jí přejel prstem po tváři. „Jsi jí trochu podobná – tvarem obličeje, výraznými kostmi. Bylo by zajímavé vidět tě s takovým úchvatným sebevědomým úsměvem. Ty se ale moc neusmíváš, Mirando.“

„Poslední dobou jsem neměla důvod.“

„To snad změníme. Auto pro nás přijede za hodinu – Abby. Zatím si můžeš zvykat na své nové jméno. A jestli máš strach, že mě zapomeneš oslovovat Kevine...“ Zamrkal na ni. „Říkej mi prostě miláčku.“

„Toho se nedočkáš.“

„Á, ještě něco...“ Vytáhl malou krabičku ze zlatnictví, a když ji otevřel, Mirandu oslnil odlesk diamantového prstenu. „V dobrém i

zlém, dokud nás smrt nerozdělí, a tak dál..." Vyndal prsten a vzal ji za ruku.

„Ne.“

„Nech toho. Je to jenom hra.“

Stejně se při pohledu na ten nádherný prsten se čtyřmi kameny nemohla ubránit podivnému pocitu. „Mám strach, že jsi ho ukradl.“

„Tys mě ale ranila. Mám prostě přítele, který má zlatnictví a dal mi ho za velkoobchodní cenu. A teď musím balit.“

Bylo to absurdní, ale přála si, aby jí ten prsten nepadl jako ulitý. „Ryane? Opravdu to dokážeš?“

Mrkl na ni přes rameno. „Uvidíš.“

Ihned poznal, že prohlížela jeho věci. Uklízela dobře, ale ne tak dokonale jako on a také si nevšimla drobných nástrah – jemné lepicí pásky na zásuvkách, vlasu na skříňkách – které ze zvyku připevňoval i v tak bezpečné budově.

Jenom zavrtěl hlavou. Stejně nemohla najít nic důležitého.

Otevřel šatník a stiskl ovladač, kterým se otevíraly dveře do tajné místnosti. Tam si připravil všechno, co mohl potřebovat – kleště, kapesní elektroniku, lano a chirurgické rukavice.

Do dvojitého dna kufříku sbalil i barvu na vlasy, falešné jizvy a dvoje sluneční brýle, i když věřil, že převlek nebudou vůbec potřebovat. Raději chtěl být dobře připraven.

Do kufříku a tašek pak sbalil věci, které mohl muž na romantické dovolené v Itálii potřebovat.

V pracovně ještě odpojil svůj laptop, vybral si potřebné disky a své pravé doklady zamkl do trezoru za knihovnou s úplným vydáním Edgara Allana Poea – otce těch nejlepších příběhů o tajemstvích zamčených dveří. Na prst si navlékl zlatý kroužek, který mu před lety darovala maminka. Byl to dědečkův snubní prsten a Ryan ho dosud jako převlek nepoužil. Nechtěl přemýšlet, proč si ho vybral v tomto případě, a raději se chopil zavazadel.

Bzučák domovního telefonu ohlásil příjezd taxíku, a tak rychle seběhl dolů. Miranda už byla připravená. Ryan povytáhl obočí.

„Mám rád ženy, co se umí vypravit včas. Všechno klape?“

Zhluboka vydechla. „Jdem na to. Nerada jezdím na letiště pozdě.“

Temná žena

Usmál se. „To si budu rozumět.“ Shýbl se, aby jí pomohl s taškami.

„Svoje věci si odnesu sama,“ odstrčila jeho ruku, „a rozumět si asi nebudeme.“

Pokrčil rameny a počkal, až si navlékne všechny popruhy od tašek. „Tak prosím, doktorko Jonesová.“

Už ji vůbec nepřekvapovalo, že sehnal letenky do první třídy v tak krátkém čase, ale protože nadskočila pokaždé, když ji letuška oslovila ‚paní O’Connellová‘, raději zabořila nos do Kafkova románu.

Ryan si cestou pročítal novinku o lupičích od Lawrence Blocka. Popíjel šampaňské a na svém videu sledoval akční film se Schwarzeneggerem. Miranda srkala minerálku a snažila se soustředit na přírodopisný dokument.

V polovině cesty přes Atlantik už pocítila únavu, a tak se natáhla a poručila svému mozku, aby spal.

Zdálo se jí o Mainu, o útesech, které se topily v mlze nad rozbouřeným mořem. Šla za matným světlem majáku a cítila se osamělá. Měla strach. Vtom zaslechla zlý ženský smích a dala se na útěk. Najednou stanula na hraně útesu nad bouřící vodou.

Když ucítila ruku, pevně se jí chytila. *Nenechávej mě samotnou.*

Ryan se ze sedadla vedle ní zadíval na jejich spojené ruce. Ta její měla zbělené klouby, jak pevně se ho držela. Co ji to asi ve spánku pronásleduje?

Palcem hladil její prsty, dokud se neuvolnily, ale nepřestával ji držet. Byl to příjemný pocit. Teprve pak v klidu usnul i on.

Kapitola 16

„Je tu jen jedna ložnice!“ Miranda nechtěla vidět nic z toho nádherného apartmá, kromě ložnice z obrovskou postelí a elegantním přehozem.

Ryan v salonu otevřel dvojité prosklené dveře a vyšel na terasu, kde ho zdravilo italské slunce nad červenými střechami.

„Podívej na ten výhled. Kvůli téhle terase si vždycky беру stejný pokoj. Tady by se dalo žít.“

„Fajn. Tak proč to neuděláš.“ Vyšla za ním ven, rozhodnutá nenechat se oslnit výhledem, květinami, ani mužem u zábradlí, který vypadal, jako by na tom místě vyrostl.

„Je tu jen jedna ložnice,“ opakovala.

„Jsme manželé. To mi připomíná, že mi můžeš donést pivo.“

„Takový druh humoru jistě nějaké ženy ocení, Boldari, ale já k nim nepatřím. Je tady jen jedna postel v jediné ložnici.“

„Jestli se stydíš, můžeš spát na gauči v salonu.“ Objal ji kolem ramen a přátelsky stiskl. „Uklidni se, Mirando. Vlét s tebou pod peřinu by bylo prima, ale teď to není to hlavní. Ten výhled stál i za ten dlouhý let letadlem, co?“

„Výhled teď není to hlavní.“

„Ale je tady a můžeme si ho vychutnat. Támhle pod střechou bydlí mladý pár.“ Natočil ji trochu tím směrem. „Jednou spolu pracovali na střešní zahradě. Pak vyšli v noci ven a milovali se tam.“

„A tys je pozoroval?“

„Jen do chvíle, kdy bylo jasné, k čemu dojde. Nejsem úchylný.“

„To rozhodne až soud. Takžes tu už byl?“

„Kevin O'Connell tady minulý rok pár dní pobýval. Proto ho taky využívám znova. Hotelový personál si vždycky pamatuje štedré hosty.“

„A proč jsi tu byl jako Kevin O'Connell?“

Temná žena

„Kvůli úlomku kosti Giovanniho Battisty.“

„Tys snad ukradl náboženskou relikvii? Kost Jana Křtitele?“

„Jenom úlomek. Kruci, jeho kosti jsou roztroušené po celé Itálii a zvlášť tady, kde je patronem města.“ Ryan se jejím zděšením dobře bavil. „Hodně oblíbený chlapík, tenhle Johnny. Kousek jeho kosti nikomu chybět nebude.“

„Nemám slov,“ zašeptala Miranda.

„Můj klient měl rakovinu a byl přesvědčený, že mu ta kost pomůže. Je už samozřejmě po smrti, ale žil o devět měsíců déle, než lékaři prorokovali. Takže, kdoví... Pojd'me si vybalit.“ Poplácal ji po ruce. „Jenom se osprchuju a pak se dáme do práce.“

„Do práce?“

„Musím nakupovat.“

„Já nehodlám trávit den sháněním bot pro tvou sestru.“

„Nebude to trvat dlouho a pak je tu ještě zbytek rodiny.“

„Podívej, Boldari, máme snad důležitější věci než nakupování suvenýrů pro tvou rodinu.“

Přímo ji rozzuřil, když se natáhl a políbil ji na špičku nosu. „Neboj, miláčku. Já ti taky něco koupím. Vezmi si pohodlné boty,“ poradil a odešel do sprchy.

Na Ponte Vecchio koupil zlatý náramek se smaragdy – blížily se totiž narozeniny jeho matky. Očividně se vyžíval v procházce po obchodech plných turistů a brzy přibýly zlaté řetízky, brože a náušnice. Pro sestry, informoval Mirandu, která se odmítala kochat pohledem do výkladních skříní.

„Tady člověk uslyší snad všechny jazyky světa,“ rozplýval se. Když si všiml její netrpělivosti, položil jí ruku kolem ramen. „Copak ty vůbec nedokážeš žít okamžikem, doktorko? Jsme ve Florencii, stojíme na jednom z nejstarších mostů ve městě. Slunce svítí. Dýchej zhluboka.“

Téměř ho poslechla, skoro se o něho opřela a zasnila se. „Nepřijeli jsme sem kvůli atmosféře,“ řekla co nejledověji.

„Ale ona je tu pořád. A my jen chvíli.“ Vzal ji za ruku a vedl ji procházkou po mostě.

Malé krámky byly zřejmě jeho vášní, všimla si, když poblíž Piazza della Repubblica nakupoval kožené tašky a ozdobné krabičky.

Nora Roberts

Ignorovala jeho návrh, aby si také něco vybrala, a raději si prohlížela architektonické památky.

„Tak tohle je Robbie.“ Ryan vzal z regálu koženou bundičku se stříbrným lemováním pro malé děcko.

„Robbie?“

„Synovec. Jsou mu tři. Bude nadšený.“

Byla to dobře ušitá, na první pohled drahá a rozkošná věc. Miranda stáhla rty. „Pro tříleté děcko je to neuvěřitelně nepraktické.“

„Vždyť to pro tříleté vyrobili. Proto je to tak malé. *Quanto?*“ zeptal se procházejícího prodavače a už zase nakupoval.

Museli se zastavit samozřejmě ještě u Ferragama a koupit tři páry bot pro Colleen. Miranda statečně odolávala všem svodům. Nekoupila si nic, i když měla kabelku plnou kreditních karet na falešné jméno. To raději půjde bosa, než by takové karty použila, říkala si.

„Většina žen,“ komentoval, když se procházeli podél řeky, „by si touhle dobou nesla už několik tašek plných krabic.“

„Já nejsem jako většina žen.“

„To jsem si všiml. Ale v kůži by ti to stejně moc slušelo.“

„Jen ve tvých úchylných představách, Boldari.“

„Na mých představách nic úchylného není.“ Zastavil se u dalšího obchodu a opřel se do prosklených dveří.

„Co je zase?“

„Nemůžeme přijet do Florencie a nekoupit si nějaké umění.“

„My jsme sem ale vůbec nepřijeli nakupovat!“

„Uklidni se.“ Vzal ji za ruku a lehce jí políbil konečky prstů. „A důvěřuj mi.“

„Tyhle dvě věty s tebou nejdou dohromady.“

Obchod byl přeplněný mramorem a bronzovými kopiemi známých děl nebo výtvořů soudobých autorů.

Miranda se obrnila trpělivostí a čekala další dlouhé nakupování pro Ryanovu rodinu. Překvapilo ji, že po pěti minutách ukázal na štíhlou sošku Venuše.

„Co jí říkáš?“

Popošla blíž a dílo si prohlédla. „Je dobře odvedená. Nic zvláštního, ale jestli někdo z armády tvých příbuzných hledá něco na trávník, docela to postačí.“

Temná žena

„Ano, myslím, že postačí docela dobře.“ Oslnivě se usmál na prodavačku a promluvil lámanou italštinou, která Mirandu zarazila.

Až doteď v obchodech smlouval bez přízvuku a své proslovy občas opepřil místním výrazem. Teď se vyjadřoval jako školák, až to prodavačka nevydržela a usmála se.

„Vy jste Američan, že? Můžeme mluvit anglicky.“

„Díkybohu.“ Zasmál se a přitáhl Mirandu za loket blíž. „Chtěli bychom si se ženou přivést domů něco zvláštního. Moc se nám líbí ta Venuše. V salónu by se krásně vyjímala, co říkáš, Abby?“

Odpověděla jenom: „Hmmm.“

Tentokrát moc dobře nesmlouval, jenom sebou trhl, když uslyšel, kolik za sochu chtějí, a pak ji zavedl stranou, jakoby na privátní konzultaci.

„O co tady vlastně jde?“ zašeptala.

„Nechtěl bych něco koupit bez souhlasu své milované ženušky.“

„Pitomče.“

„To mám za to, že se snažím být dobrý manžel.“ Sklonil se, pevněji políbil na rty a jen o vlasek unikl jejím zubům. „Slib mi, že to později zkusíš ještě jednou.“

Než se mohla ozvat, obrátil se zpět k prodavačce. „Vezmeme si ji.“

Když sošku zaplatil a nechal zabalit, nechtěl ji nechat poslat do hotelu jako ostatní nákupy.

„Stejně se tam už vracíme.“ Vzal tašku s krabicí, objal Mirandu kolem pasu a lehce ji udeřil jedním ze dvou fotoaparátů, které mu visely přes rameno. „Co takhle zajít na zmrzlinu, Abby.“

„Já nechci žádnou zmrzlinu,“ zasyčela, když zase vyšli ven.

„Ale potřebuješ ji, abys nabrala trochu energie. Ještě se musíme někde zastavit.“

„Koukni, jsem unavená a bolí mě nohy. O nákupy nestojím, jdu zpátky do hotelu.“

„A přijdeš o všechnu legraci? Teď jdeme do Bargella.“

„Teď?“ Po páteři jí přejel mráz ze strachu i vzrušení. „Ty to chceš udělat teď?“

„Ještě si chvíli zahrajeme na turisty.“ Sešel na silnici, aby mohla po úzkém chodníku dobře projít. „Trochu se rozhlédneme a něco vyfotíme.“ Přihmouřil oko. „Omrknem plac, jak říkájí ve filmech.“

Nora Roberts

„Omrknem plac,“ zamumlala.

„Kde jsou bezpečnostní kamery, kdy se střídají dozorcí, kolik schodů musíš vyjít do prvního patra...,“ řekl, i když to všechno dávno věděl.

„Dobře, dobře, už rozumím,“ rozhodila rukama. „Jen nechápu, proč jsme tam nešli hned.“

„Všchno chce svůj čas, zlato. Abby a Kevin by si první den asi prohlédli město, ne?“

Uvědomila si, že opravdu vypadají jako američtí turisté – foťáky, nákupy, bedekry... Koupil jí zmrzlinu v kornoutu a ona doufala, že tím trochu uvolní to své napětí. Začala se rozhlížet po budovách a číst vystavené jídelní lístky restaurací.

Třeba to přece jen má smysl. Nikomu takhle nemohli připadat zvlášť nápadní a Miranda sama na chvíli téměř uvěřila, že je ve městě poprvé. Jako by hrála roli ve hře *Italské prázdniny*.

Kdyby jen nebyla tak mizerná herečka.

„Úžasně, co?“ zastavil se před jednou z dominant města.

„Ano. Brunelleschiho katedrála byla svého času revoluční stavba. Nepoužíval lešení. Zvonici navrhl Giotto, ale realizace se nedožil.“ Upravila si na nose brýle. „Ta fasáda je ale z minulého století.“

Všimla si, že se na ni Ryan usmívá. „Co je?“

„Umíš krásně vyprávět o historii, doktorko.“ Když se jí na obličej usadil ostražitý výraz, uchopil ho do dlaní. „Netvař se tak, to měl být kompliment.“ Prsty přešel po jejích lícních kostech. Tolik citlivých míst, pomyslel si potěšeně. „Vyprávěj ještě něco.“

„Michelangelo vytesal svého Davida na dvoře Musea del'Opera del Duomo.“

„Vážně?“

„Ano. A taky okopíroval Donatellova *Svatého Jana* pro svého *Mojžíše*. Ale muzeum se asi nejvíc pyšní jeho *Pietou*. Postava Nicodema má být údajně jeho autoportrét, zato trochu nepovedená Máří Magdaléna je asi dílem některého z jeho žáků. Nelíbej mě, Ryane,“ zašeptala rychle, protože jeho ústa se nebezpečně přiblížila k jejím. „Všchno se tím jen komplikuje.“

„A musí to být jednoduché?“

„Ano. V tomhle případě ano.“

Temná žena

„Obyčejně bych s tebou souhlasil.“ Zamyšleně přejel bříškem palce po jejích rtech. „Přitahuje nás to k sobě, a to by mělo být prosté. Ale asi nebude.“ Spustil ruce z její tváře na její ramena a pak dolů k zápěstím. Cítil její zrychlený puls, a to by ho mělo těšit.

Jenže ustoupil o krok dál. „Tak ať je to co nejjednodušší. Zůstaň stát.“

„Proč?“

„Abych tě mohl vyfotit, zlato.“ Sundal si brýle a mrkl na ni. „Chceme to přece ukázat všem známým, až se vrátíme, že ano, Abby?“

I když jí to přišlo přehnané, nechala se fotografovat před katedrálou spolu se zástupy dalších turistů.

„Teď vyfoť zase mě.“ Podával jí svůj Nikon. „Stačí jen zaměřit a zmáčknout. Jenom...“

„Zacházet s foťákem ještě umím,“ chňapla po aparátu. „Kevine.“

Ustoupila o pár metrů a podívala se do hledáčku. Srdce se jí lehce zachvělo. Byl tak pohledný, vysoký, tmavý a ten fanfarónský úsměv...“

„Tak. Už jsi spokojený?“

„Skoro.“ Zastavil párek turistů, kteří s úsměvem souhlasili, že je vyfoť společně.

„To je směšné,“ skučela Miranda, když ji objal kolem pasu.

„To je pro maminku,“ a v náhlém popudu ji políbil.

Nad hlavu jim vzlétlo hejno holubů a rozvířilo vzduch. Neměla čas odporovat, ani se bránit. Jeho ústa byla teplá, pevná a sklouzla po jejích, zatímco ji rukou přitiskl blíž k sobě. Slabý zvuk, který ze sebe vydala, neznamenal protest, a ruka, která vzlétla k jeho tváři, nechtěla nic jiného než ho udržet na místě.

Slunce bíle žhnulo, povětří bylo plné zvuků. Její srdce tetelivě tušilo neobyčejnou chvíli.

Bylo to buď anebo, uvědomil si Ryan, propadnout tomu pocitu, nebo včas ustoupit. Stočil rty do její dlaně. „Promiň,“ řekl a neusmíval se. „Asi jsem se tu na chvíli zapomněl.“

A nechal ji tam stát s podlomenými koleny a vrátil se pro svůj aparát.

Nora Roberts

Pověsil si ho na rameno, vzal nákupní tašku a chytil ji za ruku. „Jdeme.“

Málem by zapomněla, proč tu jsou. Mírně kývla a následovala ho.

Když dorazili k bráně starého paláce, vytáhl z kapsy bedekr-jako správný turista.

„Postavili to v roce 1255,“ oznámil jí. „Od šestnáctého do poloviny devatenáctého století tu byla věznice. Popravovalo se na dvoře.“

„Já historii znám.“

„Doktorka Jonesová ji zná.“ Láskyplně ji plácl po zadku. „Abby, miláčku.“

Jakmile vstoupili do první haly, vytáhl videokameru. „Skvělý místo, co říkáš, Abby? Koukni, ten chlápek je trochu namol, ne? Páni!“

Namířil kamerou na oslavnou sochu opilého *Baccha* a pak začal zabírat celou místnost dokola. „Až to uvidí Sally s Jackem, ty zezelenaj závisti!“

Zamířil na strážného, který se rozhlížel po návštěvnicích. „Procházej se,“ sykl na Mirandu, „snaž se vypadat udiveně a měšťácky.“

Dlaně se jí potily, i když se nebylo čeho bát. Měli přece právo tady být a nikdo nemohl vidět, co se jí honí hlavou.

„Neskutečně ošklivé, co?“

Lehce sebou trhla, když se k ní připojil při prohlídce Bandinelliho *Adama a Evy*. „Je to významná věc.“

„Jen proto, že je tak stará. Radši se podíváme na první podlaží.“

Po hodině už Miranda pochybovala, že práce zločince může být zábavná. Prolezli každičký kout a nafilmovali snad každé dveře.

„Ještě ti to nestačí?“

„Už to bude. Jdi flirtovat támhle s tím dozorcem.“

„Prosím?“

„Upoutej jeho pozornost.“ Ryan sklonil kameru a nenápadně jí rozepl dva knoflíčky u halenky.

„Co to provádíš!?“

„Chci mít jistotu, že se soustředí jen na tebe, *cara*. Zeptej se ho na něco špatnou italštinou, mrkej na něho, ať se cítí důležitý.“

Temná žena

„A co chceš dělat ty?“

„Nic, jestli ho na pět minut nezdržíš. Zeptej se, kde jsou toalety a pak tam zapadni. Za deset minut se sejdem venku.“

„Ale...“

„Udělej to,“ vyštěkl ostře. „Je tady dost lidí na to, abych to dokázal.“

„Můj bože. Tak dobře.“ Žaludek měla těžký jako kámen, když zamířila k hlídači.

„Á... *scusi*,“ začala s těžkým americkým přízvukem. „*Per favore...*“ Všimla si, jak hlídač zabrousil pohledem k její blůze a usmál se. Pak bezmocně rozhodila rukama. „Anglicky?“

„*Si, signora*, trochu rozumím.“

„Výborně.“ Vyzkoušela na něho třepotání řas a podle jeho úsměvu pochopila, že takové ubohé triky opravdu zabírají. „Snažila jsem se naučit italsky, ale všechno se mi to nějak v hlavě popletlo. Není to děsné, že Američané nemluví druhým světovým jazykem jako většina Evropanů?“

Podle jeho nechápatvého výrazu poznala, že mluví příliš rychle, aby ji stačil pochopit. Tím lépe, řekla si. „Všechno je tu tak nádherné. Jestlipak byste mi mohl říct něco o...“ Namátkou si vybrala jeden z exponátů.

Ryan si počkal, až se strážný bezpečně soustředí na Mirandin výstřih a pak nenápadně přešel k postranním dveřím s malým šperhákem v dlani.

Bylo to snadné, i když byl k dveřím otočený zády. Muzeum nebylo připraveno na návštěvníky, kteří by přicházeli vyzbrojeni šperháky za bílého dne.

Plán muzea měl Ryan na disku, jako mnoho jiných, a pokud jeho zdroj nelhal, soška byla uložena v jednom z kumbálů za těmito dveřmi.

Sledoval pozorně bezpečnostní kameru, a když se pak přiblížila větší skupina turistů a zakryla její zorné pole, dveře se za ním neslyšně zavřely.

Zhluboka se nadechl a navlékl si rukavice, které si přinesl v kapse. Tohle by nemělo trvat dlouho.

Nora Roberts

Našel bludiště kumbálů plných nepořádku i cenných předmětů, čekajících na renovaci. Třebaže ho zaujalo několik skvělých kousků, nenechal se vytrhnout ze soustředění.

Najednou zaslechl nemelodické pohvizdování a rychle se ve skladišti ukryl.

Čekala deset minut, patnáct a po dvaceti už zarývala prsty do lavičky a představovala si, jaké by asi bylo strávit nějaký čas v italském vězení.

Třeba tam mají aspoň dobré jídlo.

Ještě že dnes už zloděje nepopravují.

Byla si jistá, že ho dopadli a teď ho v nějaké malé horké místnosti vyslyšají a on beze studu vyzrazuje její jméno.

Když ho uviděla, jak si lehkým krokem vykračuje přes nádvoří, ulevilo se jí tolik, že vyskočila a objala ho kolem krku.

„Kde jsi byl? Já myslela, že jsi...“

Políbil ji, aby ztlumil její brebentění a také proto, že mohl využít situace. „Pojďme si dát něco k pití. Promluvíme si.“

„Jak jsi mě tady mohl nechat tak dlouho? Říkal jsi deset minut a byl jsi pryč skoro půl hodiny.“

„Trvalo mi to o něco déle,“ šeptal jí přímo do úst. „Chyběl jsem ti?“

„Ne. Jen jsem přemýšlela, co mají dnes v base k večeři.“

„Ty jsi ale pesimista.“ Chytil ji za ruku. „Teď bych si dal nějaké víno a sýr. Piazza della Signoria není tak malebná jako jiná náměstí, ale zase je blízko.“

„Kam jsi to šel?“ chtěla vědět. „Nakrucovala jsem se před tím hlídačem, a když jsem se ohlédla, byl jsi pryč.“

„Chtěl jsem vědět, co je za dveřmi číslo tři.“

„Jak ses mohl vlámat do zakázaného prostoru hlídačovi přímo před nosem?“

„To bývá většinou ta nejlepší chvíle.“ Zadíval se do výlohy, kolem které procházeli. „Našel jsem naši *Temnou dámu*,“ řekl jakoby mimochodem.

„Je to nezodpovědné, šílené a nic víc než... Cože?!“

Temná žena

„Našel jsem ji.“ Ukázal bílý chrup. „A myslím, že se jí v té tmavé komoře, kde na ni sedá prach, moc nelíbí. Vydrž, mám strašnou žízeň.“

„Jak teď můžeš myslet na pití, proboha. Měli bychom plánovat další krok a ne si někde v klidu vysedávat a pít Chianti.“

„To přesně teď budeme dělat a přestaň se ohlížet přes rameno, jako by nás někdo pronásledoval.“

Dostřkal ji pod jednu markýzu před hlučnou trattorií a našel volný stůl.

„Musel ses zbláznit. Nákupy, suvenýry, kožené bundičky pro děvčka, procházka po Bargellu, jako bys tam nikdy nebyl...“

Zmlkla, protože ji tvrdě chytil za ruku a vtlačil na židli.

„Teď si tady na chvíli sedneš a nebudeš mi dělat potíže.“

„Já...“

„Žádné potíže.“ Ledové oči se mu znovu vyjasnily, když si u servírky plynou italštinou objednal láhev místního vína a výběr několika sýrů, protože maskování už nemělo smysl.

„Nebudu ti tolerovat tak ubohé pokusy zastrašovat mě.“

„Zlatíčko, ty budeš tolerovat, co já ti dovolím tolerovat. Já ji mám.“

„Dovoluješ si víc... Cože?“ Miranda zbledla jako křída. „Co tím myslíš, že ji máš?“

„Sedí pod stolem.“

„Pod st...“ Než stačila odstrčit židli a zalézt pod stůl, chytil ji za zápěstí, až přidušeně vyjekla.“

„Podívej se mi do očí, *cara*, a předstírej, že mě miluješ.“ Zvedl její ruku a políbil jí konečky prstů.

„Ty chceš říct, že jsi za bílého dne vešel do muzea a vypochoďoval s tou soškou?“

„Jsem dobrej. Říkal jsem to.“

„Ale právě teď? Teď? Byls tam jenom půl hodiny.“

„Kdyby si jeden hlídač nešel zrovna do skladu přihnout, stihl bych to za polovinu.“

„Ale říkals, že se tam jdeme jen porozhlédnout, natočit to a změřit.“

Nora Roberts

Znovu ji políbil na ruku. „Lhal jsem.“ Nepřestával ji držet a zasněně jí hledět do očí, ani když číšnice přinesla víno a sýry. Jakmile poznala milence, chápavě se usmála a nechala je o samotě.

„Tak tys lhal?“

„Kdybych ti řekl, že to chci udělat, byla bys tak nervózní a rozržitá, že bys to mohla pokazit.“ Nalil jim víno, ochutnal a souhlasně přikývl. „Vino z téhle oblasti je výjimečné. Neochutnáš?“

Chvíli na něho zírala, pak popadla sklenici a na několik loků ji vyprázdnila. Teď byla spolupachatelem krádeže.

„Jestli chceš pít takovým způsobem, měla bys to něčím prokládat.“ Odkrojil kousek sýra a nabídl jí. „Prosím.“

Odstrčila jeho ruku a znovu sáhla po láhvi. „Tys věděl předem, že to uděláš.“

„Věděl jsem jen, že provedu výměnu, když se naskytne příležitost.“

„Jakou výměnu?“

„Za tu sošku, co jsme předtím koupili. Vyměnil jsem je. Říkal jsem ti, že lidi vidí to, co vidět chtějí. Ve skladu prostě bude nějaká bronzová plastika ženy. Možná že si nikdo dlouho nevšimne, že to není ta správná.“

Položil si sýr na suchar a zakousl se. „A až si všimnou, budou myslet, že ta druhá je někde jinde, a začnou hledat. A až jim to dojde, nebudou vědět, kdy se konkrétně ta pravá ztratila. To už ale budeme dávno zpátky doma.“

„Chci ji vidět.“

„Na to je dost času. Ale musím říct, že krást vědomě kopii není žádné vzrůšo.“

„Že ne?“

„Ne. A to vzrůšo mi určitě bude chybět, až toho definitivně nechám. Tys ale taky nebyla špatná.“

Ona tedy při tom cítila jen strach.

„Měla bys ale nabrat sílu,“ nabízel jí znovu sýr, „čeká nás ještě spousta práce.“

Temná žena

Byl to přízračný pocit sedět v hotelovém pokoji s *Temnou dámou* v rukou. Pozorně si ji prohlédla – našla místa, kde byly odebrány vzorky – a potěžkala ji v ruce.

Pak ji postavila na stůl vedle *Davidu*.

„Je nádherná,“ hodnotil Ryan a pokuřoval doutník. „Ta skica byla přesná. Nezachytila jsi sice jejího ducha, ale detaily ano. Kdybys do malování dala víc srdce, byla bys lepší.“

„Nejsem umělec.“ Cítila, jak má sucho v hrdle. „Ale vědec, a tohle není soška, kterou jsem ověřovala.“

Povytlhl obočí. „Jak to tak rychle poznáš?“

Nemohla mu říct, že je to prostě cítit. Ani sobě vlastně nepřiznala, že necítí to mrazení v konečcích prstů, když ji drží. Musela mu sdělit fakta.

„Pro školeného člověka je snadné poznat dílo z dvacátého století na první pohled. Ale já jsem odebírala vzorky tady a tady.“ Ukázala na zadní stranu lýtku figury a ohbí jejího ramene. Není po nich ani stopy. Pontiho laboratoř zase seškrábala patinu ze zad a podstavce. To nejsou moje značky. Potvrdí to až moje záznamy, ale tohle není stejná plastika.“

Ryan si odklepl doutník. „Tak to nejdřív prokážeme.“

„Nikdo mi stejně věřit nebude.“ Podívala se mu do očí. „Proč by taky měli?“

„Uvěří ti, až najdeme originál.“

„Jak...“

„Pěkně popořádku, doktorko. Raději se převlékni. Na zábavné večerní vloupání se nejlépe hodí černá. Já obstarám dopravu.“

Zvlhčila si jazykem rty. „To pojedeme do Standjo?“

„Jasně. Jedině že bys chtěla zavolat mamince, tohle všechno jí vyklopit a požádat o trochu času v její laboratoři.“

Miranda vstala s vážným výrazem ve tváři. „Jdu se převléct.“

Protože ve dveřích do ložnice nebyl zámek, zatarasila je psacím stolem. Tak se cítila mnohem líp. On ji jen využil, opakovala si, jako další svůj nástroj. Představa, že mohou být partnery, byla nesmyslná. A teď mu ještě pomáhá při krádeži.

Nora Roberts

Chystali se vloupat do jejich rodinné firmy. A jak by ho zastavila, kdyby se rozhodl provést tam ještě něco, kromě několika základních testů?

Slyšela, jak mluví do telefonu, a s převlékáním do černé košile a kalhot si dala načas. Musí si vymyslet vlastní plán. Zasnívá do věci někoho, komu lze důvěřovat.

„Musím zaběhnout do recepce. Hod’ sebou, hned jsem zpátky. Taky se musím převléknout.“

„Jasně.“ A ve chvíli, kdy zaslechla klapnutí dveří, odtáhla stůl, nahnátla v kufříku svůj notes a běžela k telefonu. „Bud’ tam, bud’ tam, bud’ tam,“ opakovala zuřivě při vytáčení čísla.

„Pronto.“

„Giovanni, tady Miranda.“

„Miranda?“ V jeho hlase nezazněla radost, ale obezřetnost. „Kde jsi? Tvůj bratr byl...“

„Jsem ve Florencii,“ přerušila ho. „Musím se s tebou hned sejít. Prosím, Giovanni, buď asi za deset minut v kostele Santa Maria Novella.“

„Ale...“

„Prosím, je to naléhavé.“ Rychle zavěsila, ledabyly zabalila sošky, strčila je do tašky, popadla kabelku a utíkala dolů po schodech.

Srdce jí bušilo až v krku. V přízemí zahlédla Ryana, jak se bezstarostně vybavuje s recepcí. Nemohla se pokusit přeběhnout hotelovou halu. Raději vyšla prosklenými dveřmi k bazénu a už bez dechu celou budovu oběhla.

I když ji taška tížila, nezastavila se ani na ulici a rychle směřovala do blízkého kostela. Na nejistých nohou vešla dovnitř a posadila se v jedné prázdné lavici. Teď mohla konečně popadnout dech a přemýšlet, co to vlastně provádí.

Ryan bude zuřit a Miranda si nebyla jistá, kolik násilí se pod tím jeho elegantním zevnějškem skrývá. Ale věděla, že dělá logickou a jedinou správnou věc.

I kopii je třeba chránit, dokud nepadne konečné rozhodnutí. Člověku, který se živí krádežemi, se prostě věřit nedá.

Giovanni jistě přijde, říkala si. Zнала ho už tolik let. I když to byl trochu excentrický sukničkář, v srdci zůstal vědcem a jejím přítelem.

Temná žena

Vyslechne ji a jistě i pomůže.

Snažila se uklidnit. Zavřela oči a vdechla atmosféru toho svatého místa. Tenhle chrám byl z velké části vystavěn z pokladů rodiny Medicejských. Že by si tak vykupovali své duše? Chtěli snad vyvážit své hříchy velkolepým božím chrámem? Lorenzo přece podváděl svou ženu s Temnou dámou – i když to tehdy byla běžná aférka. A jeho největší chráněncem ji zvěčnil v bronz.

Věděl o tom Lorenzo?

Ne, vzpomněla si Miranda. Musel být v té době už mrtvý a ona si nejspíš našla jiného protektora, asi Piera, jeho mladšího bratrance. Tehdy žena k přežití potřebovala záštitu muže nebo velký majetek a rozhodně i dobrý původ.

Nebo neobyčejnou krásu a důvtip. A tyhle dary Julietta rozhodně uměla zúročit.

Miranda se zachvěla a otevřela oči. Ted' přece záleží hlavně na sošce, ne na té ženě. Na vědeckých důkazech, ne spekulacích. Jen ty mohou tu hádanku rozluštit.

Zaslechla rychlé kroky a ztuhla. Našel ji. Ach bože. Vyskočila, a když se otočila, málem se úlevou rozplakala.

„Giovanni.“ Když ho objímala, nohy se jí lehce podlomily.

„*Bella*, co tady děláš? A proč se tady scházíme jako dva špioni?“ zadíval se směrem k oltáři. „A v kostele.“

„Je tady klid a bezpečno. Svatyně, přece,“ mdle se usmála. „Ráda bych ti to vysvětlila, ale nevím, kolik mi zbývá času. On už určitě zjistil, že jsem zmizela, a bude mě hledat.“

„Kdo?“

„Je to složité. Sedni si,“ šeptala spiklenecky. „Giovanni, ta soška. *Temná dáma* – je to podvrh.“

„Mirando, moje angličtina asi není tak dobrá, ale když se mluví o podvrhu, musel by ho někdo podvrhnout, ne? Tohle byla kopie, špatný vtíp nebo...“ Chvilí hledal vhodný výraz, „... prostě smůla. Policie toho instalátéra vyslechla, ale zdá se, že to byla jen nastrčená figurka. Někdo se prostě pokusil tu sošku vydávat za pravou a téměř se mu to podařilo.“

„Ale ona *byla* pravá!“

Vzal ji za ruce. „Já vím, jak je to pro tebe těžké.“

Nora Roberts

„Viděla jsem výsledky svých testů.“

„Si, ale...“

Zraňovalo ji, že vidí tolik pochybností v očích přítele. „Ty snad myslíš, že jsem je zfalšovala?“

„Myslím, že došlo k omylu. Pracovali jsme asi moc rychle, všichni. Mirando...“

„Rychlost ty výsledky neovlivnila. Ta soška byla pravá. Tahle je podvrh.“ Sáhla na podlahu a postavila zabalenou sošku na lavici.

„Co to má být?“

„To je ta kopie, kterou testoval Ponti.“

„*Dio mio!* Jak ses k ní dostala?“ zděšením zvýšil hlas a několik hlav v kostele se otočilo. Raději se tedy naklonil blíž. „Byla přece uložená v Bargellu.“

„To není podstatné. Podstatné je, že to není ta soška, na které jsme pracovali. Můžeš si to sám ověřit. Až se dostaneš do laboratoře.“

„Do laboratoře? Mirando, co je to za šílenství?“

„Žádné šílenství. Já do Standjo nesmím, Giovanni, a všechny záznamy a zařízení jsou tam. Potřebuju tvoji pomoc. V té tašce je taky soška *Davida*. Další podvrh. To už jsem ověřila. Chci, abys je obě prohlédl a udělal alespoň základní zkoušky. Pak porovnáš testy téhle a té originální *Temné dámy*, a tak dokážeš, že je to jiná soška.“

„Mirando, měj rozum. I když udělám, co chceš, dokážu jen, že ses zmýlila.“

„Ne. Porovnáš moje, svoje a Richardovy záznamy. Všichni jsme se splést nemohli, Giovanni. Udělala bych to sama, ale nastaly komplikace.“

Představila si Ryana, jak pročesává město v zuřivé snaze ji najít. „Moje výsledky by stejně nikoho nepřesvědčily. Musí to být objektivní. Ty jsi jediný, komu můžu věřit.“

Stiskla mu ruce a věděla, že hraje na strunu jejich přátelství. Slzy, které se jí objevily v očích, však byly pravé. „Jde o moji pověst, Giovanni. Moji práci. Můj život.“

Tiše zaklel, a když si uvědomil, kde je, rychle přidal modlitbu a pokřičoval se.

„Budeš z toho jenom víc nešťastná.“

„To už ani nejde. Udělej to pro mě, Giovanni.“

Temná žena

„Udělám.“

Zavřela oči, protože pocítila hlubokou vděčnost. „Ještě dnes večer, ještě teď.“

„Čím dřív to budu mít za sebou, tím líp. Laboratoř bude pár dní zavřená.“

„Zavřená, proč?“

Poprvé se na ni usmál. „Zítra je Zelený pátek, ty pohane.“ A on si takhle volný víkend rozhodně nepředstavoval. Vzdychl a lehce strčil nohou do tašky. „Kde tě pak najdu?“

„Já si najdu tebe.“ Naklonila se, aby ho mohla políbit na rty. „*Grazie, Giovanni. Mille grazie.* Tohle ti nikdy nebudu schopná oplatit.“

„Třeba mi to pak aspoň všechno vysvětlíš.“

„A podrobně, slibuju. Tak ráda tě vidím, ale musím rychle zpátky. Ozvu se ti zítra ráno. A dobře je hlídej,“ zavadila nohou o zabalené sošky. „Odejdi radši až pár minut po mně, ano? Jen pro případ.“

Znovu ho políbila a pak rychle odešla.

Protože se neohlížela napravo ani nalevo, nemohla si všimnout postavy, která se ukrývala v příšeří postranní lodi a zdánlivě si prohlížela zašlé fresky s náměty z Dantova Očistce.

Necítila zuřivost ani hrozbu.

Naopak, jako by jí spadl kámen ze srdce. Vyšla do slunce, které se už pomalu sklánělo k západu, a ve strachu, že okamžitě potká Ryana, raději zamířila na druhou stranu od hotelu, směrem k řece.

Nesměl ji přece najít, dokud Giovanni nebude v bezpečné vzdálenosti od ní.

Byla to dlouhá procházka, během níž se trochu uklidnila a začala pozorovat milenecké páry. Giovanni jí kdysi řekl, že florentský vzduch je plný milostných románků a stačí jenom zhluboka dýchat.

Usmála se tomu a pak si povzdechla.

Ona prostě nebyla pro románky ten správný typ. Copak to už nedokázala? Jediný muž, který ji po dlouhé době vzrušoval, byl zloděj se svědomím dubového polena.

Bylo jí lépe samotné. Jako vždycky.

Nora Roberts

Pozorovala, jak se západ slunce odráží ve vlnách řeky. Pak zaslechla zvuk motorky, a když slyšela, jak motor netrpělivě túruje, pochopila, že ji našel.

„Nasedni.“

Otočila se a spatřila zuřivý výraz, který měnil jeho zlaté oči v led. Celý v černém, stejně jako ona, seděl na modré mašině. Vítr mu cuchal vlasy a s tím výrazem vypadal opravdu nebezpečně sexy.

„Radši půjdu pěšky, dík.“

„Nasedni, Mirando, protože jestli budu muset pro tebe, bude tě to bolet.“

Protože pak už zbývalo jen utíkat a nechat se tou motorkou přejet, odevzdaně trhla rameny. Vystoupila k chodníku a přehodila nohu přes sedadlo, kterého se chytila kvůli rovnováze.

Ale když vyrazil jako střela, pud sebezáchovy ji donutil pevně ho obejmout kolem pasu.

Kapitola 17

„Nejspíš jsem měl ta pouta použít.“ Po divoké jízdě křivolakými uličkami, která vyhovovala jeho náladě, seskočil Ryan z motocyklu na Piazzale Michelangelo.

Celou Florencii i s toskánskými kopci za ní tu měli jako na dlani a také soukromí, které by se hodilo, pokud by se rozhodl spáchat násilí.

Bylo tam téměř liduprázdno a na západní straně se kupily bouřkové mraky.

„Slez,“ nařídil a čekal, až rozplete ztuhlé ruce, protože ji cestou několikrát úmyslně vyděsil k smrti.

„Jezdíš jako šílenec.“

„Napůl Ital, napůl Ir, co jiného bys čekala?“ Když také seskočil, přirazil ji ke zdi, pod níž se město třpytilo jak starodávný drahokam. Nedaleko se procházelo ještě několik turistů, ale protože to byli Japonci, mohl si dovolit pustit se do ní anglicky nebo italsky. Vybral si italštinu, protože mu připadla vášnivější.

„Kde jsou?“

„V bezpečí.“

„Neptal jsem se, jak se jim daří, ale kde jsou. Co jsi s nimi provedla?“

„Jen to nejrozumnější. A bude bouřka,“ všimla si záblesku na obloze. „Měli bychom se někam schovat.“

Jenom ji víc přitiskl tělem ke stěně. „Já chci ty sošky, Mirando.“

Dívala se mu zblízka do očí. Nemělo cenu volat někoho na pomoc. S tímhle si snad poradí sama. „Nemají pro tebe žádnou cenu.“

„To si chci rozhodnout sám. Kruci a já ti uvěřil!“

Ted' mu ten vzteklý pohled oplatila. „Chceš říct, že jsi mě jen nemohl zamknout v hotelu jako ve svém bytě! Nebo mě nechat čekat jako v Bargellu, aniž jsi řekl, co máš v plánu. Ted' jsem přišla se svým plánem já!“

Nora Roberts

Objal ji pevně jako zoufalý milenec, který nemá čas kochat se krásou města. „Jaký plán?“

„Udělala jsem pár opatření. A tohle mě bolí,“ řekla přiškrceně.

„A bude to horší. Muselas je někomu předat. Komu? Své matce? Sotva,“ pokračoval, když na něj jen zatvrzele zírala. „Pořád přece doufáš, že ji donutíš omlouvat se za to, jak o tobě pochybovala. Máš tady asi milence, doktorko, někoho, kdo ti ty sošky schová, dokud si nebudeš myslet, že jsem to vzdal. A teď je chci zpátky – obě.“

Kdesi blízko zahřmělo.

„Jak jsem řekla, jsou v bezpečí. Udělala jsem to, co se mi zdálo nejlepší.“

„Myslíš, že mi záleží na tom, co se tobě zdá nejlepší?“

„Chci dokázat, že jsou to kopie. Ty snad taky. Kdybych testy provedla já, zase by mohli tvrdit, že jsem je zfalšovala. Byli bychom na tom stejně jako teď. Tvoje starost byla dostat je z Bargella a moje dokázat, že jde o podvrhy.“

„Dalas je někomu ze Standjo.“ Odtáhl se jenom natolik, aby mohl její hlavu uchopit do dlaní. „Co jsi to vlastně za pitomce?!“

„Dala jsem je někomu, komu věřím a koho znám léta.“ Zhluboka se nadechla. „Udělá tu práci za mě a zítra mi sdělí výsledky.“

Pocítil touhu jí praštit hlavou o tu zeď, aby zjistil, jestli je opravdu tak tvrdá, jak se zdá. „Uvažuj logicky, doktorko. *Temná dáma* je kopie. Udělal ji někdo ze Standjo, kdo ví, jak to zaonačit, aby předběžné testy nic jasného neukázaly, a kdo je nejspíš někým dobře placený za originální kus.“

„To by on neudělal. Jeho práce je pro něj důležitá.“

„Moje je zas důležitá pro mě. Jedem.“

„Kam?“

Táhl ji směrem k motorce a na hlavu jim dopadly první těžké kapky deště. „Do laboratoře, zlatíčko. Podíváme se, jaké tvůj přítel dělá pokroky.“

„Copak to nechápeš? Když se tam vloupeme, testy budou k ničemu. Nikdo už mi věřit nebude.“

„Na to zapomeň. Já jsem ti věřil, a to je právě ten problém. Nasedni, nebo se o to postarám sám.“

Temná žena

Miranda uvažovala. To poslední, co by Giovanni potřeboval, byl rozzuřený Ryan v laboratoři. „Nech ho ty testy udělat, jinak nebudou mít žádnou cenu.“

Nastartoval. „Sedej!“

Poslechla a cestou doufala, že snad ve Standjo Ryan její pravdu pochopí.

Zastavil o několik bloků dřív a zaparkoval motocykl u chodníku mezi mnoha jinými. „Nemluv,“ přikázal a podal jí dvě tašky připevněné k sedadlu, „a vezmi tohle.“ Vzal ji za ruku a táhl ji dolů ulicí.

„Půjdem zadem, pro případ že by někdo sledoval, jak prší. A pak přímo ke schodům kolem fotolaboratoře.“

„Jak to, že znáš plán budovy?“

„Připravil jsem se. Mám kopie plánů.“ U zadního vchodu jí podal chirurgické rukavice. „Navleč si to.“

„To nebude...“

„Řekl jsem, abys mlčela. Už beztak jsi mi způsobila kupu problémů. Odpojím alarm jen v tomhle sektoru, takže až budeme uvnitř, nesmíš se ode mě hnout víc, jak na půl metru.“

Navlékl si své rukavice a silného deště si nevšiml. „Kdybychom se potřebovali dostat ještě jinam, poradím si s tím zevnitř, bude to snazší. Není tam žádná ochranka, jen elektronika, takže nemůžeme narazit na nikoho jiného než na toho tvého kámoše.“

Chtěla protestovat, ale raději zmlkla. Vevnitř bude přece jen mít na své straně Giovanniho. Ve dvou už by si s jedním otravným zlodějem mohli poradit.

„Jestli tam ale není, budeš toho litovat.“

„Je tam. Dal mi svoje slovo.“

„Jasně, jako ty mně.“ Začal pracovat, ale najednou sraštil obočí a zadíval se na zařízení za prosklenými dveřmi. „Alarm je vypnutý. Ten tvůj kamarád je neopatrný, doktorko. Zapomněl ho zevnitř znova zapojit.“

Snažila se nemyslet na mrazení v zádech. „Asi to nepovažoval za nutné.“

„Hmm. Ale dveře jsou zamčené. To napravíme.“

Nora Roberts

Rozmotal kousek kůže a jemným nástrojem se pustil do zámku. Bude pak muset všechno vysušit, jinak mu náradí v tom dešti zreziví. To nechtěl riskovat.

„Nebude to trvat dlouho, ale raději se rozhlédni.“

Miranda vyhlédla do deště.

Ryan zatoužil po deštníku. Přes hukot tekoucí vody nemohl slyšet klapnutí zámku, ale těžké dveře nakonec povolily.

„Přines tašku,“ nařídil a za pomoci tužkové svítilny přešel halou ke schodům. „Vysvětlíš svému příteli, že jsem tvůj spojenec a ty sošky odneseme. Tedy pokud tady jsou.“

„Určitě tady je. Slíbil mi to.“

„Pak nejspíš rád pracuje potmě.“ Namířil baterkou před sebe. „Tohle je tvá laboratoř?“

„Ano.“ Zamračila se. Byla tam tma jako v hrobě. „Asi ještě nedorazil.“

„A kdo odpojil alarm?“

„Já... Možná je v chemické laboratoři. To je jeho obor.“

„Za chvíli to zjistíme. Teď musíme pro tvé záznamy. Tudy?“

„Ano, za těmihle dveřmi doleva. Byla to jen dočasně má laboratoř.“

„Uchovááš si údaje na hard disku?“

„Ano.“

„Pak by tam měly být.“

Dveře byly odemčené a Ryana se zmocnil nepříjemný pocit. Raději zhasnul baterku. „Drž se za mnou.“

„Proč?“

„Prostě to udělej.“ Prošel dveřmi a několik sekund poslouchal. Neslyšel nic než šumění ventilace, a tak nahmátl vypínač a rozsvítil.“

„Proboha.“ Instinktivně mu stiskla rameno.

„Myslel jsem, že vědci jsou pořádní lidé.“

V laboratoři to vypadalo jako po nějakých orgiích nebo pekelné párty. Rozmlácené počítače, podlaha posetá sklem z monitorů a rozbitých zkumavek, stoly převrácené, papíry roztroušené kolem. Nad tou spouští se vznášel pach náhodně promíchaných chemikálií.

„To nechápu. Co to má znamenat?“

Temná žena

„To nebylo vloupání,“ řekl klidně. „Zloděj by počítače odnesl, nerozflákal by je. Tak se mi zdá, doktorko, že tu tvůj přítel byl jen na krátké návštěvě.“

„Tohle by Giovanni nikdy neudělal.“ Odstrčila Ryana a vešla dovnitř. „To museli být vandalové. Všechno to zařízení a záznamy,“ zakvílela. „Všechno je zničené.“

Vandalové? To těžko. Tohle udělal někdo ve vzteku a s jasným záměrem. Ryan vycítil, jak jsou s tím těsně spjati.

„Vypadneme odsud.“

„Musím se podívat do dalších oddělení – jaké jsou škody, jestli se dostali i tam...“

Vyrazila přes kupy střepů s představou bandy pobudů s lupem chemikálií.

„Stejně s tím nic nenaděláš,“ zabručel a běžel za ní.

Když ji dostihl, stála na prahu chemické laboratoře a s vytřeštěnými očima se kývala sem tam.

Giovanni slib dodržel. Nikam neodešel. Ležel na zádech s hlavou zvrácenou v nesmyslném úhlu v kaluži temné, blyštivé tekutiny. Zamžené oči upíral na sošku *Temné dámy*, která ležela vedle něho a ruce i usměvavou tvář měla pokryté krví.

„Dobrý bože,“ hlesl Ryan a prudce Mirandu otočil, aby se mu dívala do očí a ne na ten výjev na podlaze. „Je to tvůj přítel?“

„Já... Giovanni.“ Měla v šoku rozšířené zornice a její oči působily neživotně jako oči nějaké panenky.

„Drž se. Drž se, Mirando, protože nejspíš nemáme moc času. Naše otisky jsou roztroušené po celé sošce, chápeš?“ A ta soška v posledních hodinách povýšila z falzifikátu na vražedný nástroj. „A jiné tam policie určitě nenajde. Vlezli jsme do pasti.“

V uších jí hučelo, jako by moře za bouřky naráželo na skálu. „Giovanni je mrtvý.“

„Jo, to je-a teď tady chvíli stůj.“ Raději ji opřel o zeď a vešel do laboratoře. Dýchal skrze zuby, jako by nechtěl vdechnout ten pach smrti, kterého byla místnost plná. S grimasou na tváři vzal do ruky sošku a strčil ji do tašky. Přitom se snažil vyhnout pohledu, který na něho upíral ten člověk na zemi. Pak začal rychle prohledávat místnost.

Nora Roberts

Davidu našel zapadlého v rohu, podle zářezu ve zdi, který při letu způsobil.

Velmi chytré a příhodné, pomyslel si. Nechat oba kusy na místě, aby vyšla najevo souvislost. Připomínalo to smyčku, kterou někdo utahoval kolem Mirandina krku.

Stála přesně tam, kde ji nechal, jenom se teď třásla a v tváři zesínala.

„Můžeš chodit,“ řekl příkře, „můžeš i utíkat, když to bude nutné! Protože musíme vypadnout.“

„Nemůžu... ho tady nechat. Takhle. Giovanni. Je mrtvý.“

„A ty mu už nijak nepomůžeš. Jdeme.“

„Nemůžu ho opustit.“

Než by se s ní dohadoval, raději si ji přehodil přes rameno. Bezvládně tam ležela a jako modlitbu opakovala tutéž větu: „Nemůžu ho opustit. Nemůžu...“

U vchodu do budovy už sotva popadal dech. Ještě otevřel dveře a vyhlédl ven. Vzduch byl čistý. Na dešti ji shodil na nohy a tvrdě s ní zacloumal. „Ještě se nesmíš zhroutit, Mirando, dělej, co je potřeba.“

Bez čekání na souhlas ji táhl kolem budovy na ulici. Sesunula se na motocykl těsně za něho, až cítil, jak divoce jí proti jeho zádům buší srdce. Vyrázili.

I když ji chtěl co nejdříve dostat do hotelu, raději si trochu zajel postranními uličkami, aby měl jistotu, že je nikdo nesleduje. Ten, kdo zabil Giovanniho, mohl hlídat budovu a čekat na ně.

Zaparkoval před hotelem a chopil se tašky. Otočil se a shrnul Mirandě z tváře mokré vlasy. „Poslouchej mě. Tak dávej pozor!“ Počkal, až se její zamlžené oči soustředí. „Musíme projít recepcí. Chci, abys šla přímo k výtahu. Počkej tam, já odvedu pozornost recepční. Jasně?“

„Ano.“ Měla pocit, že jí slova nevycházejí z úst, ale z temene hlavy, a nemají význam.

Když udělala pár kroků, bylo to, jako by plavala v sirupu. Ale šla a soustředila se na lesklé dveře výtahu. To je její cíl, opakovala. Musí dojít k výtahu.

Temná žena

Z dálky slyšela, jak se Ryan baví s recepční. Zírala na dveře výtahu a pak po nich přejela prstem. Byly hladké a chladné. Proč si toho dřív nevšimla? To už přišel Ryan a stiskl horní tlačítko.

Zarachotilo to jako hrom a dveře vydaly syčivý zvuk.

Ve tváři už neměla víc barvy než ten mrtvý, kterého nechali za sebou, všiml si Ryan. A začínala jektat zuby. Musela být zmrzlá na kost. Jako on, a to nejen díky dešti.

„Jdi rovně chodbou,“ rozkázal a chytil ji kolem pasu. Došli do svého apartmá.

Zamkl dveře a přidal bezpečnostní petlici, pak Mirandu odvedl do ložnice. „Sundej ty mokré šaty a vezmi si župan.“ Nejraději by ji ponořil do horké vany, ale měl strach, že by se svezla pod hladinu a utopila se.

Šel zkontrolovat dveře na terasu a pak v minibaru našel láhev brandy. Se skleničkami se neobtěžoval.

Seděla stále na stejném místě. „Musíš se převléknout, jsi celá promočená.“

„Já... Nějak mi nefungují prsty.“

„Dobře, dobře. Tady, napij se.“

Podržel jí láhev u rtů. Bezmyšlenkovitě upila a cítila, jak ji alkohol pálí v žaludku. „Brandy nemám ráda.“

„Já nemám rád špenát a matka mně ho taky nutila jíst. Ještě jednou. Ták.“ Pak jeho ruku odstrčila.

„Jsem v pořádku.“

„Jasně.“ Sám si potřeboval trochu srovnat žaludek a zhluboka se napil. „Ted' ty šaty.“ Odložil láhev a začal ji rozepínat košili.

„Nech toho.“

„Mirando,“ raději si sedl vedl ní, protože se mu podlamovala kolena. „Jsi v šoku. Musíš se osušit a zahřát.“

„Zvládnou to sama.“ Rozechvěle vstala a odklopýtala do koupelny.

Na chvíli vzal hlavu do dlaní a přinutil se zhluboka dýchat. Jenom dýchat. Tohle bylo jeho první setkání s násilnou smrtí. Tak čerstvou, skutečnou a tak zblízka, pomyslel si a znovu se napil brandy.

Zkušenost, kterou si už nikdy nechtěl zopakovat.

Nora Roberts

„Objednám něco teplého k jídlu,“ zavolal a začal se svlékat. Odhodil mokré věci, vzal si suché kalhoty a košili a přitom nespouštěl oči z dveří do koupelny.

„Mirando?“ Zamračil se a šel je otevřít.

Stála v županu uprostřed koupelny, z vlasů jí stále kapala voda. Pevně se objímala kolem pasu a k Ryanovi vyslala zoufalý pohled. „Giovanni.“

„Já vím, já vím.“ Šel ji obejmout. Její hlavu si položil na rameno. „Držela ses dobře. Bylo to hrozné.“

Stiskla a zase povolila pěsti na jeho zádech. „Kdo mu to jen mohl udělat? Nikomu neublížil. Kdo to mohl udělat?“

„Přijdeme na to. Určitě. Probereme to krok za krokem.“ Přitáhl ji blíž a začal ji hladit po mokrých vlasech, spíš aby utěšil sám sebe než ji. „Ale musíš mít jasnou hlavu. Potřebuju tvůj mozek. Tvoji logiku.“

„Nemyslí mi to. Pořád ho vidím, jak tam leží... Všechna ta krev. Byl to můj kamarád. Přišel, když jsem ho požádala. On...“

S hrůzou si uvědomila tu bolestnou pravdu. „Ach bože, zabila jsem ho já, Ryane.“

„To ne.“ Odtáhl ji, aby mu viděla do očí. „Zabil ho ten, kdo ho praštil do hlavy. Budeš to muset překonat, Mirando, protože nic jiného nezbývá.“

„Byl tam dnes večer jenom kvůli mně. Kdybych to po něm nechtěla, byl by doma, nebo na rande, nebo na mejdanu s přáteli...“

Přitiskla si pěst na ústa a vytřeštěnýma očima hleděla do prázdna. „Je mrtvý, protože jsem od něj chtěla pomoc, protože jsem ti nevěřila a protože moje pověst byla tak důležitá, že jsem to chtěla udělat po svém.“ Zavrtěla hlavou. „Z toho se nikdy nedostanu.“

Do tváří se jí vrátilo trochu barvy a hlas zněl silněji. Pocit viny mohl lidem vracet energii. „Dobře, tak to zkus využít. Osuš si vlasy, já objednám to jídlo. Musíme toho hodně probrat.“

Poslechla a pak si navlékla bílé bavlněné pyžamo a znovu župan. Bude jíst, protože musí mít sílu, aby pomstila Giovanniho.

Pomsta? Na tu nikdy dřív nevěřila, ale teď se jí rčení ‚zub za zub‘ zdálo logické. Ten, kdo zabil Giovanniho, ji přece použil jako nástroj, a to stejně chladnokrevně jako tu sošku, a za to musí zaplatit.

Temná žena

Když vyšla z koupelny, viděla, že Ryan nechal prostřít na terase. Déšť ustal a vzduch byl svěží. Pod zelenobílou markýzou zahlédla plamínky svící.

Pochopila, že ji to mělo potěšit, a protože byla Ryanovi vděčná, snažila se to předstírat.

„Vypadá to moc hezky,“ pokusila se o úsměv. „Copak to jíme?“

„Nejdřív polévku minestrone a pak steaky po florentsku. Posad se.“

Vzala do ruky lžíci, a dokonce donesla trochu polévky do úst. Ucpala jí hrdlo jako těsto, ale donutila se ji spolknout. Alespoň trochu zahřívala vnitřnosti.

„Musím se ti omluvit.“

„Dobrá. Omluvu od ženy nikdy neodmítnu.“

„Porušila jsem slovo.“ Zvedla oči a zadívala se na něj. „Vlastně jsem ho nikdy nechtěla dodržet. Řekla jsem si, že slib daný někomu, jako jsi ty, se dodržet ani nemusí. Mýlila jsem se, je mi to líto.“

Ta prostá, tichá výpověď ho zasáhla. „To je tím, že se naše zájmy kříží. Ale jeden cíl máme přece jen společný – chceme najít originální sošky. Ale někdo teď sakra zvýšil ceny. Asi by bylo rozumnější, kdybys z toho vycouvala. Když budeš dál dokazovat svou pravdu, nejspíš ti půjde o život.“

„Už mě to stálo přítele.“ Stiskla rty a pak si nabrala trochu polévky. „Nemůžu vycouvat, Ryane. Nevydržela bych sama se sebou. Já nemám mnoho přátel a nejspíš to bude moje vina – nechovám se k lidem asi nejlíp.“

„Jsi na sebe moc přísná. Chováš se hezky, jen když se na chvíli přestaneš tak kontrolovat – jako třeba u nás doma.“

„Tam jsem se nepřestala kontrolovat. Oni si toho jen nevšíkali. Závidím ti, jaké to mezi vámi je.“ Hlas se jí lehce zachvěl, a tak zavrtěla hlavou. „Ta bezpodmínečná láska, radost z přítomnosti ostatních. Něco takového si koupit nemůžeš.“ Maličko se usmála. „Ani ukrást se to nedá.“

„Ale můžeš si to vytvořit. Stačí chtít.“

„Někdo o to ale musí stát,“ vzdychla si a riskla doušek vína. „Kdybych měla s rodiči lepší vztah, asi bychom tu teď spolu neseseděli. Tam bude ta prapříčina všeho. Nesoulad v rodině se nemusí

Nora Roberts

projevovat jen křikem a fackami, někdy dokáže být neuvěřitelně zdvořilý.“

„Řeklas jim vůbec někdy o svých pocitech?“

„Ne tak, jak si asi představuješ.“ Zahleděla se za jeho záda na rozsvícené město. „Vlastně jsem donedávna ani nevěděla, co přesně cítím. Ale na tom teď nesejde. Teď musíme zjistit, kdo zabil Giovanniho.“

Ryan se natáhl a zvedl poklop nad steaky. „Hm, nikdo neumí připravit tmavé maso tak jako Florentáné. Vyprávěj mi o Giovannim.“

Zděšeně se na něj zadívala. „Jak to myslíš?“

„No, co o něm víš a jak jste se seznámili...“

„On je... Byl to skvělý člověk. Výborný chemik. Narodil se tady ve Florencii a do Standjo přišel asi před deseti lety. Nejdřív pracoval tam, pak nějaký čas v našem Institutu, asi před šesti roky, tam jsme se seznámili.“

Rukou si promnula spánky. „Byl to prima kluk, společenský a zábavný. Svobodný. Měl rád holky a svou pozorností každou hned okouzлил. Všímal si na každém detailu. Že máš novou blůzu nebo účes...“

„Byli jste milenci?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Přátelé. Uznávala jsem ho, věřila jsem jeho úsudku a mohla se spolehnout na jeho přátelství. Teď jsem ho taky využila,“ dodala tiše a vstala od stolu.

A teď je mrtvý, říkala si. Už to nemůže změnit. Kolik času, kolik let bude trvat, než se s těmito dvěma fakty dokáže vyrovnat?

„To Giovanni mi volal, že pravost sošky byla zpochybněna,“ pokračovala. „Chtěl, abych byla připravená na matčin telefonát.“

„Takže měl její důvěru?“

„Byl členem mého týmu, a když se objevily pochybnosti o výsledcích testů, pozvala si ho na kobereček.“ Už klidnější si šla sednout zpátky za stůl. „Využila jsem jeho loajality a přátelství. Věděla jsem, že se na něj můžu spolehnout.“

„A dneska jste spolu od té doby mluvili poprvé?“

„Ano. Zavolala jsem mu, když jsi byl dole, aby za mnou přišel do Santa Maria Novella. Že je to životně důležité.“

Temná žena

„Kam jsi mu volala?“

„Do laboratoře. Věděla jsem, že ho tam před koncem pracovního dne zastihnu. Vzala jsem sošky, seběhla dolů dvorem na ulici. On přišel hned. Nemohlo to trvat víc než čtvrt hodiny.“

Dost času, aby stihl zavolat někomu dalšímu. Někomu nesprávnému, pomyslel si Ryan. „A co jsi mu řekla?“

„Skoro všechno. Že mám sošku, co testoval Ponti, a že je to jen kopie. To samé i o *Davidovi*. Myslím, že mi moc nevěřil, ale poslouchal.“

Přestala strkat steak po talíři. „Požádala jsem ho, aby vzal sošky do laboratoře, udělal testy a porovnal je. Že se mu ozvu zítra ráno. Neřekla jsem, kde bydlíme, aby sem nevolal nebo snad nepřišel. Nechtěla jsem, abys věděl, kde ty sošky jsou.“

Ryan se opřel do židle a zapálil si doutník. „Proto tady taky nejspíš takhle sedíme a koukáme na měsíc.“

„Jak to myslíš?“

„Tak zapoj mozek, doktorko. Tvůj přítel měl sošky a teď je po smrti. Vražedná zbraň i *David* zůstaly na místě. Co ty dvě věci spojuje? Ty.“

Nechal ji chvíli přemýšlet. „Kdyby policie našla ty sošky na místě činu, začala by se shánět po tobě. Pachatel už dobře ví, že hledáš odpovědi a že se vyhýbáš policii.“

„Zabil Giovanniho, aby mě do toho namočil?“ Bylo to ohyzdné, mrazivé pomyšlení, ale logické a nedalo se ignorovat.

„A ještě něco. Zajímaly ho tvoje poznámky a výsledky.“

„Proto tam bylo všechno rozbité,“ zašeptala. „Tu dokumentaci už nikdy nenajdeme.“

„Vzal ji nebo zničil,“ souhlasil Ryan. „A tvůj přítel mu stál v cestě. A teď jsi na řadě ty, Mirando.“

„Ano.“ Aspoň to bylo všechno jasnější, jednodušší. „Tohle je důležitější než najít originály. Ten kdo sošky vyměnil, zabil Giovanniho.“

„Víš, co se říká o vraždách? Že těžká je jen ta první. Další už jsou jen práce.“

Snažila se nemyslet na mrazení v zádech. „Jestli to znamená, že chceš zrušit naši dohodu, nebudu se na tebe zlobit.“

Nora Roberts

„Nebudeš?“ Potáhl z doutníku. Uvažoval, jestli by ho trápilo, kdyby ho měla za zbabělce, a jestli potřeba ji chránit nějak zasáhla do rozhodnutí, které už stejně udělal. „Dokončím, co jsem začal.“

Pocit úlevy se v ní rozlil jako řeka, ale pozvedla sklenku. „Já taky.“

Kapitola 18

Před půlnocí se Carlo zvedl od stolu v trattorii a vydal se domů. Slíbil ženě, že se moc neopozdí. Jednou týdně směl večer za kamarády a ona si zase zašla na ty babské táčky ke své sestře.

Poslední dobou ale chodil domů dřív. Od té doby, co v novinách otiskli, že *Temná dáma* je falešná, si z něj kamarádi jenom stříleli.

Nevěřil tomu ani na chvíli. Držel tu sošku přece v ruce a umělec pozná umění, ale kdykoli to někde řekl, jenom se mu smáli.

Policajti ho proklepli jako nějakého zločince. *Dio mio*, vždyť neprovedl nic špatného. Snad že tu sošku opravdu neměl z té vily brát...

Ale držel ji v ruce, cítil její krásu a sílu. Očarovala ho. A přece se zachoval poctivě, a nakonec se jí vzdal.

A oni teď tvrdí, že je bezcenná. Pěkní chytráci. Cítil až v morku kostí, že to není pravda.

Sofia tvrdila, že mu věří, ale nejspíš se jen nechtěla hádat. Reportéři si zapsali všechna jeho prohlášení, ale nakonec z něho udělali pitomce.

Snažil se dostat k té Američance, co vede laboratoř, kam sochu odvezli. Nechtěla nic slyšet. A když ztratil trpělivost a chtěl mluvit s Mirandou Jonesovou, která dokázala, že je soška pravá, nechala ho paní ředitelka vyhodit. Bylo to tak ponižující.

Neměl svou ženu poslouchat, říkal si, když se nejistým krokem brouzдал uličkami pryč z centra. Měl si sošku nechat. Našel ji přece, vytáhl ji z toho sklepa na světlo. Takže mu patřila.

A teď, i když je pro ně bezcenná, mu ji nechtějí vrátit.

Volal do laboratoří v Římě a dožadoval se svého majetku. Křičel, rozčiloval se a vynadal jim do podvodníků. Telefonoval i do Ameriky a nechal té mladé doktorce zoufalý vzkaz na záznamníku. Věřil, že ona mu nějak pomůže.

Nora Roberts

Nebude mít klid, dokud tu sošku znova neuvidí, dokud ji znova nebude držet v rukou.

Najme si právníka, rozhodl se najednou pod vlivem vína a nemístných vtipů. Zavolá znova do toho Mainu v Americe. Tvář té doktorky už znal z novin, měla takovou čestnou, silnou tvář. Ano, pomůže mu. Miranda Jonesová, ta ho určitě vyslechne.

Neohlédl se, když zaslechl motor auta. Ulice byla prázdná a on šel přece docela u kraje. Představoval si tu tvář z novin a taky to, co jí řekne.

Byla to Miranda a *Temná dáma*, co zaměstnávalo jeho mysl, když ho ten vůz v plné rychlosti srazil.

Miranda stála na terase v prudkém ranním světle a snad poprvé v životě se opravdu radovala z toho výhledu. Konec Giovannioho života neodvolatelně změnil i ten její. Někde uvnitř zůstane navždycky temné místo, plné smutku a pocitu viny, ale najednou o to víc prožívala nové ráno. Toužila uchopit tu chvíli, zdržet čas a vnímat detaily života.

Lehký vánek, co se jí otřel o tváře, sluneční záři a teplý kámen pod nohama.

Zachtělo se jí sejít dolů do města. Obléknout se, toulat se bez cíle ulicemi, dívat se jen tak do výloh, brouzdat kolem řeky – cítit se živá. „Mirando.“

Zhluboka se nadechla a ohlédla se. „Krásné ráno. Je jaro, nový začátek. Nevím, jestli jsem si toho dřív vůbec všimla,“ řekla Ryanovi.

Přešel přes terasu a položil svou ruku na její. Byla by se i usmála, kdyby si nevšimla jeho pohledu. „Bože, co zase? Co se stalo?“

„Ten instalatér. Carlo Rinaldi. Je mrtvý. Včera v noci ho někdo srazil autem a ujel. Slyšel jsem to ve zprávách.“ Obrátila dlaň vzhůru a stiskla jeho ruku. „Někdy kolem půlnoci. Měl tři děti a čtvrté čekali.“

„To asi nebyla nehoda.“ Ale jak ráda by tomu uvěřila. „Proč by ho ale taky zabíjel? On přece nepatřil k laboratoři. Nemohl nic vědět.“

„Nadělal ale velký rámus. A byl s tím od začátku spojený. Našel ji a měl ji několik dnů u sebe. Takový volný konec, Mirando, a ty se vždycky odstříhávají.“

Temná žena

„Jako Giovanni.“ Poodešla na několik kroků. „A bylo v těch zprávách taky něco o Giovannim.“

„Ne, ale brzy bude. Obleč se, jdeme ven.“

Ven, i když nejen tak na procházku. „Dobře.“

„Žádné protesty?“ divil se. „Žádné proč a kam?“

„Dnes ne.“ Vešla do ložnice a zavřela dveře.

Za půl hodiny už stáli u jedné telefonní budky a Ryan dělal něco, čemu se snažil celý život vyhýbat. Volal policii.

Vysokým nervózním hlasem v italštině s florentským přízvukem jim sdělil, že na druhém poschodí laboratoří Standjo leží tělo, a rychle zavěsil, než se mohli začít vyptávat. „To by mělo stačit. Rychle pryč odsud, kdyby snad měli v budkách identifikátory.“

„Jedem zpátky do hotelu?“

„Ne.“ Vyhoupł se na motorku. „Jedeme k tvé mamince. Ukazuj mi cestu.“

„K mé matce?“ Na slib, že se nebude vyptávat, v tom úleku zapomněla. „Proč? Zbláznil ses? Nemůžu tě vzít ke své matce.“

„Asi by nás zrovna nečekal dobrý oběd, ale nevadí, cestou se můžem stavít na pizzu. Aspoň to bude časově vycházet.“

„A co?“

„Než policajti najdou tělo a než se ona o tom doví. Co myslíš, že pak udělá?“

„Ihned se rozjede do laboratoře.“

„Přesně s tím počítám. A my budeme mít klid, abychom si to u ní prohlédli.“

„Ty se chceš vloupat do domu mé matky?“

„Jen pokud nenechává druhý klíč pod rohožkou. Nasad' si tohle.“ Vytáhl z tašky baseballovou čepici. „Sousedí by si těch tvých vlasů všimli na míli daleko.“

„Nevím, jaký to má smysl,“ řekla Miranda o hodinu později, když zpovzdáli sledovali matčin dům. „Nemůžu nijak ospravedlnit, že se vlámu do jejího domu a budu se hrabat v jejích věcech.“

„Přišlas o všechny záznamy z laboratoře. Je ale naděje, že tvá matka bude mít jejich kopie.“

„Proč by měla?“

„Protože jsi její dcera.“

Nora Roberts

„To pro ni nemá význam.“

Ale pro tebe ano, pomyslel si. „Možná nemá, možná má. To je ona?“

Miranda se znovu podívala k domu a jako školačka se rychle ukryla za Ryanova záda. „Ano, zdá se, že tohle ti vyšlo.“

„Atraktivní žena. Moc podobná jí nejsi.“

„Tak pěkně děkuju.“

Zahihňal se a dál sledoval Elizabeth, jak v narychlo oblečeném tmavém kostýmu odemyká své auto. „Drží se,“ poznamenal. „Nikdo by na ní nepoznal, že se právě dověděla, že jí někdo zničil laboratoř a zabil zaměstnance.“

„Moje matka nikdy nevystavovala své emoce na odiv.“

„Jak jsem řekl, moc podobná jí nejsi. Fajn, dojdeme tam pěšky. Ona se určitě pár hodin nevrátí, ale my to raději zvládneme za hodinku.“

Dívala se, jak bere tu svou tašku. Její život se docela změnil, pomyslela si, teď je z ní zločinec.

Přešel přímo k domovním dveřím a zazvonil. „Má tam někoho na úklid? Psu? Nebo milence?“

„Má, myslím, jen hospodyně, která tady ale nebydlí. O zvířata se nezajímá.“ Přitáhla si čepici těsněji na hlavu. „O jejím intimním životě nic nevím.“

Vytáhl svůj nástroj a pokořil zámek rychleji, než kdyby měl klíč. „Je tu alarm?“

„Nevím. Asi ano.“

„Hm, to zvládnem.“ Vešel dovnitř a našel malý panel s blikající kontrolkou. Za pomoci šroubováku sundal jeho čelní stranu, přeštípl pár drátků a alarm umlčel.

Jako vědecká pracovnice musela obdivovat jeho rychlou a efektivní práci. „Proč se s instalací takových věcí vůbec někdo obtěžuje a nenechá raději okna a dveře otevřené?“

„Díky za pochvalu,“ mrkl na ni a pak se rozhlédl po hale. „Hezký dům. Kde má pracovnu?“

„Někde nahoře, vlevo myslím. Mokrát jsem tady nebyla.“

„Tak se podíváme.“ Vyšel po schodišti. Všechno bylo dokonale zařízené, ale jaksi sterilní, jakoby neobývané. Ryan by rozhodně dal

Temná žena

přednost svému barevnějšímu bytu nebo elegantně omšelému domu Mirandy.

„Je tu sejf?“ zeptal se v pracovně.

„To by mi neřekla.“

„Tak se rozhlédneme,“ navrhl a začal nadzvedávat rohy obrazů. „Tady je, za tou reprodukcí Renoira. Podívám se tam a ty zatím prohledej psací stůl.“

Zaváhala. Už jako malé dítě se zakázaným pokojům raději vyhnula na sto honů. Nesměla si půjčit ani náušnice, natož nakukovat do matčina stolu.

Zdálo se, že teď to všechno dožene. Pustila se do toho s větší vervou, než si byla ochotná připustit.

„Je tady spousta papírů, většinou soukromých, pojištění, recepty, korespondence...“

„Hledej dál.“

Posadila se na matčinu židli – zase poprvé – a vytáhla další zásuvku.

„Kopie smluv,“ zašeptala, „a pracovní zprávy. Zdá se, že tady dost pracuje. Á,“ její prsty ztuhly, „Fiesolská bronzová plastika, ona ty záznamy má!“

„Tak je ber. Prohlédnem si je později.“ Poslouchal, jak klapne zámek u sametové skříňky. „Velmi hezké, hm,“ zašeptal a vytáhl perlový náhrdelník. „Dědictví, budou ti slušet.“

„Hned to vrať zpátky.“

„Nechci je ukrást, do šperků nedělám. Ale zajímají mě. Hm, skvělé diamantové náušnice. Hodily by se k tvému prstenu.“

„Vždyť není můj,“ sklouzla pohledem k blýskavému kamenu na své ruce.

„Jasně. Koukni na tohle.“ Vyndal umělohmotné pouzdro. „Není ti to povědomé?“

„Rentgenové snímky.“ Vzrušeně přiběhla od stolu. „Počítačové přetisky. Podívej, je tady všechno. Vidiš, tady, vrstva koroze, jen se podívej!“

Zavřela oči a zápěstí si přitiskla k čelu. „Měla jsem pravdu, žádnou chybu jsem neudělala.“

„Já jsem to věděl.“

Nora Roberts

Otevřela oči a usmála se. „Ty lháří. Vždyť ses vloupal do mé ložnice a vyhrožoval, že mě zaškrtníš.“

„Řekl jsem jen, že bych tě mohl zaškrtnout.“ Znovu ji objal rukou hrdlo. „A to bylo předtím, než jsem tě víc poznal. A teď jdeme, kotě, příštích pár hodin máme co dělat.“

V hotelovém pokoji pak Miranda prošla všechny záznamy znovu rádek po řádku, zatímco Ryan seděl u počítače.

„Je tady všechno, krok za krokem. To už něco znamená. Proč to jen nechtěla vidět?!“

„Pojď zkontrolovat, jestli to mám správně.“

„Co?“

„Zkřížil jsem údaje a vyšla mi jména lidí, kteří měli přístup k oběma soškám. Je jich nejspíš ještě víc, ale tohle jsou ti klíčoví.“

Vstala a četla Ryanovi přes rameno. Když na horním místě seznamu zahlédla své jméno, jenom stiskla zuby. Byla tam i její matka, otec, pak Andrew, Giovanni, Elise, Carter, Hawthorne a Vincente.

„Andrew k *Temné dámě* přístup neměl.“

Na tváři ho zašimral pramen jejích vlasů. Pnutí v klíně ho donutilo dlouze vydechnout. Ty její vlasy ho doženou k šílenství.

„Je ale spojený s tebou, s tvou matkou a s Elise, to stačí.“

Odfrkla a postrčila si brýle na nose. „Je to urážející.“

„Já chci vědět, jestli je to přesné, poznámky si nech.“

„Úplně, ale urážející.“

A ten její pyšný tón, který ho tak pobízel, aby ho změnil ve slastné sténání. „Byl Hawthorne ve Florencii s manželkou?“

„Ne.“

„Richard je rozvedený.“ Kruci, natáčel hlavu a trápil se tou její zatraceně vzrušivou vůní. „Byl ještě se ženou, když pracoval v Mainu?“

„To nevím. Sotva jsem ho znala. Vlastně mi sám musel připomenout, že jsme se už setkali.“ Zadívala se mu do očí a všimla si, že není docela soustředěný na práci. Srdce jí poskočilo a v břiše pocítila chvění. „Proč je to důležité?“

„Co?“ Ta ústa, jak strašně chtěl ta ústa.

„No, uť, Richardův rozvod.“

Temná žena

„Protože lidi často hodně vyklopí svým milenkám a manželkám. Sex,“ zašeptal a namotal si ten volný pramen vlasů na prst, „je důležitý komunikační kanál.“

Jedno zatáhnutí, uvažoval, a ucítí ty rty na svých, bude mít těch vlasů plnou hrst. Do pěti minut ji svlékne, až na ty brýle.

Začal neskutečně fantazírovat o Mirandě oděné jen do těch jejích brýlí.

Když pak nezatáhl a vlasy pustil, pocítila lítost.

Musíme ještě projít pomocný personál, ale teď je čas na přestávku.“

„Přestávku?“ Přestala přemýšlet a nervy pod kůží jí začínaly žhnout.

Jestli se jí teď dotkne, jestli ji políbí, neudrží se. Narovнала se a zavřela oči.

„A co máš na mysli?“

„Odložme to a pojďme si dát večeři.“

„Cože?“

„Jídlo, doktorko.“ Ještě že si nevšiml, jak si za jeho zády mne dlaněmi obličej.

„Jídlo,“ její hlas se lehce zachvěl – smíchem nebo zoufalstvím, nebyla si jistá. „Dobrý nápad.“

„Tak co by sis dala poslední večer ve Florencii?“

„Jak to?“

„Začíná tu houstnout atmosféra, měli bychom jet pracovat na domácí půdu.“

„Ale co když je *Temná dáma* někde tady?“

„Vrátíme se pro ni.“ Vypnul počítač. „Florencie není zas tak velká, aby tě nějaký známý brzy nezahlédl.“ Přejel jí prstem po vlasech. „Tebe není tak snadné přehlédnout. Takže, bufet, lepší restaurace nebo hospoda?“

Domů. Už se jí opravdu chtělo domů, vidět Maine téměř novými očima. „Tak třeba pro změnu hospoda.“

„Prima. Znáš tu dobré místo.“

Bylo tam hlučno a přecpáno a na zdech visely neomluvitelně veselé obrazy. Ale k vyvěšeným klobásám a uzeným lososům se

Nora Roberts

hodily dobře. U sražených stolů se přátelé i cizinci společně dotýkali při jídle loktem.

Číšník ve špinavé zástěře je posadil do rohu a Ryan ihned objednal láhev místního červeného. Seděli vedle dvou krajanů – gayů cestujících po Evropě. A Ryan s nimi hned zapředl hovor s takovou otevřeností, že ho musela obdivovat.

Sama by se s cizími lidmi v restauraci bavit nedokázala a teď, ještě než přinesli víno, věděla, že tihle dva vlastní restauraci v New Yorku, jsou spolu deset let a touhle cestou oslavují výročí.

„My máme zas druhé líbánky,“ bavil se Ryan a políbil Mirandu na ruku. „Vid', Abby?“

Teprve, když ji lehce nakopl pod stolem, promluvila: „O, hm, jasně... když jsme se vzali, nemohli jsme si svatební cestu ještě dovolit. Kevin teprve začínal a já... jsem v agentuře dělala asistentku. Takže teď si to chceme ještě užít – než přijdou děti.“

Samotnou ji zarazilo, co slyší, a tak se rychle chopila vína. Ryan přímo zářil. „Vyplatilo se počkat si. Ve Florencii to romantikou přímo dýchá.“

O hodinu později se Miranda začala dožadovat dalšího vína. „Tohle je úžasná restaurace, vážně.“ Poposedla a přívětivě se usmívala na zdvořile šeptající Brity i rozjařené Němce. „Na takováhle místa jsem nikdy nechodila,“ všechny ty vůně a hlasy se jí mísily v hlavě, „ani nevím proč.“

„Nechceš zákusek?“

„Jasně. Chci jíst a pít a být veselá.“ Nalila si další sklenici a zahihňala se. „Je to tu bezva.“

„Hm, to vidím.“ Odtáhl jí láhev z dosahu a pokynul na číšníka.

„Nebyl to hezký pár?“ zadívala se na prázdná místa vedle sebe. „Až se vrátíme, určitě je navštívíme.“

„Zkusíme zabaione,“ objednával Ryan a povytáhl obočí, když slyšel Mirandu pobrukovat si spolu s opilými Němci. „A cappuccino,“ dodal rychle.

„Radši bych si dala víno.“

„To není dobrý nápad.“

„Proč ne?“ Plná lásky ke svému společníkovi se natáhla po jeho sklenici a obrátila ji do sebe.

Temná žena

„Co tvoje hlava?“ pokrčil rameny. „Jestli toho nenecháš, zažiješ nepříjemný let domů.“

„Létání mně problémy dávno nedělá,“ svraštila obočí a nalila si vína až po okraj. „Vidíš, jsem střízlivá. Doktorka Jonesová je vždycky střízlivá.“ S chechtotem se k němu naklonila a zašeptala: „Zato Abby je pěkný číslo.“

„Kevin má jen strach, že mu žena upadne pod stůl a on ji bude muset odnést domů.“

„Né.“ Hřbetem ruky si přejela přes nos. „To by doktorka nikdy nedovolila. Je to ošklivé. Ráda bych se prošla po nábřeží. Chci vidět měsíc nad řekou. Abby tě nechá, abys ji líbal.“

„Zajímavý návrh, ale myslím, že tě radši dovedeme domů.“

„Miluju Maine.“ Zaklonila se a houpala sklenicí v ruce. „Útesy, mlhu, vlnobití a rybářské loďky. Letos se vážně pustím do té zahrady. Hmmm,“ ochutnala moučník, „ráda si užívám. Ani jsem to o sobě nevěděla.“

„Zkus pro změnu kávu,“ navrhl.

„Jenže já chci víno.“ Když ale sáhla po láhvi, ucukl.

„A o nic jiného už zájem nemáš?“

Zamyšleně si ho prohlédla a pak se usmála. „Přines mi hlavu Jana Křtitele,“ nařídila a vzápětí se rozchechtala. „Vážně jsi ukradl jeho kosti? To je prostě neuvěřitelné.“

Čas vypadnout, pochopil Ryan a rychle sáhl pro peníze. „Jdem na tu procházku, miláčku.“

„Fajn.“ Vyskočila a ihned se musela rukou opřít o zed'. „Páni, tady je ale silná gravitace.“

„Třeba je to venku lepší.“ Vzal ji kolem pasu a vyváděl z restaurace a cestou se také srdečně loučil se všemi kolem.

„Ty jsi ale těžká, doktorko.“

„Jaké že to bylo víno? Chtěla bych si ho koupit celou basu.“

„Však už jsi ji málem stačila vypít.“ Vedl ji nerovnou úzkou ulicí a motorku raději nechal na místě.

„A taky natru okenice.“

„Bezva nápad.“

„Tvá matka má žluté okenice. To je veselé. Vlastně všichni jste takoví veselí.“ Svou vahou ho lehce strhávala ke straně. „Ale pro můj

Nora Roberts

dům myslím postačí modrá. Jasně modrá. A na přední verandu si dám houpací křeslo.“

„Úžasně. Dávej pozor, kam šlapeš. Zpátky na chodník. Ták hezky.“

„Dneska jsem se vlámala do domu své matky.“

„Taky mám ten dojem.“

„Bydlím v hotelu se zlodějem a vloupala jsem se ke své matce. Mohla jsem ji dokonale vykrást.“

„Stačilo říct. Doleva, tak. Už tam skoro budeme.“

„Byla to paráda.“

„Co?“

„To vloupání. Nechtěla jsem to přiznat, ale bylo to skvělé. Snad bys mě to s tím šperhákem mohl naučit. Uděláš to, Ryane?“

„No jasně.“ Tlačil ji směrem k hotelové recepci.

„Jinak to z tebe dostanu takhle!“ Těsně za dveřmi se prudce otočila a padla na něho, že sotva udržel rovnováhu. Hlava se mu zatočila, jak mu ze rtů vysála všechnu krev.

„Mirando...“

„Pro tebe Abby, zlato,“ zašeptala, když se recepční diskrétně odvrátila.

„Promluvíme si nahoře.“ Rychle ji táhl směrem k výtahu.

„Já si nechci povídat.“ Znovu se na něho přimáčkla a zuby zaútočila na jeho ušní lalůček. „Chci divoký, bláznivý sex. Hned teď.“

„Kdo by nechtěl?“ prohlásila mužská polovina formálně oblečeného páru, který vystoupil z výtahu.

„Vidíš?“ podotkla Miranda, když ji Ryan strčil do kabiny. „On se mnou souhlasí. A já jsem na tebe chtěla skočit už od chvíle, kdy jsem poprvé zaslechla to lupnutí.“

„Lupnutí?“ Už byl celý zadýchaný, jak se ji marně snažil ze sebe odmotávat.

„S tebou slyším taková lupnutí. A teď jich mám zrovna plnou hlavu. Líbej mě, Ryane, vždyť to přece chceš.“

„Přestaň,“ zoufale odstrčil její ruce, než mu stihla rozepnout košili, „jsi s'atá!“

„No a co?“ Zaklonila hlavu a rozesmála se. „Celou dobu ses mě snažil dostat do postele. Tak teď máš příležitost.“

Temná žena

„Ale jsou nějaká pravidla,“ zamumlal a zapotácel se, jak se k němu tiskla. Jeden z nich, pomyslel si, potřebuje studenou sprchu.

„Aha, tak najednou existují pravidla.“ Se smíchem mu vytáhla košili z kalhot. Hladila ho po zádech a po bříše, zatímco se snažil trefit klíčem do zámku.

„Bože, pomoz mi. Mirando... Ježíšikriste.“ Ty její rychlé ruce si už propracovávaly cestu níž. „Řekl jsem ne.“ Vklópýtali do apartmá. „Ovládej se.“

„Nemůžu.“ Pustila ho jen na tu chvíli, než se stačila vyšvihnout nahoru, omotat se mu nohama kolem pasu, zabořit se mu rukama do vlasů a ústy do úst. „Chci tě. Hrozně tě chci.“ Rychle oddechovala a zakrývala polibky jeho tvář. „Miluj se se mnou. Dotýkej se mě.“

Nemohl neposlechnout. V rukou už chvíli hnětl ten její krásný pevný zadek. Jeho krev po ní volala, jazyk se dobýval do jejích úst. Poslední paprsek zdravého rozumu pomalu dohasínal.

„Ráno nás budeš oba proklínat.“

„A co?“ zasmála se a pohlédla mu do očí. Zatřepala hlavou a pohled na ty její vlasy změnil jeho tělo v jeden pulsující systém. „Teď je teď. Prožij se mnou tu chvíli, Ryane. Nechci v tom být sama.“

S pohledem stále upřeným do těch modrých očí ji přenesl přes práh ložnice. „Tak se podíváme, jak dlouho ta chvíle potrvá. A nezapomeň, doktorko,“ chytil její spodní ret mezi zuby, skousl, zatahal a zase pustil, „řekla sis o to.“

Spadli na postel ozářenou světlem měsíce. Tíha jeho tvrdého těla ji hned vzrušila. Jejich ústa se znovu setkala v divokém, živočišném polibku.

Chtěla všechno a ještě víc. Chtěla i nemožné a věděla, že on jí to může dát.

Vzpínala se k němu, neochotná přijmout pasivní roli. Sténala a smála se zároveň. Bože, je volná. A živá, tak živá. V touze cítit jeho kůži zatahala za tu hedvábnou košili, až knoflíky odlétly na všechny strany.

„Ano, ano,“ vzdychla, když jí strhl blůzu, „pospěš si.“

Sám už nebyl schopný zpomalit. Rozepnul jí podprsenku a nabral si plné hrsti jejích nader.

Bílých jako mramor, měkkých jako voda.

Nora Roberts

Když dotek nestačil, zkroutil ji znovu pod sebou a zaútočil ústy.

Vykřikla a prohnula se v zádech proti jeho rtům. Nehty mu škrábala po napjatých svalech na zádech a soustředila se na slastné vlny, které jí procházely.

„Ted', teď'. No tak.“

Ale jeho rty zatím zkoumavě přejížděly dolů po jejím těle.

Pak jí rychle stáhl z boků bavlněné kalhotky a ponořil se do horkého středu té touhy. Reagovala okamžitě, divoce a téměř je oba paralyzovala svým prožitkem. Vzlykavě pronesla jeho jméno. Prožila si své vyvrcholení a okamžitě pocítila touhu po novém.

Na několik dlouhých sekund se pohyb zastavil. Hluboce zabořený v jejím klíně se vpíjel pohledem do jejích očí. Jedním dlouhým, pomalým tahem pohládila jeho záda a pak v rukou pevně stiskla jeho boky.

Začali se pohybovat v rytmu, který postupně zrychloval, až měli těla orosená potem a mysl zatemněnou.

Všechno, a ještě víc, pomyslela si omámeně, když směřovala k dalšímu vrcholu. Všechno, i to nemožné. Našla to, když se pak kolem něho zaklesla a jako by rozpadla na tisíc kousků.

Kapitola 19

Probudila ji nádherná sprcha slunečního světla. Miranda měla na chvíli dojem, že má oči v plamenech a přitiskla si na ně dlaň.

Pak si uvědomila, že není v posteli sama. Zmohla se ale jen na přidušené zasténání.

Co to jenom provedla?

No, bylo docela jasné, co – a jestli jí paměť nesehlala, provedla to dokonce dvakrát. A mezitím ji Ryan přiměl spolknout tři aspiríny a vypít celý rybník vody. Uvědomila si, že právě díky tomuhle opatření se jí už hlava nerozskočila.

Opatrně na něho pohlédla. Ležel na břiše s hlavou zabořenou do polštáře. To prudké slunce mu asi také dobře nedělalo, ale noc předtím neměl nikdo z nich na zatahování žaluzií čas.

Ach, můj bože.

Vždyť na něj skočila, vrhla se na něj a strhala z něj šaty jako šílená.

Ale ještě teď, za bílého dne, se jí rty orosily při představě, že by to udělala znovu.

Opatrně slezla z postele, aby si ještě na chvíli zachovala důstojnost. Ani se nepohnul. Zaběhla rychle do koupelny, vděčná, že neotevřel oči a nezačal se smát při pohledu na její nahý zadek.

Horká voda přece jen většinu bolesti ve svalech odplavila. Cítila už jen ty vnitřní, ty sladké následky dobrého, zdravého sexu.

Když vyšla z koupelny, rozmlouval Ryan na terase s číšníkem.

„*Grazie. Buon appetito*,“ uklonil se číšník a nechal je o samotě se stolem plným jídla a holubem, který si chody z parapetu terasy ostražitě prohlížel.

„Hm... já...“ Nacpala si ruce do kapes županu, aby jeho cípy nevlály ve větru.

Nora Roberts

„Pojď si dát kávu,“ navrhl. Měl na sobě šedé kalhoty a černou košili a vypadal velmi uvolněně. „Ryane, včera v noci... asi bych se měla omluvit.“

„Vážně?“ Nalil dva šálky kávy a pohodlně se usadil.

„Moc jsem toho vypila. To není omluva, to je fakt.“

„Miláčku, tys byla přímo pod obraz,“ prohlížel si ji a přitom si mazal džem na rohlík, „a zároveň neskutečně živá.“

Zavřela oči a posadila se. „Moje chování je politováníhodné a neomluvitelné, je mi to líto. Dostala jsem tě do nepříjemné pozice.“

„Vzpomínám si na několik pozic,“ upil trochu kávy a bavil se ruměncem na jejím hrdle, „ale žádná nebyla nepříjemná.“

Rychle se taky chopila kávy, ale spálila si jazyk.

„Proč by ses měla omlouvat?“ Vybral z košíku kousek pečiva a položil ho před ní na talíř. „Jaký by to mělo smysl? Ublížili jsme někomu?“

„Problém je v tom, že...“

„Problém... Jsme oba svobodní, bez závazků, zdraví dospělí, kteří se navzájem silně přitahují. Včera v noci jsme na tom zapracovali.“ Odkryl poklop nad vaječnou omeletou. „Ale já jsem se bavil dobře.“ Rozpůlil omeletu a přidal jeden kus k pečivu na její talíř. „A ty?“

Když už se ponížovala, omlouvala a brala na sebe odpovědnost, proč ji v tom bránil? „Ty jen nechápeš, co chci říct...“

„Chápu, ale nelíbí se mi to. Jsem vděčný, že mě neobviňuješ, že jsem zneužil situaci – vždyť jsi ze mě taky strhala šaty – ale bylo by hloupé obviňovat sebe.“

„Já obviňuju víno,“ odpověděla.

„Říkalas přece, že pití neomlouvá.“ Zasmál se a podal jí vidličku. „Chtěl jsem se s tebou pomilovat už ve chvíli, kdy jsem tě uviděl. A pak čím dál tím víc. Fascinuješ mě, Mirando. A teď sněž vajíčka, než úplně vystydnou.“

Ani se na něho nemohla zlobit. „Já náhodný sex nepěstuju.“

„Tak tohle byl náhodný sex?“ uznale vydechl. „Pak mi bůh pomáhej, až to budeme brát vážně.“

Ohrnula ret a pak to vzdala. „Bylo to úžasné.“

Temná žena

„Jsem rád, že si to pamatuješ. Měl jsem strach, že budeš mít okno. Škoda že nemáme víc času.“ Vzal do raky pramen jejích vlhkých vlasů. „Florencie je pro milence jako stvořená.“

Zhluboka se nadechla, zadívala se mu do očí a vyslovila pro ni neuvěřitelnou větu: „V Mainu je na jaře taky krásně.“

S úsměvem jí přejel prstem po tváři. „Rád bych to zažil.“

Temná dáma stála ve sloupci světla, zatímco ji kdosi ze tmy pozoroval. Mysl měl klidnou a jasnou, stejně jako po té vraždě.

Byla neplánovaná, ale nutná. Kdyby všechno dopadlo, jak mělo, obešlo by se to bez násilí.

Jenže to dopadlo jinak a na počátku toho obratu byla krádež *Davida*. Kdo s tím ale mohl počítat, kdo to mohl ovlivnit?

Prostě divoká karta, tak. Divoká karta, na kterou se nedá sázet.

Ale vražda není zase tak nestravitelná, jak by si člověk myslel. I ona přináší moc a sílu. A každý, kdo se opováží potvrdit existenci *Temné dámy*, ztrácí právo na život. To je jednoduché.

O to se postará, s tím si poradí – čistě, naprosto, definitivně.

A v pravý čas to ukončí i s *Mirandou*.

Škoda že takový mozek přijde v niveč. Ještě donedávna by postačila její pověst. Teď už musí pryč všechno. Na sentiment nezbyvá místo.

Snad nehoda, nebo sebevražda...

Ano, sebevražda. To bude takové... uspokojivé. Proč ho nenapadlo dřív, jak uspokojivá bude její smrt.

Stačí jen trocha času a přemýšlení a... na tváři skryté v šeru se rozhostil úsměv stejně vítězný, jako měla ta bronzová soška. Stačí trocha trpělivosti.

Když *Temná dáma* pod kuzelem světla osaměla, nemohl už nikdo slyšet ten tichý smích zatracenců. Nebo šilenců.

Jaro v Mainu bylo v plném proudu. Jejich starý dům na kopci tonul v záři zapadajícího slunce. Bylo dobré vracet se domů.

Miranda vešla dovnitř a našla Andrewa ve svém pokoji s lahví Jacka Danielse. Její optimismus se začal vytrácet.

Nora Roberts

Vyskočil a mírně se zakymácel. Všimla si, že mu chvíli trvalo, než na ni dokázal zaostřit pohled, že se několik dní neholil a šaty měl celé zmačkané.

Byl slušně opilý, a to nejspíš už několik dní.

„Kde jsi byla?“ Udělal pár nejistých kroků a pak ji sevřel v náruči. „Bál jsem se o tebe. Telefonoval jsem na všechny strany. Nikdo o tobě nevěděl.“

I přes ten alkoholový opar kolem jeho hlavy poznala, že jeho strach byl skutečný. Objala ho také, ale chuť všechno mu vysvětlit mizela. Nakolik se vůbec dá věřit opilci?

„Mám přece dovolenou,“ připomněla mu. „A nechala jsem ti vzkaz.“

„Kerej mi ale houby vysvětlil.“ Odtáhl se, podíval se na ni a pak ji pohladil po hlavě. „Když přišel tatík do Institutu, věděl jsem, že se něco děje. Co nejrychleji jsem se vrátil domů, ale už jsi byla pryč.“

„Nedali mi na vybranou.“ S lítostí se rozhodla nechat si zatím všechno pro sebe. „V New Yorku jsem narazila na Ryana Boldariho.“

Odvrátila se, protože neuměla moc lhát a bratrovi ještě nikdy nemusela. „Teď je zase v Mainu. Několik dní tady bude bydlet.“

„Tady?“

„Ano, já... něco mezi námi je.“

„Ty... Ach.“ Přejel si jazykem přes zuby a snažil se přemýšlet. „Hm. To bylo... rychlý.“

„Ani ne. Máme hodně společného.“ Nechtěla o tom dál mluvit. „Pokročilo nějak vyšetřování?“

„Narazili jsme na problém. Někam se ztratila dokumentace k Davidovi.“

I když to mohla čekat, sevřel se jí žaludek. „Ztratila? Měla by být v kartotéce.“

„To já vím, Mirando,“ řekl podrážděně a nalil si novou sklenici. „Ale není. Všechno jsme prohledali.“ Přitiskl si prsty na oči. „Pojišťovna dělá problémy. Jestli to rychle nenajdeme, nic nezaplátí. Ty testy jsi dělala ty.“

„Ano,“ řekla smutně, „já. Ověřila jsem tu sošku a dokumentaci pečlivě založila. A ty to dobře víš, Andrewe, byl jsi u toho.“

Temná žena

„Jo, ale teď jsou papíry pryč. Pojišťovna vyhrožuje a matka taky. Že přijede a podívá se, proč jsme tak neschopní, že ztratíme nejen cennou sošku, ale i dokumenty, a Cook na mě podezíravě kouká.“

„Je mi líto, že jsem tě v tom nechala samotného.“ Ještě víc, když viděla, jak to řeší. „Andrewe, prosím,“ přistoupila k němu a vzala mu sklenku z ruky, „nemůžu s tebou mluvit, když jsi opilý.“

Usmál se a ve tvářích se mu objevily dolíčky. „Ještě ne.“

„Ale ano, jsi.“ To ona přece musela poznat. „Měl bys nastoupit na léčení.“

Dolíčky zmizely. Kristepane, pomyslel si, tohle právě nepotřeboval. „Potřebuju jen trochu podpory a spolupráce.“ Vytrhl jí sklenici z ruky a zhluboka se napil. „Možná je ti líto, žeš mě v tom nechala, ale stejně jsi to udělala. A když si pak chci dát pár drinků po mizerném dnu, kdy musím řídit ústav, odrážet otravné policajty i rodiče, nikdo mi do toho nebude kecat.“

Pocítila tíhu na srdci. „Mám tě ráda.“ Ta slova zabořila jen trochu, protože si je často neříkali. „Má tě moc ráda, Andrewe, a ty se zabíjíš přímo před mýma očima, takže k tomu snad mám co říct.“

Ty slzy v něm jen mají vzbudit pocit viny, pomyslel si. „Tak se jdu zabít do soukromí. A už se o to nemusíš zajímat.“ Sáhl po láhvi a odešel.

Nenáviděl se za to, jak ubližuje jedinému člověku, na kterého se mohl spolehnout, ale krucinál, byl to přece jeho život.

Práskl za sebou dveřmi své ložnice, dopadl na židli a začal pít přímo z láhve.

Proč by se měl vlastně trápit kvůli několika skleničkám? Nebo několika tuctům? ušklíbl se. Kdo by to počítal?

Snad se jen trochu bál výpadků paměti, ale za ty jistě mohl stres. No jistě, tak to bude.

Dřív si myslel, že se mu stýská po manželce, jenže časem bylo stále těžší vybavit si přesně její tvář nebo hlas... A občas, když byl střízlivý, jasně cítil, že Elise už nemiluje – a možná ani nikdy nemiloval tolik, jak si namlouval. A pil ještě víc, aby si takovou pravdu nemusel připustit.

Nora Roberts

Postupně začal oceňovat výhody pití o samotě. Annie ho už stejně do svého baru nepouštěla. O samotě si mohl pít, dokud vydržel stát, a když nevydržel, mohl si lehnout a spát. Alespoň přestál další noc.

Ne že by pít musel. Měl to přece pod kontrolou a mohl kdykoli přestat. Jenže nechtěl. Ale stejně přestane, už jen proto, aby Mirandě a Annie dokázal, že se v něm spletly.

Lidi se v něm pletli často, uvědomil si a užíral se lítostí. Třeba rodiče. Nikdy se nedověděli, co v něm je a co potřebuje.

At' jdou k čertu! Všichni.

Nechá toho, dobře. Zítra, pomyslel si se smíchem a znovu zvedl láhev.

Pak si všiml reflektorů auta. Dlouho se s pusou otevřenou musel dívat z okna, než pochopil, že přijela návštěva. Asi Boldari.

Tak Miranda má přítele, zakuckal se. To by mohla být legrace. Už dlouho si ze sestry nemohl utahovat kvůli něčemu tak zajímavému, jako je milenec.

A proč by s tím nezačal hned, rozhodl se. Vstal a místnost se s ním zatočila. Vítejte v cirkuse, v našem šapitó, zahihňal se a klopýtal ke dveřím.

Půjde se podívat, co má ten panáček vlastně za lubem. Jasně, ten slizkej Newyorčan se musí dovědět, že malá Miranda má velkého bráchu, kerej na ni dohlídne. Znovu se napil a na horním schodu se chytil zábradlí.

Á, jeho sestřička se už dole v hale s New Yorkem olizuje! „Hej!“ vykřikl a zašermoval lahví. Miranda se prudce otočila. „Co to děláš s mojí sestrou, pane New York?“

„Ahoj, Andrewe.“

„Já ti dám ahoj Andrewe! Ty spíš s mojí sestrou, ty parchante?“

„Ted' zrovna ne.“ Držel Mirandu kolem ztuhlých ramen.

„No, chci s tebou mluvit, hochu.“ Andrew vyrazil dolů po schodech. Polovinu sešel a z poloviny se skutálel. Jako by balvan padal z útesu.

Miranda přiskočila k jeho nataženému tělu. Když zahlédla zkrvavenou tvář, vyděsila se. „Ach bože, Andrewe.“

„To nic. To nic,“ mumlal a odstrčil její ruku. „Jenom jsem zakopl.“

„Mohl sis zlomit vaz.“

Temná žena

„Ty zatracený schody, co?“ řekl Ryan co nejmírněji. Dřepł si vedle Mirandy a viděl, že Andrew má na čele jen mělký škrábanec. Ale Mirandě se třáslý ruce. „Tak vylezem zpátky do koupelny, ne?“

„Sakra.“ Andrew si sáhl na čelo a zkoumal červenou šmouhu na dlani. „Koukni.“

„Donesu lékárníčku.“

Ryan kývl na Mirandu bledou jako smrt. „My to zvládnem. Pojd', Andrewe. Když můj brácha zapíjel svobodu a třískł sebou o obrubník, napáchal větší škody než jen tohle.“ Zvedł Andrewa na nohy. Když chtěla Miranda s nimi, řekl: „Ženský neberem. Tohle je chlapská záležitost, vid' Andrewe?“

„Jasně,“ Andrew měl Ryana hned za nejlepšího kamaráda. „Ženský jsou kořen všeho zla.“

„Bůh jim požehnej.“

„Jednu jsem taky měl. Odkopla mě.“

„Kdo by ji potřeboval?“ Ryan nasměroval Andrewa ke koupelně.

„Přesně tak! Proč nic nevidím?“

„Ta krev ti teče do očí.“

„Díkybohu, myslel jsem, že jsem přišel o oko. Víš co, kamaráde?“

„Copak?“

„Začíná mně bejt vážně blbě.“

„Hm,“ Ryan ho rychle vtáhl do koupelny, „tak honem.“

To je ale rodina, pomyslel si pak, když Andrewovi přidržoval hlavu a uvažoval, jestli si člověk může vyzvracet i vnitřní orgány, protože Andrew se o to zuřivě pokoušel.

Když skončil, docela se zhroutil. Teprve na třetí pokus se Ryanovi podařilo posadit ho na poklop toalety, aby mu mohl ošetřit ránu na čele.

„To asi tím pádem,“ vydechl Andrew.

Ryan mu utíral krev a pot z čela. „Děláš ostudu sobě i svojí sestře, padáš po hlavě tak, že kdybys neměl kosti napuštěný chlastem, rozlámal by ses na kusy, strašně smrdíš a vypadáš ještě hůř.“

Andrew jen zavřel oči. Chtěl se někam schoulit a spát, dokud by neumřel. „Asi jsem to přehnal. Ale kdyby na mě Miranda tak nevyjela...“

Nora Roberts

„Nech si ty výmluvy, seš prostě ožrala,“ Ryan mu nemilosrdně stříkl na čelo dezinfekci, až Andrew sykl bolestí. „Bud’ aspoň chlap a nesvaluj odpovědnost na druhý.“

„Jdi se vycpat.“

„Jak originální. Šít se to nemusí, ale na oku budeš mít pěkný monokl.“ Stáhl Andrewovi špinavou košili přes hlavu.

„Hej!“

„Potřebuješ se umýt.“

„Potřebuju jenom do postele. Proboha, chci si lehnout, protože asi umírám.“

„Ještě ne. Ale jsi na dobrý cestě.“ Vstal a táhl Andrewa ke sprše. Protože sundávat kalhoty by bylo příliš složité, přidržel ho pod vodou do půl těla svlečeného.

„Bože, budu z toho zase zvracet.“

„Tak miř do výlevky,“ navrhl Ryan a nepustil ho, ani když vzlykal jako děčko.

Ještě další hodinu trvalo, než se mu podařilo Andrewa dostat do postele. Když pak sešel do haly, všiml si, že rozbitá láhev a rozlitá whisky zmizela. Miranda v domě nebyla.

Sáhl po bundě a vyšel ven.

Stála na útesech. Pozoroval její štíhlou siluetu, černající se proti obloze.

Nejen sama, pomyslel si, ještě osamělá. Ještě nikdy snad neviděl nikoho tak osamělého.

Vyšplhal za ní a přehodil jí bundu přes ramena.

Snažila se zachovat klid. Moře jí v tom vždycky pomáhalo. „Je mi líto, že jsme tě do toho zatáhli.“ Pořád stála odvrácená zády.

„Nezatáhli. Prostě jsem tady byl.“ Položil jí ruku na rameno, ale odtáhla se.

„Už podruhé ses musel potýkat s opilcem z Jonesovy rodiny.“

„Náhodná opice má daleko do toho, co se sebou provádí tvůj bratr, Mirando.“

„To je asi pravda, ale nic to na věci nemění. Chovali jsme se špatně a tys po nás musel uklízet binec. Nevím sice, jestli bych Andrewa dneska zvládla, ale stejně bych u toho radši byla sama.“

Temná žena

„To je mi líto.“ Otočil ji k sobě a díval se jí do očí. „Protože já jsem tady a ještě nějaký čas tu budu.“

„Jen dokud nenajdeš sošky.“

„Přesně tak. A jestli to mezi námi do té doby neskončí,“ chytil ji za bradu a rozzlobeně a majetnický ji políbil, „budeš se s tím muset vyrovnat.“

„Já ale nevím, jak se s tím vyrovnávat. Nejsem na to stavěná. Všechny vztahy, které jsem prožila, skončily špatně. Takový citový propletenec já prostě rozmotat neumím.“

„Zatím ses ještě nezapletla se mnou.“ Jeho arogance jí byla k smíchu. Zadívala se na maják, jehož světelný kužel vytrvale šlehal do tmy.

Bude to on, kdo uteče, až tohle skončí, pomyslela si. A tentokrát měla strach, že tím bude trpět.

„Všechno, co jsem s tebou zatím prožila, je mi cizí.“

„Ale všechno ti šlo dobře.“

„Dva lidé jsou mrtví, Ryane. Přišla jsem o dobrou pověst a moje rodina je rozdělená víc než kdy předtím. Porušila jsem zákon, svoje morální zásady a zapletla jsem se s kriminálníkem.“

„Ale zatím ses nenudila, co?“

Lehce se zasmála. „Ne, ale nevím, co dál.“

„Já ti s tím pomůžu.“

„Měla bych dát zase všechno do pořádku. Zajdu se podívat na Andrewa.“

„Andrew spí a plánovat můžeš až zítra, na to je potřeba soustředěná mysl.“

„Promiň, ale v plánování se trochu vyznám. Dokážu řídit tři projekty najednou, připravovat přednášku a ještě k tomu vyučovat.“

„Ty jsi strašidelná žena, Mirando. Tak dobře, já se tedy už dnes soustředit nedokážu a ještě nikdy jsem nebyl v majáku. Jak je starý?“

Vzdychla a vydala se za ním směrem ke světlu. „Z roku 1853. Vevnitř si ho ale děda přebudoval na výtvarný ateliér. I když, podle mé babičky, ho využíval hlavně k sexuálním hrátkám a bavil se tím, že je to falický symbol a on je na dohled od svého domu.“

„Starý dobrý děda.“

Nora Roberts

„Jen jeden z nesnesitelně citově postižených Jonesů. Jeho otec si údajně vodil milenky i na veřejnost a počal několik nemanželských dětí, ke kterým se pak neznal. Děda jen pokračoval v tradici.“

„Jonesů z Jones Pointu bude asi hodně.“

„Asi jo. Moje prababička v každém případě jeho chování ignorovala a utrácela v Evropě co nejvíc jeho peněz. Bohužel se vracela do Států právě tou luxusní novou lodí, které dali jméno Titanic.“

„Vážně?“ Ryan už dohlédl na rezavý zámek u dřevěných dveří majáku. „To je super.“

„No, zachránila se s dětmi ve člunu. Ale stejně tam chytla zápal plic a zemřela o několik týdnů později. Její muž truchlil tak, že hned nato začal žít s nějakou operní zpěvačkou. Jejímu manželovi se to nějak nezamlouvalo a dům, ve kterém žili na hromádce, zapálil. Pradědeček tam uhořel.“

„Tak snad aspoň zemřel šťastný.“ Ryan vytáhl z kapsy svoje náradíčko a pustil se do zámku.

„Nedělej to. Mám doma klíč, jestli chceš jít dovnitř.“

„Tohle je rychlejší a taky větší zábava. Vidíš?“ Strčil do dveří. „Je to tu vlhké,“ posvítil baterkou ve tvaru pera do velké vstupní místnosti, „ale útulné.“

Pokoj byl obložen staromódní sukovitou borovicí a v jeho zadní části se vyjímal zaprášený krb.

„Tak tady dědeček bavil své milenky?“

„Asi.“ Přitáhla si bundu blíž k tělu. Uvnitř byl chladný, zatuchlý vzduch. „Babička ho nenáviděla, ale vychovala v tom manželství mého otce a o manžela se starala až do smrti. Byla to úžasná žena. Silná, tvrdohlavá a měla mě ráda.“

Obrátil se k ní a přejel jí prstem po tváři. „Samozřejmě že měla.“

„Když jde o moji rodinu, žádné samozřejmě neexistuje. A tady toho určitě uvidíš víc ve dne.“

Chvilí neříkal nic. Uvědomil si, jak se mýlil, když myslel, že je chladná. Ten chlad byl jenom dobře vystavěná obrana proti životním zklamání – proti zanedbávání, lhostejnosti a chladu, který vězel kdesi uvnitř.

Temná žena

Prošel se po místnosti a zalitoval, že byla přebudována do čtvercového tvaru, namísto původního kruhu. Potěšilo ho, když našel olejovou lampu a svíčky. Zapálil všechno a musel ocenit přízračné osvětlení, které tak vzniklo. „Strašidelné. Nechodilas sem jako dítě hledat duchy?“

„Prosím tě...“

„Miláčku, tys měla smutné dětství. Musíme to napravit. Pojd’.“

„Co chceš dělat?“

Ale to už běžel po úzkých železných schodech vzhůru do věže majáku.

„Ničeho se tam nedotýkej,“ spěchala za ním. „Je to plně automatizované.“

Našel malou ložnici, kde nebylo víc než holá matrace a odraný prádelník.

Přešel k okénku ve tvaru střílny a obdivoval výhled. Moře burácelo jako by rozřezávané pruhem světla z majáku.

„Velkolepé místo. Dramatické a nebezpečné.“

„Tady není nikdy klidné moře,“ promluvila za jeho zády. „Na druhé straně je ale výhled na přístav. Tam je někdy hladina jak zrcadlo. Člověk má dojem, že po ní může přejít až na druhý břeh.“

„A co se ti líbí víc?“

„Obojí, ale většinou mě víc přitahuje širé moře.“

„Svůj k svému, ty jsi taky nepokojný duch.“

Zamračila se. Takhle by ji nikdo jiný neoznačil. Doktorka Jonesová přece byla pevná jako ze žuly a někdy asi stejně tak nudná.

Pokrčila rameny a šla za ním do malého velína.

„Zajímavé.“ Už chvíli porušoval její zákaz a dotýkal se všeho, co našel.

Zařízení to bylo poměrně moderní a hučelo ve stejném rytmu, jako se otáčel reflektor nad jejich hlavami. Místnost byla, jak se patří, okrouhlá a zvenčí lemovaná úzkým balkónem se zrezivělým zábradlím. Když Ryan vyšel ven, vítr ho plácl přes tvář jako uražená žena a on se šťastně rozesmál.

„Pohádka. Kruci, jestli já bych si sem taky nevodil ženský. Je to tu romantické i trochu děsivé. Měla bys to nechat přestavět. Byl by tu krásný ateliér.“

„Já žádný nepotřebuju.“

„Kdyby ses víc věnovala svému umění, potřebovala bys.“

„Nejsem umělec.“

Usmál se a vešel dovnitř. „Náhodou jsem pracoval jako prodejce uměleckých děl a tvrdím, že jsi. Je ti zima?“

„Trochu.“ Už chvíli se choulila pod bundou. „Je tu vlhko.“

Začal jí třít rukama paže. „To moře je tady slyšet jinak. Tajemněji a hrozivěji.“

„Když vane silný severovýchodní vítr, je to ještě horší. Ještě v minulém století tady ztroskotalo hodně lodí.“

„A duchové ztroskotavších námořníků chodí rachtat kostmi na břeh.“

„To sotva.“

„Už je skoro slyším,“ objal ji, „jak prosí o milost.“

„Slyšíš vítr,“ opravila ho, ale po zádech jí přece jen přejel mráz. „Už jsi viděl dost, ne?“

„Ještě ne.“ Sklonil hlavu a políbil ji na ústa. „Ale mám to v plánu.“

Rychle se snažila vyprostit. „Boldari, jestli si myslíš, že mě svedeš ve vlhkém a zaprášeném majáku, pak se šeredně pleteš.“

„To je výzva?“ Začal ji líbat na hrdlo.

„Ne, to je fakt.“ Ale svaly na stehnech jako by jí měkly. Měl ten nejvynalézavější jazyk na světě. „V domě je skvělá ložnice. Je tam teplo, útulno a výborné matrace.“

„To musíme určitě vyzkoušet, později. Už jsem ti řekl, jaké máš rozkošné tělo, doktorko?“ Jeho ruce už ho začínaly prozkoumávat. V minutě dokázal rozepnout zip jejích kalhot, aniž stihla protestovat.

„Ryane, tohle není místo na...“

„Když bylo dobré pro dědečka,“ připomněl jí a pomalu do ní zabořil prsty. Uvnitř už byla horká a vlhká a on se jí upřeně díval do očí, jak temní a zoufale slepnou. „Poddej se. Chci cítit, jak jdeš nahoru tady a teď. Chci se dívat, co s tebou dělám.“

Její tělo jí nedalo na vybranou. Jako dobře naolejovaný stroj směřovalo k jedinému cíli. Jako by jí projel elektrický proud, zkratovaly pojistky a na nervových ukončeních se zajiskřilo. Pak ji zaplavila pomalá vlna tekuté rozkoše.

Temná žena

Zvrátila hlavu a zasténala a on zaútočil na bělavý sloupec jejího odhaleného hrdla. „Ještě je ti zima?“

„Ne, bože, ne.“ Pod rozžhavenou kůží cítila tepat horkou krev. Zachytila se jeho ramen a začala se pohybovat proti jeho dovedné ruce.

Kalhoty na zemi pošlapala, bunda jí sklouzla z ramen. Vyzvedl ji na stůl se zařízením, které vysílalo světlo na mořskou hladinu.

„Zvedni ruce, Mirando.“

Poslechla a on jí pomalu přetáhl svetr přes hlavu. Sledoval, jak se v její tváři odráží pocity rozkoše, když jí palci dráždil bradavky přes tenkou látku podprsenky.

„Dneska žádné víno, aby otupilo hrany.“ Jeho prsty lehce přelétly po oblinách nad látkou. „Chci, abys cítila všechno a divila se, co dokážeš cítit dál.“ Stáhl jí jedno ramínko, pak druhé a začal laskat její nahá ramena.

Bylo to jako... jako kdyby ji celou ochutnával. Jako by ji chtěl po kouskách pozřít. Lízal ji a škrábal zuby a pomalu přejížděl prsty nahoru a dolů po jejích bocích a pokaždé o kousek stáhl bavlněné kalhotky.

Stál mezi jejími stehny. Miranda se držela okrajů řídicího pultu a pochopila, co to znamená být někým dokonale ovládaná. A navíc to chtít. Toužit po tom.

Část jejího mozku ještě dokázala vidět objektivně – jak tam leží téměř nahá v naprostém odevzdání před mužem úplně oblečeným. Ale když se sklonil, aby ústy laskal její řadra, přestalo jí na tom záležet.

Netušil, že bude taková, nebo jak silné vzrušení v něm probudí silná, obezřetná žena, takhle odevzdaná. Odraz otáčejícího se reflektoru chvílemi barvil její kůži do sněhově bílé, a když zmizel, ve svitu svíček jí viděl třpytivě zlatou. Kaskády vlasů se jí rozlévaly po ramenou a ta měkká, nateklá ústa se pod jeho rty rozvírala. Byl to prožitý sen.

Už si nevšimli vlhka a chladu. Sklouzli na tvrdou podlahu pokrytou prachem a spojili se jemně, jako by leželi v měkkých peřinách.

Mlčky mu svlékla košili a přitiskla rty na jeho srdce a chvíli tak setrvala, protože tušila, že on definitivně ukradl to její.

Nora Roberts

Byl něžný. Jeho ruce a polibky vyjadřovaly touhu stejně jako cit. A když se kolem něho obtočila a přitiskla tvář k jeho hrdlu, hladil ji a tišil, aby si kus té něhy mohl vzít zpět.

Když ji pak zvedl nad sebe, nabral do hrstí její boky, dokud ho nepřijala hluboko do sebe, Miranda už dobře věděla, jaké významy má slovo „milovat“.

Kapitola 20

Už podruhé se probudila vedle Ryana, i když tentokrát na jiném kontinentu. Zatoužila mu zajet prsty do vlasů, pohrávat si s nimi a prozkoumat maličkou jizvu na jeho očním víčku. Zatoužila po těch drobných něžnostech, která pak vedou k línému, pomalému rannímu milování.

Netušila, že je takových pocitů vůbec schopná, a děsilo ji to. Byla teď tolik zranitelná.

Raději tedy vyklouzla z postele a po špičkách zašla do koupelny. Tentokrát ale nestačila ani pustit sprchu a už ji kolem pasu objaly jeho teplé paže.

„Proč to děláš?“

Chvíli nemohla popadnout dech. „Co?“

„Vykrádáš se ráno z postele. Nahou už jsem tě přece viděl.“

„Nevykrádám se.“ Chtěla se vyprostit, ale lehce ji kousl do ramene. „Jen jsem tě nechtěla budit.“

„Nevymlouvej se. Já se takhle z ženské postele nikdy neplížím. Do ní možná, ale ven nikdy.“

„Prima. Ale teď mě prosím nech osprchovat.“

„Pomůžu ti.“ Rychle se chopil mýdla a začal mýt ta nádherná záda.

„Sprchovat se umím od malička. Zvládnu to sama.“

„Proč?“ Měla zase tak rozkošně upjatý hlas, a tak ji otočil a přitiskl k sobě.

„Protože... je to soukromá věc.“

„Aha,“ uvažoval a jazyk si zapřel ve tváři, „a sex není soukromá věc?“

„To je něco jiného.“

„Fajn,“ namydlenýma rukama jí přejel po řadrech, „tak uděláme kompromis a spojíme obojí dohromady.“

Mělo to daleko do rychlé hygieny, pro kterou sem přišla.

Nora Roberts

Když pak v parném vzduchu lapala po dechu a chvěla se prožitou rozkoší, políbil ji na krk. „Tak tohle,“ zašeptal, „bylo soukromí.“ Potom si povzdychl. „Budu muset jít na mši.“

„Cože? Slyšela jsem dobře?“

„Je Velikonoční neděle.“

„To je,“ zatřepala zmateně hlavou, „ale za dané situace mi to připadá jako trochu velký skok.“

„V biblických časech sice neměli doma sprchové kouty, ale sexu si užili požehnaně.“

Viděla, že ji pochopil, ale i tak jí přišlo poněkud přitažené za vlasy, když v téhle chvíli mluvil o náboženství. „Netušila jsem, že chodíš do kostela.“

„Jsem tak trochu odpadlík, ale před mou matkou to nikdy neříkej.“ Osušil si vlasy a pak si ručník omotal kolem beder. „Kdybych dnes nešel na mši, asi by mě zabila.“

„Aha. Asi bych ti měla připomenout, že tvá matka tu není.“

„Ale poznala by to,“ řekl smutně. „Vždycky to pozná.“ Díval se, jak si Miranda mezi řadky upevňuje ručník. Najednou cítil, že od ní nechce odejít, ani na chvíli. Znepokojilo ho to.

„Proč bys nemohla jít se mnou? Mohla by sis vzít velikonoční čepec.“

„Nejenže žádný nemám, ale taky si musím uspořádat myšlenky a promluvit s Andrewem.“

Začal si pohrávat s myšlenkou na odpolední mši, aby měl ještě čas rozvázat ten uzel na jejím ručníku, ale rozmyslel si to. „A co mu hodláš říct?“

„V téhle chvíli asi nic moc,“ řekla zahanbeně, „dokud takhle pije... včera večer jsem ho na chvíli nenáviděla. To se mi ještě nikdy nestalo.“

„Tak to není. Nenáviděla jsi to, co dělá.“

„Máš pravdu, ale i tak s ním musím mluvit a něco mu říct. Ještě nikdy jsem mu nemusela lhát.“

Ryan dobře chápal, kolik váží rodinné vztahy. „Ale dokud se s tím pitím nevypořádá, není to člověk, jakého jsi znala a nedá se mu důvěřovat.“

„Já vím,“ ale ta slova se jí zažírala do srdce.

Temná žena

V koupelně v sousedním křídle, která ještě páchla včerejšími zvratky, seděl Andrew před zrcadlem a studoval svůj obličej.

Ze zašedlé tváře po pozorovaly krvavé oči. To levé bylo navíc silně odtržené a přizdobené několikacentimetrovým šrámem na čele. Pálilo to pekelně.

Z předešlého večera si pamatoval jen útržky, ale výjev, kdy stál nad schody s lahví v ruce, klátil se a vykřikoval a Miranda ho zdola sledovala znechuceným pohledem, mu v hlavě zůstal.

Přehnal to, dobře, ale to se spraví. Několik dnů si dá s pitím pokoj, aby všichni viděli, že to zvládne. Byl to jistě jen následek toho stresu.

Třaslavě se zvedl a vyšel z koupelny.

Mirandu našel v její pracovně, a když vstoupil, rychle uložila data na počítači a vypnula obrazovku.

„Dobré ráno,“ řekla chladně, „v kuchyni je káva.“

„Omlouvám se.“

„Jasně, na to oko by sis měl dát led.“

„Co po mně ještě chceš? Řekl jsem, že se omlouvám, choval jsem se jako idiot, už se to nestane.“

„Že ne?“

„Ne.“ Její nevěřicný pohled ho rozzuřil. „Prostě jsem překročil svou míru, to je celé.“

„U tebe je už jedna sklenička přes míru, Andrewe. Dokud to nepochopíš, budeš ubližovat sobě i lidem, kteří tě mají rádi.“

„Tak se podívej, zatímco ty sis někde randila s tím svým Boldarim, já jsem tady za tebe musel žehlit ty tvoje minely! Třeba ten brajgl, co jsi nadělala ve Florencii.“ Miranda pomalu vstala. „Co jsi to řekl?“

„Slyšelas dobře. To já jsem musel poslouchat výčitky matky i otce kvůli té florentské sošce a hledat dokumentaci k *Davidovi*, kteréhos měla taky na starosti ty! Ty si klidně zmizíš, abys mohla píchat s nějakým...“

Plesknutí, které vydala její ruka na jeho tváři, je šokovalo oba. Chvilí zůstali bez dechu stát. Pak Miranda zatnula tu ruku v pěst, přitiskla si ji na srdce a odvrátila se.

Chvilí myslel, že se jí omluví, ale nakonec neřekl vůbec nic a odešel.

Nora Roberts

Miranda zaslechla bouchnutí domovních dveří a pak oknem sledovala, jak odjíždí. Měla dojem, že ho opustila v těžké chvíli, že nebyla schopná s ním dost soucítit, a její srdce zaplavila úzkost.

Vtom zazvonil fax a s písknutím přijal zprávu. Miranda přešla místnost a vzala do ruky list papíru.

Myslelas, že se to nedovím? Jak bylo ve Florencii, Mirando? Jarní vánek a teplé sluníčko? Já vím vždycky, kde jsi, co děláš i na co myslíš. Jsem přímo tam, ve tvé mysli, celou dobu.

Zabilas Giovanniho. Jeho krev je na tvých rukou.

Vidíš ji?

Já ano.

Miranda vztekle zmačkala papír do koule a mrskla s ním na druhý konec pokoje. Přitiskla si prsty na oči a snažila se uklidnit. Pak se přece jen pro papír vrátila, pečlivě ho uhladila a založila ke svým záznamům.

Ryan se vrátil s náručí plnou tulipánů, že jí nezbývalo než se usmát. Ale poznal její náladu na očích. „Co je?“

„Nic, jsou nádherné.“

„Tak co je?“ opakoval a čekal, než překoná nechuť svěřovat se se svými problémy.

„Pohádali jsme se s Andrewem. Odešel, vůbec nevím kam.“

„Musíš ho nechat trochu vydechnout, Mirando.“

„Hm. Dám je do vody.“ V kuchyni vybrala babiččinu oblíbenou vázu a na chvíli se zaměstnala aranžováním květín. „Možná jsem trochu pokročila, sestavila jsem několik seznamů.“

„Seznamů?“

„Mohli bychom si je pak spolu projít.“

„Fajn.“ Otevřel lednici a zkoumal její obsah. „Dochází ti chleba i uzenina, ale buď to riskneme, nebo budem hladovět.“

„Andrew měl nakoupit.“ Pozorovala ho, jak připravuje sendviče. Choval se tam rozhodně jako doma.

„Ty asi umíš vařit, že?“

„To u nás v rodině musí umět všichni.“ Zadíval se na ni. „Takže ty ne?“

„Já jsem náhodou moc dobrá kuchařka,“ řekla trochu uraženě.

„Vážně? A jak vypadáš v zástěře?“

Temná žena

„Jako pilná včelka.“

„To určitě ne. Tak se mi v ní ukaž.“

„Ty přece připravuješ oběd. A mimochodem, zdá se, že si nějak moc potrpíš na pravidelnou stravu.“

„Jídlo je slast,“ olízl si rajčatovou šťávu z prstu, „a na pravidelné slasti si vážně potrpím.“

„Tak to určitě. A teď k těm seznamům...“

„Hořčici nebo majonézu?“

„To je fuk. Já jsem...“

„Kávu nebo něco studeného?“

„Co chceš. Proč mě pořád tak rozčiluješ?“

„Protože se pak hezky červenáš. Co dietní pepsi?“

Musela se zasmát. Posadil se naproti ke stolu. „Takhle je to lepší. Když jsi smutná, nemůžu se na nic soustředit.“

„Ach Ryane.“ Nedokázala prostě odolávat takovým útokům na city. „Já nejsem smutná.“

„Ty jsi ta nejsmutnější ženská na světě.“ Políbil jí konečky prstů. „Ale to napravíme. Tak co tedy máš?“

Vzala do ruky první list papíru. „Třeba jsem poopravila ten tvůj seznam lidí, co měli přístup k oběma soškám.“

„Poopravila?“

„Přidala jsem tam technika, který v té době přijel na pár dní z Florencie a pracoval pro Giovanniho. Zaměstnávala ho vlastně formálně Florencie, proto jeho jméno vypadlo, ale mohlo mu jít o peníze.“

Seřadila jména podle abecedy, všiml si. „Vaše rodina ale platí dobře.“

„Kvalitní odborníci to vyžadují. Na druhém papíru jsem vypracovala míru pravděpodobnosti, že by to ti lidé mohli udělat. Já jsem tam taky, ale vidíš, že pravděpodobnost je nízká, já vím, že jsem originály neukradla. Vypadl z toho Giovanni, který s tím nemohl mít nic společného.“

„Proč?“

Nechápavě zamrkala. *Jeho krev je na tvých rukou.* „Protože ho zavraždili. Je mrtvý.“

Nora Roberts

„Promiň, Mirando, ale to ještě nic nedokazuje. Mohl do toho být zapletený a pak zavražděný z mnoha různých důvodů.“

„Ale testoval přece ty sošky.“

„Musel se dovědět pravdu. Třeba zpanikařil, chtěl větší podíl nebo někoho z kumpánů naštal. Jeho jméno tam necháme.“

„Dobře.“ Dopsala Giovanniho jméno. „Jak vidíš, naši rodinu jsem hodnotila jako málo pravděpodobné pachatele. Neměli důvod krást svůj vlastní majetek.“ Jenom se na ni dlouze zadíval. Nakonec papír odložila.

„Pak jsem vypracovala časový harmonogram od chvíle, kdy jsme *Davida* dostali, do doby, než opustil laboratoř.“

„Tys udělala grafy, no to je něco.“

„Nevím, čemu se vysmíváš.“

„Nevysmívám. Je to skvělé. Tady jsi podtrhla dva týdny, ale čtyřicet hodin denně jste tu sošku přece nehlídali.“

„Tady,“ podala mu další papír a cítila se jen trošku hloupě, „jsou přibližné časy, kdy byl zamčený v laboratorním sejfu a dostat se tam by vyžadovalo kartu, odpojení alarmu, číselnou kombinaci a druhý klíč nebo,“ dodala a naklonila hlavu ke straně, „dobrého lupiče.“

„Tou dobou jsem byl v Paříži.“

„Vážně?“

„Nemám ponětí, ale podle tvého počtu pravděpodobnosti by pro mě asi nemělo smysl krást kopii a zaplést se do tohohle zmatku, kdybych už vlastnil originál, ne?“

„Třebas to udělal jen proto, abys mě dostal do postele,“ usmála se.

„No, to je ale nápad.“

„To byl vtip. Tady je stejný časový rozpis pro *Temnou dámu*. Protože o ní už mám záznamy, je to naprosto přesné.“

„Projekt ukončen,“ četl Ryan a podíval se na ni, „to byl den, kdys dostala padáka?“

„Asi tak. Následující den byla soška převezena do Říma, takže ji někdo musel vyměnit během toho krátkého časového úseku, protože až do pozdního odpoledne jsem na ní pracovala.“

„Pokud ji někdo nevyměnil až v Římě,“ zašeptal.

„Proč v Římě?“

„Jel někdo ze Standjo s tou soškou do Říma?“

Temná žena

„Nevím. Někdo z ochranky, snad moje matka. Na obou stranách musel převzetí někdo podepsat.“

„No, to by jim dalo jen pár hodin navíc. Ale oni už museli být připraveni a mít kopii hotovou. Instalatér měl sošku u sebe asi týden, vláda možná taky tak, než vyřídila papíry a uzavřela smlouvu se Standjo. Pak tě matka kontaktovala a nabídla ti práci...“

„Nenabídla mi práci. Nařídila mi, abych přijela do Florencie.“

„Hmmm.“ Studoval časovou tabulku. „A proč ti to trvalo šest dní? Podle toho, co o ní tvrdíš, se mi tvá matka nejeví jako nejtrpělivější žena.“

„Chtěla jsem odjet hned příští den, ale došlo ke zdržení.“

„Jakému?“

„Přepadení.“

„Cože?“

„Zjevil se tady takový velký chlap v masce a dal mi nůž na krk.“ Ruka jí vylétla vzhůru, jako by znovu ucítila to škrábnutí.

Ryanovy oči se změnilly v led.

„Co se stalo?“

„Vrátila jsem se z přednášky a on na mě čekal před domem. Sebral mi kufřík a kabelku. Myslela jsem, že mě chce znásilnit, a já jsem se vůbec nebránila, mám takovou fóbii – nože...“

Ruce se jí zachvěly a Ryan je stiskl ve svých. „Pořezal tě?“

„Spíš jen vystrašil. Srazil mě na zem, propíchl pneumatiky a zmizel.“

„On tě srazil?!“

Z jeho výrazu poznala, jak hodně je tím otřesen. „Jak moc tě zranil?“

„Ani moc ne, jen pár modřin a škrábanců,“ oči ji začínaly pálit, jak byla zmatená jeho zájmem a něhou. Nikdo, kromě Andrewa, se na ni ještě nedíval s takou účastí a péčí. „Nebud' na mě tak laskavý,“ zaprosila a jedna slza se jí přece jen skutálela po tváři. „Nějak špatně to snáším.“

„Tak si zvykej.“ Otřel slzu bříškem palce. „Už se ti něco takového dřív přihodilo?“

„Ne, nikdy, proto mě to tak šokovalo. Tady není velká kriminalita. Tenhle případ místní noviny rozebíraly hezky dlouho.“

Nora Roberts

„A nikdy ho nechytily?“

„Ne. Nemohla jsem ho taky moc dobře popsat, když měl tu masku. Jenom postavu.“

„Tak mluv.“

Nechtělo se jí na to vzpomínat, ale on byl neodbytný. „Vysoký běloch, přes sto devadesát centimetrů, silný, hnědé oči, blátivě hnědé, velké mohutné ruce, levák, široká ramena, krátký krk. Žádné jizvy nebo tak jsem neviděla.“

„Máš dobrý postřeh.“

„Ale nestačilo to. Celou dobu mlčel, to mě právě tak vyděsilo. Všechno provedl rychle a tiše. Vzal mi pas, řidičák a další doklady. I přes známosti mi trvalo několik dní, než jsem dostala nové.“

Profík, uzavřel v duchu Ryan, zaplacený profík.

„Andrew zuřil,“ pokračovala s mírným úsměvem, „celý týden tady obcházel s golfovou holí.“

„To je hezké.“

„To je mužská reakce.“

„Já bych to radši strávila v klidu. Bylo strašně ponižující nebránit se a jen ztuhnout a čekat, co ten chlap udělá.“

„Když ti někdo drží u krku nůž, je to to nejlepší, co se dá dělat. Do domu nešel?“

„Ne, jen mi sebral věci a utekl.“

„Šperky taky?“

„Ne.“

„A mělas nějaké?“

„Jen zlatý řetízek a hodinky – policie se taky divila. Ale třeba je pod kabátem neviděl.“

„Tyhle hodinky?“ Zvedl k očím její zápěstí a zkoumal osmnáctikarátové hodinky od Cartiera. Každý nekňuba by poznal, že stály nejméně tisíc dolarů. „To nevypadá na amatéra, který by přehlédl tak snadno prodejný předmět. A taky nešel rabovat do domu.“

„Policie si myslela, že to byl asi někdo, kdo jen projížděl a potřeboval peníze.“

„Těch pár stovek, cos mohla mít u sebe, by nestálo za ozbrojené přepadení. Ten šel po tvých dokladech, zlato. Někdo nechtěl, abys do Florencie dorazila moc brzy. Potřebovali mít čas na výrobu kopie a

Temná žena

nechtěli, abys jim dýchala na záda. Najali profíka, který se nedopustí zbytečné chyby, a dobře mu zaplatili, aby nebyl chamtivý.“

To vysvětlení bylo tak prosté a dokonale sedělo, že chvíli nechápala, proč na to sama nepřišla. „Ale to policajty vůbec nenapadlo.“

„Taky neměli všechny informace. My je máme.“

Přikývla a cítila, jak v ní doutná vztek. „Držel mi nůž na krku kvůli mému pasu. To všechno, jen aby mě zdrželi.“

„Myslím, že míra pravděpodobnosti je tu velmi vysoká. Projdeme si to ještě jednou, prosím, třeba někdo z mých kontaktů dokáže toho chlapa rozpoznat.“

„Jestli ano,“ řekla tiše, „pak se s tvými kontakty nechci setkat.“

„Neměj obavy, doktorko,“ obrátil její ruku a políbil ji do dlaně, „nesetkáš se s nimi.“

O Velikonoční neděli nebyla šance sehnat někde láhev. Andrew marně křížem krážem projížděl město a začínal se třást. Nemusí to mít, opakoval si. On prostě jen chce, potřebuje se trochu uklidnit.

Každý se po něm jen vozil. Bylo mu z nich už špatně. Ať jdou všichni do hajzlu. Začal bušit rukou do volantu.

Prostě pojede dál, dokud nenajde nějaké zatracené krám, ktere by mu v tu pitomou neděli prodal pití. Měl u sebe spoustu peněz, ale neměl klid!

Andrew se zadíval na svou pěst, která nepřestávala mlátit do volantu. Byla do krve rozbitá a zdálo se, že patří někomu jinému. Vyděsilo ho to a rychle zastavil u kraje silnice.

Ach bože, on je vážně v bryndě. Položil si hlavu na volant a prosil Boha o pomoc.

Vyrušilo ho ťukání na okno. Když sebou škubl, spatřil za sklem Annieinu tvář. Naklonila hlavu ke straně a naznačila, že má Andrew otevřít okénko. Teprve teď ho napadlo, že podvědomě mířil k jejímu domu.

„Co tady děláš, Andrewe?“

„Jenom tak sedím.“

Přehodila si tašku z ruky do ruky a zadívala se mu do tváře. Byl samý šrám a modřina. „Tos někoho naštvál?“

„Sestru.“

Nora Roberts

Povytáhla obočí. „Miranda ti dala pěstí do oka?“

„Cože? Ne. Ne.“ Rozpačitě si ohmatal okraj zhmožděnin. „To jsem spadl ze schodů.“

„Vážně?“ zadívala se na čerstvé šrámy na jeho ruce. „A to jsi těm schodům dal pěstí?“

„Já...“ zmateně zvedl ruku, protože ani necítil bolest. Čeho všeho je člověk schopný, když přestane cítit bolest? „Můžu jít k tobě? Nic jsem nepil,“ dodal, když si všiml jejího odmítavého výrazu. „Chtěl jsem, ale nepil.“

„Já ti ale nenaleju.“

„Já vím.“ Snažil se soustředit, aby se netrásl. „Proto jsem šel taky za tebou.“

Chvíli si ho prohlížela. „Tak dobře.“

Odemkla dveře svého bytu a postavila tašky s nákupem na stůl plný lejster zatížených kalkulačkou.

„Vyplňuju daňové přiznání,“ vysvětlovala. „Proto jsem si šla taky koupit tohle.“ Vytáhla z tašky balení extrasilného excedrinu. „Bolí mě z toho hlava.“

„Mě taky bolí hlava.“

„To je mi jasné. Tak si trochu zafetujeme.“ S úsměvem donesla dvě sklenice vody, otevřela krabičku a vysypala pro každého dvě tablety. Společně je spolkli.

Pak přešla k lednici a vytáhla balíček mraženého hrášku. „Dej si to na chvíli na tu ruku.“

„Díky.“ Syknul bolestí, protože ruka už přicházela k sobě.

„Tak čím sis Mirandu tak naštvál?“

Už chtěl zalhat, vymyslet si nějakou idiotskou výmluvu, ale ty její pronikavé oči by ji stejně prohlédly. „Asi jsem se moc opil a ponížil ji před jejím novým přítelem.“

„Miranda má přítele?“

„Najednou ano. Takového hezouna. A já ho hned pobavil tím, že jsem spadl ze schodů a vyzvracel se z podoby.“

Pocítila k němu soucit, ale nedala nic znát. „To byl tedy výkon, Andrewe.“

Temná žena

„Jo.“ Vstal a odhodil ledový pytlík do dřezu. Celé tělo ho začínalo svrbět. „Pak jsem to ráno ještě vylepšil tím, že jsem jí vynadal kvůli problémům v práci, v rodině i kvůli jejímu sexuálnímu životu.“

Annie došla k lékárnice pro antiseptikum. „Ženské nemají moc rády, když jim bratři mluví do intimního života.“

„Máš pravdu. Ale máme teď v Institutu moc problémů. Byl jsem pod velkým tlakem.“

Našpulila rty a zadívala se na své papíry. „Člověk je pod tlakem už od narození. A když se zpiješ do nemoty, stres na tebe čeká, jen co znova vystřízlivíš.“

„Podívej, možná mám malý problém, ale poradím si s ním. Potřebuju si jen trochu odpočinout. Já...“ Stiskl si prsty víčka a zakymácel se.

„Ty máš velký problém a můžeš ho zvládnout.“ Přešla k němu a stáhla mu ruce dolů, aby mu viděla do očí. „Jenom vydrž.“ Usmála se a políbila ho na tvář. „Pojď, ošetřím ti tu ruku.“

„Díky,“ vzdychl, „díky.“

Na oplátku ji také políbil a na chvíli si opřel čelo o její. Stále ho lehce držela za ruce a její vlasy tak voněly. Políbil je a pak ještě přitiskl rty na její spánek.

A najednou ji líbal na rty a jejich chuť projela jeho zbitým tělem jako sluneční paprsek. Pustil její ruce a vzal jí obličej do dlaní.

Tolik protikladů, pomyslel si. Silné tělo a jemné vlasy, přísný hlas a štědrá ústa. Její síla a něha mu byly tak důvěrně známé a tak potřebné. Vždycky tu byla pro něj, vždycky se na ni mohl spolehnout.

Nebylo snadné se od něj odpoutat. Ten jemný dotyk jeho rukou na její tváři... Na chvíli ji napadlo, jestli by to bylo stejné jako tehdy. Ale už dávno se dohodli na pouhém přátelství a tenhle polibek jako by od ní čekal víc.

Priměla se ustoupit stranou a varovně zvedla ruce. Už už ji chtěl přitáhnout zpátky, ale najednou se lekl, jako by dostal další políček.

„Kristepane, Annie, promiň.“ Co to jen udělal? Jak mohl ničit to jediné přátelství, bez kterého už by se nedokázal obejít? „Nechtěl jsem to udělat, promiň, nepřemýšlel jsem.“

Všimla si, jak provinile se začal tvářit. „Včera jsem z baru vyrazila stokilového chlapa, který si myslel, že si mě může koupit spolu s

Nora Roberts

pivem.“, Chytila ho za palec levé ruky a otočila s ním, až vytřeštil oči bolestí. „Stačí jednou cuknout a budeš tady ležet na zemi a počítat praskliny na mém stropě.“

Na čele mu naskočil pot. „Můžeš mě pustit?“

„Jasně,“ pustila ho a arogantně se usmála. „Dáš si kolu? Nějak se potíš.“ Přešla znovu k lednici.

„Nechci nic ukazit.“

„Pokazit? Co?“

„Náš vztah. Vždycky mi na tobě záleželo, Annie.“

Slepě zírala do lednice. „Mně na tobě taky. Dám ti vědět, až něco pokazíš.“

„Chtěl jsem s tebou mluvit o... minulosti.“

Počkal, až otevře dvě plechovky. Jak dobře stavěné tělo měla. A ty zlaté flíčky v očích. Všiml si toho vůbec někdy? Anebo si to schovával na chvíle, jako byla tahle?

„Proč?“

„Nejspíš abych se jí postavil – teprve nedávno mi došlo, že ve mně něco z té doby zůstalo.“ Protáhl si bolavé prsty. „Teď na tom nejsem právě nejlíp, ale jednou s tím začít musím.“

Postavila láhve na linku a otočila se. Oči měla zvlhlé, jak se marně snažila ovládnout léta potlačované emoce. „Je to pro mě těžké, Andrewe.“

„Tys to dítě chtěla.“ Nebylo snadné to poprvé nahlas vyslovit. „Viděl jsem ti to na tváři, když jsi řekla, že jsi těhotná. Vyděsilo mě to.“

„Byla jsem moc mladá, abych věděla, co přesně chci.“ Pak zavřela oči, protože to byla lež. „Ano, ano, chtěla jsem ho. Měla jsem takovou idiotskou představu, že až ti to řeknu, budeš šťastím bez sebe, ale tys mě nechtěl.“

Cítil, jak má sucho v ústech. Jedna sklenička by ho postavila na nohy. V duchu se proklel, že na to myslí právě teď. Rychle vstal a šel se napít nechutně sladké koly. „Záleželo mi na tobě.“

„Ale nemilovals mě, Andrewe. Byla jsem jen holka, se kterou ses jednou potěšil při měsíčku na pláži.“

Postavil láhev zpátky na linku. „Tak to nebylo, zatraceně, a ty to dobře víš.“

Temná žena

„Přesně tak to bylo,“ řekla nevzrušeně. „Já byla strašně zamilovaná a šla jsem s tebou na tu pláž, i když jsem věděla, že ty ne. Bylo mi to jedno. Nic jsem od tebe nečekala. Andrew Jones z Jones Pointu a Annie McLeanová z nábřeží? Byla jsem mladá, ale tak hloupá zase ne.“

„Býval bych si tě vzal.“

„Vážně?“ řekla chladně. „Ten návrh ale nevyzněl ani trochu nadšeně.“

„To já vím.“ To ho právě celé ty roky trápilo. „Nezachoval jsem se tehdy tak, jak jsem měl. Ani jsem to neuměl. Mohlo to celé dopadnout jinak.“

„Kdybych tě vzala za slovo, třeba bys mě pak nenáviděl. Už při tom návrhu jsi na mě měl možná vztek. Ale když na to vzpomínám, nemohla jsem se na tebe zlobit. Zničila bych ti život.“ Vzala do ruky svou kolu, ale když viděla, že jde Andrew k ní, ztuhla. V jeho očích byla zlost. Vytrhl jí láhev z ruky, postavil na pult a tvrdě ji uchopil za ramena.

„Nemůžu vědět, jaké by to mohlo být, ale celých patnáct let jsem si to představoval. Já vím jen, co opravdu bylo. Možná jsem nebyl zamilovaný, já nevím. Ale ta noc pro mě hodně znamenala.“ To byla další věc, kterou vyslovil poprvé v životě. „Možná jsem se pak nezachoval správně, ale znamenala pro mě moc. Kruci, Annie,“ lehce s ní zatřásl, „mohla jsi mi dát rodinu.“

„Nebyla jsem pro tebe ta pravá,“ sykla zuřivě.

„A jak to víš? Nikdy jsme neměli šanci to zkusit. Řekneš mi, že jsi těhotná, a než to stačím strávit, jdeš na potrat.“

„Nešla jsem na potrat.“

„Udělalas chybu,“ vrátil jí slova, která mu jednou vmetla do tváře. „A napravilas ji po svém. Ale já bych se o vás postaral. O oba.“ Bolest, která dlouho zůstávala pod povrchem, se projevila v jeho zaťatých pěstech. „Udělal bych pro vás všechno. Ale to ti nestačilo. Fajn, tvoje rozhodnutí, tvoje tělo, tvoje volba. Ale vždyť to byla i moje věc!“

Viděla, jak je i pod těmi modřinami bledý. Za oba dva ji teď bolelo u srdce. „Andrew, já jsem nešla na potrat. Říkala jsem ti to, přišla jsem o to dítě.“

Povolil stisk a poodstoupil. „Přišla jsi o něj?“

Nora Roberts

„Vždyť jsem ti to říkala.“

„Vždycky jsem si myslel, že...“ Přistoupil k oknu, bezmyšlenkovitě je otevřel a zhluboka se nadechl chladného vzduchu. „Myslel jsem, žes to řekla jen proto, aby to bylo pro oba snazší. Domýšlel jsem se, že jsi nevěřila, že bych se o vás dokázal postarat.“

„To bych ti určitě nejdřív řekla.“

„Nějaký čas ses mi pak vyhýbala. Nikdy jsme o tom spolu nemluvili. Věděl jsem, žes to dítě chtěla, a myslel jsem – celou dobu – jsem myslel, že jsi šla na interrupci, protože jsem nestál při tobě, jak jsi tehdy potřebovala.“

„Ty...“ Polkla naprázdno. „Ty jsi to děcko chtěl?“

„Já nevím.“ Ani to nedokázal říct určitě. „Ale nikdy v životě jsem ničeho nelitoval víc než toho, že jsem se tehdy na té pláži nezachoval jinak. Pak všechno zmizelo, jako by to ani nebyla pravda.“

„Bolelo mě to. Musela jsem se z toho dostat.“

Pomalů zase okno zavřel. „A podařilo se ti to?“

„Zařídila jsem si život po svém. Divné manželství, ošklivý rozvod.“

„To není odpověď.“

Když na ni upřel ty své modré oči, zavrtěla hlavou. „To není fér, takhle se teď ptát. Nezačnu si s tebou něco jen kvůli minulosti.“

„Tak bychom se tedy měli soustředit na současnost, na to, co je mezi námi teď, a od toho začít.“

Kapitola 21

Miranda se znovu usadila u počítače a opravovala svoje grafy, aby se něčím zaměstnala, a po očku sledovala oknem návrší proti jejich domu, jestli se na něm neobjeví Andrewův vůz.

Ryan se s mobilním telefonem usadil v ložnici, snad aby ji svými telefonními rozhovory příliš neděsil.

Větší obavy ji ale způsobil myšlenkou, že její přepadení bylo součástí plánu, který ji měl zdiskreditovat. Bylo to osobní? Měla opravdu tak zarytého nepřítele? Vždycky byla přesvědčená, že se neumí sblížit s lidmi, a proto si ani nepřátele vytvořit.

Ale vzkazy posílané faxem vyznívaly velmi osobně.

Byl to útok jen a jen proti ní, uvědomila si, a měl ji zastrašit. To mlčení a tenký šrám na krku možná nebyla jen rutina profesionálního útočníka, ale přesné instrukce, které měly oběť šokovat a vyděsit.

Stálo ji to kus sebedůvěry, pocitu bezpečí a také důstojnosti. Díky zdržení se tak dostala do konfliktu s matkou ještě dřív, než práce na projektu vůbec začala.

Vrstvy, pomyslela si, chytře aplikované vrstvy obalující jádro. Ale nezačalo to přece tím přepadením. Začalo to už krádeží a podvržením falešného *Davida*.

Jaký byl v té době její život? Přehlédla něco, co ty dvě krádeže spojovalo?

Tehdy pracovala na svém doktorátu, vzpomněla si. Svůj čas dělila mezi Institut, studia a doktorandskou práci. Její společenský život se rovnal nule.

Co se ale dělo kolem ní? Toho si bohužel nikdy zvlášť nevšímal.

Elise a Andrew žili ve zdánlivě šťastném svazku. Na žádné hádky si alespoň nevzpomínala. Andrew často pil, ale starosti to ještě nikomu nedělalo.

Nora Roberts

Giovanni a Lori se zapletli v krátké aférce, ale protože to jejich práci nijak neovlivnilo, Miranda do toho nezasahovala.

Matka se krátce objevila v Institutu. Sešly se na několika pracovních schůzkách a jedné škrobené rodinné večeři a pak se jejich cesty znovu rozešly.

Otec se zastavil jen na začátku práce na sošce *Davida*, obešel také několik aktivů, ale z rodinných sešlostí se nějak vymluvil.

Vincente se ženou pak také přijeli, ale i přes své výjimečné charaktery tehdy nijak nezajiskřili. Gina se do laboratoře podívala jenom jednou.

Richarda Hawthorna si pamatovala pouze jako postavu shrbenou nad knihami nebo nad klávesnicí počítače.

John Carter byl v laboratoři neustále, dohlížel na testy, trápil se se zprávami... Miranda si mnula spánky, jak na tu dobu vzpomínala. Nebyl snad trochu unavený a vyčerpaný? Ano, vždyť se zotavoval z chřipky.

A jak si to vůbec měla pamatovat? Soustředila se přece na svou práci a na tu rozkošnou sošku, kterou také využila při sepisování své studie. I díky ní pak získala uznání ve vědeckých kruzích a byla pozvána na první přednášky.

Právě *David*, uvědomila si, odstartoval její kariéru. Ta malá soška ji vlastně pomohla postoupit o krok před kolegy.

A florentská soška jí zase měla dopomoci k postavení jednoho z nejlepších archeometrů na světě, a to už by se stala známou nejen mezi vědci, ale i v tisku. Tady šlo přece o Michelangela – o romantiku, tajemství a peníze. Zavřela oči a snažila se přemýšlet.

Obě sošky tedy v její kariéře hodně znamenaly. Co když tomu člověku nešlo o ně? Co když byla jeho terčem ona sama?

Ale jaký by měl motiv?

Jaké další kusy by měla nenápadně prověřit? Toho Celliniho. Sošku Niké. A pak miniaturního Romula a Rema kojené vlčicí.

Musí zpátky do laboratoře! otrásla se. Musí mít jistotu, že tyhle sošky jsou skutečně pravé.

Když zazvonil telefon, vyděšeně sebou trhla a několik vteřin na přístroj zírala, než konečně zvedla sluchátko. „Haló?“

„Mirando, mám špatné zprávy.“

Temná žena

„Mami.“ Chytila se rukou za srdce. *Myslím, že mi někdo chce ublížit. Někdo se mě snaží zničit. Byla pravá, ta soška byla pravá. Musíš mě vyslechnout.* Ale ta slova slyšela jen ve své mysli. „Co se děje?“

„Někdy v noci na středu se někdo vloupal do laboratoře. Zařízení i záznamy jsou zničené.“

„Zničené?“ hlesla Miranda. *Ano, chtějí mě zničit.*

„Giovanni...“ Odmlčela se na nezvykle dlouhou dobu a v jejím hlase pak Miranda poprvé rozeznala pohnutí. „Giovanni byl zavražděn.“

„Giovanni.“ *Tebe to bolí, ach bože, tebe to bolí!* Zavřela oči, protože plakala. „Giovanni,“ opakovala.

„Podle všeho chtěl využít klidu svátečního víkendu pro práci v laboratoři. Nejsme schopni ale v této chvíli říct, na čem pracoval. Policie...“

Zase ten přerývaný rytmus a zakolísání v hlase. „Policie to vyšetřuje, ale zatím žádnou stopu nemá. Pohřeb bude zítra.“

„Zítra.“

„Jistě to sdělíš i bratrovi. Já vím, že jsi měla Giovanniho ráda. Všichni jsme měli... Není ale třeba, abys sem kvůli poslednímu rozloučení jezdila. Bude to jen malý, soukromý obřad.“

„Jeho rodina.“

„Mluvila jsem s nimi. Už jsme uspořádali sbírku, ale i tak by asi ocenili květiny. Je to pro nás všechny velmi těžké období. Myslím, že bychom měli odsunout naše profesní spory a poslat kytici jménem celé rodiny.“

„Jistě. Mohla bych letět ještě dnes v noci.“

„To není nutné, ani rozumné,“ řekla Elizabeth zase tím přísným tónem. „Tiskem už proběhla zpráva, že vy dva jste společně pracovali na fiesolské sošce. Tvoje přítomnost by to vše jen znova rozvířila. Už kvůli Giovanniho rodině by měl být obřad co nejtišší a důstojný.“

Miranda si znovu vzpomněla na slova z faxu: *Jeho krev je na tvých rukou. Víš to?* „Máš pravdu. Mohlo by to věci jen zhoršit. A ví už policie, proč se někdo do laboratoře vloupal? Zmizelo snad něco?“

„Zdá se, že ne, jenom je všechno rozbité. Alarm byl vypnutý zevnitř, a tak je možné, že Giovanni útočníka znal.“

Nora Roberts

„Ráda bych měla informace o průběhu vyšetřování. Je to pro mě důležité.“

„Já vím, že jste si byli blízcí.“

„Nebyli jsme milenci, mami,“ vzdychla Miranda, „byli jsme přátelé.“

„Nemyslela jsem...“ Chvilí mlčela. „Postarám se, abys byla průběžně informována. A až příště někam odjedeš, dej o tom vědět Andrewovi.“

„Nikam se nechystám,“ odpověděla Miranda, „budu zahradničit.“ Usmála se. „Vynucená dovolená mi aspoň dá možnost najít si koníčka. Prý je to dobré pro psychiku.“

„Jistě. Jsem ráda, že trávíš čas aktivním způsobem. A Andrew ať je připraven na možnost, že se na pár dní v Mainu objevím. Budu chtít zprávy o tamějších událostech.“

Budu ho varovat. „Vyřídím.“

„Na shledanou, Mirando.“

„Ahoj, mami.“ Položila sluchátko a všimla si, že do pokoje vešel Ryan. „Na chvíli mě zmátla, když mluvila o Giovannim, připomínala lidskou bytost. Ale pak řekla, že se mám držet zpátky, protože má přítomnost na jeho pohřbu by byla nežádoucí.“

Položil jí ruce na ramena. „Přikázala mi informovat Andrewa o tom, kde se pohybuju a říct mu, aby jí připravil nové písemné zprávy.“

„Tvoje matka toho teď má moc, Mirando. Jako všichni členové vaší rodiny.“

„A když u vás v rodině dojde na krizi, co děláte?“

Otočil ji v křesle a podíval se jí do očí. „Každý máme jinou rodinu a nemohou tedy reagovat stejně.“

„Ne. Moje matka zůstává v každé situaci ředitelkou. Otec se drží z dohledu a Andrew utápí problémy v alkoholu. A já? Všechny je ignoruju, aby mi nenarušovali zaběhnutý program.“

„To není pravda.“

„Ještě mě dobře neznáš.“ Odstrčila ho stranou, aby mohla vstát. „Jdu si zaběhat.“

„Mirando.“ Chytil ji za ruku. „Kdyby ti na nich nezáleželo, nebyla bys tak smutná.“

Temná žena

„Já nejsem smutná, Ryane, jen rezignovaná.“ Vytrhla se mu a šla se převléknout.

Nechodila běhat často. Chůzi považovala za důstojnější formu pohybu. Ale když se v ní problémy příliš navršily, musela utíkat.

Tentokrát si vybrala pláž dole pod útesy. Když se trochu zahřála, odhodila svou lehkou bundu. Nikdo ji neukradne, pomyslela si s lehkým mrazením, kriminalita v Jones Pointu je přece nízká.

Pokračovala dál po křivce vyryté vodou do pobřeží a snažila se ignorovat sílící bolest v lýtkách a pot, který jí stékal mezi řadry.

Z loďky poblíž břehu na ni zamával neznámý rybář. To gesto cizího člověka jí vehnalo slzy do očí. Pozdrav opětovala a pak se musela zastavit, protože nemohla dýchat.

Nedoběhla daleko, ale běžela příliš rychle. S rukama opřenýma na kolenou nabírala dech. Ach bože, všechno se seběhlo až příliš rychle. Vůbec netušila, kam se řítí.

V jejím domě bydlel muž, kterého znala jen několik týdnů. Zloděj a nejspíš taky lhář a k tomu dost nebezpečný. Přesto vložila část svého života do jeho rukou a intimně se s ním sblížila víc než s kterýmkoli jiným mužem předtím.

Ohlédla se a zdálky pozorovala bílou věž majáku. Tam se do něj opravdu zamilovala. A teď se bála o pevnou půdu pod nohama.

On jistě odejde, až tohle všechno skončí. Udělá to chytrě a roztomile. Ne krutě. Ale vrátí se ke svému životu a ten její dál zůstane v troskách.

Třeba najdou sošky, vyřeší tu hádanku a odhalí vraha, ale její život zůstane rozbitý.

V kalužích vody u jejích nohou ležel celý malý svět odlišných tvarů a barev. Vzpomněla si, jak sem rádi chodívali s babičkou a pozorovali, co moře vyplaví. Malý svět plný násilí, vášni i politiky, říkala babička. Co se nasmáli, když cosi, co měli zprvu za kámen, na ně otráveně zamžouralo.

„Kéž bys tu teď byla,“ zašeptala Miranda, „tak ráda bych si s tebou promluvila.“

Znovu se zadívala na širé moře a usedla na nejbližší balvan. Jak se vlastně měla zachovat? Teď, když věděla, jaké to je, někoho milovat až k bolesti a přitom to chtít víc než klidnou prázdnotu, kterou znala

dřív? Takhle to dopadá, když člověk dovolí srdci převzít vládu nad rozumem. I když se všechno kolem ní hroutí, ona sedí na kameni a přemítá o milostné aféře, která má brzy skončit.

Nedaleko od ní přistál racek a tvářil se jako důstojnost sama. Usmála se. „Jestlipak ti ta nafoukanost vydrží, až přinesu nějaké zbytky chleba? To budeš nedůstojně hltat, jen abys toho snědl co nejvíc, než přiletí tvoji kamarádi, co?“

„Myslel jsem, že s ptáky rozmlouvají jenom opilci,“ Andrew si všiml, jak při zvuku jeho hlasu ztuhla. „Ztratila jsi tohle.“ Hodil jí do klína bundu.

„Bylo mi teplo.“

„Teď tu ale sedíš celá uhřátá a nastydneš.“

„Je mi fajn.“

„Jak myslíš.“ Stálo ho hodně přemáhání, než znovu promluvil. „Omlouvám se, Mirando.“

„To už jsme probrali.“

„Mirando.“ Neodvážil se ji vzít za ruku.

„Chtěla jsem být chvíli sama.“

Věděl dobře, jak tvrdohlavá sestra dokáže být. „Chtěl jsem jen něco říct. Pak mi můžeš třeba znovu nafackovat. Dnes ráno jsem to přehnal.“

„Ano. Bude lepší, když se jeden druhému nebudeme plést do soukromých věcí.“

„Ne.“ Tentokrát si jejího výrazu nevšímal a chytil ji za ruku. „Nebude, protože jsme se na sebe mohli vždycky spolehnout.“

„To já už nemůžu, Andrewe, nebo ano?“ Podívala se na jeho tvář, zpola zakrytou černými brýlemi, v nichž vypadal spíš zuboženě než přitažlivě.

„Já vím, že jsem tě zklamal.“

„O mě nejde. Zklamal jsi sám sebe.“

„Mirando, prosím...“ Její odmítání ho bolelo víc, než čekal. „Já vím, že mám problém a snažím se s ním poprat. Dnes večer se jdu podívat na jedno to jejich sezení.“

V jejích očích zahlédl náznak sympatie a naděje a zavrtěl hlavou. „Nevím, jestli to je pro mě to pravé. Chci si to jít ale poslechnout.“

„To je dobrý krok, dobrý začátek.“

Temná žena

Vstal a přešel blíž k moři. „Když jsem dnes ráno odjel, instinktivně jsem hledal, kde koupit pití. Když jsem si uvědomil, co dělám, vyděsil jsem se.“

„Já ti pomůžu, Andrewe. Četla jsem o tom snad všechno, byla jsem dokonce na několika těch setkáních.“

Otočil se a všiml si, jak mačká bundu v dlaních. „Měl jsem strach, žeš mě začala nenávidět.“

„Já taky. Ale nejde to.“ Setřela si z očí slzy. „Měla jsem na tebe vztek, že ses mi začal tak vzdalovat. Dneska ráno jsem se bála, že se zas vrátíš opilý nebo se v opilosti zabiješ v autě. Za to bych tě asi nenáviděla.“

„Jel jsem k Annie. Najednou jsem se nějak ocitl před jejím domem. Ona... já... sakra. Budu teď pár dní bydlet u ní. Trochu si ode mě odpočineš a s Ryanem budete mít víc soukromí.“

„U Annie? Ty budeš bydlet s Annie?“

„Nespím s ní.“

„Annie?“ zírала užasle. „Annie McLeanová?“

„Máš snad něco proti?“

Řekl to skoro uraženě, že se rychle vzpamatovala. „Ne, vůbec ne. Naopak, to vidím moc ráda. To je silná ženská, která ví, co chce. Ta ti žádné habaďůry nezbaští.“

„Annie a já...“ nevěděl, jak to vysvětlit, „máme už něco za sebou. Tak snad i něco před sebou.“

„Netušila jsem, že vy dva jste víc než kamarádi.“

Zadíval se dolů po pláži a téměř zahlédl místo, kde tehdy dva mladí lidé přišli o nevinnost. „Byli jsme a pak zas nebyli. Ani nevím, co jsme teď.“ Ale chtěl to zjistit, to byl nový cíl, který v jeho životě dlouho chyběl. „Každopádně pár dní teď budu spát u ní na gauči. Dám se trochu dohromady. Snad tě zase nezklamu.“

Četla už všechno o léčení alkoholiků, o recidivách a nových začátcích. „Dnes jsi mě nezklamal.“ Vztáhla ruku a propletla si s bratrem prsty. „Tolik jsi mi chyběl.“

Zvedl ji na nohy a stiskl v náruči. Cítil, že tiše pláče. „Ale neházej mě přes palubu, ano?“

„Zkusila jsem to. Ale nemůžu.“

Nora Roberts

Zasmál se a přitiskl se k ní tváří. „To, co je mezi vámi s panem New Yorkem...”

„Jak to, že to byl Ryan, a najednou je to jen pan New York?”

„Protože teď se zapletl s mou sestrou a já se radši zdržím komentáře. Takže to funguje?”

Odtáhla se. „Dneska to funguje.”

„Fajn. Když jsme se tak hezky domluvili, dáme si panáka na oslavu, ne?” Usmál se. „Opilecký humor. Ale co třeba dušené hovězí?”

„Na to už je dneska pozdě. Ale udělám ti chlapecký steak, co říkáš?”

„Beru.”

Vydali se na cestu k domu a Miranda si uvědomila, že mu tu hroznou zprávu musí přece jen sdělit. „Andrew, před chvílí volala matka.”

„Ona si ani o Velikonocích nedá pokoj?”

„Andrew,” uchopila ho za ruku, „někdo se vloupal do Standjo, když tam byl Giovanni sám. Zabili ho.”

„Cože? Giovanniho? Proboha!” Poodešel o pár kroků a díval se na moře. „Giovanni je mrtvý? Zavražděný? Co se to sakra děje?”

Nemohla mu to ještě říct. Jeho pocity, jeho vůle a jeho návyk byly neustálené. „Nevím. Prý je laboratoř zničená, ale nic cenného se neztratilo.”

„Vloupání?”

„Zdá se.”

„To nedává smysl.” S vážnou tváří se k ní otočil. „Někdo se vloupá sem, sebere drahocennou sošku a neublíží ani mouše. A pak se někdo vloupá do Standjo, zabije Giovanniho, všechno zničí a neukradne nic?”

„Taky to nechápu.” Alespoň to byla částečně pravda.

„Jakou to má spojitost?” zamumlal a Miranda se vylekala.

„Spojitost?”

„Takové náhody neexistují. Dvě vloupání za sebou do různých oddělení stejné společnosti. Jedno s jasným cílem, druhé zdánlivě bezdůvodné... Vždycky je nějaký důvod. Giovanni přece pracoval i u nás. Byl taky při testování *Davida*, že?”

„Hm... no ano, ano.”

Temná žena

„David je pryč, dokumenty taky a Giovanni nežije. Co v tom může být?“ Nečekal její odpověď a Miranda si nemusela vymýšlet lži.

„Musím to říct Cookovi, třeba to k něčemu bude. A možná taky zaletím do Florencie.“

„Andrew.“ Chtělo se jí vykřiknout. Nemohla dovolit, aby se k Florencii jen přiblížil, nebo snad dokonce k Giovanniho vrahovi. „To není ten nejlepší nápad. Ty se teď musíš zase postavit na nohy. Nech policajty dělat jejich práci.“

„Možná bude lepší promyslet to odsud,“ uznal, „ale Cookovi alespoň zavolám, aby měl o čem přemýšlet.“

Zmohla se na mdlý úsměv. „Já se půjdu pustit do té večere.“

Byl tak zamyšlený, že si jejího znepokojení ani nevšiml. Zato zahlédl na útesech Ryana. Rychle se snažil zaujmout obranný postoj.

„Boldari.“

„Andrew.“ Ryan byl rozhodnutý nedat Andrewovi příležitost k hádce a raději mu ustoupil z cesty.

Ale Andrew už byl na něj připraven. „Možná si myslíš, že je to dospělá ženská a její rodina nedrží pohromadě, a tak na ni nikdo nedohlíží, ale to se pleteš. Jestli jí ublížíš, přetrhnu tě na dva kusy.“ Přivřel oči, protože se Ryan začal smát. „To zas není taková legrace!“

„Není, jenom jsem něco podobného sám řekl manželovi své sestry Mary Jo, když jsem je načapal v jeho chevroletu. Dokonce jsem mu jednu vrazil.“

Andrew se zahoupal na patách. „Ty nejsi manžel mé sestry.“

„Ani on tenkrát ještě nebyl.“ Ta slova mu spíš vylétla, aniž si uvědomil, jakou vyvolají asociaci. Zatvářil se rozpačitě. „Chtěl jsem jen říct...“

„No?“ Andrew se dobře bavil. „Tak copak jsi chtěl říct?“

Ryan si odkašlal. „Jen to, že k tvé sestře cítím silnou náklonnost a respekt. Je to krásná a zajímavá žena.“

„Nějak ztrácíš půdu pod nohama, Ryane.“ Oba se zadívali směrem, kde stála Miranda a pozorovala mořské vlny.

„Ona není tak silná, jak vypadá. Zatím si mnoho mužů k tělu nepustila, protože se pak cítí zranitelná – musí odhalit citlivá místa, chápeš?“

„Záleží mi na ní. Tohle jsi chtěl slyšet?“

Nora Roberts

„Jo.“ I když to vyznělo trochu váhavě. „To zatím stačí. A mimochodem, musím ti poděkovat za to, co jsi pro mě včera udělal, a taky za to, že jsi mi v tom dneska nevymáchal nos.“

„Co to oko?“

„Bolí jako d'as.“

„Tak to jako trest už stačí, ne?“

„Snad.“ Vydal se na cestu vzhůru k domu. „K večeři prý budou steaky,“ zavolal přes rameno. „A řekni jí, ať si vezme tu bundu, prosím tě.“

„Hm,“ zamumlal Ryan, „řeknu.“ Začal sestupovat z útesů, ale Miranda už šplhala proti němu.

„Tohle nejsou moc dobré boty.“

„To mi povídej.“ To už ji zachytil. „Máš studené ruce. Proč se neoblékneš?“

„Slunce už docela hřeje. Andrew dnes půjde na schůzku s psychology.“

„To je skvělé,“ políbil ji na obočí, „dobrý začátek.“

„Myslím, že to dokáže.“ Shrnula si vlasy z čela. „Věřím mu. Bude teď pár dní bydlet u přítelkyně, asi se v domě taky necítí moc dobře, když my...“

„Prudérie.“

„Je tu ale ještě něco. Řekla jsem mu o Giovannim a on si domyslel, že je tu souvislost.“

„Jak si to domyslel?“

„Už asi rok si alkoholem zabíjí mozkové buňky, že bych málem zapomněla, jak je chytrý. Okamžitě mu došlo, že mezi vloupáním tady a tam musí být spojitost. Chce o tom mluvit s detektivem.“

„Prima a zaplete do toho poldy.“

„Prostě pochopil, že to není náhoda. Já jsem mu neřekla, co vím nebo tuším. Nechtěla jsem to v jeho stavu riskovat, ale lhát už mu taky dlouho nevydržím.“

„Pak musíme být rychlejší.“ Neměl zájem pracovat v týmu a muset se o bronzové sošky dělit. Až je najde, budou jeho. „Zvedá se vítr.“ Vzal ji pod paží a odváděl vzhůru po cestě. „Doneslo se mi něco o steaků.“

„Dostaneš najíst, neboj. A moje steaky jsou bezva, uvidíš.“

Temná žena

„V některých kulturách považují maso dokonce za afrodiziakum.“

„Vážně? Že jsem se o tom v antropologii nikdy neučila?“

„Protože to funguje jen s bramborovou kaší, víš?“

„Hm, tak to tu teorii musíme prověřit v praxi.“

„Ale ta kaše nesmí být z prášku.“

„To bys mě tedy urazil.“

„Myslím, že jsem do tebe blázen, doktorko.“ Zasmála se, ale citlivá místa, o kterých bratr předtím mluvil, už byla odhalena.

Kapitola 22

Noční ticho Ryana probudilo a přimělo myslet na New York. Na uklidňující šum a provoz, který člověku snadno přejde do krve a donutí ho žít rychleji.

Tady u moře byl takový klid, že snad nezbývalo nic jiného než se usadit a zapustit kořeny.

Musí se vrátit do New Yorku, zpátky do své galerie, kterou už příliš dlouho nechal v cizích rukou. Dělával to často, to ano, jenže to cestoval z místa na místo a nezarůstal do země jako tady.

Spala vedle něho a v jejím pomalém oddechování se odrážel zvuk příboje. Netiskla se k němu, nechávala sobě i jemu vlastní prostor a on si o sobě myslel, že to umí ocenit. Ale přece jen ho trochu znervózňovalo, že se nesnaží alespoň předstírat, že ho odsud nechce pustit.

Odejít by pak přece jen bylo snazší.

Takhle se nemohl soustředit. Ona ho neustále rozptylovala, odváděla od práce, už jen proto, že se jí toužil dotýkat. Byla vždycky znova tak překvapená jeho dotykem a pohlazením.

Protože po ní znovu zatoužil, raději vstal z postele. Sex měl být přece prostá zábava a ne posedlost.

Oblékl si kalhoty a vyšel na terasu, aby si zapálil doutník. Vzduch tu chutnal jako dobře vychlazené bílé víno, pomyslel si. Člověk by si na něj rychle zvykl. Z té výšky se nabízel výhled na velký kus mořské plochy a rozeklaný pás pobřeží. Měsíc se začínal měnit, ztrácel svoje ostří.

Ryan měl strach, že i on ztrácí to své.

Otráveně si zapálil a vyfoukl kouř do větru, který se tu snad nikdy neutišil.

Takhle se nikam nedostanou, uvažoval. Miranda si dál může sestavovat svoje tabulky, ale žádnou nepronikne do myslí a srdcí

Temná žena

hlavních hráčů téhle hry. Nedotkne se chamtivosti, vzteku, žárlivosti a nenávisti v nich. Žádný graf neznázorní, proč jeden člověk vezme život druhému kvůli kusu bronzu.

Musí ty lidi poznat a pochopit. Zatím ale stěží začal.

Myslel, že o Mirandě už něco ví. Byla to schopná, praktická žena, které to myslelo, a při správném jednání uměla odhalit i něhu a žár skryté pod povrchem. Měla spoustu cílů a šla si za nimi, jen se díky své výchově příliš stranila lidí.

Její slabostí byl její bratr.

Drželi při sobě, zpočátku nejspíš v obraně před vnějším světem, ale bylo to skutečné a silné pouto. Na vlastní oči viděl, jak s ní Andrewovo pití otrásl, a naopak, kolik naděje vkládá do jeho uzdravení.

Své pochybnosti si tedy Ryan nechal pro sebe. Věděl ale dobře, jak závislost na čemkoli dokáže člověka změnit a přimět k činům, kterých by se jinak nedopustil.

Andrew vedl Institut a ve své pozici mohl snadno první sošku vyměnit. Kvůli penězům, kvůli touze vlastnit nebo mohl podlehnout vydírání. Nikdo by to neprovedl snáz než někdo z Jonesů.

Pak tu byl Charles Jones, který sám *Davida* objevil. Nebylo třeba přemýšlet o tom, jestli by ho chtěl mít jen pro sebe. Potřeboval by ale nejspíš pomocníka. Andrewa? Snad. Giovanniho, také možné. Nebo někoho jiného z personálu?

Elizabeth Jonesová. Pyšná, chladná, cílevědomá. Svůj život zasvětila umění, spíš vědě s ním spojené než jeho kráse. Stejně jako její muž zanedbávala rodinu kvůli dosažení prestiže.

Nebyla by pro ni drahocenná soška skvělým dovršením celoživotního úsilí?

Giovanni. Skvělý odborník, kterému všichni důvěřovali. Podle Mirandy okouzlující. Svobodný mladík, který měl rád ženy. Třeba podlehl té nesprávné, jíž jeho postavení ve Standjo nestačilo.

Elise. Exmanželky mohou být pomstychtivé. Přesídlila z Mainu do Florencie. Třeba Andrewa využila a potom odvrhla. Jako šéfka laboratoře by se snadno dostala ke všem dokumentům.

Nora Roberts

Richard Hawthore. Knihomol. Tichá voda, co břehy mele. Odborník na historii, ale typ, kterého mohli díky hlučnějším a neurvalejším kolegům všichni přehlížet. Třeba se tím užíral.

Vincente Morelli, dlouholetý přítel a společník. S velmi mladou a náročnou manželkou za zády. Firmě Standjo obětoval dlouhé roky svého života. Proč by nemohl chtít víc než pravidelný výplatní šek?

John Carter, muž v ošoupaných botách a směšných kravatách. Stálý jako skála. Proč ne i tak tvrdý? Celá léta jen poslouchal rozkazy, třeba to udělal i v tomhle případě.

Kdokoli z nich mohl takovou věc plánovat, uzavřel Ryan. Jenom nevěřil, že by dvě takové bezchybné záměny provedl sám. Musela to být týmová práce, rozhodně. A za tím vším stál chladnokrevný mozek.

Bude potřebovat mnohem víc, než jen osobní údaje, aby takový mozek odhalil. Ryan se zadíval na padající hvězdu a začal osnovat svůj plán.

„Jak to myslíš, že zavoláš mé matce?“

„Zavolal bych tvému otci,“ Ryan nahlížel Mirandě přes rameno na obrazovku počítače, „ale mám dojem, že matka má k těmhle věcem blíž. Co to vlastně děláš?“

„Nic. A proč jí chceš volat?“

„Co to je? Školení pro zahradníky?“

„Hledám jen nějaké informace.“

„O květinách?“

„Ano.“ Miranda si už zkopírovala několik stran o úpravě zeminy, trvalkách, době výsadby a podobně. „K mé matce.“

„Počkej. Proč to potřebuješ?“

„Protože chci vysázet zahradu, a nic o tom nevím.“

„Tak na to jdeš vědecky,“ políbil Mirandu na temeno hlavy. „Ty jsi tak dokonalá, Mirando.“

Sundala si brýle a odložila je na stůl. „Jsem ráda, že se dobře bavíš. Ale můžeš mi laskavě odpovědět?“

„Tvoje matka?“ Posadil se na stůl tváří k ní. „Chci jí sdělit svoje podmínky pro zapůjčení obrazů od Vasariho, Raphaela a Botticelliho.“

Temná žena

„Raphael a Botticelli? Chtěl jsi nám snad půjčit jenom Vasariho, ne?“

„Nová dohoda. Pět obrazů – a možná bych přihodil i Donatellovu sochu – na tři měsíce, s náležitou propagací Galerie Boldari a výtěžkem charitativní akce ve prospěch Národní nadace pro umění.“

„Charitativní akce?“

„Vysvětlím. Řeknu, že jsem si váš Institut vybral pro jeho skvělou reputaci a protože na mě před pár týdny nebyvale zapůsobila doktorka Miranda Jonesová.“

Vytáhl jí vlásenky a nechal ty rudé vlasy spadnout na ramena, jak to měl rád. Mirandinu rozmrzelost ignoroval. „Zvláště mě nadchl její nápad připravit výstavu dějin a vývoje italské renesance s ohledem na sociální, politický i náboženský dobový podtext.“

„A nadchl?“ zeptala se nesměle. „Vážně?“

„Byl jsem u vytržení.“ Vzal ji za ruku a všiml si, že si sundala brilantový prsten. Nechápal, proč ho to zamrzelo, a rozhodl se o tom přemýšlet později. „Něco takového bych chtěl za tři měsíce uspořádat ve své galerii v New Yorku.“

„Aha. Partnerská spolupráce.“

„Přesně tak. Dokonale jsme se shodli a při předběžné přípravě té výstavy jsi ty nadhodila, že je tu možnost uspořádat v Institutu příspěvkovou akci. Protože Boldariho galerie s Národní nadací už léta spolupracuje, ihned mě to zaujalo. To od tebe bylo velmi chytré.“

„Že?“ zabručela.

„Chtěl jsem ten vzájemně výhodný projekt odstartovat v nejbližším možném termínu, ale doktorka Jonesová není nikde z nalezení. To nepříjemné zdržení mě už donutilo přemýšlet o spolupráci s Uměleckým ústavem v Chicagu.“

„To s ní nepohne.“

„Neřekl bych.“ Než si mohla vlasy zase upravit, vzal jí sponky z rukou a hodil je nedbale přes rameno. „Potřebujeme tě dostat zpátky do Institutu. Potřebujeme, aby ten padělatel věděl, že jsi zase v práci. A pak musíme všechny, kdo mohli mít přístup k oběma soškám, dostat na jedno místo.“

Nora Roberts

„Taková výstava, o jaké mluvíš, může být velmi prestižní záležitost. A moje matka si na prestiž potrpí, to by ti vyjít mohlo. Ale nechápu, jak chceš dokázat to druhé.“

„Řeknu ti to.“ Přejel jí prstem po tváři a zazubil se. „Uspořádáme velký mejdan.“

„Mejdan? Příspěvkovou akci?“

„Přesně tak.“ Vstal a začal se přehrabovat v jejích zásuvkách. „A to ve jménu Giovanniho, takový jeho memoriál.“

„Giovanni,“ zděsila se. „To ho chceš k tomuhle zneužít. On je mrtvý.“

„To nemůžeme změnit, Mirando. Ale můžeme zařídit, aby tam přišel jeho vrah. A budeme k soškám zase o krok blíž.“

„Já ti nerozumím.“

„Detaily ještě promyslím. Copak ty nemáš nějaký blok?“

„Ale jistě.“ Vstala a vyndala jeden ze sekretáře.

„Mohlo mě to napadnout. Tak si ho vezmi a k tomu ještě nějakou tužku.“

„Kam ho mám vzít?“

„Na zadní terasu. Můžeš tam zatím sedět a skicovat si svoji novou zahradu, já zatím vyřídím ten telefonát.“

„Ty čekáš, že si budu malovat, když se děje něco takového?“

„Uklidni tě to.“ Vzal jí ze stolu tužku a brýle a zastrčil jí je do kapsy u košile. „Zahrada bude hezčí, když budeš vědět, na co se chceš dívat z okna.“ Chytil ji za ruku a táhl ven.

„Kdys tohle všechno vymyslel?“

Včera v noci. Nemohl jsem spát. Zatím nás řídil někdo jiný a už je myslím načase, začít tahat za šňůrky.“

„Hezky řečeno, Ryane, ale Giovanniho memoriál ti nezaručí, že se tam ukáže vrah, a sošky ti tam taky nikdo neodevzdá.“

„Všchno chce svůj čas, miláčku. Nebude ti zima?“

„Nezamlouvej to. Jestli to s tou výstavou myslíš vážně, měla bych spíš pracovat na její přípravě.“

„Už brzy se dočkáš.“

Rezignovaně vyšla na terasu. Jaro se do tohoto kraje plížilo pomalu. Mírný vánek se mohl kdykoli změnit ve sněhovou bouři.

„Prostě jen sed', o tohle se postarám sám.“

Temná žena

„Dobrá, tak já si nebudu trápit svoji hezkou hlavinku.“

Zasmál se a vytáhl mobilní telefon. „Dej mi číslo své matky.“

Odrecitovala číslice. „To je k ní domů. Když uvážím časový rozdíl, asi ji tam zastihneš.“

Vytřkal číslo a Miranda se zadívala na svůj trávník. On její matku okouzlí, napadlo ji, asi by nakonec přiměl každou ženu na téhle planetě, aby mu zobala z ruky, pomyslela si s nelibostí.

Vzdychla, když zaslechla, jak se po úvodním představování rozbíhá živá konverzace a pak přestala poslouchat.

Ten trávník vypadal po zimě opravdu zuboženě. Babička dům i zahradu s láskou opatrovala, zavzpomínala Miranda, ale oni s Andrewem ji nechali zpustnout, aby se vyhnuli všem nepříjemným pracem.

Na větší opravy si obvykle někoho najali. Ale ani jeden z nich nikdy nesekal trávu, nehrabal listí nebo neplel záhony.

Změna je život. Alespoň budou mít s bratrem společnou starost. Práce na zahradě by mu mohla pomoci v léčení a jí vlastně také. Až se takhle část jejího života uzavře, bude muset něčím vyplnit vzniklou mezeru.

Snažila si vzpomenout, jak postranní zahrádka kdysi vypadala. Nějaké rudé a fialové květiny a pak něco jako chudobky. Tužka se jí začala v ruce pohybovat.

Ryan ji během hovoru zdálky pozoroval. Rychlými tahy něco skicovala – to vyžadovalo talent a dobré oko – a přece jen vypadala uvolněně.

Uvědomil si, že je to ta nejzajímavější žena, jakou kdy v životě potkal.

„Prosím, říkejte mi Ryane. Doufám, že vás taky můžu oslovit Elizabeth. Jistě víte, jak okouzlující je vaše dcera, ale já stejně musím opakovat, že na mě udělala neuvěřitelný dojem. Když jsem pak zjistil, že si vzala dovolenou, byl jsem, mírně řečeno, zklamáný.“

Poslouchal a sám pro sebe se usmíval. „Ale ano, já vím, že v Institutu najdu i jiné schopné lidi, ale mám prostě zájem pracovat jen s těmi nejlepšími. Třeba Lois Berenská z Institutu v Chicagu – asi ji budete znát, že, myslel jsem si to – měla by o tenhle projekt velký zájem. Slíbil jsem jí, že se do osmačtyřiceti hodin ozvu, proto jsem si

ještě dovolil obtěžovat vás přímo doma. Já preferuji váš Institut a Mirandu, ale pokud by projekt nezačal do požadovaného termínu, musel bych...”

Ted’ už se vysloveně dobře bavil, protože Elizabeth začala tvrdě vyjednávat. Přehodil si nohu přes zábradlí, pozoroval racky a nechal ji klidně mluvit, dokud mu neslíbila přesně to, co chtěl.

Trvalo to tři čtvrtě hodiny. Během té doby si zašel s telefonem do kuchyně, aby si připravil krekry se sýrem a olivami, a zase se vrátil na terasu. Nakonec se s Elizabeth dohodli, že v den před galavečerem, jak tomu ted’ říkal, si spolu připijí na vzájemnou spolupráci.

Zavěsil a hodil si do pusy olivu. „Mirando?”

„Hmmm.“ Skicovala už třetí pohled na svou novou zahradu.

„Zvedni telefon.“

„Cože?“ Otráveně vzhlédla. „Vždyť nezvoní.“

Mrkl na ni. „Ale brzy bude,“ oznámil a vzápětí se zasmál, když z kuchyně zaslechl zvonění. „To bude ona. Být tebou, choval bych se překvapeně a trochu váhavě.“

„Souhlasila?”

„Zvedni to a uvidíš.“

Zvedla se a pádila do kuchyně. „Haló... Ahoj, mami.“ Slyšela, jak jí buší srdce.

Postavila ji před hotovou věc, ale to se dalo očekávat. Její dovolená okamžitě končí a program si má upravit tak, aby se mohla okamžitě spojit s Galeríí Boldari a připravit otevření té výstavy druhý týden v květnu.

„Ale to je necelý měsíc do zahájení. Jak...”

„Chápu, že je to šibeniční termín, ale pan Boldari má ještě jiné závazky. Tohle pro tebe musí být prioritou. Na propagaci galavečera bude s Andrewem pracovat Vincente. Pan Boldari i já si od tebe hodně slibujeme, Mirando, rozuměla jsi?”

„Jistě. Začnu s tím hned. Giovanni...”

„Obřad byl hezký. Jeho rodina ocenila květinový dar. Budeme ve spojení a první týden v květnu očekávejte můj příjezd. Průběžně budu chtít zprávy.“

„Budeš je mít. Sbohem... A je to,“ zašeptala Miranda, když zavěsila. „Jakoby nic.“

Temná žena

„O Giovannim jsem nemluvil. Ten nápad nemůže vzejít ode mě. Zítra jí o tom řekneš a já ti to odsouhlasím.“

Připravil také jeden krekr pro Mirandu. „Ona pak jistě přikáže, aby se všichni klíčoví členové všech sekcí Jonesovy společnosti dostavili na akci, aby jí vyjádřili podporu a respekt ke spolupracovníkovi.“

„Přijdou všichni,“ zašeptala, „matka už na to dohlédne. Jenom nevím, co dobrého by to mělo přinést.“

„Logistiku. Všechno pěkně v jedné chvíli na jednom místě.“
Usmál se a znovu se zakousl do sýra. „Už se na to těším.“

„Musím se pustit do práce a celou výstavu navrhnout.“

„A já přiletím zítra z New Yorku.“

Ve dveřích terasy se ohlédla. „Cože?“

„Ano. Brzy ráno. Nemůžu se dočkat, až tě zase uvidím, doktorko Jonesová.“

Kapitola 23

„Konečně jsi zpátky,“ Lori s úsměvem přinesla Mirandě šálek kávy.

„Doufám, že to budeš tvrdit i koncem týdne. Zavalím tě prací.“

„To zvládnu.“ Lori se dotkla Mirandiny paže. „Je mi líto, co se stalo s Giovannim. Já vím, že jste byli přátelé. Bude nám všem chybět.“

„Máš pravdu. Musím se co nejvíc zabrat do práce.“

„Dobře.“ Lori se usadila naproti s notesem v ruce. „Kde začneme?“

„Nejdřív domluv setkání s tesaři, třeba od Drubecka, ti na minulé výstavě odvedli dobrou práci. Pak si musím promluvit s právníkem kvůli smlouvám a někoho budeme muset odvolat z výzkumu. Potřebuju to probrat s Andrewem a vědět přesně, kdy dorazí pan Boldari. Zaříd', ať připraví oběd v salónku – na jednu hodinu a zjistí, jestli by se k nám mohl připojit Andrew. Pak musím vědět, kdy skončí restaurování těch kusů, co jsou v ateliéru. A pozvi mi na čaj paní Collingsforthovou – taky do salónku.“

„Jdeme po její sbírce?“

Miranda spiklenecky přivřela oči. „Snad ji dokážu přesvědčit, že se její obrazy budou na téhle výstavě vyjímat, samozřejmě s plaketou: ‚Zapůjčeno ze soukromé sbírky paní xy‘.“

A když ne, pošle na tu dámu Ryana.

„Dál potřebuju okopírovat rozměry Jižní galerie a domluvit schůzku s malíři pokojů.“

Lori se zarazila. „Proč to?“

„Mám takovou představu... o atmosféře té výstavy. A potřebuju k tomu někoho s fantazií, kdo ale umí přijímat rozkazy než je jen udělovat. Chci mít průběžné informace o přípravě propagace a panu Boldarimu musíme vyjít maximálně vstříc.“

Temná žena

„Jistě.“

„A ty mě za měsíc požádej o zvýšení platu.“

Lori našpulila rty. „Hm. Tak jdem na to. Ale je tu ještě něco.“ Zavřela notes. Máš na záznamníku nějaký vzkaz. V italštině, takže jsem tomu moc nerozuměla.“

Miranda rychle vstala, přešla k přístroji a rychle překládala.

Doktorko Jonesová, musím s vámi mluvit. Nikdo jiný mi nechce věřit. Jsem Rinaldi, Carlo Rinaldi. To já jsem sošku našel. Držel jsem ji v ruce a vím, že byla pravá. A vy taky, četl jsem to v novinách. Jenže s člověkem, jako jsem já, nechce nikdo mluvit. Ale vy jste vědec. Prosím, zavolejte mi. Musíme dokázat, co víme. Vaše matka mě nechala vyhodit. Jako nějakého žebráka nebo zloděje. A vláda si myslí, že jsem podvodník. To je strašná lež. Prosím, my dva všem řekneme pravdu.

Pak dvakrát za sebou odříkal své číslo a zopakoval prosbu.

A teď byl mrtvý, pomyslela si Miranda. Žádal ji o pomoc, když tu nebyla. A teď je po smrti.

„Co to bylo?“ zeptala se Lori znepokojená Mirandiným výrazem. „Špatné zprávy?“

„Ne,“ zašeptala, „staré zprávy. Přijela jsem pozdě.“

Vymazala vzkaz, ale dobře věděla, že ji ten hlas ze záhrobí bude ještě dlouho pronásledovat.

Bylo dobré zase pracovat, soustředit se na úkoly a cíle. Ryan měl pravdu. Potřebovala nějakou činnost.

V restaurátorské dílně narazila na Johna Cartera.

„Mirando. Vítej zpátky.“

„Díky, Johne.“

„Sundal si brýle a očistil skla o bílý plášť. „Je strašné, co se stalo Giovannimu. Pořád to nějak nemůžu strávit.“

Miranda ho znova zahlédla před sebou, jak leží v kaluži krve.

„Včera jsem to všem oznámil. V laboratoři to teď vypadá jako v márnici. Vždycky, když na pár dní přijel, celé to tady rozsvítil. Napadlo mě pár věcí, ale lidem se nejvíc líbí zasadit na jeho počest strom v parku. Když je hezky, často tam o polední přestávce chodíme a možná by to byl docela hezký památník.“

„Dobrý nápad. Jemu by se určitě taky zamlouval.“

Nora Roberts

„Chtěl jsem to ale nejdřív probrat s tebou.“

„No, vy jste se přece také dobře znali. Trávili jste spolu vždycky trochu času, že?“

„Hm, uměl mě rozesmát. Vždycky mě pozval na večeři nebo na skleničku a učil mě flirtovat s hezkými děvčaty a taky chtěl vidět poslední fotky mých dětí.“

Hlas se mu zadrhl, že si musel odkašlat, a oči mu zvlhly. „No, tak já zařídím ten strom.“

„Díky, Johne,“ odvrátila se s provinilým pocitem, že si ho dovolila podezřívát a testovat jeho zármutek.

„Asi se už vrátím do laboratoře.“

„Já se tam taky zastavím. Ale většinu času musím věnovat novému projektu.“

„Ta výstava o renesanci. Moc dobrý nápad. Po těch malérech s vloupáním nám něco takového zas pomůže na nohy.“

„Ano...“ Vtom zahlédla v hale detektiva Cooka. „Asi budu muset nejdřív vyřídit tohle.“

„Hm,“ John začal šeptat, „ten člověk mě pěkně znervózňuje. Dívá se, jako by nás všechny podezříval.“ A raději se rychle vytratil.

„Detektive? Můžu vám nějak pomoci?“

„Copak to tady máte pěkného,“ zamžoural místo odpovědi na restaurovaný obraz. „Něco vzácného, že?“

„Ano, to je Bronzino. Italský renesanční malíř. Šestnácté století. Majitelé nám ho laskavě zapůjčili na výstavu.“

„A můžu se zeptat, co to tam ta dáma dělá?“

Restaurátorka sotva vzhlédla od práce. „Ten obraz byl součástí neudržované sbírky. Ublížila mu vlhkost, prach a jistou dobu i přímé sluneční světlo. Tady ho čistíme. Ale je to velmi pomalý proces. A taky restaurujeme část poškozené malby, pouze za pomoci materiálů, které byly tehdy dostupné. To vyžaduje talent a velkou trpělivost.“

„Skoro jako policejní práce,“ poznamenal.

„Myslíte?“

„Policajt taky postupuje pomalu a opatrně, aby neublížil svému případu. A taky musí mít vědomosti a talent,“ usmál se, „a pak pekelnou trpělivost. Když postupuje dobře, nakonec získá celkový obraz.“

Temná žena

„Velmi zajímavé přirovnání, detektive,“ takové, co ji dokonale znervóznilo, „a vy už celkový obraz máte?“

„Zatím jen útržky, doktorko, jen útržky.“ Hrál si do kapsy a vytáhl rozlepený balíček žvýkaček. „Nechcete?“

„Ne, díky.“

„Přestal jsem kouřit,“ rozbalil jednu žvýkačku a papírek vrátil do kapsy, „ale pořád mě to ještě ničí. Vy kouříte?“

„Ne.“

„To je rozumné. Já jsem vytáhl i dvě krabičky denně. Pak ale člověk narážel jen na samé zákazy kouření nebo musel kvůli cigaretě někde venku moknout. Připadáte si jako zločinec.“

Miranda chtěla přešlapovat, a tak si raději představila, jak stepuje a luská prsty. „Musí být těžké přestat.“

„Je to návyk a tomu je vždycky těžké se postavit. Může vám obrátit život vzhůru nohama, že děláte věci, které byste jinak neudělali.“

On ví o Andrewově pití, uvědomila si. A chce, aby to věděla i Miranda. „Já jsem nikdy kouřit nezačala,“ řekla chladně, „chcete jít do mé kanceláře?“

„Ne, nechci vás dlouho zdržovat. Vlastně jsem si myslel, že vás tu vůbec nezastihnu. Vzala jste si dovolenou?“

Už chtěla přisvědčit, ale něco ji zarazilo. „Jistě dobře víte, detektive, že jsem si ji vzít musela kvůli problémům spojeným s mou prací ve Florencii.“

Je chytrá a nedá se snadno nachytat, pomyslel si. „Hm, nějaká další bronzová soška, že? Měla jste problémy s ověřením její pravosti.“

„Já ne. Ostatní ano.“

„Ale problémy to jistě byly, navíc dvě bronzové sošky najednou, není to směšné?“

„Nevidím nic směšného na tom, když někdo útočí na vaši pověst.“

„Chápu. Ale velmi brzy jste se vrátila do práce.“

Ted' nezaváhala ani na chvíli. „Protože uvádím v život náročný projekt, který spadá do mé specializace.“

„Slyšel jsem o tom. A taky o vašem kolegovi ve Florencii. O té vraždě.“

Nora Roberts

Znovu bojovala s pohnutím a zadívala se stranou. „Byl to dobrý přítel.“

„Máte tušení, kdo mu to mohl udělat?“

Chladně si ho přeměřila. „Kdybych měla tušení, kdo mu rozbil hlavu, detektive, už dávno bych to řekla policii.“

Cook se zatvářil překvapeně. „Nevím o tom, že by zveřejnili způsob, jakým zemřel.“

„Moje matka má dobré informace,“ v duchu se modlila, aby to byla pravda. „Vyšetřujete tu vraždu nebo vloupání do Institutu?“

„Jsem jen zvědavý. Poldové musí být zvědaví.“ Rozhodil rukama. „Jsem tu, protože váš bratr má dojem, že ty dva případy nějak souvisí.“

„Říkal mi o tom. A vy vidíte nějakou souvislost?“

„Někdy ji člověk nevidí, ani když se na ni dívá. Vy jste testovala i toho...,“ vytáhl notýsek a zalistoval v něm, „bronzového *David*a ve stylu Leonarda, že?“

Cítila, jak jí vlhnou dlaně. „Přesně tak.“

„Zdá se, že jeho dokumentace není nikde k nalezení.“

„I to už mi Andrew řekl. Zloděj asi vzal se soškou i její dokumentaci.“

„Dávalo by to smysl, kdyby věděl, kde ji hledat. Kamery byly vypnuté jen na deset minut. Musel by se pohybovat rychlostí blesku, kdyby to měl stihnout ještě pro papíry do laboratoře. Sám jsem si tu cestu prošel.“

Nemohla si dovolit uhnout pohledem. „Já vím jen to, že záznamy byly náležitě založeny a teď jsou pryč.“

„Chodí sem lidé často pracovat v noci? Jako váš přítel ve Florencii?“

„Jen občas. Ale přes bezpečnostní zařízení projdou jen vedoucí našich oddělení.“

„Jako vy a váš bratr asi týden po vloupání.“

„Prosím?“

„Noční služba mi hlásila, že třiadvacátého března asi o půl třetí ráno jste s bratrem přijela do laboratoře. Je to tak?“

„Asi ano.“

„To je dost pozdě, ne?“

Temná žena

„Výjimečně jsme potřebovali dokončit nějakou práci. Je to snad problém, detektive?“

„Pro mě ne. Udržujete tu s bratrem pořádek, jen co je pravda. Každá věc tu má své místo,“ rozhlédl se po místnosti.

„Doma ale nechává ponožky ležet na podlaze a klíče nikdy nemůže najít.“ Že by ji opravdu začínalo bavit zahrávat si s poldou?

„To vy budete asi pořádnější, potrpíte si na to víc, ne?“

„Možná je to už také návykové,“ usmála se. Ano, opravdu ji to nějakým zvráceným způsobem těšilo.“ Jestli mě ale omluvíte, mám další schůzku.“

„Nechtěl jsem zdržovat a děkuji za vaše vysvětlení.“ Pokynul směrem k obrazu. „Tolik práce s opravami, nebylo by snazší přemalovat to celé znova?“

„Pak už by to nebyl Bronzino.“

„Většina lidí by žádný rozdíl nepoznala. Ale vy ano,“ kývl na ni, „vsadím se, že vy poznáte falzifikát na první pohled.“

Ráda by věděla, jestli v obličejí opravdu tak zbledla, nebo se jen tak cítí. Dostal se tak blízko a tak rychle...

„Vždycky ne. K tomu jsou třeba laboratorní testy.“

„Takové, co jste dělala tady nebo před měsícem ve Florencii.“

„Přesně takové.“ Po zádech jí začal stékat studený pot. „Mohla bych vám o tom něco říct, ale teď právě ne,“ pohlédla rychle na hodinky. Vzhledla a ke své úlevě spatřila vcházet Ryana.

„Mirando, tak rád tě zase vidím. Nezlob se za to zdržení, to ten provoz.“ Vzal ji za ruku a donesl ji ke svým rtům.

„To nic. Měla jsem co dělat. Detektiv Cook...“

„My už se přece známe, že? Setkali jsme se tu den po tom vloupání. Už jste ve vyšetřování pokročili?“

„Pracujeme na tom.“

„Jistě, ale nechtěl jsem rušit. Mirando, počkám ve tvé kanceláři.“

„Ano, anebo jsme už skončili, detektive?“

„Skončili. Jsem rád, že vás ta krádež neodradila, málokdo by asi půjčil galerii tolik obrazů po takové události.“

„Já mám k doktorce Jonesové plnou důvěru.“

„I tak by to chtělo zaměstnat ještě několik mužů. Můžu vám dát jména několika poldů, kteří si rádi přivydělají.“

Nora Roberts

„Děkuji, sdělte je mé asistentce.“

„Dobře. Na shledanou.“ Mezi těmi dvěma něco je, pomyslel si na odchodu, třeba jen sex, třeba něco víc. Ten Boldari se mu nějak nezdá.

„Ryane... Nechala jsem prostřít v salónku, snad bychom tam mohli probrat detaily té výstavy.“

„Prima.“ Nabídl jí rámě a teprve, když za nimi zaklaply dveře, zeptal se: „Otravoval tě dlouho?“

„Celou věčnost. Mluvil o falzifikátech a chtěl vědět, jestli je rozpoznám na první pohled.“

„Vida.“ Stůl byl prostřený pro tři a jako předkrm už na ně čekaly kreky a směs černých oliv. „Je to chytrý polda, ale styl poručíka Columba se už trochu nenosí.“

„Columba?“

„Ty neznáš Columba? Levný doutník, zmačkaný přšiplášť...“ Ryan zavrtěl hlavou. „To máš tedy mezery v lidové zábavě. No nevádí. Možná že nám Cook může být k něčemu dobrý.“

„Ryane, jestli na něco přijde, dovede ho to k tobě a ty máš obě kopie.“

„Ke mně ani k tobě nedojde a za měsíc už nebudu mít kopie, ale originály a naše pověst zas dostane trochu lesku. Důvěřuj mi, doktorko. Na tohle jsem expert zase já.“ Máchl rukou ke stolu. „Kdo ještě přijde?“

„Andrew.“

„Nemůžeš mu to říct, Mirando.“

„Já vím. Má teď dost práce sám se sebou, nebudu mu přidávat další starosti sdělením, že plánuju loupežné přepadení.“

„Když to půjde podle plánu, dojde jen na vloupání,“ vzal ji za ruce, aby se uklidnila, „a my chceme vzít jen to, co bylo ukradeno. Tak si můžeš říct, že vlastně plánujeme dobrý skutek.“

„Pořád to bude stejně protizákonné. A pořád se budu cítit stejně provinile, když se na mě Cook zadívá tím svým slídivým pohledem.“

„Ale zvládla jsi ho.“

„Dokonce mě to začalo bavit.“ Odvrátila se. „Na záznamníku jsem měla vzkaz, od Carla Rinaldiho.“

„A co chtěl?“

Temná žena

„Pomoc.“ Zavřela oči. „Prosil mě o pomoc, protože mu nikdo nevěřil. Doufal, že dokážu, že soška byla pravá.“

„Taky že dokážeš.“

„Je mrtvý, Ryane. On i Giovanni jsou mrtví. Už jim nemůžu nijak pomoci.“

„Ty nejsi zodpovědná za to, co se jim stalo.“ Otočil ji k sobě. „Myslíš, že by chtěli, abys to teď vzdala? Dřív než dokážeš, že sošky byly pravé? Dřív, než tím odhalíš jejich vraha?“

„Já nevím.“ Pomalu se nadechla. „Vím jen, že nemůžu přestat kvůli sobě, nemohla bych tak dál žít. Jeden mě prosil o pomoc a druhý moji prosbu vyslyšel. Chci je pomstít, i když se za to možná budu stydět.“

„Miláčku, to takhle pitváš každou svou pohnutku? Radši bych slyšel něco o té výstavě.“

„Vážně?“

„Jistě.“ Znovu zvedl její ruce ke rtům. „Moje galerie ti půjčí cenné věci, tohle je obchodní záležitost.“

„Ryane...“ Ale vtom se ve dveřích objevil Andrew.

„Jde to nějak rychle,“ zadíval se na Ryana, jak ozobává ruce jeho sestry.

„Nazdar, Andrewe,“ Ryan spustil ruce dolů, ale nepřestával je držet.

„Nechtěli byste mi vy dva vysvětlit, co se tady děje?“

„Rádi. Rozhodli jsem se uspořádat akci, která vynese peníze pro Národní nadaci a Mirandu vrátí zpátky na místo, kam patří.“

Ryan se obrátil ke stolu a nalil vodu do tří sklenic. „Vaše matka je tím projektem nadšená.“

„Už jsem s ní mluvil. Říkala, žes volal z New Yorku.“

„Vážně?“ usmál se. „Asi to předpokládala, tak ji necháme při tom, bude to aspoň jednodušší. Náš vztah pokládáme s Mirandou za soukromou záležitost.“

„To byste se tu nesměli po chodbách vodit za ruce. Už si o tom cvrlikají vrabci na střeše.“

„To mi problémy nedělá a tobě?“ obrátil se k Mirandě. „Ale radši probereme přípravu té výstavy a galavečera.“

Nora Roberts

Raději se postavila mezi ně. „Moc to pro mě znamená, Andrewe, jsem ráda, že s tím Ryan přišel. Tuhle akci jsem toužila zrealizovat už několik let, ale matka by mi to nikdy nedovolila, kdyby si Ryan mou spolupráci nevyžádal.“

Dotkla se jeho ramene.

„Jasně, jasně, já jen nějak pomaleji chápu.“

„Ale jsi v pohodě?“

„Nepil jsem. Už třetí den,“ chabě se usmál a dvě noci, kdy v zoufalém třasu propotil postel.

„Fajn, tak si dáme ten oběd.“

To není fér, to není fér. Jak to, že je zase zpátky, jak to, že je zase na koni? Překazí mi moje plány. To nedovolím. Celé ty roky čekání a obětí. Temná dáma je moje. V tom jejím úsměvu je poznat spřízněná duše, která dokáže čekat a sbírat sílu jako mince do kasičky. V tom úsměvu se skrývá zbraň ke zničení všech nepřátel. Vezmu si, co je moje, co vždycky bylo moje.

Zničím ji. Dokážu to.

Ruka, která psala ta slova, se začala třást a bodat perem do stránky deníku, až se pokoj rozezněl zuřivým oddechováním. Postupně se zase všechno zklidnilo.

Ten člověk chvílemi ztrácel kontrolu, jako by mozek pouštěl kormidlo z rukou. Ale to se spraví.

To je jen pouhé zdržení. Já najdu způsob, jak ji donutit, aby mi všechno splatila. Všichni mi vrátí, co mi odepřeli. Temná dáma je moje, zabíjeli jsme spolu.

Tu kopii má Miranda. To je jediné vysvětlení, protože policie nenašla vražednou zbraň. Kde vzala ale tolik odvahy – jet do Florencie a ukradnout sošku? To se nedalo předpokládat, koho by napadlo, že má něco takového v povaze.

Ale takovou chybu znova neudělám.

Jestlipak tam stála a dívala se na Giovanniho? Měla v očích hrůzu a děs? Doufám, že ano. A jestlipak ji strach pořád pronásleduje jako honící pes?

Temná žena

Já vím, že ano. Utekla zpátky do Mainu. Jestlipak se nervózně ohlíží přes rameno, když jde po prázdné chodbě Institutu, jestlipak tuší, že se jí čas krátí?

Jen ať si klidně užívá té moci, kterou si nezasloužila. O to bude sladší chvíle, kdy o všechno navždycky přijde.

Její smrt nebyla v plánu, ale plány se mění.

Až. zemře a její dobrou pověst pohltí skandál, půjdu plakat na její hrob. A budou to slzy vítězství.

Kapitola 24

Falešný knír ho svědil pod nosem a pravděpodobně ho ani nepotřeboval. Stejně jako kontaktní čočky, které změnilly jeho hnědé oči do jakési neurčité šedozelené, a paruku dlouhých blond vlasů upravených do koňského ohonu. Zlatavě hnědou pleť překryl světlým make-upem, aby připomínal člověka, který se nerad opaluje.

V pravém uchu se mu blýskaly tři zlaté kroužky a na nos si posadil odvážné lenonky s růžovými skly.

Stejně pečlivě zvolil i oblečení: červené kalhoty, nafialovělou košili s volnými rukávy a černé kožené boty na podpatku.

Vypadal jako zoufale mondénní mladý umělec, jehož styl se pohybuje na hranici dobrého vkusu. Takových typů viděl už dost a dost, aby dokázal napodobit i jejich projev a pohyby.

Naposled zkontroloval svou masku ve zpětném zrcátku malého vypůjčeného sedanu a pevně doufal, že ho to auto doveze nejen do devadesát kilometrů vzdálené státní slévárny, ale i nazpátek.

Veze s sebou odrané desky s několika skicami, které si takříkajíc vypůjčil od Mirandy.

Kopie *David*a přece musela být někde odlita a podle rychlosti někde v kraji. A slévárna, ke které dorazil, byla od Institutu zdaleka nejbližší, a podle jeho informací ji studenti hojně využívali.

Vystoupil z auta před ponurou cihlovou budovou se zaprášenými okny. Pohodil ohonem a klátivou chůzí se vydal k její bráně.

Hned u vchodu našel u přepážky ženu, která si pročetla jakýsi časopis pro hospodyňky. Vzhledla a s jistým zalíbením si Ryana od hlavy k patě prohlédla. „Co byste rád?“

„Jsem Francis Kowowski, student Novoanglického institutu dějin umění.“

Naklonila se k němu blíž a ucítila vůni vlčích máků. Proboha, jaký chlap by chtěl vonět jako vlčí máky, napadlo ji. „Vážně?“

Temná žena

„Ano,“ zatvářil se nadšeně, „moji spolužáci si tady nechávají odlévat bronzové sošky. To je můj obor. Jsem totiž sochař. Zrovna jsem na Institut přestoupil.“

„Nejste na studenta už trochu starý?“

Začervenal se. „Dřív jsem si to nějak nemohl dovolit... finančně, chápete?“ V tu chvíli vypadal tak politováníhodně a rozpačitě, že to úřednici okamžitě vzalo u srdce.

„Hm, jasně. A vy byste chtěl něco odlít?“

„Zatím mám s sebou jenom skicu, musím mít jistotu, že to vyjde přesně tak, jak chci,“ jako by se mu vrátilo sebevědomí, otevřel desky a ukázal jí Mirandin výkres. „Tohle si tady nechal dělat jeden spolužák, je to David, ale už nevěděl, jak se ten člověk jmenoval.“

„David jako od Goliáše, že?“ Prohlédla si obrázek. „To je vážně dobrý. Kreslil jste to sám?“

„Ano,“ rozzářil se. „Doufal jsem, že najdu člověka, který to dělal, a domluvím se s ním. Bylo to někdy před třemi roky.“

„Tři roky?“ našpulila rty. „Ale to už je dávno.“

„Já vím.“ Znovu na ni vyzkoušel pohled ztraceného štěněte. „Ale je to pro mě moc důležité. Ten člověk to prý udělal tak dobře, že by ta soška mohla jít rovnou do galerie.“

Vytáhl nákres *Temné dámy*. „Na tomhle pracuju teď a dal jsem tomu všechno, jestli chápete.“

„Ale to je úžasné. Vážně. Měl byste ty obrázky prodávat.“

„Občas trochu portrétuju, ale jen kvůli obživě, víte.“

„Z vás jednou něco bude, vážně.“

„Díky.“ Vděčností se málem rozplakal. „Člověk by to už tolikrát vzdal, ale nějak pořád věřím...“

Když viděla jeho pohnutí, vytáhla papírový kapesníček.

„Díky, omlouvám se,“ osušil si slzy pod růžovými brýlemi, „ale tohle musím dokázat, proto potřebuju toho nejlepšího. Dlouho jsem šetril a zaplatím, co si řeknete.“

„Toho se nebojte,“ poplácala ho po ruce a obrátila se k počítači. „Takže tři roky zpátky. Uvidíme, co se dá dělat. Snad to dělal Whitesmith, ten bere často věci od studentů.“ Začala tukat do klávesnice dlouhým rudým nehtem a přitom na něho zamrkala. „Uvidíme, jestli pro vás zařídíme jedničku.“

Nora Roberts

Trvalo to necelých deset minut. „Tak je to Pete Whitesmith. Jestli jsem si to nemyslela. On je vážně dobrý. I na toho chlapce si vzpomínám. Harrison Mathers. Byl taky šikovný. Ale ne tak jako vy,“ usmála se na Ryana mateřsky.

„Dělal tady Harry hodně věcí?“

„Několik. Pořád koukal Peteovi přes rameno. Takový nervózní kluk.“

„To je paráda. Tak Whitesmith. Ještě tady pracuje?“

„Jasně, to je naše jednička. Najdete ho v hale. A vyříd'te mu, aby na vás byl hodný. Že to vzkazuje Babs.“

„Ani nevím, jak vám poděkovat.“

„Kolik byste tak chtěl za obrázek mých dětí?“

„Od vás, rozhodně nic,“ usmál se na ni.

„Jasně že se pamatuju.“ Whitesmith si otřel drsnou tvář a snažil se překřičet rachot pecí a řinčení kovů.

„Byl to tenhle kus?“

Podíval se na skicu. „Jo. A byl na něj moc opatrný. Měl pro měď dokonce vlastní vzorec, chtěl tam jen přidat trochu olova, aby to bylo rychleji, ale jinak to bylo starý složení. Budu mít přestávku, pojd'te ven.“

Ryan ho vděčně následoval z haly ven. „Pracuju tady už přes dvacet let, ale tohle byl můj oblíbený kousek,“ řekl a zapálil si camelku.

„Dělal jste pro Harryho víc věcí?“

„Jasně. Čtyři nebo pět. Ale tahle byla nejlepší. Člověk hned poznal, že je to výjimečný kousek, už když přinesl formu a voskový model. A taky to byla poslední jeho věc.“

„Vážně?“

„Už jsem pak Harryho neviděl. Studenti odcházejí a přicházejí...“ Pokrčil rameny.

„A nedělá s někým jiným?“

„Ne, vždycky chodil jen za mnou. Zajímalo ho odlévání. To je taky umění a on neohrnoval nos jako ostatní. Udělám jim třeba věc, která získá nějakou cenu, a oni mi ani nepoděkují.“

Temná žena

„Hm, já vím, že jste nejlepší, proto jsem vás taky tak hledal. A z čeho Harry udělal tu formu?“

„Ze silikonu. Ale to musí být člověk opatrný, aby se bronz nekroutil.“ Odhodil nedopalek. „Já umím dělat se vším. Harry chtěl metodu ztraceného vosku, ale dost mě honil, a to nemám rád.“

„Vážně?“

Odfrkl si. „Člověk by si myslel, že je to sám zatracenej da Vinci. Ale talent měl.“

Ryan vytáhl skicu *Temné dámy*. „Co jí říkáte?“

Whitesmith našpulil rty. „Sexy kousek. Takovou bych dělal rád. Co na ní používáš?“

Trochu znalostí se někdy hodí, pomyslel si Ryan. „Vosk a sádra.“

„Fajn. To by šlo. Ale tu sádra si taky vypal tady, nechceš mít přece ve vosku bublinky.“

„To nechci.“ Ryan náčrtek schoval. Tohle byl solidní člověk, až příliš ochotný pomoci na to, aby byl do věci zapletený. „A nechodil jsem s Harrym ještě někdo?“

„Nevzpomínám si, proč?“

„Jestli tu náhodou nebyl taky ten, co mi o vás řekl.“

„A kdo jako?“

„Nějaký James Crispin,“ vymyslel si rychle jméno, „jeden malíř. Takže byste mi ji udělal?“

„Od toho jsme tady. A líbí se mi její úsměv,“ pokynul směrem k deskám, „budu s ní zacházet dobře, neboj.“

„Díky.“ Cestou ven si Ryan pohvizdoval a radoval se, jak snadná a rychlá práce to byla, když vtom před slévárnu dorazil další vůz.

Vystoupil z něho Cook a zadíval se na Ryana.

„Dobrý den.“

Ryan přikývl a postrčil si na nose růžové brýle. Rychle nasedl a díval se, jak Cook vstupuje do slévárny.

To bylo o fous, pomyslel si. Ale Cook ho určitě nepoznal. Pořád byl ještě o krok před ním.

Když se vrátil do domu na útesech, strhl si knír, sundal paruku i tu směšnou košili. Převlek se nakonec vyplatil.

Nora Roberts

Zdalo se, že Cook už tušil, že by soška mohla být falešná. Jeho vyšetřování by jim tedy na konci mohlo pomoci, ale zatím Ryana trochu znervózňovalo.

Když se odličil, uvařil si kávu a zasedl k psacímu stolu.

Za ty kritické dva týdny do slévárny zašlo celkem osm studentů. Tři z nich vyřadil předem, protože jejich práce byly příliš rozsáhlé. Díky staré dobré Babs a Peteovi už to správné jméno znal. Nebylo obtížné vyhledat ho v záznamech z Institutu, které už měl k dispozici. V posledním semestru Harry navštěvoval přednášku: Renesanční plastika, lidská figura.

A ten kurs vedla právě Miranda.

Tohle ho nenapadlo, uvažoval, čekal, že narazí na jiné jméno – Andrewovo nebo Carterovo, ale mohl to očekávat. Ona přece testovala *Davida* i *Temnou dámu*, ona byla klíčem ke všemu a možná i příčinou.

Davida, falešného Davida vytvořil jeden z jejích studentů.

Ryan četl dál. Závěrečné známky nebyly nejlepší, usmál se, Miranda jedničkami opravdu šetřila, ale jen jeden student ročník nedokončil – Harrison K. Mathers. Neodevzdal závěrečnou práci a ze školy odešel.

Ale proč bys to dělal, milý Harry, proč bys na Peta tolik spěchal, kdyby ti vůbec nešlo o známku?

V záznamech stálo, že Mathers po dva roky skvěle prospíval, teprve v posledním semestru jeho výkon upadal, a nakonec dokonce všechno vzdal.

Ryan sáhl po mobilu a vytákal číslo, které pod Harryho osobními údaji našel.

„Tady Dennis Seaworth ze studijního oddělení Novoanglického institutu. Hledám Harryho Matherse.“

„Já jsem jeho matka, ale Harry už tady nebydlí.“

„Aha. Uzavíráme statistiku našich studentů za několik minulých let. Rád bych s ním o něčem mluvil.“

„Přestěhoval se do Kalifornie,“ odpověděla unaveně. „Ale tu školu stejně nikdy nedokončil.“

„Já vím, rádi bychom ale věděli, zda nebyli naši studenti s programem nespokojeni a co by se na něm dalo zlepšit.“

Temná žena

„Jestli to zjistíte, dejte mi vědět. Tolik se mu tam nejdřív líbilo.“

„To rád slyším. Jestli mi tedy dáte spojení?“

„Jistě.“ Odříkala telefonní číslo s předčíslem San Franciska.

Ryan ho ihned vytočil, ale dověděl se jen, že volané číslo už neexistuje.

No, pomyslel si, výlet do Kalifornie mu dá aspoň příležitost navštívit bratra Michaela.

„Harrison Mathers.“

Miranda měla ještě hlavu plnou nové výstavy a nechápavě se na Ryana zadívala. „Cože?“

„Harrison Mathers, pověz mi o něm něco.“

Sundala si bundu a vešla do pokoje. „Měla bych snad znát nějakého Matherse?“

„Před třemi lety k tobě chodil do kursu.“

„To mi ho musíš víc připomenout, Ryane, měla jsem už stovky studentů.“

„Přednáška o renesančních soškách, školu nedokončil.“

„Nedokončil?“ Snažila se rozpomenout. „Harry! No ano, už vím. Byl chytrý a talentovaný. Začal dobře, šla mu teorie i praxe.“

Cestou si snažila procvičit ztuhlý krk. „Pak začal přednášky vynechávat, a když se objevil, vypadal duchem nepřítomný, jako by celou noc nespál.“

„Drogy?“

„To nevím. Drogy, rodinné problémy, holka. Bylo mu sotva dvacet, takových problémů v tom věku bývá. Mluvila jsem s ním, snažila se ho přesvědčit, aby se víc soustředil na práci, a na chvíli se to zlepšilo. Před koncem školy ale přestal chodit na přednášky a závěrečnou práci vůbec neodevzdal.“

„Jednu věc si ale nechal odlít. Ve Státní slévárně. Druhý týden v květnu. Bronzovou sošku.“

Miranda se s užaslým výrazem posadila na židli. „Chceš říct, že do toho byl zapletený?“

„Chci říct, že si nechal odlít Davida s prakem, závěrečný projekt, který nikdy neodevzdal, a byl na škole v době, kdy se *David* testoval. Brzy nato odešel. Chodil do laboratoře?“

Nora Roberts

Miranda znovu cítila ten tlak u žaludku. I když si na Harryho vzpomínala matně, to podezření ji bolelo. „Všichni studenti chodí do laboratoří. Je to součást programu.“

„S kým se přátelil?“

„To nevím. O takové věci jsem se nestarala. Pamatuju si ho jen proto, že měl takový talent, a nakonec ho promarnil.“

Začínala ji bolet hlava. „Ale vždyť to byl ještě kluk, Ryane, nemohl stát za takovýmhle podvodem.“

„Když mně bylo dvacet, ukradl jsem ze soukromé sbírky ve Westchesteru mozaiku ze třináctého století a pak šel na pizzu s Alice Mary Grimaldiovou.“

„Jak si můžeš z něčeho takového dělat legraci?“

„Nedělám si legraci. To je fakt. Chtěl jsem tím říct, že věk v takových případech nehraje roli. Kdybych chtěl žertovat, pověděl bych ti, jak jsem o několik let dřív ukradl votivní předmět z Metropolitanu, ale nepovím, protože by ses rozčílila.“

„Takhle si teda představuješ zábavu?“

„Nerozesmálo tě to, vidíš.“ Všiml si, jak unaveně najednou vypadá, a nalil jí sklenici bílého vína. „Zkus radši tohle.“

Vzala sklenici a přendala si ji z ruky do ruky. „Jak jsi to všechno zjistil?“

„Takový základní výzkum a jeden krátký výlet.“ Když se zatvářila nešťastně, pohládl ji po ruce. „Musím na pár dní pryč.“

„Cože? A kam?“

„Do New Yorku, dohlédnout na transport těch obrazů a pak do San Franciska. Najít našeho Harryho.“

„On je v San Francisku?“

„Jeho matka to tvrdí, ale telefon má odpojený.“

„To všechno jsi zjistil dneska?“

„Ty máš svou práci, já zase svou. A jak to šlo tobě?“

Nervózně si prohrábla vlasy. Ty zlodějské prsty uměly tak zázračně uvolňovat její ztuhlé svaly. „Vybrala jsem látku pro pozadí, dohodla se s tesařem a schválila pozvánky.“

„Prima, tak to jde podle plánu.“

„A kdy odjíždíš?“

Temná žena

„Zítřa brzy ráno. Budu pryč asi týden. Ale ozvu se.“ Začal si pohrávat s jejími vlasy. „Možná bys mohla říct Andrewovi, aby tě tu nenechával samotnou.“

„Mně to nevadí.“

„Ale mně ano.“ Zvedl ji, sklouzl na protější židli a posadil si ji na klín. Vzal sklenici, které si nevšímala, z rukou a odložil. „Ale když tu zatím není...“ Vzal ji za šíji a přitáhl si ji k ústům.

Původněji chtěl jen políbit a na chvíli ji k sobě přitisknout, ale té její vůni znovu neodolal. Najednou jí zuby dráždil onen smyslný spodní ret.

Křivky, linie, vůně, chuť.

Rozepnul jí knoflíky u blůzy, odhalil bílá ramena a zmámeně přešel rukou po oblině jejích nader.

Vzdechy, steny, zachvění.

„Nemůžu se tě nabažit,“ řekl skoro podrážděně, „myslel jsem, že ano, ale když tě vidím, chci tě vždycky znova.“

Tohle ještě nikdy neslyšela a necítila. Zase byla v zajetí té hluboké touhy, prosté jako dýchání.

Ochotně a dychtivě se prohnula v zádech a přitiskla ňadra k jeho ústům a rukama se rychle dobývala k jeho tělu. Sesunuli se z židle na koberec.

Její stehna vytvořila past ve tvaru V, do které se nechal ochotně chytit, a chvíli se k sobě tlačili horkými klíny.

Toužil se do ní zase ponořit a naplnit ji, a tak za chvíli již udýchaně bojovali s oblečením, které je dělilo.

Pak se na něho posadila a naklonila se, aby ho mohla políbit. Pomaličku jí zvedl za boky a upřeně se jí zadíval do očí. Konečně, konečně ho přijala do sebe a horkými, rozechvělými svaly ho chvíli zadržela uvnitř.

Začala se pohybovat s očima přivřenýma a hlavou mírně zakloněnou, až jí vlasy splývaly po ramenou jako rudý déšť. Pohyb se zrychloval, jak přibývalo touhy i energie.

Rychleji, silněji, hloub. Cítila, jak se jeho prsty zoufale zarývají do jejích boků a jako blesk ji zasáhl orgasmus.

Nora Roberts

On ale pokračoval dál. Držel ji pevně a silou svého těla ji nadnášel ještě chvíli, až přišla ta druhá vlna, pomalá a horká. Měla dojem, že slyšela svůj výkřik.

V té chvíli se na ni zadíval. Měla zauzlené vlasy, přivřené oči, prohnutý trup a zvednuté paže a na tváři přesně ten smyslný, vědoucí úsměv.

Ona byla jeho velkolepá, drahocenná, silná a unikající *Temná dáma*. Ve chvíli, kdy i jím projela ta slastná křeč, měl v hlavě jedinou jasnou myšlenku.

Ona byla jeho osud.

„Můj bože,“ vyrazil ze sebe. Ještě nikdy předtím se v žádné ženě takhle neztratil, ještě nikdy se k žádné necítil tak připoutaný. Pomalu se sesunula a své vzdechy udusila na jeho hrdle.

„Mirando,“ pohládl ji po zádech, „bože, jak moc mi budeš chybět.“

Měla zavřené oči a neříkala nic. Poddala se té chvíli, protože jedna její část nevěřila, že se jí ještě vrátí zpátky.

Když se ráno probudila, byla sama. Na vedlejším polštáři našla lístek:

Dobré ráno, doktorko. Čeká na tebe káva. Bude ještě teplá, pokud nezaspíš. Došly vajíčka. Ozvu se.

I když si připadala jako poblázněná holka, ten lístek si schovala na památku do šperkovnice.

Zjistila, že prsten, který jí navlékl a který si pak uložila do té sametové krabičky, je pryč.

Letadlo dosedlo o půl desáté a v jedenáct už byl Ryan ve své galerii v centru města. Byla o mnoho menší než Institut v Mainu, připomínala spíš umělecky zařízený příbytek.

Většina místa byla využita pro veřejnost, až ve čtvrtém podlaží měl Ryan malou, vkusně vybavenou kancelář.

Tři hodiny strávil doháněním práce – schvalováním nových exponátů a vyřizováním formalit k převozu slíbených obrazů. Smluvil si schůzky s novináři, aby patřičně propagoval nadcházející výstavu a galavečer v Mainu, s krejčím kvůli novému smokingu a zavolal své matce, aby si nechala ušít nové šaty. Rozhodl se vzít s sebou na výlet

Temná žena

celou rodinu. Pak přišel na řadu telefonát bratranci z cestovní kanceláře. „Joey, tady Ry.“

„Á, můj oblíbený klient. Jak se vede?“

„Dobře. Pozitíí potřebuju letět do San Franciska.“

„No problemo. Na jaké jméno tentokrát?“

„Na moje vlastní.“

„To je změna! Zamluvím ti letenku a pošlu itinerář. Kde jsi teď?“

„Doma. Taky chci zamluvit letenky pro rodinu do Mainu.“ Řekl mu přesné datum. „Mám to. Všechno první třídou, že?“

„Samozřejmě.“

„S tebou je radost vždycky obchodovat, Ryane.“

„To mě těší, protože potřebuju ještě něco.“

„Ven s tím.“

„Nadiktuju ti jména lidí a chtěl bych vědět, kam poslední tři roky cestovali.“

„Celé tři roky zpátky! Kristepane!“

„Jde mi hlavně o mezinárodní lety, do Itálie a zpátky. Můžu diktovat?“

„Koukni, Ryane, mám tě rád jako vlastního bratra, ale to může trvat několik dní. Aerolinky takové informace jen tak neposkytují.“

Zase ta stará písnička. „Mám sezónní lístek na zápasy Yankees, do lóže a s volným vstupem do šaten.“

Na druhém konci bylo chvíli ticho. „Tak diktuj.“

„Já věděl, že se na tebe můžu spolehnout.“

Když zavěsil, natáhl se v křesle a vyndal z kapsy prsten. Požádá známého klenotníka, aby z něho vyndal kameny a vsadil je do náušnic pro Mirandu. Prsten ženy vždycky berou nějak závažněji a ona to gesto jistě ocení. A on jí přece jen zůstane něco dlužen. Ty náušnice jí pošle, až bude – i se soškami – natrvalo pryč.

Jistě nakonec pochopí, že nemohl z té záležitosti odejít jen tak s prázdnýma rukama.

Vrátil prsten do kapsy, aby si pořád nepředstavoval, jak na její ruce vypadá.

Ona bude mít, co chce, vrátí jí přece její profesionální pověst.

Nora Roberts

A on si jen vybere toho nejlepšího klienta, který mu za *Temnou dámu* víc než dobře zaplatí. Možná by si mohl otevřít i novou galerii v Chicagu, v Atlantě nebo... v Mainu.

Ne, od Mainu se přece musí držet co nejdál.

Ale je to škoda, vůni moře a borovic si už dávno zamiloval. Bude mu chybět.

Ona mu bude chybět.

Ale nedá se nic dělat, musí přece začít nový život – slíbil to své rodině. Bude z něj ctnostný obchodník s uměním.

Udělal prostě chybu, že se s ní tolik sblížil. Asi to bylo tím, že spolu několik týdnů žili.

Rád se vedle ní probouzel, až příliš. Rád s ní stál na útesech, rád naslouchal jejímu hlasu, vlastně neexistovalo nic, co by se mu na ní nelíbilo – bohužel.

Bylo dobré se na chvíli vzdálit a odpočinout si od sebe. Přesto ale nechápal, proč kolem srdce cítí tu protivnou tíseň.

Snažila se na něj nemyslet. Nezabývat se tím, jestli myslí on na ni. Rozhodla se soustředit na práci.

Stejně to nejspíš bude to jediné, co jí nakonec zůstane.

Končil další pracovní den a Miranda se rozhodla odnést si zbytek práce domů. Vtom jí počítač signalizoval, aby převzala zprávu elektronické pošty. Stiskla tlačítko a na obrazovce se objevilo pár řádků nadepsaných ÚMRTÍ V RODINĚ. S úzkostí četla dál:

Ty máš falešnou dámu. Na jejích rukou je krev. Ona chce, aby to byla tvoje krev. Přiznej svou chybu a přežiješ. Když ale budeš v tomhle pokračovat, nic ji nezastaví.

Zabíjení jí sluší.

Miranda znovu a znovu četla ta slova, dokud si neuvědomila, že se krčí v židli a pohupuje tělem sem a tam.

Chtěl ji vystrašit a dařilo se mu to.

Už věděl, že má kopii, a musel ji tedy s Giovannim vidět nebo ho někdo informoval. Někdo, kdo vraždil a přál si její smrt.

Snažila se najít jméno odesílatele. Ztracená 1. Kdo to mohl být? Stiskla ještě tlačítko pro odpověď.

Kdo jste?

Temná žena

Odeslala zprávu, ale během několika sekund jí počítač oznámil, že uživatel nebyl nalezen.

Je rychlý, pomyslela si. Alespoň si ta slova nechala vytisknout a zprávu založila k ostatním.

Podívala se na hodinky. Bylo skoro šest a nablízku nikdo, kdo by jí mohl pomoci. Nikdo na ni nečekal.

Byla sama.

Kapitola 25

„Už se ti Ryan ozval?“

Miranda dohlížela na stěhování některých obrazů z Jižní galerie a kontrolovala je podle seznamu.

„Ano, přišel fax z jeho kanceláře. Obrazy dorazí příští středu. Naše ochranka si je má vyzvednout na letišti.“

Andrew si pátravě prohlížel její profil a pak pokrčil rameny. Oba dobře věděli, že na tohle se neptal. Ryan byl pryč už víc než týden.

Andrew sáhl do sáčku pro další preclík. Jedl je na kila a pak zapíjel litry vody, protože si namlouval, že s tou tekutinou z něho vyjdou i všechny toxické látky.

„Slečna Purdueová s Clarou jednájí s cateringem,“ oznámil. „Neznáme sice ještě přesný počet hostů, ale mohla bys odsouhlasit vybrané menu. Je to přece jen tvoje akce.“

„Je to naše akce,“ opravila ho.

„Doufám, že to vyjde, protože někteří návštěvníci už si stěžovali, že je zavřeno.“

„Až se za pár týdnů vrátí, bohatě jim to vynahradíme.“ Sundala si brýle a promnula si oči.

„Jsi tady od rána do večera.“

„Je tu hodně práce a zbývá málo času. A taky se potřebuju něčím zaměstnat.“

„Jo,“ zašustil pytlíkem, „ani jeden z nás teď nechce moc volného času.“

„A je ti dobře?“

„Mělo to znamenat, jestli nepiju?“ řekl podrážděně. „Promiň.“ Sáhl do sáčku. „Nepiju.“

„Já vím, že ne. A nemělo to znamenat nic.“

„Peru se s tím.“

Temná žena

„Jsem ráda, že ses vrátil domů, ale nechci tě nutit, pokud bys byl raději s Annie.“

„Když už jsem přišel na to, že s ní být chci, je trochu drsné spát u ní na rozvrzaném gauči, jestli mi rozumíš.“

„Ano, tomu rozumím.“ Přišla blíž a sáhla si také pro jeden preclík.

„Máš ponětí, kdy se Ryan vrátí?“

„Přesně ne.“

Chvilí mlčky křoupali preclíky a přemítali o sexuální frustraci. „Tak se spolu trochu namažem, ne?“ zasmál se Andrew. „Humor pacienta.“

„Ha ha.“ Sáhla do pytlíku, ale nahmátla jen pár zrněk soli. „Nemáš ještě nějaké?“

V San Francisku Ryan nejdřív navštívil svou galerii. Zřídil ji v bývalém skladu na nábreží, protože tam bylo dost místa, a oddělil se tak od spousty podobných podniků v centru.

Fungovalo to bezpečně. Boldari byl mnohem exkluzivnější a mohl dát šanci i neukotveným umělcům.

Výstavní prostory nebyly nijak přezdobené. Na rozdíl od New Yorku tu obrazy visely na cihlových stěnách a sochy stály na hrubých kovových podstavcích. Velká okna ale poskytovala výhled na záliv a rušnou ulici.

Na druhém poschodí si mohli hosté i umělci dát společně dobré cappuccino.

Ryan se usadil za jedním stolem a usmál se na svého bratra Michaela naproti. „Tak jak jdou obchody?“

„Pamatuješ se na tu kovovou skulpturu, co ti připomněla havarovaný vlak?“

„Myslím, že jsem říkal nabouranou maringotku.“

„Ano, tu. Tak tu jsme včera prodali za dvacet tisíc a něco.“

„Spousta lidí má asi víc peněz než dobrého vkusu. Jak se daří rodině?“

„Přijď se podívat. Čekáme tě na večeři.“

„Přijdu rád.“ Zaklonil se a při čekání na kávu si bratra prohlížel. „Sluší ti to – manželství, rodina, dům na předměstí.“

Nora Roberts

„Bud' rád, že se tak držím. Alespoň se na tebe mamka tolik nesoustředí.“

„Moc to nepomáhá. Zrovna včera jsem s ní mluvil. Chce další fotky tvých děcek.“

„Minulý měsíc jsme jich posílali celý stoh.“

„Nové jí můžeš předat osobně. Chtěl jsem vás všechny vzít na galavečer do Mainu. Pozvánku jsi dostal, že?“

„Hm.“

„A vyhovuje ti to časově?“

„Myslím, že ano. Děti se vždycky rády podívají na babičku do New Yorku a já zas budu mít možnost vidět tu tvoji doktorku. Mamka nám o ní řekla. Jaká je?“

„Miranda? Chytrá, hodně chytrá. A schopná.“

„Chytrá a schopná?“ Michael usrkl kávu a všiml si, že bratr lehce ťuká prsty do stolu. Takové nervózní pohyby u něho nebyly právě obvyklé. Hlavu měl plnou schopné a chytré ženské. „Mamka říkala, že je to kočka se spoustou rudých vlasů.“

„Jo, je to zrzka.“

„Ty sis přece potrpěl na blondýnky.“ Ryan jen povytáhl obočí a Michael se rozesmál. „No tak, Ryi, vyklop to. O co jde?“

„Je krásná. Je komplikovaná. Celé je to složité,“ uzavřel a všiml si, co dělá jeho ruka na stole. „Spolupracujeme spolu, v několika oblastech.“

Tentokrát vytáhl obočí Michael. „Vážně?“

„Nechci to teď rozebírat,“ začalo se mu stýskat, že to až pálilo v těle, „připravujeme třeba tu výstavu a jsme spolu rádi. To je všechno.“

„Kdyby to bylo všechno, nevypadal bys tak ustaraně.“

„Já nejsem ustaraný.“ Anebo nebyl, dokud si na ni zase nevzpomněl. „Je to jen složitější.“

Michael ze sebe vydal jen mnohoznačné ‚hmmm‘ a rozhodl se sdělit ženě, že Ryan je tvrdě zabouchnutý do nějaké zrzavé doktorky z Mainu. „Ty ses ale vždycky uměl dostat z komplikací.“

„Snad, proto jsem taky tady. Potřebuju najít mladého umělce. Adresu mám, ale třeba ho znáš. Harrison Mathers, sochař.“

„Mathers.“ Michael svraštěl čelo. „Nic mi to neříká. Ale projdeme záznamy, jestli u nás náhodou něco neměl.“

Temná žena

„Dobře, protože nevím, jestli na té adrese ještě bydlí.“

„Jestli je v San Francisku a chce své věci prodat, pak ho určité najdeme. Už jsi jeho práce viděl?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Ryan a vzpomněl si na bronzového *Davida*.

Podle adresy měl Mathers bydlet ve třetím patře sešlého činžáku v nedobré čtvrti. Už cestou byl Ryan opatrný na skupiny podezřelých výrostků.

Na ohyzných poštovních schránkách se pak dočetl, že H. Mathers má bydlet v úseku 3B.

Vystoupal po schodech, kde páchla moč a zatuchlé zvratky.

Na dveřích označených jako 3B kdosi vyvedl skvělou studii středověkého hradu, z jehož nejvyšší věže se dívala tvář s hrůzou v očích. Že by tak Harry zobrazil sám sebe?

Zaklepal a čekal. Téměř okamžitě se otevřely dveře za jeho zády, a když se Ryan obrátil, uviděl mladou ženu s pistolí v ruce.

Byla mladá a snad i atraktivní, pokud bylo možno soudit pod nánosem líčidel. Ale oči obtěžkané stíny a umělými řasami byly chladné jako arktický led. Měla krátké hnědé vlasy a Ryan usoudil, že na noční směny si nejspíš bere paruku. Pod květovaným županem bezostyšně vystavovala kypré tělo, ale Ryanova pozornost byla upřena pouze na hlaveň té pětačtyřicítky, kterou mířila přímo na jeho hrud'.

Snažil se rychle vysvětlovat: „Nejsem policajt. Nic neprodávám. Hledám Harryho.“

„Myslela jsem, že jste ten druhý maník,“ promluvila hlasem Bronxu.

„Tak to mám asi štěstí, že? Mohla byste ten kanón namířit někam jinam?“

Pokrčila rameny. „No jo.“ Svěsila ruku se zbraní a opřela se o dveře. „Ten druhý se mi ani trochu nezamlouval. Nějak divně se tvářil.“

„Dokud máte v ruce tu zbraň, budu se tvářit, jak budete chtít.“

Tomu se musela zasmát. „Ty vypadáš v pohodě, sekáči. A co jsi od Rembrandta chtěl?“

„Promluvit si.“

„No, už pár dní se tady neukázal.“

„Aha a nevíte, kde je?“

„Starám se o svý věci.“

„Jistě.“ Pomalu sáhl do náprsní kapsy a vytáhl padesátku. Všiml si, jak s našpulenými rty zvažuje situaci. „A měla byste pár minut?“

„Možná. Za další padesátku bys měl nárok na hodinu.“ Pak zavrtěla hlavou. „Ty ale nevypadáš, že by sis musel platit společnost.“

„Rozhovor,“ řekl a peníze jí podával.

Během několika sekund po bankovce chňapla rudými nehty. „Fajn, tak pojď dál.“

V pokoji měla jen postel, dva stolky z blešího trhu a židli.

„Za padesátku můžete mít i pivo,“ oznámila.

„To bych rád.“ Zatímco se přesunula k dvouvaříči a nízké lednici, která tvořila její kuchyni, Ryan si všiml bronzového draka na jednom z jejích stolků.

„To je moc hezký kousek.“

„Opravdový umění. Od Rembrandta.“

„Má talent.“

„Asi jo.“ Trhla rameny a neobtěžovala se zavázat si župan. Musel přece vidět nabízené zboží, kdyby se rozhodl investovat další padesátku. „Řekla jsem mu, že se mi líbí, a tak jsme udělali směnnej obchod.“ S úsměvem mu podala láhev Budweiseru.

„Takže se přátelíte?“

„On je fajn. Nesnaží se loudit čísla zadara. A jednou jsem tu měla kolíka, kterej si mě splet s boxerským pytlem, a Harry, jak slyšel, že mám potíže, začal bouchat na dveře a křičet, že je policajt.“ Ušklíbala se. „Ten parchant vyskočil z okna s kalhotama u kotníků. Rembrandt je prima. Trochu na dně a kouří moc trávy, ale je to holt umělec.“

„Má hodně kamarádů?“

„Kocoure, v tomhle baráku nemá nikdo moc kamarádů. Bydlí tady už několik let. A tohle je poprvý, co za ním jeden den přišli dva lidi.“

„A jak vypadal ten druhý?“

„Velikej. Zlej ksicht, jako kus syrovýho masa, asi něčí poskok, chápeš. Tvrdil, že chce od Rembrandta něco koupit, ale tohle nebyl milovník umění.“

Temná žena

Zaváhala. „Ozbrojená gorila. Pod bundou měl bouli. Zavřela jsem mu dveře před nosem a rychle vytáhla svého kámoše,“ kývla směrem k revolveru. „Minuli jste se jen o pár minut, proto jsem myslela, že ty seš on.“

„Jak byl vysoký?“

„Přes stodevadesát. Voči jak špinavej led. Takovýho chlapa potkat na štaflu, utíkám hezky rychle pryč.“

„To je rozumné.“ Popis seděl na útočníka, který napadl Mirandu. Harrison Mathers měl asi štěstí, že nebyl doma.

„Tak co od Rembrandta chceš?“

„Obchoduju s uměním.“ Vytáhl z kapsy obchodní navštívenku a podal ji ženě.

„Třída.“

„Až se Harry objeví, určitě mu to dejte, ano? Vyříd'te mu, že se mi jeho práce líbí a chci si o tom s ním promluvit.“

„Jasně.“ Podstrčila kartičku pod ocas bronzového draka. „Víš, co sekáči...“ Vztáhla ruku a tím vražedným nehtem mu přejela po košili. „Venku hnusně prší. Kdybys třeba chtěl... ještě trochu konverzovat, dala bych ti slevu.“

Snad ze sentimentu, že kdysi dávno po podobné dívce z Bronxu zatoužil, vytáhl z kapsy další bankovku. „To je za pomoc a za pivo.“ Cestou ke dveřím se ještě jednou zadíval na bronzového draka. „Kdybyste nutně potřebovala peníze, zaneste to na nábřeží. Michael Boldari vám za něj dá slušnou cenu.“

„Jo. Budu si to pamatovat. A ty přijď zas, sekáči,“ pozvedla pivo na jeho počest, „dlužím ti jednu jízdu.“

Ryan rychle přešel na druhou stranu chodby a přemohl zámek Mathersova bytu dřív, než jeho bankovka skončila v její peněžence.

Byl to stejný byt jako naproti. Ryan zapochyboval, že by nádrže na sváření kovů majitel domu povolil. Našel několik nedokončených uměleckých předmětů, ale žádný nebyl tak dobrý jako drak, kterého Harry věnoval prostitutce.

Za necelou čtvrt hodinu byt prohlédl. Našel několik bloků plných nejružnějších náčrtů. Miranda měla pravdu, ten hoch měl velký talent. Jediné, co se zdálo být v bytě srovnané, byly Harryho zásoby sochařských potřeb. Objevil šest pečlivě balených jointů, ale žádné

Nora Roberts

dopisy a vzkazy, které by vysvětlovaly, kam mohl Harry odejít a kdy se vrátí.

Ale vrátí se, pomyslel si Ryan pobaveně, když se naposledy rozhlédl po bytě, nenechal by tu svoje sochařské zásoby ani svůj cigaretový doping.

A až se vrátí, určitě se okamžitě ozve. Hladoví umělci byli předvídatelní. Jen po jedné věci toužili víc, než po dobrém jídle. Totiž po uznaném patronovi.

„Vrať se brzy, Harry,“ zašeptal Ryan a odešel.

Kapitola 26

Miranda zírала na zprávu, kterou právě vyplivl její fax. Byla celá tiskacím písmem, jako by odesílatel chtěl ta slova vykřičet.

DŘÍV JSEM TĚ NENÁVIDĚL MÍNĚ, JENOM JSEM TĚ POZOROVAL. ROK ZA ROKEM. PAMATUJEŠ NA TO JARO, KDY JSI VYŠLA ZE ŠKOLY A ZAPLETLA SES S TÍM PRÁVNÍKEM? JMENOVAL SE CREG ROWE, ALE ODKOPNUL TĚ, PROTOŽE JSI BYLA STUDENÁ A NEBRALA JSI OHLED NA JEHO POTŘEBY. VZPOMÍNÁŠ SI, MIRANDO?

SVÝM PŘÁTELŮM VYPRÁVĚL, ŽE JSI V POSTELI PRŮMĚRNÁ. TOS ASI NEVĚDĚLA, CO? TAK TEĎ TO VÍŠ.

NEBYL JSEM DALEKO. VŮBEC JSEM NEBYL DALEKO.

CÍTILAS NĚKDY, JAK TĚ POZORUJU? CÍTÍŠ TO TEĎ?

UŽ TI MOC ČASU NEZBÝVÁ. MĚLAS UDĚLAT, CO JSEM CHTĚL. NECHAT VĚCI TAK, JAK BYLY. A GIOVANNI MOHL JEŠTĚ ŽÍT.

MYSLÍŠ NA TO NĚKDY?

NECÍTIL JSEM K TOBĚ VŽDYCKY NENÁVIST,

MIRANDO, ALE TEĎ TĚ NENÁVIDÍM.

CÍTÍŠ TU NENÁVIST?

BRZY JI POZNÁŠ.

List papíru se jí roztřásl v ruce. V těch velkých písmenech a školáckých výhrůžkách bylo něco tak naivně dětského. Někdo ji chtěl ponížit a zastrašit, a ona se tomu nesmí podvolit.

Ale když zabzučel interní telefon, trhla sebou.

„Ano?“

„Pan Boldari je tady,“ ozvala se Lori. „Chce vědět, jestli může dál.“

Ryan, Miranda jeho jméno téměř vykřikla, ale pak si přitiskla prsty ke rtům. „Požádej ho, aby chvíli počkal.“

„Jistě.“

Tak se přece vrátil. Přejela si rukama po tvářích. Ale ona má přece svou hrdost. Nevběhne mu do náruče jako náměsíčná.

Byl pryč skoro dva týdny a ani jednou nezavolal. Jistě, jeho kancelář s ní byla v neustálém styku, usklíbala se, když si narychlo upravovala účes a rtěnku. Ale sám se neobtěžoval se ani slušně rozloučit, když už se rozhodl s ní skoncovat, nechal to na svých úřednících.

Nebude dělat scény, nemusí vědět, že ho tak postrádala, že jí chyběl každou hodinu celých těch čtrnáct dnů.

Zastrčila fax do zásuvky k ostatním. Poslední dobou chodily pravidelně každý den a byly čím dál zuřivější.

Pak otevřela dveře a zdvořile se usmála. „Ryane, nezlob se, že jsi musel čekat...“

Nestačila dokončit větu, protože jakmile zavřela dveře, přerušil ji vyhladovělým polibkem.

Stiskla pěsti a zůstala chladná.

Když se odtáhl a zkoumavě si ji prohlížel, sklonila hlavu a ustoupila stranou. „Jaký byl výlet?“

„Dlouhý. Kde jsi byla?“

„Tady. Asi budeš chtít vidět konečný návrh celé výstavy a podívat se dolů, jak jsme pokročili.“

„To počká.“

Podívala se na něho a tázavě naklonila hlavu ke straně. „Chtěl jsi snad dělat něco jiného?“

„Naprosto. Ale zdá se, že i to má svůj čas.“ Pozoroval ji, jako by ji viděl poprvé. Pak přistoupil blíž a rozprostřel prsty po její tváři.

„Stýskalo se mi.“ Řekl to, jako by právě rozluštil velmi složitou hádanku. „Víc, než jsem chtěl, víc, než jsem čekal.“

„Vážně? Proto jsi tak často volal?“

„Proto jsem nevolal vůbec.“ Strčil si ruce do kapes a připadal si jako blázen. „Proč jsi nezavolala ty mně? Postaral jsem se, abys věděla, kde jsem.“

Pozorovala ho. Bylo nezvyklé vidět Ryana Boldariho v rozpacích. „Tví lidé mi dali vědět, ano. Ale měla jsem dost práce, a tak ani nebyl důvod...“

Temná žena

„Nechtěl jsem, aby mi na tobě začalo tolik záležet,“ zhoupł se na patách, jako by hledal ztracenu rovnováhu. „Kříží mi to plány.“

Raději se odvrátila. „Jestli jsi ten vztah chtěl ukončit, Ryane, nemuselo to být tak chladnokrevné.“

Prudce ji k sobě obrátil. „Vypadám snad, že chci něco ukončit?“ Zasypal její rty polibky, i když se snažila vyprostit. „Cítíš snad něco takového?“

„Nehraj si se mnou tímhle způsobem,“ zašeptala.

„Nevěděl jsem, jestli ti to ublíží,“ opřel si čelo o její, „a možná jsem to chtěl vědět, i když to ode mě není hezké.“

„Myslela jsem, že už se nevrátíš.“ Uvolnila se z jeho objetí a ustoupila stranou.

Viděl, že porušil něco křehkého – důvěru, kterou k němu začínala cítit. „Jsem na půl cesty se do tebe zbláznit. Možná i dál. A není to vůbec snadné.“

Oči jí potměněly, ale o poznání zbledla ve tváři. „Já... Ryane...“

„Na to žádná logická odpověď není, vid’?“ Přistoupil k ní a vzal ji za ruku. „Co s tím budeme dělat?“

„Já nevím.“

„Radši bych to ale řešil někde jinde. Půjďme?“

„Asi ano.“

Zamířili domů.

Myslela, že pojedou na nějaké tiché místo, do parku nebo restaurace, kde by si mohli promluvit o pocitech, které jim oběma byly cizí. Ale on zamířil k útesům. Na konci cesty vzhůru stál jejich starý dům, v záplavě žlutých květů – tulipánů a forzytií, které tu vysadila její babička ještě před Mirandiným narozením.

Ryan zastavil a rozesmál se: „To je nádhera.“

„Ty sázela moje babička. Říkala, že žlutá barva lidi rozesměje.“

„Měl bych ji rád.“ Najednou vyskočil z auta a přinesl jí kytici žlutých zvonků. „Myslím, že by se nezlobila.“

„Ne, to jistě ne,“ ale chtělo se jí plakat.

„Tebe ale květiny zrovna nerozesmějí, proč?“

„Nějak teď nezvládám svoje pocity, potřebovala bych nějaký jasný návod, co dělat.“

Nora Roberts

„Tobě se asi nikdy nezachtělo jen tak skočit a počkat si, kam dopadneš, co?“

„Ne, jsem zbabělec.“

„To rozhodně nejsi.“

Vášnivě zavrtěla hlavou. „Jakmile dojde na city, jsem zbabělá, tebe se taky bojím.“

Pevně se chytil volant. „Je nebezpečné mi tohle říkat. Mohl bych toho třeba zneužít.“

„Já vím. Stejně snadno, jako dokážeš vystoupit a natrhat mi náruč tulipánů. Kdybys uměl jen jedno z toho, neměla bych z tebe strach.“

Beze slova znovu nastartoval, dojel před dům a zastavil. „Já už se ale nedokážu vrátit k čistě obchodnímu vztahu mezi námi, jestli jsi na to myslela. To by ses moc spletla,“ vyhrožoval jemně.

„Nutit se ničemu nenechám, rozhodnout se musím sama, ať se cítím, jak chci.“ Otevřela dveře a vystoupila.

„A jiné věci jsou teď stejně přednější,“ pokračovala, když odemykala dveře. „Musíme podrobně probrat, co chceš dělat, až budeme mít všechny ty lidi pohromadě. Musím si to v hlavě napláňovat krok za krokem.“

„Já vím.“

Zavřela dveře a v tiché chodbě si chvíli hleděli do očí. V ústech jí vyschlo. Sleduje ji jako dravec svou kořist, napadlo ji a ten pocit byl podivuhodně vzrušující. „Nahore mám kopie všech návrhů, můžeme se na to podívat.“

Postoupil o krok blíž, ale nedotkl se jí, ačkoli po ní toužil každým nervem svého těla. „Víš, co ti chci udělat, doktorko? Hned teď a tady.“

„Ještě jsme nic nevyřešili.“ Srdce jí bušilo do žeber jako neurvalý host na zamčené dveře. „Mám kopie... Tam... Nahore... Ach bože.“

Vrhli se k sobě zároveň. Propletenými pažemi bojovali se svým oblečením, jejich ústa na sebe narážela a nořila se do sebe.

Zoufale tahala za jeho košili. „Ach bože, nenávidím to.“

„Už si to nikdy nevezmu na sebe.“

„Ne, ne,“ zalykala se smíchem, „nesnáším sebe, když to tolik chci. Dotýkej se mě. Už to nevydržím.“

„Snažím se,“ zápasil se semišovou vestou. „Že zrovna dneska sis musela obléct tolik věcí.“

Temná žena

Doklopýtali pod schodiště. Vesta odlétla stranou. „Počkej. Chtěl bych...“ Prsty zajel do jejích dlouhých vlasů a uvolnil je ze sponek.

„Mirando.“ Dychtivě polykal její vzdechy a v objetí vystoupili o dva schody výš. Podařilo se jí vytáhnout mu košili z kalhot a konečně ji stáhla z ramenou, aby se ho mohla dotknout. Jeho svaly se jí pod rukama zachvěly. Slyšela, že jeho srdce buší stejně jako její. Byl to jen sex, nic se tím nevyřeší, ale bože odpusť, nezáleželo jí na tom.

Její košile se zachytila na zápěstích a chvíli ji uvěznila jako v okovech, když ji přitlačil ke zdi a hltal její ňadra.

Toužil po divošském souboji a našel ho v sobě a v její nezadržitelné touze. Jeho prsty hbitě rozeply její kalhoty a vklouzly do ní, až se jakoby v šoku vzepřela boky proti jeho ruce a přitom přerývaně vyslovila jeho jméno.

Její ústa se rozbíjela o jeho tvář, hrdlo, a když ho uvolnila z oblečení, ponořil se do ní tam, kde právě stáli, a jejím tělem narážel proti zdi.

Zatínala mu nehty do zad a vydávala hrdelně zvuky, které se ozývaly v jeho klíně a vařily jeho krev.

Když její tělo ochablo, zvedl ji za boky, slepou a hluchou ke všemu kromě té touhy brát a brát. V každém tom prudkém pohybu cítil vlastnictví.

Moje.

„Ještě,“ vyrazil ze sebe, „počkej na mě. Vrať se.“

„Nemůžu.“ Její ruce sklouzly z jeho zvlhlých ramen.

„Vezmi si ještě.“

Otevřela oči a zadívala se přímo do těch jeho zlatavých zornic, které se soustředily jenom na ni. Zachvěla se novou touhou, která se šířila z jejích nervových zakončení v podobě malých výbojů. A najednou se ty výboje proměnily v pulzující bolest a její dech opět v jeden bodavý sten. Slast měla drápy a zaryla se do ní, jako by ji chtěla roztrhnout.

Když vykřikla, zabořil tvář do jejích vlasů a konečně se v ní rozpadl.

Bylo to jako přežít srážku vlaků, pomyslel si Ryan. Stěží přežít. Leželi na podlaze jeden přes druhého přesně na tom místě, kde předtím stáli, a mysl měli zatemněnou. Jejich těla tvořila kříž a

Nora Roberts

Miranda spočívala tváří v perském koberci. Jen proto, že se jí pravidelně chvělo břicho, poznal, že je naživu.

„Mirando.“ Promluvil a přitom zjistil, že mu vyschlo v krku. Místo odpovědi zaslechl jakési zamručení. „Myslíš, že můžeš vstát?“

„Kdy?“

Zasmál se a pohladil ji po zadku. „Vodu,“ zasténal, „musím se napít.“

„Tak mě odstrč.“

Nebylo to tak snadné, ale nakonec se zpod ní vysoukal. Musel se opřít rukou o zeď, aby získal ztracenou rovnováhu. Nahý pak zašel do kuchyně, kde ve stoje vypil dvě sklenice vody z kohoutku. Natočil třetí a už klidnější se vrátil zpátky. Při pohledu na změť šatů a květin na schodech se musel usmát.

Ležela nahoře, teď na zádech, oči měla zavřené a ruku přehozenou přes tvář.

„Co by asi řekli reportéři z *Art Revue*, kdyby tohle viděli, doktorko?“

„Hmmm.“

Dřepl si vedle ní a sklenicí přejel po straně jejího řadra, aby upoutal její pozornost. „Třeba by pomohlo tohle.“

„Mmmm.“ S námahou se posadila, uchopila sklenici oběma rukama a do poslední kapky ji vyprázdnila. „Ani jsme nedošli do ložnice.“

„To můžem zkusit příště. Vypadáš uvolněně.“

„Cítím se jak zdrogovaná.“ Zamrkala a zaostřila pohled na obraz za jeho zády, na jehož rohu se slavnostně zachytila bílá podprsenka.

„To je moje?“

Odhlédl se. „Já jsem, myslím, žádnou neměl.“

„Můj bože.“

Podivil se, jak rychle najednou vyskočila, aby strhla prádlo z obrazu. S hrůzou se rozhlédla kolem a pak začala hbitě sbírat rozházené šatstvo a zachraňovat květiny.

Ryan se opřel zády o zeď a pozoroval ji.

„Nemůžu najít jednu ponožku.“

Usmál se, protože na něj užasle zírala s náručí plnou zmačkaných věcí. „Máš ji ještě na noze.“

Temná žena

Zadívala se dolů. „Ó.“

„Vypadáš úžasně. Nemáš tu někde foťák?“

Protože si o to řekl, hodila mu všechny ty věci na hlavu.

Na Ryanovo naléhání si vyšli na útesy s lahví vína a usadili se na slunci, které už hřálo silněji. „Měla jsi pravdu,“ řekl, „na jaře je tu krásně.“

Vítr je dnes jen hladil po tváři a pláž dole pod nimi byla liduprázdná.

„Měli bychom spíš sedět v kanceláři a pracovat. Ještě jsi neviděl ty návrhy.“

„Mirando, kdybych ti nevěřil, nepůjčil bych na tu výstavu svůj majetek,“ usrkl trochu vína a jen nerad si vzpomněl na práci. „Stejně jsi pravidelně posílala zprávy do mé kanceláře, takže si to umím představit.“

„Pořád mi ještě nedošlo, co z toho může jiného vzejít než tučný zisk pro Národní nadaci, samozřejmě. To ostatní...“

„Na tom ostatním se pracuje.“

„Ryane, měli bychom všechno, co víme svěřit policii. Měli jsme to udělat už na začátku. Nechala jsem se jen ovlivnit – moje ego, moje city...“

„Ještě jsi mi neřekla, jaké city to jsou?“

Zadívala se na bójky, které se tiše pohupovaly na hladině. „Ještě nikdy k nikomu jsem nic podobného necítila, ale nevím si s tím rady. Naše rodina si nikdy neuměla vybudovat pevný vztah.“

„Co s tím má co dělat rodina?“

„Jonesovic prokletí,“ vzdychla si, „vždycky to prostě nějak pokazíme. Sebestřednost, apatie, necitlivost, nevím, čím to je.“

„Takže za všechno mohou jen tvé geny, to nejsi zrovna svoje paní.“

„Fakt je, že mi bude třicet a ještě jsem neměla vážný vztah. Ani nevím, jestli jsem něčeho takového schopná.“

„A jsi aspoň ochotná to zjistit?“

„Ano.“ Začala si nervózně přejíždět rukou po stehně, ale Ryan ji zachytil.

„Tak od toho teda začneme. Já jsem z toho vykelejený stejně jako ty.“

Nora Roberts

„Ty nejsi nikdy vykolejený, ty máš vždycky nějakou výhybku.“
Zasmál se tomu. „Tak se zkusíme chovat normálně a já ti povím, co bylo v San Francisku.“

„Navštívil jsi bratra.“

„Ano, přijede se svou rodinou na náš galavečer a ti z New Yorku taky.“

„Cože? Celá tvoje rodina?“

„Jasně. Je to velká událost. Ale musím tě varovat, všichni tě budou okukovat.“

„Skvělé. Další nervák.“

„Tvoje matka přece taky přijede. Jenom s otcem bude trochu problém, protože si myslí, že jsem někdo jiný.“

„Proboha, málem bych zapoměla. Co budeme dělat?“

„Budeme se tvářit, že nevíme, o čem mluví.“ Jenom se usmál, když na něj němě zírala. „Rodney je Brit a já ne. A zdaleka nevypadá tak dobře jako já.“

„Ty si vážně myslíš, že můj otec na něco takového skočí?“

„Bude muset, když si za tím budeme stát. Proč bych se mu zrovna já měl představovat jako někdo jiný – zvlášť, když jsem byl v době Rodneyho návštěvy prokazatelně v New Yorku. Bude zmatený, ale těžko tam začne vykřikovat, že Ryan Boldari je lhář.“

Chvilí o tom přemítala. „Asi nemáme na vybranou. Můj otec si sice lidí moc nevšímá, ale...“

„Prostě jen říkej co já a hodně se usmívej. Pak jsem taky v San Francisku hledal Harryho.“

„A našel jsi ho?“

„Jenom jeho byt. Nebyl doma. Ale strávil jsem zajímavou půlhodinku se šetřkou, která bydlí naproti. Prý se tam neukázal už několik dní...“

„Moment,“ zvedla varovně prst, „mohl bys to zopakovat?“

„Že už nebyl doma několik dní?“

„Ne, něco o tom, že jsi byl u prostitutky.“

„Za tu padesátku to stálo – vlastně za stovku. Když jsme skončili, dal jsem jí ještě jednu.“

„Něco jako dýžko, jo?“

„Hm,“ zazubil se, „žárliší, drahoušku?“

Temná žena

„A nehodilo by se to snad?“

„Trocha žárlivosti je určitě zdravá.“

„Tak dobře,“ začala zvednutou ruku v pěst a nabrala ho do žaludku.

Zalupal po dechu. „Opravuju. Žárlivost zdravá není. Platil jsem ji za informace.“

„Kdybys si myslela něco jiného, byl bys už na cestě dolů z tohohle srázu.“ Tentokrát se usmála ona. „A co ti teda řekla?“

„Ty jsi někdy ale strašidelná, doktorko. Řekla, že už tam Harryho někdo hledal. A mířila na mě přitom velkou pistolí.“

„Cože?“

„Ten chlap přede mnou se jí vůbec nelíbil. Jeho popis seděl na toho, co přepadl tebe.“

Chytila se za hrdlo. „Ten, myslíš, že byl v San Francisku?“

„Myslím, že náš Harry měl štěstí, že nebyl doma. Je v tom až po uši, Mirando. Tu sošku asi vyrobil pro někoho, kdo se ho teď chce rychle zbavit.“

„Ale jestli ho najdou...“

„Zařídil jsem, aby na něj někdo dohlédl. A určitě neví, že ho někdo hledá. Neodešel ve spěchu, to by v bytě nenechal věci pro svou práci a svou marjánku. Podle toho, jak žije, za tu kopii moc nedostal a ani kvůli ní nikoho nevydíral.“

„Myslíš, že by mu nejdřív vyhrožovali?“

„K čemu by to bylo? To by jim utekl. Chtějí ho jistě odstranit rychle a tiše.“ Všiml si jejího výrazu. „Proč?“

„Chodí mi anonymy.“

„Jaké?“

„Většinou faxy a jeden e-mail. Poslední dobou každý den.“

Napřímil se. „Výhružky?“

„To až teď na konci.“

„Proč jsi mi to neřekla?“

„Vždyť ti to říkám.“

„Proč jsi mi sakra neřekla, že se to děje už dlouho?“ Nepřítomný výraz v její tváři ho přiměl prudce vstát, až shodil sklenici ze skály. „Nikdy tě nenapadlo se mi svěřit, že tě někdo zastrašuje, co? Neříkej, že tě to nevystrašilo. Vidím ti to na očích.“

Nora Roberts

Většinou na ní opravdu příliš snadno všechno poznal. „A co bys s tím mohl dělat?“

Příkře se na ni zadíval. „A co v nich stojí?“

„Různé věci. Skryté nárážky, drobné příhody z mého života, hrozby. Jeden přišel po tom, co Giovanni... že jeho krev je na mých rukou.“

Tak málo mu věřila, tak málo se na něj mohla spolehnout, uvědomil si.

„Jestli tomu uvěříš, dostanou tě přesně tam, kde tě chtějí mít.“

„Já vím, Ryane. Já vím, že to je někdo, kdo mě dobře zná, a přesně ví, co bude nejvíc bolet.“

Vrátil se k ní a pevně ji objal. „Drž se mě, no tak, obejmi mě.“ Když nakonec ucítil, jak ho obtočila pažemi, vtiskl tvář do jejích vlasů. „Už nejsi sama, Mirando.“

„Giovanni byl jeden z mála lidí, s nimiž jsem se cítila... normální. Někde vevnitř budu vždycky cítit vinu za jeho smrt a oni to vědí.“

„Nesmíš je nechat, aby tebe nebo jeho takhle zneužívali.“

Zahleděla se na obzor a uvědomila si, jaká je to pravda. „Ano, oni ho zneužívají, aby mi ublížili. Ten, co posílá ty faxy, mě prostě nenávidí a chce, abych to věděla.“

„Máš jejich kopie?“

„Ano.“

„Chci je vidět.“ Když se zvedla, chytil ji ještě za ruku. „A ten e-mail jsi nevystopovala?“

„Neměla jsem šanci. Jméno uživatele se na obrazovce neobjevuje. Je to server, který používáme tady a ve Standjo.“

„A máš ho ještě na počítači?“

„Ano.“

„Pak ho najdeme.“ Když ne my, tak Patrick, pomyslel si. „Je mi líto, že jsem tu nebyl. Ale teď tady jsem a nikdo ti nesmí ublížit, Mirando. Já takové věci často neslibuju, protože vím, že je pak nesmím porušit. Ještě chceš jít za detektivem Cookem?“

Až do téhle chvíle si myslela, že to bude jediná rozumná věc. Ale on ji teď přesvědčil, i když to bylo proti zdravému rozumu, že mu může důvěřovat.

Temná žena

„Dotáhneme to spolu do konce, Ryane, protože ani jeden z nás by nejspíš nic menšího nestrávil.“

„Dejte to přesně na tu značku.“ Miranda sledovala, jak dva silní chlapi staví jedenapůlmetrový mramorový kvádr přesně doprostřed místnosti. „Tak, prima.“

„Tady je to všechno, doktorko?“

„Ano.“

Privřela oči a představila si, jak se na kvádru bude vyjímat Donatellova *Venuše*.

Tahle místnost byla věnována rané renesanci. Na stěnách visely obrazy Brunelleschiho, Masaccia, Botticelliho a také Belliniho. Tady měl být patrný první výboj nového umění, základ velkolepých děl šestnáctého století, i když díla o nic méně hodnotná.

Vysoká okna nechala Miranda ozdobit modrozlatou drapérií a stejnou látkou pak podložit vitríny s malířským náčiním té doby. Na velkém vyřezávaném stojanu byla rozevřená bible, kterou pracně vytiskli středověcí mniši velkými slavnostními písmeny. Na dalších stolcích se třpytily tehdy tolik oblíbené ženské i mužské šperky, ozdobné krabičky, hřebeny a jiné dobové předměty.

„Velmi působivé,“ ozval se Ryan, který právě vešel.

„Skoro dokonalé. Umění a jeho společenské, ekonomické, politické i náboženské pozadí. Doba narození Lorenza Velkolepého a uzavření míru mezi hlavními italskými státy, zrození humanismu. Viděl jsi ostatní místnosti?“

„Ne, myslel jsem, že mě tu provedeš.“

„Tak dobře, ale nemám moc času. Za hodinu dorazí moje matka a všechno už musí být dokončeno.“

Provedla ho na druhý konec galerie. „Odtud se prochází do největší haly, která je zasvěcená vrcholné renesanci. Použila jsem tady víc zlaté i rudé. To jsou barvy moci, církve i králů.“ Její podpatky klapaly po mramorové podlaze. Rychle se rozhlížela, co je třeba ještě vylepšit. „Tohle byla mnohem bohatší doba a taky dramatictější. Plná energie, která snad ani nemohla vydržet, ale zase zrodila významnější díla než kterákoli doba před ní.“

„Světce a hříšníky?“

„Cože?“

„To jsou nejoblíbenější modely tehdejších umělců. Nelítostnost bohů, brutalita války a utrpení mučedníků.“

Chvíli zkoumal krásnou a trochu zmatenou tvář svatého Sebastiána, který má být právě probodán šípy. „Mučedníky jsem nikdy nepochopil. Jaký mělo jejich obětování smysl?“

„Odpovědí by asi byla jejich víra.“

„Tu ti přece nikdo nevezme, kdežto život ano – a ještě jak vynalézavě. Vezmi si Sebastiána nebo zaživa upečeného svatého Vavřince nebo ukřižování, čtvrcení, lvy, tygry, medvědy.“

„Proto jsou to taky mučedníci.“

„Proč by ale té hordě pohanů nemohli prostě říct: ‚Fajn, kluci, tak já budu teda vyznávat toho, koho chcete vy.‘ To, co si myslí a v co věří, jim přece nikdo nevezme.“

„A co slova jako odvaha, přesvědčení, svědomí?“

„Proč pro ně umírat, a ne žít?“

Zatímco přemýšlela nad jeho filozofií, prohlížel si náboženské artefakty – krucifixy, kalichy, relikvie.

„Odvedla jsi tady kus práce, doktorko.“

„Myslím, že to jde. Tady má být ústřední bod Tizian a tvůj Raphael. Je to skvělé dílo, Ryane.“

„Hm, taky ho mám rád. Chceš ho koupit? Všechno má přece svou cenu.“ Usmál se.

„Jestli to myslíš vážně, pak připravím nějaký návrh. Ale my tu máme hodně věcí vypůjčených.“

„Ani tobě ne, miláčku.“

Trhla rameny, protože nic jiného ani nečekala. „Tady bych postavila *Temnou dámu*,“ řekla najednou. „Vždycky když jsem seděla nad návrhy téhle místnosti, představila jsem si ji na bílém podstavci obtočeném vinnou révou, přesně tady. Pěkně na světle, kde by ji každý viděl. Kde bych ji i já viděla.“

„Dostaneme ji zpátky, Mirando.“

Neodpověděla, zlobila se, že se tak zasníla. „Chceš vidět další místnost? Je tam tvůj Vasari.“

Temná žena

„Později.“ Postoupil o krok blíž. Muselo to být. Musí jí to říct. „Mirando, volal mi bratr ze San Franciska. Včera tam ze zálivu vylovili tělo. Byl to Harry Mathers.“

Mlčky zírala do jeho očí a teprve po dlouhé chvíli se odvrátila.

„Ve zprávách prý říkali, že ho nejdřív zabili a pak hodili do vody.“ S podříznutým krkem, pomyslel si rozhodnutý nechat si podrobnosti pro sebe.

„Už tři lidé. Tři lidé jsou mrtví. A proč vlastně?“ stále otočená zády k němu upírala oči na slavnou tvář Madony. „Pro peníze, umění nebo něčí ego? Možná pro všechno najednou.“

„Anebo pro nic z toho. Možná jde o tebe.“

Srdcem jí projela bolest. Lehce se zachvěla. Když se otočila, měla v očích strach. „Kvůli mně? Že by mě opravdu někdo tak nenáviděl? Proč? Neumím si představit nikoho, na koho bych mohla mít takový vliv nebo komu jsem ublížila tolik, že by vraždil jen proto, aby ochránil lež, která by mi zničila profesionální pověst. Proboha, Ryane, vždyť Harry byl ještě chlapec.“

Její hlas ztvrdl. „Chlapec,“ opakovala, „a oni ho jen tak zabijí? Komu by na mně mohlo tak záležet, aby kvůli tomu zabili takového chlapce? Na mně nikdy nikomu nezáleželo.“

To byla, pomyslel si Ryan, ta nejsmutnější věc, kterou kdy slyšel. O to horší, že tomu Miranda věřila. „Ty máš větší vliv na své okolí, Mirando, než tušíš. Jsi silná a úspěšná. Soustředíš se na své cíle a jdeš si za nimi. A také jich dosáhneš.“

„Nikomu jsem tím ale neubližovala.“

„Třeba ses jenom dost nedívala kolem sebe. Patrick zapracoval na tom e-mailu, co ti přišel.“

„Hm.“ Nedívala se kolem? uvažovala. Že by opravdu byla tak ponořená do sebe, tak chladná a nedostupná lidem?

„A našel odesilatele? Už je to víc než týden. Myslela jsem, že to vzdá.“

„On se nikdy nevzdává, když má vyřešit počítačovou hádanku.“

„Tak co víš? Co mi to nechceš říct?“

„Uživatel byl na krátkou dobu napojen na jeden vstup.“

V žaludku pocítila silný tlak. Bude to zlé, pomyslela si, velmi zlé. „Jaký vstup?“

Nora Roberts

Položil jí ruce na ramena. „Vstup tvé matky.“

„To není možné.“

„Ta zpráva přišla z Florencie, podle oblastního kódu, ten vstup je registrován na Elizabeth Standfordovou-Jonesovou a bylo použito její heslo. Je mi líto.“

„Ne,“ odtáhla se od něho, „i kdyby by tak málo... na tom nesejde, tohle by neudělala. Tak hrozně mě nenávidět nemůže. Tomu nevěřím.“

„Měla přístup k oběma soškám. Nikdo by o ní nepochyboval. Poslala pro tebe a pak tě zase vyhodila. A odvolala tě i z Institutu. Bohužel.“ Pohládl ji po tváři. „Budeš muset ta fakta zvážit.“

Bylo to logické. Bylo to ohavné. Zavřela oči a nechala se obejmout.

„Neruším?“

Miranda nadskočila, jako by nezaslechla hlas, ale svistot kulek. Velmi pomalu se otočila a snažila se ovládnout dech. „Ahoj, mami.“

Na Elizabeth nebylo vůbec znát, že několik posledních hodin strávila cestováním v letadle. Účes měla jako vždy dokonale upravený a temně modrý kostým jakoby čerstvě vyžehlený.

Miranda si vedle ní znova připadala nepatřičně a nepořádně oblečená. A k tomu ještě to podezření. Mohla by tahle žena opravdu tak vyžadovat dokonalost od druhých, kdyby byla schopná zradit vlastní dceru?

„Omlouvám se, že vás ruším... při práci.“

Miranda dávno uvyklá na ten kritizující pohled jen přikývla. „Elizabeth Standfordová-Jonesová, Ryan Boldari.“

„Pane Boldari,“ Elizabeth posoudila situaci a uvědomila si, že majitel newyorské galerie si vyžádal Mirandinu spolupráci ještě z jiných důvodů. Ale protože akce Institutu prospěje, zmohla se na vstřícný úsměv, „jsem ráda, že se s vámi mohu setkat osobně.“

„Také mě těší.“ Ryan se chopil její ruky a všiml si, že matka s dcerou si ani nevyměnily ty formální vzdušné polibky, jak bývá u žen obvyklé. „Doufám, že cesta byla bez problémů.“

„Ano, děkuji.“ Krásná tvář, pomyslela si, a dobré způsoby, fotografie ve společenských rubrikách, že kterých tu tvář znala, to

Temná žena

vůbec nedokázaly vystihnout. „Omlouvám se, že jsem nemohla přijet dříve a doufám, že akce pokračuje k vaší spokojenosti, pane Boldari.“

„Ryane, jestli můžu prosit. A akce dokonce předčila moje očekávání. Miranda je prostě skvělá.“

„Měla jsi jistě hodně práce,“ promluvila na Mirandu.

„Ano. Strávili jsme tu hodně času. Ale vyplatilo se to.“

„Ano, vidím.“ Co viděla, na ní udělalo velký dojem, ale řekla pouze: „Jistě je ale ještě co dokončovat. Jsou tu se mnou členové mého týmu a ochotně ti pomohou – Elise, Richard a Vincente s manželkou. Ostatní dorazí zítra.“

„Víte Andrew, že přijela i Elise?“

Elizabeth povytáhla obočí. „Jestli ne, brzy se to dozví.“ Varovný tón jejího hlasu to řekl jasně. Žádné osobní problémy nesmí akci narušit. „Tvůj otec se objeví večer. Pomůže ti s konečným výběrem artefaktů.“

„Konečný výběr jsem už udělala,“ řekla Miranda stroze.

„Názor zvenčí může takovému projektu jenom prospět.“

„Chceš mě snad zase odvolat?“

Chvilí se zdálo, že Elizabeth řekne ano, pak ale jen pevně stiskla rty a obrátila se k Ryanovi. „Velmi ráda bych viděla vaše obrazy.“

„Ano, Ryane, proved' ji tady, prosím. Já se musím omluvit, protože mám další schůzku.“

„Musím vám říct, Elizabeth,“ začal Ryan, když Miranda odešla, „že takhle působivá výstava by se bez vaší dcery neuskutečnila. Sama ji naplánovala, navrhla a zrealizovala.“

„Jsem si dobře vědoma Mirandina talentu.“

„Opravdu?“ řekl jemně a mírně povytáhl obočí. „Tak to jsem se nechal zmást. Měl jsem dojem, že když jste výsledek jejího čtyřtýdenního úsilí nijak nekomentovala, nepovažujete ho za dostatečný.“

V jejím pohledu zahlédl jisté rozpaky. Alespoň doufal, že viděl dobře. „Ale vůbec ne. Důvěřuju Mirandiným schopnostem, za jediný nedostatek považuju, že se pro věci až příliš nadchne a příliš se ve všem citově angažuje.“

„Většina lidí by to spíš považovala za přednosti než nedostatky.“

Nora Roberts

Snažil se v ní probudit výčitky, ale ona přesně nechápala proč. „Jistě budete souhlasit, že v našem oboru je odstup a nadhled zásadní věc.“

„Já dávám přednost vášnivému přístupu ve všech oblastech. Je to riskantnější, ale přináší to lepší výsledky. Miranda tak k věcem také umí přistupovat, ale tuhle svoji stránku co nejvíc potlačuje. Myslím, že hlavně proto, aby se dočkala vašeho souhlasu. Dáváte ho někdy?“

Její výraz zledověl. „Náš vztah s Mirandou není vaše starost, pane Boldari, stejně jako já se nestarám o to, co je mezi vámi.“

„Zvláštní. Řekl bych, že správně by to bylo právě naopak, zvlášť když jsme s Mirandou milenci.“

Elizabeth křečovitě stiskla v prstech kabelku. „Miranda je dospělá. Do osobních záležitostí se jí nepletu.“

„Jenom do profesních, tak tedy, povězte mi o *Temné dámě*.“

„Prosím?“

„*Temná dáma*.“ Díval se jí přímo do očí. „Kde je?“

„Fiesolská bronzová plastika,“ řekla Elizabeth nevzrušeně, „byla ukradena ze skladu galerie Bargello a policie, ani já, nemáme tušení, kde se nachází.“

„Já se neptám na kopii, ale na originál.“

„Originál?“ Její tvář zůstala bez výrazu a přece tam na pár sekund něco zahlédl – šok, pochopení, nerozhodnost – bylo těžké to zachytit u ženy s tak silnou sebekontrolou.

„Elizabeth?“ Do místnosti vstoupila skupinka lidí, vedená drobnou hezkou ženou s nádhernýma očima. To musela být Elise. O krok za ní se držel plešatý muž s voskovou tváří, ve kterém Ryan poznal Richarda. Kyprá kráska podobná Sophii Lorenové byla zavěšená do robustního muže s olivovou pletí a bílými vlasy – Morelliovi, pochopil Ryan, a kolem nich s úsměvem obcházel John Carter.

„Promiňte,“ Elise spojila své ladné ruce, „nevěděla jsem, že pracujete.“

Elizabeth, vděčná za to vyrušení, je rychle představila.

„Těší mě,“ odpověděla Elise, „nedávno jsem byla ve vaší newyorské galerii, je to úplná klenotnice. No a tohle!“ S rozzářenýma očima se zatočila kolem dokola. „To je prostě skvělé. Richarde, nech tu mapu a podívej se na ty obrazy.“

Temná žena

Otočil se a nesměle se usmál. „Starým mapám nedokážu odolat. Ale je to krásná výstava.“

„Museli jste se tu pěkně nadřít,“ Vincente plácl Cartera přátelsky po zádech.

„Ještě že jsem nemusel drhnout podlahy. Miranda nás honila jako četník. Vůbec jí nevadilo, že už jsme z ní všichni závislí na žaludečních kapkách.“

„Odvedla tady skvělou práci,“ chválila dál Elise. „Ale kde je?“

„Odešla na schůzku,“ vysvětlila Elizabeth.

„Třeba jí ještě nějak pomůžeme.“

„O té možnosti už ví.“

„Prima. Ehm, asi bych se měla stavit za Andrewem, jak se mu vede... Jestli mě tedy omluvíte...“

„Jen jdi.“ Elizabeth se otočila, když Gina Morelliová nadšeně vypískla u vitríny se šperky. „Richarde, vy byste se jistě rád podíval do knihovny.“

„Jsem předvídatelný.“

„Hezkou zábavu.“

„Alespoň víme, kde ho najdeme,“ prohlásil Vincente, „zabořeného v knihách. Já zase počkám, až si Gina prohlédne všechny náhrdelníky a pak s ní budu muset na nákupy,“ pokýval hlavou. „Je taky předvídatelná.“

„Máte dvě hodiny,“ oznámila Elizabeth ředitelským tónem, „pak se tu všichni sejdeme a uděláme, co je ještě potřeba.“

Před dveřmi Andrewovy kanceláře Elise trochu zaváhala. Slečna Purdueová nebyla nikde v dohledu a taková neohlášená návštěva by se jí nejspíš nezamlouvala.

Za dveřmi zaslechla Andrewův hlas, který se jí vždycky tak líbil. Silný, jasný hlas s akcentem vyšší třídy a syna dobré novoanglické rodiny.

Do jejich manželství vkládala Elise velké naděje, ale nakonec stejně nezbylo nic než se rozvést a jít dál vlastní cestou. Nasadila si vstřícný úsměv a vzala za kliku.

„Očekáváme asi pět set hostů,“ říkal právě do telefonu, ale když vzhlédl, zarazil se.

Nora Roberts

V paměti se mu ihned promítla minulost – jak ji poprvé uviděl v laboratoři, v bílém plášti a ochranných brýlích, když je Miranda představila, nebo jak se zasmála a řekla, že bylo načase, když ji konečně požádal o schůzku, jak byla nádherná v jejich svatební den a jak se pak její šťastný výraz měnil v rozčarování a nezájem.

Ruku pod stolem zatnul v pěst, bože, jak by mu pomohlo se něčeho napít. „Zavolám vám později, ale podrobnosti najdete i v propagačních materiálech, které jsme vydali. Na shledanou.“

„Omlouvám se, Drew, ale myslela jsem, že bude lepší, když si spolu nejdřív promluvíme o samotě. Nechtěla jsem přijet, ale Elizabeth na tom trvala, a mně by asi bylo nakonec líto, kdybych o takovou událost přišla.“

„To je v pořádku. Jsou sezvaní všichni klíčoví zaměstnanci firmy.“

„Ty se na mě pořád zlobíš, že?“

„Já ani nevím.“

„Vypadáš unaveně.“

„Za poslední měsíc jsem moc času na odpočinek neměl.“

„Já vím, že je to trapné,“ chtěla mu podat ruku, ale protože stále strnule seděl za stolem, zase ji svěsila, „naposled jsme se viděli...“

„U rozvodu,“ dokončil větu za ni.

„Ano, škoda že to neproběhlo trochu jinak, ale tehdy jsme se oba cítili tak zklamaní. Třeba bychom přece jen mohli být...“

„Přátelé?“ teatrálně se zasmál.

„Ne, chtěla jsem říct míň než nepřátelé.“

Takový cynický výraz u něj nečekala, byla připravená na všechno jen ne na tak silný vzdor, kterým odrážel všechny její pokusy o přiblížení.

Miloval ji, dobře to věděla, a nepřestal, ani když podepisoval rozvodové papíry.

„Nemusíme být nepřátelé, Elise, my naštěstí nemusíme být už nic.“

„Dobře, neměla jsem sem chodit. Chtěla jsem jen, aby tu zítřejší slávu nic nepokazilo. Jestli jsi začal pít...“

„Přestal jsem pít.“

„Vážně?“ nevěřícně naklonila hlavu ke straně. „Kolikrát jsem to už slyšela?“

Temná žena

„Rozdíl je v tom, že teď už to s tebou nemá nic společného. Kvůli tobě jsem vyprázdnil spousty flašek, ale s tím jsem skončil. Možná že tě urazilo, že mě tu nevidíš zklamaného a zničeného, ale ty už nejsi středem mého života.“

„A nikdy jsem nebyla,“ odsekla, „to bych od tebe nikdy neodešla.“

Otočila se a vyběhla z kanceláře, a když vstoupila do výtahu, slzy už ji pálily v očích. Tlačítko stiskla pěstí.

Počkal, až klapot jejích podpatků na chodbě dozní, a pak položil hlavu na stůl. Byla tak krásná. Jak mohl zapomenout na to, jak je krásná. Kdysi mu patřila, a on ji nedokázal pevně držet ve svém náručí, nedokázal být mužem, kterého potřebovala.

Musel ven. Musel na vzduch. Projít se, dostat ze sebe vůni jejího parfému. Vyběhl z Institutu zadním vchodem a chodil po ulicích tak dlouho, dokud zase mohl volně dýchat a jasně uvažovat.

A když se pak zastavil před výlohou plnou lahví s alkoholem, které slibovaly úlevu, řekl si, že pár drinků zvládne.

Nejen zvládne, on si je *zaslouží*. Přestál setkání se ženou, která mu kdysi před oltářem slíbila lásku a podporu, dokud je smrt nerozdělí. A to samé od přísahal jí.

Vešel do obchodu a pozoroval ty láhve se zlatou tekutinou, které jen prosily, aby si je koupil. *Bude ti zase fajn. Bude ti fantasticky.*

Vybral si starého známého Jacka Danielse, a když palcem přejel po jeho černé etiketě, na zádech mu vyvstal studený pot. Představil si chuť té zlaté tekutiny a teplo, kterým rozehřívá jeho sevřené útroby. Zaplatil a láhev ve firemním papírovém sáčku zastrčil do kapsy. Jak příjemný měla tvar, jak sladce ho při chůzi tížila.

Slunce zapadalo, když se usadil na lavičce v parku, proti opuštěným dětským houpačkám. Všechny děti byly už doma ve vaně nebo u stolu s večeří. On také kdysi chtěl děti, uvědomil si. Toužil mít opravdovou rodinu, smát se s dětmi, číst jim pohádky před spaním, dohadovat se s nimi u večeře.

Ani tohle nedokázal.

Seděl tam, zíral na houpačky a rukou hladil láhev v papírovém obalu.

Jeden lok, pomyslel si, a na ničem takovém mu nebude záležet.

Nora Roberts

Dva loky a už nebude vědět, proč ho něco takového vůbec mohlo trápit.

Annie natočila další piva, zatímco v elektrickém šejkru vedle míchala hostům margarity. Jako každý pátek večer bylo v její restauraci dost lidí na pracovní večeři, ale i pár rozjařených studentů.

Narovnala se v zádech, aby rozcvičila slabou bolest páteře a zasmála se starému vtipu jednoho stálého zákazníka.

Když dovnitř vstoupil Andrew, ihned si všimla, co má v ruce. Žaludek se jí sevřel úzkostí. Ale pracovala dál. Vysypala popelníky, otřela vlhký bar a sledovala Andrewa, jak na něj pokládá sáček s láhví. Strnule mu pohlédla do očí.

„Neotevřel jsem ji.“

„Dobře. To je dobře.“

„Chtěl jsem a pořád chci.“

Annie mávla na svou hlavní servírku. „Vezmi to za mě. Půjdem se projít, Andrewe.“

Přikývl, ale láhev si vzal s sebou. „Zašel jsem do krámu s chlastem,“ řekl venku, „a bylo mi tam dobře.“

Večerní město už svítilo, ale v ulicích bylo stále rušno.

„Sedl jsem si do parku, abych si dal pár loků pro zahřátí.“

„Ale neuděláš to.“

„Ne.“

„Já vím, že to máš těžké, ale udělal jsi dobře. Ať tě trápí, co chce, nepřidávej k tomu ještě pití.“

„Viděl jsem Elise.“

„Aha.“

„Přijela na výstavu. Věděl jsem to předem, ale když jsem ji uviděl, zamávalo to se mnou. Chtěla se smířovat, ale já jsem ji nenechal.“

Annie se nahrbila a strčila si ruce do kapes. Jak si jen mohla myslet, že jejich vztah má nějaký smysl. „Udělej, co považuješ za správné.“

„Jenže já nevím, co je správné. Víím jen, co není.“

Dovedl ji na stejné místo v parku, posadil se na stejnou lavičku a láhev položil vedle sebe.

Temná žena

„Já ti nemůžu říct, co máš dělat, Andrewe, ale jestli si to nějak nevyřešíš, bude tě to trápit pořád.“

„Já to vím.“

„Ona je tu jen na pár dní. Jestli se rozejdete v míru, bude to nejspíš dobré. My jsme se s tím mizerou Busterem nikdy nesmířili.“

Usmála se, ale on se na ni díval stále stejně strnule. „Chtěla jsem jen říct, že už to nenapravím a vždycky mě to bude mrzet, i když za to nestál.“

„Proč jsi s ním vlastně zůstávala, Annie?“

Prohrábla si vlasy. „Protože jsem mu to při obřadu přísahala.“

„Jo.“ Vzal ji za ruku. „To znám. Věř mi, že i já jsem ten slib chtěl dodržet. Taky abych si dokázal, že jsem jiný než můj otec a jeho otec a tak dál.“

„Ty jsi hlavně svůj, Andrewe.“

„Strašné pomyslení.“

Protože cítila, že to oba potřebují, naklonila se a políbila ho na rty. Bůh jí pomáhej.

Poznala už hodně mužů, kteří k ní nebyli laskaví. Ale Andrew byl jiný. Ten polibek v ní vzbudil touhy, kterých se bála.

„Ty nejsi jako tví příbuzní,“ přitiskla se k němu tváří, dřív než se mohla cítit příliš oslabená.

„Dneska určitě ne.“ Podal ji svou láhev. „Budeš z ní mít stoprocentní zisk.“

Byl to úlevný pocit, uvědomil si. Asi jako když člověk strhne včas volant a nezřítí se do propasti. „Ještě budu muset na jednu schůzku.“ Odfkl si. „Ale pokud jde o tu zítřejší slavnost, moc by pro mě znamenalo, kdyby sis to rozmyslela a objevila se tam.“

„Andrewe, víš moc dobře, že se mezi tyhle lidi nehodím.“

„Hodíš se ke mně. Vždycky ses ke mně hodila.“

„V sobotu večer bývá v baru nával.“ Vymlouváš se, zbabělče, pomyslela si. „A už musím jít. Ale budu o tom přemýšlet.“ Soupeřit s Elise bylo to poslední, co by potřebovala.

„Doprovodím tě.“

Kapitola 27

„Už jsi měla být dávno pryč.“

Miranda vzhledla od stolu zavaleného papíry. „V tuhle chvíli tady vlastně bydlím.“

„A proč bys tohle všechno musela dělat sama?“ zlobil se Ryan.

Začala si pohrávat s tužkou. „A dělám to snad špatně?“

„To jsem neřekl.“ Přesl k ní, položil dlaně na stůl a zadíval se jí do očí. „Ty jí přece nemusíš nic dokazovat.“

„To s mou matkou nemá nic společného. Prostě chci, aby zítra všechno klaplo.“

Natáhl ruku, sebral jí tužku z ruky a přelomil ji na dva kusy.

Zaraženě zamrkala. „To bylo opravdu rozumné.“

„Rozhodně rozumnější, než kdybych to samé udělal s tvým krkem.“

Z jejího výrazu poznal, jak se uzavřela.

„Takhle se netvař. Sedíš tady, jako by pro tebe nebylo nic důležitějšího než odškrtnout další položku na seznamu. Mě tak snadno neodškrtněš. Já vím, co se v tobě děje.“

„Nekřič na mě.“

Otočil se a šel ke dveřím. Myslela, že odejde a už se nevrátí jako všichni ostatní. On dveře ale zabouchl a zamkl.

„Nechápu, proč se tak rozčiluješ.“

„Ne? Ty myslíš, že jsem neviděl, jak se tváříš, když jsem ti řekl, odkud ten e-mail přišel? Myslíš, že nevím, jak tě to sebralo?“

Už měl dost té její složité povahy, pomyslel si zuřivě. Už se nechtěl neustále těžce probíjet přes její sebekontrolu.

„Chtěl jsi po mně, abych vzala na vědomí možnost, že mě má matka zradila a využila. Že byla zapletena do krádeže uměleckého díla a dvou vražd. A pak se divíš, jak se s tím těžko vyrovnávám?“

Temná žena

„Byl bych radši, kdybys ji dokázala srazit na zadek a dožadovala se vysvětlení.“

„To by šlo možná ve vaší rodině, ale my tak přímočaří nejsme,“

„Jasně, vy se radši tiše krájíte na kusy ledovým ostrím. Ale věř mi, Mirando, oheň je nakonec čistější a rozhodně lidšější.“

„A co ode mě vlastně čekáš? Abych na ni ječela? Abych ji obviňovala?“ Rozhodila rukama, až shodila ze stolu své pečlivě vyrovnané psací potřeby. „Jestli mě tak strašně nenávidíš, stejně by mi lhala do očí.“

Odstrčila židli a vstala. „Nikdy mě nemilovala. Ani ona, ani otec. Nikdy mi neřekli, že mě mají rádi, ani mi to nenalhávali, abych měla aspoň nějaké iluze. Ty nevíš, jaké to je, když tě nikdy nikdo nepohládí a ty po tom toužíš, až to bolí.“

Přitiskla si ruku na žaludek. „Až to bolí tolik, že po tom člověk radši přestane toužit nebo by umřel.“

„Ne, nevím, jaké to je, pověz mi to.“

„Jako život v nějaké ztracené laboratoři, kde je všechno sterilní, perfektně rozplánované. Jen samá pravidla. Udělej tohle a udělej to takhle, protože jiný způsob není přijatelný. Kolik těch svých pravidel by musela porušit, kdyby to udělala ona?“

Zaraženě si pročísla rukou vlasy a uvědomila si, že pláče.

„Tak tohle jsi chtěl?“ –

„Chtěl jsem, abys to ze sebe dostala.“

„To se ti povedlo.“ Přitiskla si prsty ke spánkům. „Ale z hádek mě vždycky bolí hlava.“

„To nebyla hádka, ale upřímnost,“ mírně se usmál, „i když jsem, co jsem, dobře vím, jak má upřímnost vypadat. Ty nejsi chladná, Mirando,“ pokračoval jemně, „jenom vystrašená. Nejsi nemilovaná, jen nedoceněná.“

Stála tam a bezmocně plakala. „Já nechci, aby za tím byla moje matka, Ryane.“

Přešel k ní a pohládl ji po tváři. „Už za několik dní se všechno dovíme. A bude to za námi.“

„Ale já s tím pak budu muset žít.“

Zavezl ji domů a přesvědčil ji, aby si vzala prášek na spaní. Když měl jistotu, že tvrdě spí a Andrew se také zavřel ve své ložnici,

převlékl se do tmavých kalhot a svetru, které si na noční výpravu brával nejraději.

S kufříkem pak vyklouzl z domu a nasedl do Mirandina auta. Zařadil neutrál a uvolnil brzdu. Se zhasnutými světly pak tiše sjížděl z kopce.

Později mohl tvrdit, že se chtěl jenom projet, kdyby Andrew s Mirandou zaslechli motor, ale proč lhát, když to nebylo nutné? Teprve asi kilometr od domu nastartoval, rozsvítil světla a pustil si hudbu.

Miranda sice měla dobrý vkus, ale Puccini se k jeho náladě právě nehodil. Ryan přeladil na stanici, kde George Thorogood právě zpíval hitovku ‚Mizera až na kost‘, a musel se pro sebe zasmát.

Ve městě byl čilý ruch, jak se lidé vydávali na víkendové párty a schůzky. Blížila se půlnoc.

Zaparkoval před hotelem, dostatečně daleko od osvětleného vchodu. Bylo mu jasné, že hosté z Florencie budou tou dobou už spát. Sedmihodinový časový rozdíl jistě vykonal své.

Ve stejném hotelu Ryan bydlel i při své první cestě do Mainu a rozmístění pokojů si dobře pamatoval. Čísla apartmá zamluvených pro Florentány si samozřejmě obstaral předem.

Elizabeth s Elise bydlely v posledním patře v apartmá se dvěma ložnicemi. Pod jejich dveřmi nezahlédl světlo a neslyšel ani hlasy nebo puštěnou televizi.

Netrvalo ani dvě minuty, a už stál v temné chodbě a chvíli poslouchal. Nejdříve šelodemknout dveře na terasu, aby měl v případě nouze otevřenou ještě jednu únikovou cestu.

Pak se dal do práce. Nejdříve prohledal salón, ale předem tušil, že dámy by tam něco cenného nebo významného sotva nechaly.

V první ložnici musel použít svou tužkovou svítilnu a kufřík a kabelku, co našel, si rychle odnesl zpátky do pokoje.

V té posteli spala Elizabeth, uvědomil si, když prohledal kabelku. Přečetl každý lístek, každý recept, který našel, i poznámky v jejím notesu. V postranní kapse na zip našel klíček od bezpečnostní schránky a strčil si ho do kapsy. V pasu porovnal data razítek, jestli se shodují s údaji, které mu dodal bratranec. Za poslední rok přijela Elizabeth do Států jen jednou, zato se dvakrát krátce podívala do Francie.

Temná žena

Kromě klíčku vrátil všechno na své místo a stejným způsobem prohledal i kufřík, pak šatní skříň a tašku s kosmetikou. Teprve za hodinu byl spokojený a přesunul se do druhé ložnice.

Když tam skončil, znal už Andrewovu bývalou manželku docela dobře. Potrpěla si na kosmetiku a prádlo drahých značek a u oblečení si také vybírala jen známé salóny. Rozhodl se zjistit výši jejího příjmu, protože tak dobrý vkus vyžadoval i slušný příjem. V krabičce se šperky ho zaujal stříbrný medailonek, v němž byly staré černobílé fotografie muže a ženy. Asi prarodiče, uvědomil se, Elise bude nejspíš sentimentální.

Zanechal spící ženy za sebou a přešel do pokoje Richarda Hawthorna. Spal také velmi tvrdě.

Během deseti minut Ryan našel stvrzenku o pronájmu skladovacích prostor ve Florencii, kterou si nechal. Do čtvrt hodiny objevil osmatřicítku, ale té se ani nedotkl. Za dvacet minut držel v ruce malý notýsek, uschovaný v černé ponožce, a za pomoci svítilny si namátkově přečetl pár úryvků. Rty se mu protáhly v mírném úsměvu.

Notes také zastrčil do kapsy a nechal Richarda spát. Věděl dobře, že ho brzy čeká tvrdé probuzení.

„Prosím? Ty říkáš, že ses včera v noci vloupal do ložnice mé matky?“

„Nic jsem nezlámal, neboj.“

„Do její ložnice?“

„Vešel jsem tam salómem, jestli ti to udělá líp. A nemohl jsem přece sedět se založenýma rukama, když už jsme je všechny dostali na jedno místo. Mám klíček od depozitní schránky. Přišlo mi divné, že si ho na takové akce vozí s sebou. Ale je to americká banka s pobočkou v Mainu.“

Miranda se ztěžka posadila za stůl ve své kanceláři. „A proč by měl být klíček od schránky v bance důležitý?“

„Protože si tam lidé obvykle schovávají cenné věci, v každém případě se tam musím podívat.“

Počkal, až Miranda beze slova otevřela a zavřela ústa. „U Elise jsem neobjevil nic zvláštního, snad až na laptop. Zdá se mi divné, že se

Nora Roberts

s ním sem vleče, když stejně tráví většinu času v Institutu. Možná se tam vrátím, až bude pryč, a zkusím se do něj podívat.“

„To bude nejlepší.“

„V Morelliovic apartmá jsem našel tolik šperků, že by to neodnesl ani slon. Ta ženská je zlatem přímo posedlá, bylo by zajímavé zjistit, jak moc se kvůli ní musel manžel zadlužit. A pak tvůj otec...“

„Můj otec? Ten přece dorazil až někdy před půlnocí.“

„To mi povídej. Málem jsem do něj na chodbě narazil. No, ale když se trochu zabydlel, okamžitě zase zmizel. Věděla jsi třeba, že tvůj otec byl minulý rok třikrát na Kaymanských ostrovech?“

„Na Kaymanských ostrovech?“ Miranda měla dojem, že si vykroučí krk.

„Oblíbené místo nejen kvůli plážím, ale i na praní špinavých peněz, ale to je jenom spekulace. Za to v Richardově pokoji jsem narazil na hotový poklad.“

„Ty ses opravdu činil, zatímco jsem spala.“

„Našel jsem tohle.“ Rozložil papírek, který přinesl v kapse. „Tuhle garáž si pronajal den potom, co tu sošku přijali ve Standjo na testy. A co říká Andrew o shodě náhod? Že neexistují.“

„Lidi si pronajímají sklady z různých důvodů.“

„Obvykle ale nepotřebují malou garáž poblíž centra, když nevlastní auto. Zjistil jsem, že on žádné nemá. A pak tam měl i zbraň.“

„Zbraň?“

„Pistoli – neptej se mě, jaký model, protože se zbraním snažím vyhýbat. Mám dojem, že vozit zbraně letadlem je protizákonné,“ Ryan si nalil kávu z Mirandina kávovaru, „takže ji sem asi nedostal obvyklým způsobem. A proč by milý, tichý badatel potřeboval na výstavě zbraň?“

„Já nevím. Richard a zbraň. To nedává smysl.“

„A možná dává. Přečti si tohle.“ Podával jí notes. „Je tam popis sošky, devadesát čtyři centimetrů vysoké, dvacet čtyři kilogramů těžké, představující ženský akt, z konce patnáctého století ve stylu Michelangela Buonarotiho.“

Všiml si, jak se jí z tváře vytratila barva. „Čas prvního testování je zapsán od sedmi hodin večer a brzy nato se přece laboratoř zamyká.“

„Udělal si v noci své vlastní testy.“

Temná žena

„Všechno si to zapsal, krok za krokem. A ještě něco, našel podklad pro dokumentaci, o kterém ti neřekl. Záznam o křtu provedený abatyší z kláštera Boží milosti. Jde o novorozeného chlapce, jehož matka se jmenovala Juliette Buenodarniová.“

„Tak ona měla děcko. Četla jsem, že tam bylo nějaké dítě, asi nelegitimní potomek někoho z Medicejských. Asi ho raději někde ukryla, protože politická situace začínala být tehdy napjatá.“

„Nechala ho pokřtít jménem Michelangelo.“ Počkal, až ji ta spojitost také napadne. „Dá se spekulovat, že dostal jméno po tatínkovi.“

„Michelangelo nikdy dítě nezplodil. Podle všeho byl homosexuál.“

„To ještě neznamená, že ho zplodit nemohl.“ Ryan pokrčil rameny. „Ale rozhodně to podporuje teorii, že si byli blízcí, a pokud byli...“

„Je tu pravděpodobnost, že mu mohla stát modelem.“

„Přesně tak. Hawthorne to rozhodně považoval za důležité, zaznamenal si to a tobě o tom neřekl.“

„Nic by to ještě nedokazovalo, ale alespoň by to zmírnilo pochybnosti, že ji nikdy jako svůj model nevyužil. Rozhodně by to byl odrazový můstek pro další pátrání.“

„Ale Hawthorne nechtěl, aby ses to dověděla.“

„Ne, hledání v historických pramenech jsem nechávala na něm a vycházela jsem jen z toho, co mi sám řekl. Nejspíš tu sošku rozpoznal už v první minutě, stejně jako já.“

„Je to velmi logické, doktorko.“

„Tak Richard ji ukradl a udělal kopii. A *Davida*! Toho musel vzít také on.“ Zaťala ruku v pěst. „To on zabil Giovanniho.“

„Tímhle by se to ještě nedokázalo,“ řekl Ryan a ukázal na notes na stole.

„Musíme s tím zajít na policii.“

„Ještě ne.“ Položil ruce na zápisník, dřív než to stihla ona. „Měli bychom větší jistotu, kdybychom měli v ruce ty sošky. Zítra zajedu do Florencie a podívám se do té jeho garáže. Když nebudou tam, budou v jeho bytě nebo najdu alespoň vodítko, kde je schoval.“

„Za Giovanniho musí zaplatit.“

Nora Roberts

„Zaplatí za všechno, ale dej mi osmačtyřicet hodin, Mirando, když už jsme se dostali tak daleko...“

Miranda stiskla rty. „Vím dobře, co to pro mou kariéru může znamenat. Ale musíš mi slíbit, že spravedlnost pro Giovanniho bude na prvním místě.“

„To ti slibuju.“

„Dobrá, počkáme, než se vrátíš z Florencie, a pak půjdeme na policii. Ale co ten dnešní galavečer? On tam přece bude. On je tady už teď.“

„Dnes půjde všechno podle plánu. Přijdou stovky lidí a už se to nedá zastavit. A navíc ještě nevíme, jestli pracoval sám.“

Přejela si rukou nahoru a dolů po lokti. „Pořád to ještě mohla být i má matka. Mohl v tom být zapleten kdokoli z nich.“

Nemohl nijak zmírnit ten vystrašený výraz v její tváři. „Budeš se s tím muset nějak vyrovnat, Mirando.“

„Snažím se.“

„Hawthorne udělal chybu a my počkáme, jestli on – nebo někdo další – neudělá druhou. Až o všem řekneme poldům, myslím, že Richard nebude chtít viset sám.“

Miranda vyskočila na nohy. „Viset?“

„To se jen tak říká.“

„Ale... dlouholeté vězení, nebo doživotí, to je jedno... Jestli je to někdo z mé rodiny, Ryane, ne, ne, já nemůžu... To bych nezvládla.“

„Mirando,“ chtěl ji vzít za ruku, ale rozčileně ho odstrčila.

„Já vím, Giovanni a ten instalatér se třemi dětmi, ale... jestli se zjistí, že to byl někdo z Jonesů, nevím, jak bych mohla žít s vědomím, že jsem je dostala za mříže.“

„Tak počkat,“ chytil ji prudce za ruku, „ten, kdo má tohle na svědomí, si zahrává i s tvým životem a já dohlédnu na to, aby za to zaplatil.“

„S mým životem nejen s mou kariérou.“

„A kdo najal toho chlapa, co tě ohrožoval nožem? Kdo ti posílal výhružné faxy?“

„To musel být Richard,“ zatvářila se zoufale, „a jestli ne, já nemůžu své příbuzné poslat do vězení.“

Temná žena

„Takže co chceš dělat? Nechat je, ať si jdou? Zničit tenhle notes a na všechno zapomenout?“

„Já nevím. Ale taky potřebuju čas. Musí být ještě jiné řešení.“

„To si nemyslím,“ podal jí zápisník, „vezmi si ho zatím k sobě.“

Brala ho do ruky tak opatrně, jako by kožené desky mohly vzplanout. „Jak jen mám přežít zbytek dne? A ten dnešní večer?“

„Tak jako vždycky. Já vím, že to zvládneš a taky tam budu s tebou.“

Přikývla a zamkla notes do zásuvky. Osmáctýřicet hodin, pomyslela si. Za tu dobu se musí rozmyslet, jestli notes zveřejní, anebo spálí.

Bude to perfektní. Všechno je už připraveno. Miranda to všechno přichystala za mě. Všichni ti lidé se přijdou podívat na to velké umění, budou upíjet šampaňské a uzobávat občerstvení a mezi nimi bude proplouvat důstojná a šarmantní Miranda. Úžasná doktorka Jonesová.

Ubohá Miranda.

Bude středem pozornosti, jistě, a obdivu. Skvělá výstava, doktorko, budou říkat a budou si to i myslet. A na její chyby a přehmaty se v tu chvíli zapomene. Jako by celé mé snažení bylo k ničemu.

Její hvězda znovu nakrátko vyjde.

A dnes večer také zapadne.

Na dnešek plánuji své vlastní velké představení, které tu její slávu docela zastíní. Bude mít název Smrt zrádce.

Doufám, že ohlasy v tisku budou silné.

Kapitola 28

Nikdo z hostů neměl ponětí, že se jí žaludek hemží stovkami šílených motýlků s malými kosami. Ze všech sil se snažila budit zdání skvělé hostitelky a neustále se usmívat.

Pro ten večer se Miranda oblékla do dlouhých šatů v barvě půlnoční oblohy s vysokým rolákem a průsvitnými rukávy. Byla vděčná, že ji ty šaty tak zakrývají, protože jí neustále běhal po zádech mráz. Nezahrála se už od té chvíle, co jí Ryan předal onen notýsek.

Chvíli pozorovala svou matku, jak se v růžové róbě pohybuje v davu jako císařovna – tu nabídla někomu ruku, tam zas nastavila tvář k polibku. Vždycky byla ve správnou chvíli na správném místě a věděla, co říct.

Její muž po jejím boku si v ní s ničím nezadal. Dokonalý oblek a v něm zcestovalý vědec. Jak dokonale spolu vypadali Jonesovi z Jones Pointu, ani škrábaneček na tom lesklém povrchu... A žádný obsah pod ním.

Když šlo o Institut, fungovali jako dobře sehraný tým, to samé ale nikdy neudělali pro svou rodinu.

Měla chuť je za to nenávidět, ale když si vzpomněla na ten malý deník, cítila jen mrazení v zádech.

Otočila se a prošla do další místnosti.

„Vypadáš jako postava z jednoho z těch krásných obrazů za tvými zády.“ Ryan ji vzal za ruku a zatočil s ní dokola. „Jsi úžasná.“

„A děsně vystrašená. Je tu hrozný dav.“

„Tak budeme předstírat, že jsme tu docela sami. Ale něco ti přece jen chybí – šampaňské.“

„Dnes večer se budu držet minerálky.“

„Jedna sklenka, jeden přípitek,“ podal jí útlou sklenici z tácu procházejícího číšníka. „Na velkolepý výsledek tvé práce, doktorko.“

„Je dost těžké se teď z toho radovat.“

Temná žena

„Žij okamžikem,“ připomněl jí a lehce ji políbil na rty, čímž na několika tvářích vyvolal nemalé překvapení. „Tvoje plachost se mi zdá neodolatelná a to, jak se ji snažíš maskovat, taky.“

Usmála se. „S tímhle talentem ses už narodil, nebo se dá vypěstovat.“

„Který myslíš? Já mám talent na hodně věcí?“

„Talent umět říct v pravou chvíli tu pravou věc.“

„Třeba jenom poznám, co bys potřebovala slyšet. Ve velkém sále se už tančí. A my jsme si spolu ještě nikdy nezatančili.“

„Já tancuju mizerně.“

„Možná tě ještě nikdo správně nevedl.“ Zatvářila se pochybovačně, a to ho pobavilo.

Prováděl ji davem a cestou šarmantně konverzoval se známými. Miranda zaslechla tóny valčíku, hraného na housle a klavír.

Velký sál nechala Miranda vyzdobit liánami vinné révy a palmami v květináčích a tisíci drobných světýlek, připomínajících hvězdy.

Páry tančily nebo postávaly kolem se sklenicemi v rukou. Asi desetkrát se musela zastavit a přijímat gratulace.

„Támhle je paní Collingsforthová,“ pokynula Miranda směrem k dámě v rudé róbě a úctyhodné pyramidě bílých vlasů.

„Z Portlandu?“

„Ano. Chtěla bych se zeptat, jestli se dobře baví, a představit tě. Má ráda atraktivní mladé muže.“

Miranda se propletla mezi lidmi k místu, kde vdova seděla a podupávala si v rytmu hudby. „Paní Collingsforthová, bavíte se dobře?“

„Krásná hudba,“ zakrákala jako vrána, „a pěkné osvětlení. Konečně to místo dostalo trochu šmrnc. Umělecká díla se nemohou skladovat jako mrtvoly. Umění je přece živé. A kdopak je tohle?“

„Ryan Boldari.“ Sehnul se a políbil dámě naběhlé zápěstí. „Požádal jsem Mirandu, aby mě představila, abych vám mohl osobně poděkovat, že jste zapůjčila tolik nádherných děl. To vy jste vytvořila tuhle krásnou výstavu.“

„Kdyby to děvče pořádalo víc takových večírků a neschovávalo se jenom v laboratoři, udělala bych to už dávno.“

Nora Roberts

„Naprosto s vámi souhlasím,“ zazubil se na ni a Miranda si připadala naprosto nadbytečná, „umění se musí oslavovat a ne jen studovat.“

„Celý život je přilepená u mikroskopu.“

„Kde jí často uniká celkový obraz.“

Paní Collingsforthová přivřela oči a našpulila rty. „Líbíte se mi.“

„Děkuji. Jestlipak byste mi věnovala jeden tanec, madam?“

„Ale s radostí, pane Boldari,“ rozzářila se. Ryan ji vedl na parket a přes rameno vrhl na Mirandu významný pohled.

„Ten v tom umí chodit, co?“ zašeptal Andrew, který se vynořil po jejím boku.

„To ano.“ Miranda se napila šampaňského. „Jen aby neuklouzl a nezlomil si vaz. Už ses potkal s jeho rodinou?“

„To si děláš legraci? Vypadá to, že polovina lidí tady jsou jeho příbuzní. Jeho matka chtěla vědět, proč tady taky nepořádáme kursy kreslení pro děti, nebo jestli snad nemáme rádi děti. A než jsem se vzpamatoval, seznamovala mě s mladou dětskou psycholožkou – svobodnou,“ dodal, „je skvělá.“

„Ta psycholožka?“

„Ne – ta byla milá, ale myslel jsem Ryanovu matku.“ Začal si nervózně pohrávat s kravatou.

Miranda ho chytila za ruku a jemně stiskla. „Já vím, jak je to pro tebe těžké, tolik lidí a Elise...“

„Taková menší zkouška ohněm. Elise, rodiče, já a tolik volně přístupných cenností.“ Už poněkolikáté se otočil k východu. Annie nepřišla.

„Musíš se něčím zaměstnat. Nechceš si zatancovat?“

„Ty a já?“ zasmál se. „Skončíme oba na pohotovosti s polámanýma nohama.“

„Já to klidně risknu.“

„Ne, Mirando, radši budeme jen tak pozorovat lidi...“

Když mu ztuhl úsměv na rtech, nemusela se Miranda ani ohlížet a poznala, že se blíží Elise.

V průsvitné bílé róbě byla ladná a okouzlující jako pohádková víla, ale Miranda si ihned všimla její nervozity.

Temná žena

„Chtěla jsem vám jenom pogratulovat k úspěchu. Všichni jsou nadšení. Udělali jste tady hodně práce.“

„Bez pomoci bychom to nedokázali,“ odpověděla Miranda.

„Lepší už to být nemohlo. Andrew,“ zdálo se, že se musela ztěžka nadechnout, „chci se ti omluvit. Já vím, že je ti to nepříjemné, ale dnes se tady dlouho nezdržím. A zítra se chci vrátit do Florencie.“

„Kvůli mně své plány měnit nemusíš.“

„To je i kvůli mně,“ pokusila se o úsměv, „nechtěla jsem odejít, aniž bych vám řekla, jak se vám to povedlo. Rodiče jsou pyšní.“

Miranda se skoro zakuckala. „Naši rodiče?“

„Ano, Elizabeth právě říkala...“

„Annie.“ Andrew to jméno vyslovil jako modlitbu a Elise se na něj užasle zadívala. „Prosím?“

To už se k ní ale prodíral, vypadala tak ztracená v tom moři lidí. A tak rozkošná s těmi lesklými vlasy a ostře červenými šaty mezi samými konzervativními černými obleky.

„Jsem moc rád, že jsi tady.“ Chytil se její ruky jako záchranného kruhu.

„Ani nevím proč. Připadám si směšně.“ Ty šaty jsou příliš krátké, uvědomila si, a příliš červené, příliš všechno. Náušnice ze supermarketu připomínají laciné svícny a co ji to jen napadlo about si boty s krokodýlí přezkou?

„Jsem rád, že jsi tady,“ opakoval a bez ohledu na řeči ji políbil.

„Neměla bych se radši chopit tácu a začít roznášet drinky? To bych sem zapadla líp.“

„Zapadáš sem moc dobře. Pojd'me za Mirandou.“ Ale když se otočil, uviděl Elise na stejném místě jako předtím. Miranda jí cosi pošeptala, ale ona jen zavrtěla hlavou a spěchala pryč.

„Tvoje žena vypadala nějak rozrušeně,“ poznamenala Annie.

„Moje bývalá žena,“ připomněl jí Andrew a vděčně se usmál na Mirandu, která jim šla naproti.

„Annie, ráda tě vidím. Teď už chápu, koho Andrew celý večer vyhlížel.“

„Nechtěla jsem přijít.“

„Tak to je fajn, že sis to rozmyslela.“ Miranda z náhlého popudu Annie políbila na tvář a zašeptala: „On tě potřebuje.“ Usmála se.

Nora Roberts

„Zrovna vidím jedny lidi, kteří by tě určitě pobavili. Andrewe, co kdybys Annie seznámil s Boldariovými?“

Podíval se stejným směrem a pak s úsměvem přikývl. „Jasně, díky. Pojd', Annie, určitě se ti budou líbit.“

Pohled na Andrewovy rozzářené oči Mirandě zvedl náladu. Nechala se Ryanem vtáhnout na parket a rozhodla se žít jen pro tu chvíli. Začala dokonce uvažovat o další sklence šampaňského, když ji našla Elizabeth.

„Mirando, zanedbáváš svoje povinnosti. Mluvila jsem už s několika lidmi, kteří se po tobě ptali. Výstava není všechno, tvoje práce neskončila.“

„Jistěže, máš pravdu.“ Podala matce sklenku šampaňského a zahleděla se jí do očí. „Udělám, co musím, pro Institut.“

Ne, uvědomila si, udělám taky něco pro sebe. „Mohla jsi říct – alespoň jednou dnes večer jsi mohla říct, že se mi to povedlo. Ale asi by ses radši zalkla, že?“

Otočila se a odešla bavit hosty v prvním patře.

„Nějaký problém, Elizabeth?“

Pohodila hlavu směrem k manželovi, který se objevil po jejím boku a pak pohlédla zpátky za Mirandou. „Nevím. Ale měla bych to zjistit.“

Celou hodinu se Miranda soustředila na roli hostitelky, a když se konečně na chvíli zavřela na toaletě, ulevilo se jí, že tam nikdo není.

Příliš mnoho lidí, pomyslela si, a na chvíli se opřela o přepážku pod zrcadlem. Konverzace, špatné vtipy a od úsměvu už ji bolel obličej.

Pak zavrtěla hlavou. Neměla si vlastně nač stěžovat. Všechno probíhalo hladce. Výstava, galavečer, ohlasy v tisku. Vždyť jí to pomůže obnovit ztracenou profesní čest.

Měla by být vděčná a možná by byla, jen kdyby věděla, co dělat dál.

Rozhodnout se musí do zítřka, připomněla si. Zítra si promluví s matkou, to byl jediný logický krok. Už byl nejvyšší čas, aby si spolu všechno vyříkaly.

A co když je matka vinna? Co když má s krádeží a vraždami něco společného?

Temná žena

Zítřka, řekla si znovu, a sáhla do kabelky pro rtěnku.

Při těch ranách sebou pak tak trhla, že jí pozlacený váleček vypadl z ruky. Oči, zahleděné do svého odrazu v zrcadle, se v šoku rozšířily. Střelba? To není možné!

Ale to už zaslechla i jakot nějaké ženy.

Běžela ke dveřím tak rychle, že obsah kabelky rozsypala po zemi.

Venku lidé křičeli, někteří pobíhali sem tam. Miranda dorazila ke schodům zároveň s Ryanem.

„Nahore. To bylo nahore.“

„Zůstaň tady.“

Ale Miranda si vykasala sukni a běžela po schodech za ním. Nahore Ryan srazil sametové lano, které oddělovalo kanceláře od výstavních prostor.

„Já půjdu sem, podívám se do...“

„Houby uděláš! Jestli se nebudeš držet stranou, narazíš na mě.“

To už za nimi doběhl Andrew. „Annie, běžte s Mirandou dolů.“

„Ne.“

„Tak se drž alespoň za mnou,“ řekl Ryan a otevřel dveře.

„A ty jsi snad neprůstřelný?“ Pod jeho rukou nahmátla vypínač a rozsvítila. Odstrčil ji a vstoupil do místnosti. Byla prázdná. „Zavři se tady a zavolej policii,“ nařídil.

„Zavolám, až budu vědět, co jim říct,“ odsekla a běžela k dalším dveřím.

„Nedělej ze sebe zbytečně terč, doktorko.“

Společně prošli chodbou, až si všimli slabého světla, které vycházelo zpod dveří Mirandiny kanceláře. „Nezapomnělas zhasnout, když ses tady převlékala na párty?“

„Ne. A dveře byly zamčené, teď jsou trochu pootevřené.“

„Tak si sundej boty.“

„Cože?“

„Když budeš muset utíkat, zlomíš si v tomhle nohy.“

MLčky se o něho opřela a boty si zula. Vzal jednu do ruky a její jehlový podpatek napřáhl jako zbraň, pak se opřel do dveří.

Pootevřely se o něco víc, ale pak narazily na překážku. Miranda znovu sáhla dovnitř a rozsvítila hlavní světlo.

„Ach bože!“

Nora Roberts

To už rozeznala cíp bílých šatů a třpytivé lodičky. Klekla si na zem a strčila ramenem do dveří, aby se mohla protáhnout dovnitř.

Elise tam ležela obličejem k zemi a z rány na temeni hlavy jí kapala krev na bledou tvář. „Žije,“ řekla Miranda, když na jejím hrdle nahmatala slabý puls. „Ona žije. Rychle, musíme zavolat sanitku.“

„Tady máš,“ strčil jí do ruky kapesník, „snaž se zastavit to krváčení.“

„Hlavně si pospěš.“ Přitlačila kapesník na Elisinu ránu a rozhlédla se po kanceláři. Její pohled se zastavil na kopii Donatelovy *Venuše*. Další bronzová soška, další kopie, další oběť.

„Mirando, co je...“ Andrew vrazil do dveří a ihned ztuhl. „Panebože, Elise.“ Padl na kolena a prohlížel si ránu. „Ona je mrtvá? Bože můj!“

„Není. Ryan volá záchranku. Dej mi svůj kapesník. Myslím, že to není hluboké, ale to krváčení nejde zastavit.“

„Musíme ji něčím přikrýt. Nemáte tu deku nebo osušku?“ zeptala se Annie. „Musíme ji zahřát, třeba je v šoku.“

„U mě v kanceláři je přehoz. Projdi tudy.“

Annie rychle odběhla.

„Myslím, že bychom ji měli obrátit, jestli nemá ještě jiné zranění. Pomůžeš mi, Andrewe?“

„Jasně.“ Opatrně Elise podepřel krk a obrátil ji. Její víčka se zachvěla. „Myslím, že přichází k sobě,“ ukázal na čerstvou modřinu na jejím spánku. „Tady se asi uhodila, jak upadla.“

„Mirando,“ Annie se tvářila zděšeně, „Ryan s tebou chce mluvit. My se o ni postaráme.“

„Dobře. Snažte se ji uklidnit, jestli se probere.“ Vstala, ale Annie ji ještě chytila za ruku.

„Bud’ připravená na nejhorší,“ zašeptala, a pak rychle přikryla Elise přehozem. „Bude v pořádku, Andrewe. Sanitka už jede.“

Miranda vstoupila ze sekretariátu do své kanceláře. Jedna sanitka stačit nebude, pomyslela si jako v mrákotách. A pár kapesníků všechnu tu krev nevysuší.

Její pracovní stůl byl celý zalitý. Krev kapala na koberec a byla rozstříknutá i na okenní tabuli jako lepkavý rudý déšť.

Temná žena

Na stole, s velkou skvrnou na sněhobílé košili, ležel na zádech Richard Hawthorne.

Ochranka bránila novinářům a zvědavcům v přístupu na třetí podlaží, a než dorazili z oddělení vražd, byla už Elise na cestě do nemocnice.

Miranda znovu a znovu poskytovala výpověď a přitom lhala. Lhaní, uvědomila si, se stalo její druhou přirozeností.

Ne, neměla ponětí, proč se Richard s Elise sešli v její kanceláři, neví, proč by ho někdo chtěl zabít. Když jí konečně dovolili odejít, podlamovaly se jí nohy.

Na schodech našla Annie. Seděla tam s hlavou položenou na kolenou.

„Ještě nesmíš odejít?“

„Ale ano, prý už se mnou skončili.“

Miranda se posadila na schod vedle ní. „Ryan je asi ještě u výsledku a Andrewa jsem nikde neviděla.“

„Nechali ho jet s Elise do špitálu.“

„Aha. Asi mu to připadalo správné.“

„On ji pořád miluje.“

„To si nemyslím.“

„Pořád mu na ní záleží.“ Přitiskla si ruce ke spánkům. „A já bych se měla stydět, že se v takové chvíli starám o takové věci.“

„Člověk nemůže pořád kontrolovat svoje city, to už jsem pochopila.“

„A já jsem ty svoje dřív dokázala držet na uzdě.“ Přejela si dlaní přes tvář a vstala. „Asi bych měla jet domů.“

„Počkej se mnou na Ryana, Annie, zavezeme tě tam.“

„To je dobrý. Vyříd' Andrewovi, že doufám, že se Elise uzdraví a... že se uvidíme.“

„Annie, myslela jsem vážně, co jsem prve říkala, on tě potřebuje.“

Annie si stáhla z uší klipsy a promnula si bolavé lalůčky. „On se musí naučit spoléhat sám na sebe. Musí pochopit, kdo je a co od života chce. V tom mu já nemůžu pomoci, Mirando, a ty taky ne.“

Zdálo se, že ona opravdu nepomohla nikomu, napadlo ji, když osaměla. Na co posledních pár týdnů sáhla, se změnilo v katastrofu.

Zaslechla kroky na schodech, a když Ryan sešel k ní, objala ho.

Nora Roberts

„Ach, Ryane, kolik jich ještě bude?“

„Šš,“ pohladil ji po zádech, „byla to jeho vlastní zbraň,“ zašeptal jí do ucha. „Ta samá, co jsem našel v jeho pokoji. Někdo ho zastřelil jeho vlastní pistolí. Nemohla jsi s tím nic dělat.“

Mírně se odtáhla. „Chci zajet do nemocnice, chci vědět, co je s Elise. A Andrew je tam sám.“

Nebyl tak docela sám. Mirandu překvapilo, že v čekárně našla i matku. Stála u okna a z papírového kelímku usrkávala kávu.

Když vešla, Andrew přestal přecházet nervózně kolem a zavrtěl hlavou.

„Už něco víte?“ zeptala se.

„Je stabilizovaná, ale dělají všelijaké testy. Snad je to otřes mozku, ale musí se vyloučit vnitřní krvácení. Byla dlouho v bezvědomí a ztratila dost krve.“

A trocha jí dokonce, všiml si, zmáčela lem Mirandiny šatů.

„Měla bys jet domů.“

„Ne, zůstanu s tebou, jako bys asi zůstal i ty.“

„Dobře, dobře,“ opřel si čelo o její. Elizabeth se otočila od okna a chvíli je pozorovala. Když zachytila Ryanův pohled, mírně zrudověla ve tváři.

„Mají tu kávu, není čerstvá, ani chutná, ale aspoň silná a horká.“

„Ne.“ Miranda odstoupila od bratra. „Kde je otec?“ zeptala se.

„Já... já nevím. Nejspíš se vrátil do hotelu. Tady by nebyl k ničemu.“

„Ale ty tu jsi. Musíme si promluvit.“

„Promiňte, že ruším.“

Všichni tři se otočili a Cook se při pohledu na ně zapitvořil. „Tohle je dost zajímavé.“

„Detektive,“ Mirandě se sevřel žaludek, „jste snad nemocný?“

„Nemocný? A tak. Ne, přišel jsem si promluvit s doktorkou Warfieldovou, pokud to bude možné.“

„S Elise?“ Andrew se zatvářil nechápavě. „Myslel jsem, že vyšetřujete jen vloupání.“

„Někdy jsou věci propojené. Hoši z oddělení vražd přijdou také, bude to asi dlouhá noc. Ale možná byste mi mohli něco objasnit vy, než se k ní dostanu.“

Temná žena

„Detektive... Cooku, je to tak?“ ozvala se Elizabeth. „Je opravdu nutné vyslýchat nás v téhle situaci?“

„Je mi líto, doktorko Jonesová...“

„Standfordová-Jonesová.“

„Jistě, Stanfordová-Jonesová, ale vy jste oběť zaměstnávala.“

„Ano, Richard i Elise pro mě ve Florencii pracují. Pracovali,“ opravila se, „Richard pro mě pracoval.“

„A co konkrétně dělal?“

„Výzkum, především. Byl to skvělý historik, hotová studnice vědomostí, prostě neocenitelný člověk.“

„A doktorka Warfieldová?“

„Je ředitelkou mojích laboratoře. Schopná, výkonná a důvěryhodná osoba.“

„Vaše bývalá snacha.“

Elizabeth krátce pohlédla na syna. „No ano. Uchovaly jsem si dobrý vztah.“

„To je správné. Mnoho tchyní totiž viní snachy z rozpadu manželství svých synů.“

„Jsme profesionálky, detektive. A já nedovolím, aby rodinné neshody zasahovaly do mé práce nebo nějak ovlivňovaly moje názory na lidi. Máme s Elise dobrý vztah.“

„Bylo něco mezi ní a Hawthornem?“

„Jaké bylo?“ řekla znechuceně. „To, co naznačujete, je urážlivé.“

„Podle mých informací byli oba svobodní a dospělí. Nechtěl bych nikoho urazit, ale byli spolu sami v kanceláři, zatímco párty probíhala dole.“

„Nemám tušení, co dělali v Mirandině kanceláři, ale zřejmě nebyli sami.“ Prošla kolem něho, protože se ve dveřích objevil lékař. „Co je s Elise?“

„Bude to dobré,“ oznámil, „byl to vážný otřes mozku, ale žádné vnitřní zranění. Je trochu dezorientovaná, ale stabilizovaná.“

Elizabeth zavřela oči a úlevně vydechla. „Chtěla bych ji vidět.“

„Pustil jsem k ní policii a ona s tím souhlasila. Vypadalo to, že chce vypovídat co nejdřív.“

„I já bych s ní na chvíli rád mluvil,“ Cook vytáhl služební průkaz, „počkám, času mám dost.“

Nora Roberts

Asi po hodině vešel do pokoje, kde ležela křehká žena se škrábancem na pravém spánku a modřinou poblíž oka. Měla velmi unavený výraz, ale všechna ta zranění jako by jen zdůrazňovala její krásu. Cook už věděl, že ránu má v týle, a zalitoval, že jí kvůli stehům ty krásné tmavé vlasy museli částečně oholit.

„Vy jste detektiv... ach odpusťte, nějak mi vypadlo vaše jméno.“

„Cook, madam. Jsem velmi rád, že jste mi dovolila přijít.“

„Ráda bych vám pomohla.“ Trhla sebou, jako by v záchvatu bolesti. „Za chvíli mi dají nějaká sedativa a už nebudu uvažovat tak jasně.“

„Budu tedy co nejstručnější. Můžu se posadit?“

„Prosím.“ Zadívala se na strop, jako by se snažila přemoci bolest hlavy. „Pořád nevěřím, že to nebyl jenom zlý sen, že se to opravdu stalo.“

„Řekněte mi přesně, na co se pamatujete.“

„Richard. Zastřelil Richarda.“

„Kdo?“

„Vlastně ani nevím, neviděla jsem ho. Viděla jsem jen Richarda,“ do očí se jí vedraly slzy, „je mrtvý, řekli mi to. Doufala jsem, že třeba... Ubohý Richard.“

„Co jste tam nahoře spolu dělali?“

„Já jsem nebyla s ním. Já jsem ho hledala.“ Otřela si slzy. „Říkal, že se vrátí do hotelu, jakmile budu chtít odjet. On na večírky moc nebyl. Dohodli jsme se, že pojedem jedním taxíkem. A já už jsem chtěla jet.“

„Nudná párty?“

„Ne,“ mírně se usmála, „byla to skvělá výstava. Ale... jistě už znáte pozadí, detektive, Andrew a já jsem byli manželé, prostě nastala trapná situace, přivedl si tam známost.“

„Promiňte, doktorko, ale podle mých informací jste o rozvod požádala vy.“

„Ano, to ano, ale to ještě neznamená, že člověk přestane cítit... Prostě to bylo skličující, ale slíbila jsem Elizabeth, že se zdržím alespoň dvě hodiny. Pak jsem chtěla odejít, stejně by si toho už nikdo ani nevšiml.“

„Takže jste hledala Hawthorna.“

Temná žena

„Ano. Znal tam jenom pár lidí, a protože není moc společenský, bylo mi jasné, že ho nejspíš najdu v knihovně. Ale tam nebyl... Ach, promiňte, nějak ztrácím nit.“

„To nic. Nespěchám.“

Zavřela oči. „Chvíli jsem chodila sem tam, až jsem si všimla světla v Mirandině kanceláři a zaslechla nějaké hlasy. Richard vykřikl něco jako: ‚Už toho mám dost.‘“

Rukou začala vzrušeně škubat za deku. „Ale jinak jsem nerozuměla, co říkají.“

„Byl to mužský, nebo ženský hlas?“

„Nevím,“ unaveně si mnula čelo, „spíš jen takový šepot, nedalo se to poznat. Chvíli jsem nevěděla, co dělat, napadlo mě, že tam třeba s Mirandou o něčem diskutují a nechtěla jsem rušit.“

„S Mirandou?“

„Byla to její kancelář, tak jsem předpokládala, že... Ale pak jsem zaslechla ty výstřely. Byly tak silné a tak náhlé. Asi mě to tak šokovalo, že jsem nepřemýšlela. Vběhla jsem dovnitř a něco vykřikla. Já... nějak si to nevybavuji...“

„Jen pomalu. Na co si vzpomínáte?“

„Uviděla jsem na stole ležet Richarda. Všude tu krev. Takový pach, asi střelný prach. Jako by něco hořelo. Asi jsem zaječela. Určitě a pak se otočila. Chtěla jsem utéct, moc se stydím, že jsem chtěla utéct a nechat ho tam. A někdo... něco mě uhodilo do hlavy.“

Rukou se dotkla své zafačované hlavy. „Pak už si vzpomínám jen na ten záblesk někde v hlavě a pak už nic. Probudila jsem se až v sanitce.“

Ted' už nezakrytě plakala a snažila se dosáhnout na ubrousky na nočním stolku. Cook jí je podal a počkal, až si otře tváře.

„Jak dlouho jste Richarda hledala?“

„Deset patnáct minut, nevím přesně.“

„A když jste vešla do kanceláře, neviděla jste nikoho.“

„Jenom Richarda...“ Znovu zavřela oči a nechala slzy protékat skrze své dlouhé řasy. „Jenom Richarda a on je mrtvý.“

Kapitola 29

Když Annie otevřela dveře, už téměř svítalo. Na chodbě stál Andrew s kruhy pod očima, v pomačkaném smokingu a potřísněné košili.

„Jak je Elise?“

„Brzy bude v pořádku. Nechají si ji tam pár dní na pozorování, ale měla štěstí. Otřes mozku a pár stehů. Žádné vnitřní krvácení.“

„Tak pojd' dál.“

„Musel jsem ti to přijít říct.“

„Já vím. Pojd', zrovna vařím kafe.“

Byla zabalená v teplém županu, ale na očích jí poznal únavu. „Spala jsi vůbec?“

„Zkoušela jsem to, ale moc se mi nedařilo. Udělám snídani.“

Zavřel za sebou dveře a sledoval ji, jak prochází do kuchyně a z lednice vytahuje vejce se slaninou. Do velkých modrých šálek nalila kávu.

Vůně kávy se v kuchyni mísila s vůní nějakých květín. Annie byla bosa.

Brzy tam zavoněla i opékaná slanina. Právě vůně nedělního rána, uvědomil si. Milé a domácí.

„Annie.“

„Posaď se, Andrewe, nebo usneš vestoje.“

„Annie.“ Vzal ji za ramena a obrátil k sobě. „Já jsem tam s Elise musel jet.“

„Ale jistě.“

„Nepřerušuj mě. Musel jsem se ujistit, že bude v pořádku. Kdysi to byla má žena a dlužil jsem jí to. Když jsem tam čekal, až se objeví doktor, uvažoval jsem, co jsem mohl udělat líp, aby naše manželství nezkrachovalo, co jsem mohl dělat jinak, abych zachránil náš vztah. A přišel jsem na to, že nic.“ Krátce se zasmál. „Donedávna jsem si za to

Temná žena

dával vinu. Ale teď vím, že jsem za to nemohl ani já, ani ona. Ten vztah prostě nevyšel.“

Nepřítomně ji políbil na temeno hlavy. „Počkal jsem, dokud jsem neměl jistotu, že je v pořádku, a pak jsem ti to přišel říct.“

„Dobře, Andrewe,“ s netrpělivostí po poplácala po rameni, „spálí se mi slanina.“

„Ještě jsem to nedopověděl. Ještě jsem ani nezačal.“

„S čím?“

„Jmenuju se Andrew a jsem alkoholik,“ krátce se zachvěl, ale pak se uklidnil. „Nepil jsem už třicet dní, dnes to bude třicet jedna. Když jsem seděl v té čekárně, myslel jsem na pití. Pochopil jsem, že to není řešení. Pak jsem myslel na tebe. Ty jsi moje řešení a já tě miluju.“

Oči jí zvlhly, ale zavrtěla hlavou. „Tak to není, Andrewe, nemůže to tak být.“ Odtáhla se a začala obracet slaninu, ale on jí pod rukou prudce vypnul plyn.

„Miluju tě.“ Vzal jí tvář do dlaní a pevně ji držel. „Jedna moje část to věděla vždycky, ta druhá k tomu asi musela dospět. Vím, kdo jsem, a vím, co chci. Jestli ale nechceš to samé, co já, prosím, řekni mi to. A řekni mi to hned. Nepůjdu si koupit flašku, ale musím to vědět.“

„A co chceš vlastně slyšet?“ lehce ho uhodila pěstí do prsou. „Ty jsi doktor a já nula, ty jsi Andrew Jones z Jones Pointu a já Annie McLeanová odnikud.“ Položila ruce na jeho, ale nedokázala je odtáhnout od své tváře. „Já vedu bar a ty Institut. Jen si to uvědom!“

„Nejsem teď zvědavý na takové snobské nápady.“

„Snobské?!“ řekla uraženě. „Proboha...“

„Neodpovědělas na mou otázku,“ zvedl ji výš, až stála na špičkách. „Co ke mně cítíš a co chceš?“

„Miluju tě a chci, aby se stal zázrak.“

Na jeho tváři se pomalu rozléval úsměv. Cítil, jak je rozechvělá, zato jeho svět právě dostal pevný základ. „Nevím, jestli zrovna takhle to budeme moct nazvat, ale vynasnažím se.“ Zvedl ji do náruče.

„Co to děláš?“

„Nesu tě do postele.“

Celým tělem jí projela panika jak nůž. „Neřekla jsem, že s tebou půjdu do postele.“

„Ale neřeklas taky, že ne. Tak se musím chopit šance.“

Nora Roberts

Chňapla po klice u dveří a držela se, jako by jí šlo o život. „Vážně? Je to tak?“

„Přesně tak. Jestli se ti to nebude líbit, tak mě asi odmítneš, až tě požádám o ruku.“

Prsty na klice zvláčněly a povolily. „Mohl... mohls mě požádat hned a ušetřit si to.“

„Ne.“ Zahleděný do jejích očí ji položil na postel. „Potom. Až potom, Annie,“ zašeptal a lehl si na ni.

Byl to návrat domů i nalezený poklad. Bylo to prosté i neobyčejné.

Tentokrát se nechovali jako nevinné, dychtivé a zvědavé děti. Všechny ty roky mezi, předtím a teď jim pomohly vyžrát.

Teď to bylo jako vychutnané víno té nejlepší značky.

Ovinula ho pažemi a on ji něžně, opatrně hladil po krku a ramenou, jako by dláždil cestu pro své rty. Šeptal bláhovosti, svlékl se ze saka a nechal si pomoci z bílé košile.

Úsvit venku za oknem byl rudý, jako před bouří, ale v té úzké posteli panoval trpělivý klid. Každý dotek a polibek byl přijímán s tichou radostí.

Dával si načas, lehkými doteky probouzel jejich těla zpět k životu. A když poprvé zasténala rozkoší, převálil se s ní dokola, aby tu radost prodloužil.

Zasypával polibky úžlabí její páteře až dolů k bokům a pak ji obrátil, aby mohl laskat její řadra. Její ruce znovu objevovaly a dráždily jeho tělo. Slunce už stálo výš, když jejich dech ztěžkl a on do ní pronikl.

Byl to pomalý, vytrvalý rytmus plný oddanosti. Pomalý, rozechvělý výstup vzhůru a společný pád.

Pak se Andrew sesunul vedle ní, přitáhl si její tělo k boku a zabořil tvář do jejích vlasů.

„Pořád se mi to s tebou líbí, Andrewe,“ vzdychla. „Vážně se mi to líbí.“

Cítil se znovu kompletní, zahojený. „A mně se vážně líbí to tvoje tetování, Annie. Moc se mi líbí.“

Trhla sebou. „Á, úplně bych na něj zapomněla.“

„Už nikdy se na žádného skutečného motýla nepodívám stejnýma očima.“ Zasmála se a zkoumala jeho tvář. „Trvalo mi dlouho, než

Temná žena

jsem všechno pochopil. Chtěl bych s tebou začít nový život a mít rodinu.“

„Poprvé jsme to pěkně pokazili.“

„Nebyli jsme připravení.“

„Ne,“ pohladila ho po tváři, „ale teď už asi jsme.“

„Zůstaň se mnou.“ Políbil ji do dlaně. „Nech mě s tebou zůstat, Annie, ano?“

„Ano,“ položila mu dlaň na srdce, „zůstanu.“

Ryan stál v Mirandině kanceláři a snažil se tu scénu znovu představit. A nebylo to vůbec obtížné, protože takové věci člověku v paměti zakoření navěky.

Na koberci zůstala ta ohavná skvrna a okno bylo také zamazané.

Jak daleko mohla kulka odhodit Richardovo tělo? Jak blízko asi stál jeho vrah? Velmi blízko, rozhodně, jinak by kulka nezanechala spálenou košili. Tak blízko, že je Hawthorne mohl dívat do očí svému vrahovi a vidět v nich svou smrt.

Tím si byl Ryan naprosto jistý.

„Neměl byste tu být, pane Boldari.“

„Policie už sundala pásy,“ odpověděl Ryan, aniž se otočil, „tak jsem myslel, že už tady skončila.“

„Ještě bychom to chvíli mohli nechat zavřené,“ Cook počkal, až Ryan vyjde ven, a zavřel za ním dveře. „Není třeba, aby to doktorka Jonesová viděla všechno znovu, že ne?“

„To jistě ne.“

„Ale vy jste to znovu vidět chtěl.“

„Chtěl jsem si jen něco ujasnit.“

„A podařilo se?“

„Ne tak docela. Zdá se, že tu nejsou žádné stopy po zápasu, vidíte, detektive?“

„Ne. Všechno bylo uklizeno – až na ten stůl.“

„Vrah a oběť museli stát tak daleko od sebe, jako my dva teď. Co říkáte?“

„Zřejmě ano. Hawthorne dobře věděl, kdo stiskl spoušť. Vy už jste se s ním taky setkal, že?“

„Jen krátce po jeho příjezdu a taky včera večer.“

„Předtím jste se nikdy neviděli? Oba se pohybujete ve stejné branži.“

„Ne, neviděli. A je spousta lidí v mém oboru, které jsem nikdy neviděl.“

„No ano, ale svět je malý a vy už se tu pohybujete no... jako doma.“

„Jako vy, detektive,“ prohodil Ryan, „vy si snad myslíte, že jsem sem včera zašel a vpálil do Richarda dvě kulky?“

„To ne. Několik svědků totiž potvrdilo, že jste s nimi v tu chvíli dole mluvil.“

Ryan se opřel o zeď. „To mám tedy štěstí, že jsem společenský člověk.“

„Byli mezi nimi sice i vaši příbuzní, ale ne všichni, takže jste myslím čistý. Nikdo v tu inkriminovanou dobu ale zatím nepotvrdil, kde byla doktorka Miranda Jonesová.“

Ryan se rozčileně odrazil ode zdi a Cookovi se zablýsklo v očích. „Vy dva jste se dost sblížili, že?“

„Dost natolik, abych věděl, že Miranda je poslední člověk, který by dokázal vraždit.“

Cook si vyndal balíček žvýkaček, a když Ryan odmítl, vzal si jednu sám. „Lidé dokáží různé věci, když mají patřičný motiv.“

„A ten její by měl být jaký?“

„Hodně jsem o tom přemýšlel. Je tu ta bronzová soška, která zmizela z její vitríny velmi profesionálním způsobem. Vystopoval jsem ještě několik podobných vloupání. Je za tím někdo, kdo se opravdu dobře vyzná.“

„Takže z Mirandy je najednou zkušený zloděj umění?“

„Nebo jen nějakého dobře zná a dostatečně se s ním sblížila,“ dodal Cook s úšklebkem. „Je zvláštní, že zmizela také dokumentace té sošky a pak také to, že ve slévárně, kde jsem před pár dny byl, se těsně přede mnou kdosi na takovou sošku vylupoval.“

„A co to má s tímhle společného?“

„Tvrdil, že je studentem zdejšího Institutu a měl dokonce skicu Davida s prakem.“

Temná žena

„Pak by to s vloupáním nějakou spojitost mít mohlo,“ Ryan zaujatě naklonil hlavu ke straně, „jsem rád, že jste přece jen trochu pokročil.“

„Pomalu se pachtím k cíli. Doktorka Jonesová o renesančních soškách přednášela.“

„Jistě několikrát, když je expertem na tohle období.“

„To jeden z jejích studentů si nechal *Davida* odlít ve slévárně krátce nato, co originál dorazil do ústavu na testy.“

„To je neuvěřitelné.“

Cook si Ryanova sarkasmu nevšímal. „Je tady ještě víc podobných záhad. Ten hoch krátce nato zmizel, do San Franciska. Někdo, údajně odsud, se na něj vyptával jeho matky. Před pár dny ho vylovili ze sanfranciského zálivu.“

„To je mi líto.“

„Vy máte v San Francisku rodinu.“

Ryan zlostně přihmouřil oči. „Buďte opatrný, detektive.“

„Jen si všímám. Ten hoch byl umělec a vy tam vlastníte galerii. Třeba jste ho znal. Jmenoval se Mathers, Harrison Mathers.“

„Žádného Matherse neznám, ale mohu zjistit, jestli jsme od něj něco nevystavovali.“

„To je dobrý nápad.“

„Tenhle Mathers má být ta záhada?“

„Jedna z nich. Pak jsem přemýšlel ještě o té druhé sošce z Florencie, ze které nevzešla taková sláva, jak se čekalo. Miranda z toho musela být pěkně otrávená. Tu bezcennou sošku někdo profesionálně ukradl z Národního muzea. Proč by někdo něco takového riskoval jen kvůli kusu bezcenného kovu?“

„Pohled na umění bývá dost subjektivní, detektive. Třeba se někomu zalíbila?“

„Proč by ji ale takový profesionál bral, kdyby k tomu neměl dobrý důvod? Určitě by neztrácel čas, s tím jistě budete souhlasit, pane Boldari, když jste sám profesionál.“

„Jistě.“ Kruci, jestli se mu ten policajt nelíbí, pomyslel si Ryan. „Také nerad ztrácím čas.“

Nora Roberts

„Jestli ji někde uvidím, dám vám vědět. Ale i kdyby se ukázalo, že je pravá a má cenu miliónů, Miranda by kvůli ní nevraždila. S tím zase jistě budete souhlasit vy jako profesionál.“

Cook se zazubil. S tímhle chlapíkem nebylo něco v pořádku, ale stejně měl něco do sebe. „Ne, opravdu si nemyslím, že někoho zavraždila, a neumím si ji představit, jak krade po světě sošky a obrazy. Ta žena má své zásady napsané na čele, proto ale také cítím, že něco skrývá. Ví jistě víc, než tvrdí. A protože jste tak dobří přátelé, Boldari, měl byste ji přesvědčit, aby vypovídala, dřív než se někomu zachce ji také odstranit.“

Miranda seděla v Jižní galerii, obklopena díly starých mistrů, a s tváří v dlaních přemýšlela, co říct policii a co zatajit.

Věděla dobře, že Cook je nahoře. Když vešel, schovala se před ním jako školačka, aby ho nemusela potkat.

Když do sálu vstoupila její matka, spustila Miranda ruce do klína.

„Napadlo mě, že tě najdu tady.“

„Jistě,“ Miranda vstala a ze servírovacího stolku vzala jednu sklenku na šampaňské, „kde jinde bych byla, že? Vzpomínám na minulou slávu.“

„Nemůžu najít tvého bratra.“

„Doufám, že spí. Má za sebou těžkou noc.“ Nedodala, že rozhodně nespal ve své posteli, když ráno odcházela z domu.

„Pro nás pro všechny. Právě jsem na cestě do nemocnice. Mám se tam setkat s tvým otcem. Elise už přijímá návštěvy a možná ji už odpoledne propustí.“

„Tak ji pozdravuj. Zastavím se večer, v nemocnici nebo v hotelu. Kdyby chtěla, může klidně bydlet v našem domě.“

„To by asi nebylo vhodné.“

„I tak ta nabídka platí.“

„To je od tebe hezké. Měla štěstí, že... nebyla zraněna vážněji. Mohli jsme ji najít jako Richarda.“

„Já vím, jak ji máš ráda,“ Miranda postavila sklenici zpět na stůl, „asi radši, než jsi kdy měla své děti.“

„Na takové narážky rozhodně není vhodná chvíle, Mirando.“

Miranda vzhlédla. „Nenávidíš mě?“

Temná žena

„To je ale směšné, a navíc tak nepatřičné v tuhle chvíli.“

„A kdy je podle tebe vhodná chvíle zeptat se matky, jestli mě nenávidí?“

„Jestli to pramení z našeho projektu ve Florencii...“

„Ó, to pochází z mnohem dávnější doby, ale když o tom mluvíš – nestála jsi při mně. Nikdy ses za mě nepostavila a já jsem na to celý život jen marně čekala. Proč?“

„Odmítám se s tebou bavit, když se takhle chováš.“ Elizabeth se s ledovým výrazem odvrátila a měla se k odchodu.

Miranda nechápala, kde se to v ní vzalo, ale skokem byla u ní a chytila ji za ruku tak silně, až to obě překvapilo. „Takhle bez odpovědi odejít nesmíš. Už mám po krk toho, jak ses mi celý život jen vzdalovala – obrazně i doslova. Proč jsi se nikdy nechovala jako matka?“

„Protože nejsi moje dcera,“ vyštěkla Elizabeth a její oči modře zaplanuly. „Nikdy jsi moje nebyla.“ Vytrhla se z Mirandina sevření a zalapala po dechu. „Neopovažuj se tady takhle stát a dožadovat se něčeho po tom, co jsem se tak obětovala, jen proto, že se tvůj otec rozhodl vydávat svého bastarda za mého.“

„Bastarda?“ celý její svět, už beztak v troskách, se jí definitivně rozpadl pod rukama. „Já nejsem tvoje dcera?“

„Ne, nejsi. A já jsem přísahala, že ti to nikdy neřeknu.“ Elizabeth se zlobila sama na sebe, že se nechala tak strhnout a nezvládla své emoce. Přešla k oknu a zadívala se ven. „No, jsi už dospělá a možná máš právo to vědět.“

„Já...“ Miranda si přitiskla dlaň na srdce, protože neměla jistotu, jestli ještě bije. Chvíli jen němě zírala na strnulá záda ženy, ze které se najednou stal naprostý cizinec. „A kdo je moje matka? Kde je?“

„Zemřela před několika lety. A nebyla nikdo,“ Elizabeth se otočila zpět. Slunce není laskavé k ženám jistého věku, uvědomila si Miranda. Takhle osvětlená vypadala Elizabeth ztrhaně a nezdravě. „Jeden otcův takový... krátkodobý zájem.“

„On měl milenku?“

„Je to přece Jones, nebo ne?“ pronesla Elizabeth hořce, ale pak jen mávla rukou. „V tomhle případě si nedal pozor a ta žena otěhotněla a nedala se tak snadno setřást jako ty ostatní. Charles si ji samozřejmě

Nora Roberts

neměl v úmyslu vzít, a když to pochopila, trvala na tom, aby se postaral o dítě. Byla to nepříjemná situace.“

Miranda pocítila záchvěv bolesti. „Tak ani ona mě nechtěla.“

Elizabeth lehce pokrčila rameny a šla se posadit. „Nemám ponětí, co ta žena chtěla. Ale požadovala, aby tě vychovával Richard. A on s tou věcí přišel za mnou. Měla jsem na vybranou buď rozvod, život se skandálem a ztrátu podniku, který jsem začínala budovat, anebo...“

„S ním zůstat.“ I přes ten šok se Miranda rozzlobila. „I po takové zradě jsi s ním zůstala!“

„Vybrala jsem si, co pro mě bylo lepší. Ale neobešlo se to bez obětí. Několik dlouhých měsíců jsem musela v ústraní čekat na tvoje narození,“ s hořkostí lovila v paměti ty vzpomínky, „a pak jsem tě musela vydávat za vlastní. Bylo mi proti mysli, že vůbec existuješ, Mirando,“ řekla chladně, „možná to není fér, ale je to přesné.“

„Ano, vyjadřujme se přesně, držme se faktů.“

„Já nejsem právě mateřský typ a nikdy jsem nepředstírala opak,“ pokračovala Elizabeth trochu netrpělivě, „po Andrewově narození už jsem neměla v plánu další dítě. A díky sběhu okolností jsem najednou na sebe musela vzít odpovědnost za děcko svého muže. Neustále jsi mi připomínala jeho nechutné chování ke mně a jemu zase jeho vážný přehmat.“

„Přehmat,“ opakovala Miranda tiše, „ano, to je asi taky přesné. Teď už se mi zdá pochopitelné, proč mě ani jeden z vás nemohl milovat – nebo vůbec milovat, když na to přijde. Neměli jste to v sobě.“

„Bylo o tebe dobře postaráno, dostala jsi domov a slušné vzdělání.“

„A ani jedno upřímné pohlazení,“ dokončila větu Miranda a pozorně se na Elizabeth zahleděla. Viděla jen ženu s dokonalým sebeovládáním, která city vyměnila za kariéru. „A já jsem se celý život pachtila, abych byla hodna vaší lásky. Zbytečně.“

Elizabeth vzdychla a vstala. „Já nejsem netvor. Nikdy jsem ti neubližovala, ani tě nezanedbávala.“

„A nikdy neobjala.“

Temná žena

„Dělala jsem všechno, co bylo v mých silách. Dostalas příležitost ukázat, co v tobě je. I při projektu ve Florencii.“ Zaváhala a pak si šla nalít trochu vody z láhve, kterou personál ještě nestačil uklidit.

„Kopie tvých zpráv, rentgenů a záznamů o testech jsem si odvezla domů. Když opadlo to největší rozčarování, už jsem si nebyla tak jistá, jestli bys mohla udělat tak zásadní chybu, nebo dokonce testy zfalšovat, protože o tvé čestnosti jsem nikdy nepochybovala.“

„Ach, děkuji mnohokrát,“ řekla suše Miranda.

„Ale ty dokumenty z mého sejfu zmizely. Ani bych se to nedověděla, kdybych tam něco nehledala.“

Napila se vody. „Chtěla jsem přivést perly po tvé babičce, schovat je v sejfu tady v bance a před svým odjezdem ti je předat.“

„Proč?“

„Asi proto, že i když jsi nikdy nebyla moje, vždycky jsi byla její.“ Odložila sklenici. „Nehodlám se omlouvat a ani nečekám, že mě pochopíš, stejně jako já jsem neuměla pochopit tebe.“

„Takže se s tím mám nějak vyrovnat, že?“

Elizabeth povytáhla obočí. „Já jsem taky musela. Chci po tobě jen jedno, abys sis nechala pro sebe, co tu bylo řečeno. Jsi Jonesová a musíš dál ctít rodinné jméno.“

„Jasně, po čertech pěkné jméno to je.“ Pak ale zatřepala hlavou. „Vím, co je moje povinnost.“

„Ano, já vím, že ano. Už musím na schůzku s tvým otcem,“ chopila se své kabelky. „Můžu s ním o tom promluvit, jestli chceš.“

„A k čemu?“ Miranda se najednou cítila tolik vyčerpaná. „Vlastně se nic nezměnilo, že?“

„Ne.“

Když odešla, Miranda se bolestně zasmála a přešla k oknu. Bouře, která hrozila celý den, se konečně rozhodla udeřit.

„Jak ti je?“

Když ucítila Ryanovy dlaně na ramenou, opřela se o něho. „Kolik jsi toho slyšel?“

„Skoro všechno.“

„Zase se někam vkrádáš a špehuješ,“ zašeptala, „ani nevím, jak mi má být.“

„Cokoli cítíš, je dobré. Patříš sama sobě a vždycky jsi patřila.“

„Asi jsem musela.“

„Promluvíš si o tom s otcem?“

„A proč? Nikdy mě neviděl, ani neslyšel. Teď už to aspoň chápu.“
Zavřela oči a opřela se tváří do jeho dlaně. „Co je to jen za lidi, ze kterých jsem vzešla, Ryane? Můj otec, Elizabeth a ta žena, která se mě vzdala?“

„Já je neznám,“ řekl a jemně ji k sobě otočil, „ale znám tebe.“

„Cítím...,“ zhluboka se nadechla a vydechla, „... přece jen úlevu. Celý život jsem se bála, že jsem jako ona, že prostě nemám na vybranou. Ale nejsem. Nejsem!“

Zachvěla se a opřela se o jeho rameno. „Už si s tím nemusím dělat starosti.“

„Je mi jí líto,“ zašeptal, „jak se před tebou uzavřela, jak není schopná milovat.“

Miranda už věděla, jaké je milovat, jak strašidelné a úžasné je milovat. A ať mělo přijít cokoli, byla vděčná, že tahle její část se otevřela. I kdyby paklícem zloděje.

„Mně taky.“ Odtáhla se. „Chci zajít za Cookem a předat mu Richardův notes.“

„Dej mi ještě čas na cestu do Florencie. Odletím už dnes, nebo zítra brzy ráno. Zkrátíme lhůtu na šestatřicet hodin. To by mělo stačit.“

„Víc ale ne. Chci to mít konečně za sebou.“

„Však budeš.“

„A už žádné prolézání cizích ložnic a přehrabování cizích šperků.“

„Jasně že ne. Jen co budu hotov s Carterovými.“

„Panebože.“

„Nic nevezmu. Copak jsem neodolal těm perlám po babičce? Nebo tomu medailonku, co by se tak líbil mojí neteri?“

„Tvoje neter' je na medailonky ještě malá,“ vzdychla a objala ho. „Já jsem svůj první dostala až v šestnácti. Od babičky, takový ve tvaru srdce.“

„A ty sis tam dala pramen vlasů svého kluka, ne?“

„To sotva. Žádné kluky jsem neměla. Dala jsem si tam její fotografii a taky mého dědečka, abych nezapomněla na své kořeny.“

„Vážně?“

Temná žena

„Jistě. Děti z lepších novoanglických rodin na své předky nezapomínají,“ dodala tiše. „A Elizabeth měla pravdu, vždycky jsem byla babiččina.“

„Budeš mít její perly.“

„Ano, to bude můj nový poklad. Ten medailonek jsem před pár lety ztratila a moc mě to trápilo.“ Už se cítila líp, a tak se narovnala. „Musím někoho zavolat, aby to tu dal do pořádku. Chci zítra konečně otevřít pro veřejnost.“

„Dobře,“ odpověděl, „setkáme se doma. Ale jed' rovnou tam, abych tě nemusel nikde hledat.“

„Kam jinam bych mohla jet?“

Kapitola 30

Andrew si cestou domů pohvizdoval. Věděl, že má na tváři zabydlený úsměv, který ho už dlouho neopustil. Nebylo to jen tím sexem, pomyslel si, i když sex rozhodně neškodil.

Miloval ji a ona jeho také. Strávit s ní celý den byl ten nejvzrušivější, nejpokojnější a nejúžasnější zážitek, jaký kdy měl.

Dokonce spolu vařili a nasnídali se v posteli. Povídali a povídali, až jim vyschlo v hrdle. Tolik pocitů a slov se najednou dralo ven. S nikým si nikdy nemohl promluvit tak jako s Annie.

Kromě Mirandy. Nemohl se dočkat, až jí o tom poví.

Svatba bude v červnu.

Nic velkého, nic takového jako s Elise. Jednoduchý, milý obřad, jaký si přála Annie. A párty s přáteli na zahradě. A Miranda mu půjde za svědku. Určitě se tomu zasměje.

Vešel do své ložnice. Chtěl se co nejdřív vysvléct z toho zmačkaného smokingu. Dnes vezme Annie na večeři a zítra, zítra jí koupí prsten. Tvrdila, že žádný nepotřebuje, ale v téhle věci si bude stát za svým.

Chtěl, aby nosila jeho prsten.

Vysoukal se ze saka a odhodil ho stranou. Uvědomil si, že musí trochu uklidit. Nenastěhuje se s Annie do domu dřív než po svatbě. A po svatební cestě začnou hledat nějaký nový, pro manžele Jonesovy. Vezme Annie do Benátek.

Stále se tak šťastně usmíval, když koutkem oka zachytil nějaký pohyb. Pak pocítil v hlavě bolest podobnou explozi a uviděl rudé světlo. Jak se snažil otočit a bránit, podlomila se mu kolena. Druhá rána ho odhodila na stůl a pak upadl do tmy.

Temná žena

Bouře už zuřila naplno. Miranda byla ještě asi míli od domova, když se spustil strašný liják a blesky bičovaly oblohu nad ní. Raději zpomalila, i když si nic nepřála víc než být rychle v teple a suchu.

Snažila se soustředit na jízdu, ale i tak jí myšlenky utíkaly stále k událostem posledních týdnů.

Nejdřív to přepadení a telefonát z Florencie. John Carter letí napřed, zatímco ona se zdrží kvůli dokladům. Soška čeká v matčině sejfu. Kdo k ní mohl mít přístup? Jedině Elizabeth.

Ale Miranda už se od Ryana naučila jednu věc – že zámky se dají odemknout.

Richard tajně testuje sošku, takže se k ní musel dostat. Pomáhal mu někdo? Kdo přinesl pistoli do Institutu, kdo ji použil?

John? Pořád se jí ale vybavoval ten jeho milý, skromný výraz. Vincente? Hlučný, kamarádský Vincente? Mohl by někdo z nich zabít Richarda a udeřit Elise?

A proč v její kanceláři? Když bylo dole tolik lidí? Proč tolik riskovat?

Protože to mělo váhu, uvědomila si. Protože se tak její jméno dostane do novin ve spojitosti s dalším skandálem. Protože to překazí vernisáž a zastíní úspěch výstavy.

Bylo to osobní, určitě. Ale čím mohla v někom vzbudit takovou zášť a posedlost? Komu tak ublížila? Johnovi, napadlo ji. Kdyby definitivně přišla o dobré jméno a musela odejít z Institutu, logicky by nastoupil na její místo, a to by znamenalo vyšší plat, moc a prestiž.

Že by to bylo až tak prosté?

Nebo Vincente. Zнала ho sice tak dlouho, ale mohlo v něm něco probudit závist? Šlo mu o peníze na šperky, šaty a drahé výlety pro jeho mladou ženu?

Kdo ještě zbýval? Giovanni a Richard byli po smrti a Elise v nemocnici. Elizabeth...

Mohlo její letité opovržení přerůst v takovou nenávist?

Nech to na policii, přikázala si, když zastavila před domem. Za méně než šestatřicet hodin už bude moci tuhle ošklivou záhadu přehrát na detektiva Cooka.

Dnešní večer ale určitě stráví přemýšlením, co mu řekne a co ne.

Nora Roberts

Natáhla se pro kufřík, v němž si nesla Richardův zápisník, rozhodnutá si ho znovu přečíst, zda-li jí neunikl nějaký detail. Kufříkem si chránila hlavu, aby na verandu nedoběhla docela promáčená.

V hale si prohrábla vlhké vlasy a zavolala na Andrewa. Neviděla ho od předešlého večera, kdy čekali v nemocnici, ale jeho auto parkovalo venku na obvyklém místě. Byl nejvyšší čas, aby si promluvila i s ním.

Musí se mu konečně svěřit. Zavolala znovu a vyrazila vzhůru po schodech. Kruci, nejraději by si napustila vanu s horkou vodou, to se jí nemohl alespoň ozvat?

Asi usnul a Andrew měl tvrdé spaní. Tak ho bude muset probudit, aby všechno věděl dřív, než dorazí matka.

„Andrew?“ Dveře do jeho pokoje byly pootevřené a za nimi tma. I když věděla, že začne klít, natáhla se po vypínači, který měl rozsvítit stojací lampu. Zaklela sama, když lampa zůstala temná.

Sakra, zase zapomněl vyměnit žárovku. Vydala se potmě k jeho posteli, že s ním pořádně zatřepe, když o něho klopýtla.

„Proboha, Andrewe!“ V jasném světle blesku zvenčí ho zahlédla u svých nohou ve stejném smokingu, jako měl předešlý večer.

Nestalo se poprvé, že ho našla v alkoholickém oparu a takhle v šatech tam, kde právě upadl.

Nejdříve chtěla znechuceně odejít, ale zlost pak ustoupila zklamání a zármutku.

„Jak sis to mohl znova udělat?“ zašeptala. Dřepla si vedle něho a doufala, že není docela v bezvědomí, aby mu mohla pomoci do postele.

Najednou ji zarazilo, že necítí whisky. Sáhla dolů a zatřásla s ním a pak mu s povzdechem položila ruku na hlavu.

Ucítla něco lepkavě teplého. Krev.

„Bože můj, Andrewe. Ne, prosím, to ne!“ Třesoucíma se rukama se snažila nahmatat jeho puls. Vtom se lampa u postele rozsvítila.

„Ještě není mrtvý. Ještě ne.“ Ten měkký hlas jako by se vysmíval. „Chtěla bys ho zachránit, Mirando?“

Temná žena

Obyčejně neměl Ryan ve zvyku vracet se na stejné místo podruhé, ale tentokrát to pravidlo porušil. Vstoupil do Elizabethina apartmá stejně jako přede dvěma dny.

Ve všech pokojích bylo ticho a tma. Ryan šel přímo do ložnice, našel malou šperkovnici a vzal do ruky medailonek.

Byl to jen takový neurčitý pocit v žaludku, ale Ryan se dávno naučil poslouchat svoje instinkty. Studoval ty staré fotografie a žádnou zvláštní podobnost neviděl. A přece, snad něco v očích. Něco v pohledu té ženy bylo.

Zkusmo ten obrázek vytáhl a bylo to tam, pod její fotografií, ne pod podobenkou jejího manžela. Vyryté věnování: *Mirandě, u příležitosti šestnáctých narozenin. Nikdy nezapomeň, odkud jsi přišla a kam jdeš. Babička.*

„A máme tě,“ zašeptal a vložil si medailonek do kapsy. Cestou na chodbu ve spěchu vytahoval telefon.

„Elise.“ Miranda se snažila mluvit klidně a dívat se jí do očí, místo do hlavně revolveru, kterým mířila přesně na její srdce. „Je vážně zraněný. Musím zavolat sanitku.“

„Ještě chvíli vydrží.“ Volnou rukou si klepla na obvaz na hlavě. „Jako já. Je zvláštní, jak rychle se dokáže člověk zotavit z pořádné rány do hlavy. Myslelas, že se opil, co?“ V očích jí při tom pomyšlení potěšené zajiskřilo. „To je vážně bezva. Kdybych měla víc času, přinesla bych láhev a polila ho. Už pro ten dojem. Neboj, praštila jsem ho jen dvakrát – a zdaleka ne tak silně jako Giovanniho. Jenže Andrew mě neviděl, kdežto Giovanni ano.“

Ze strachu, že Andrew zatím vykrvácí, sebrala Miranda na zemi pohozené tričko a přitiskla ho na ránu.

„Giovanni byl tvůj kamarád. Jak jsi to mohla udělat?“

„Nemusela bych, kdybys ho do toho nezatáhla. Jeho krev je na tvých rukou, stejně jako Andrewova teď.“

Miranda schovala potřásnuté prsty do dlaní. „A Richard?“

„Ó Richard, ten se zabil sám.“ Mezi obočím jí vyskočila vráska. „Po Giovannim se začal doslova rozpadávat na kusy. Plakal jako děcko, že prý už to musí skončit. Že nikdo neměl zemřít. No.“ Mírně

Nora Roberts

pokrčila rameny. „Plány se mění. Byl mrtvý už ve chvíli, kdy ti poslal ten směšný e-mail.“

„Ale ty ostatní jsi posílala ty, ty faxy.“

„Jasně.“ Volnou rukou si pohrávala s řetízkem na krku. „Jestlipak tě vydělaly, Mirando, jestlipak tě zmátly?“

„Ano.“ Pomaloučku stáhla pokrývku z okraje postele a přehodila ji přes bratra. „Rinaldiho jsi zabila taky.“

„Ten chlap neustále otravoval. Vykřikoval, že soška je pravá – jako by o tom instalatér mohl něco vědět. Dokonce se odvážil až k Elizabeth, ale aspoň ji donutil trochu přemýšlet.“

„Máš sice sošku, ale stejně ji nikdy nebudeš moci prodat.“

„Proč bych ji měla prodávat? Myslíš, že je to celé o penězích?“ Přitiskla si ruku na žaludek a zasmála se. „O peníze tady přece nikdy nešlo. Šlo o tebe. O tebe a o mě, Mirando, už od začátku.“

Za oknem se zablýsklo. „Nikdy jsem ti nijak neublížila.“

„Už tím, že ses narodila! A všechno ti hned leželo u nohou. Dceruška z dobré rodiny. Vážená doktorka Jonesová z Mainu s rodokmenem, služebnictvem a namyšlenou babičkou ve velkém domě na kopci.“

Divoce gestikulovala a Mirandin žaludek udělal nový kotrmelec, když se ruka s pistolí zhoupala jejím směrem. „A víš, kde jsem se narodila já? V charitě. A vyrostla jsem v ušmudlaném dvoupokojáku, protože se otec ke mně nechtěl znát a převzít za mě odpovědnost. Zasloužila jsem si to samé, cos měla ty, a taky jsem to dostala. Ale musela jsem dřít a žebrot o stipendia. Dostala jsem se dokonce na stejné školy co ty. Sledovala jsem tě, Mirando. A tys ani netušila, že tam jsem, že?“

„Ne.“ Miranda zvedla látku z Andrewovy rány a na chvíli se jí zdálo, že proud krve trochu zeslábl.

„Ale tys nikdy nebyla moc společenská. Je udivující, jak nudná může bohatá holka být. Já musela šetřit každý cent, zatímco ty sis bydlela v krásném domě a nechala se obsluhovat.“

„Dovol mi Andrewovi zavolat sanitku.“

„Zavři zobák! Ještě jsem neskončila.“ Vyskočila a zašermovala pistolí. „Budeš mlčet a poslouchat... nebo toho mizeru na místě odprásknu!“

Temná žena

„Nedělej to.“ Miranda se instinktivně přesunula mezi hlaveň a svého bratra. „Neubližuj mu, Elise. Budu poslouchat.“

„A drž tu klapačku zavřenou! Bože, jak já jsem tu tvoji pusu nenáviděla. Když mluvíš, všichni poslouchají jen tebe, jako bys plivala zlaté mince.“ Vztekle kopla do boty, která ležela na zemi. „Ale měla jsem to být já na tvém místě a byla bych, kdyby si ten parchant, co mou matku přivedl do jiného stavu a nasliboval jí hory doly, nevzal tvoji babičku.“

„Moji babičku?“ Miranda zavrtěla hlavou. „Chceš říct, že můj děda byl tvůj otec?“

„Ten starej mizera nedokázal udržet kalhoty zapnuté ani po šedesátce. Moje matka byla mladá a hloupá a uvěřila, že odkopne tu ledovou čubku, co měl za ženu, a vezme si ji.“

Aby podpořila své rozhořčení, uchopila achátové těžítko a mrskla s ním po Mirandě. Prosvištělo jí nad hlavou a udeřilo do zdi jako dělová koule.

„Nechala se zneužít. Nikdy po něm nechtěla, aby platil, a tak jsme musely žít z ruky do úst.“ Elise vzteky převrátila stůl.

Další Jones, napadlo Mirandu, další aférka a další nechtěné těhotenství. Ale to už jí revolver znovu mířil doprostřed hrudi a Elise se sladce usmála.

„Pozorovala jsem tě, celé roky, a plánovala jsem. Tys byla můj cíl. Dala jsem se dokonce na stejný obor jako ty. A byla jsem stejně dobrá. Lepší. Začala jsem pro tebe pracovat. Vzala jsem si tvého neschopného bratra a stala jsem se nepostradatelnou pro tvou matku. Jsem teď pro ni víc dcera, než jsi kdy byla ty.“

„To ano,“ řekla Miranda upřímně, „to mi věř, já pro ni neznamenám vůbec nic.“

„Bylas ústřední bod mého plánu. Dřív nebo později bych obsadila tvoji pozici a ty bys sbírala drobky. Vzpomínáš na *Davida*? To byla ale rána pod pás, co?“

„Takže tys ho ukradla a nechala Harryho udělat kopii.“

„Harry byl takový nadšenec. Je tak směšně snadné manipulovat s muži. Podírají se na mě a hned si řeknou: ‚Jak je sladká a křehká.‘ A chtějí jen píchat a ochraňovat.“

Nora Roberts

Znova se rozesmála a pohledem sklouzla k Andrewovi. „To platí i pro něj. V posteli byl sice dobrý, ale zlomit mu srdce bylo lepší. Dívat se, jak se utápí v alkoholu, protože nemůže přijít na to, čím mě odradil. Ubožáček malý.“

Její výraz ztvrdl. „Až s tebou skončím, dostanu ho zpátky. Jaká to bude sladká ironie,“ znova se usmála, „a na tu svou lacinou děvku si ani nevzpomene, až se vrátím zpátky do Mainu já. Teda jestli ho nechám naživu.“

„Není třeba mu ubližovat. O něj přece nejde, Elise. Nech mě zavolat sanitku. Můžeš na mě přitom mířit, já nikam neuteču. Prosím.“

„Na žebrání nejsi zvyklá, co? Ale jde ti to dobře. Tobě jde přece všechno tak dobře, vid', Mirando? Rozmyslím si to.“ Varovně naklonila hlavu, když Miranda vstala. „Pozor. Nezabiju tě hned, nejdřív tě zmrzačím.“

„Co vlastně chceš? O co ti sakra jde?“

„Chci, abys poslouchala!“ zakřičela Elise. „Budeš tam stát a poslouchat, a nakonec se svíjet strachy! Chci to všechno.“

„Dobře.“ Jak dlouho ještě? Kolik času ještě zbývá, než Elise sklapne a ta zbraň vystřelí? „Poslouchám. *David* byl ale jistě jen taková zkouška, že?“

„Ó, jak jsi chytrá. Vždycky tak chytrá. Ano, Věděla jsem, že musí přijít něco lepšího. A já jsem trpělivá. Při tom, jak prudce stoupala tvoje kariéra, bylo jasné, že přijde něco mnohem důležitějšího. A byla to *Temná dáma*. Došlo mi to hned, jak pro tebe Elizabeth nechala poslat. Ona mi věřila. O to jsem se taky postarala, celé roky jsem kolem ní panáčkovala.“

„Standjo mi taky bude patřit,“ dodala nevzrušeně, „ve čtyřiceti už budu sedět v ředitelském křesle.“

Miranda se zadívala stranou a hledala nějakou zbraň.

„Na mě se dívej, když s tebou mluvím!“

„Ano, dívám se a poslouchám. Byla to *Temná dáma*.“

„No, už jsi někdy viděla nádhernější kousek?“

„Ne.“ Děšť bubnoval do oken jako tambor do útoku. „Chápu, proč jsi ji chtěla, ale někdo ti musel pomoci. Takže Richard.“

„Richard mě miloval. A já jsem ho měla docela ráda,“ téměř se zasnila. „Možná bych si ho i vzala, aspoň na chvíli. Byl užitečný. V

Temná žena

noci jsme sošku otestovali. Měla jsem kombinaci k Elizabethině sejfů, bylo to tak snadné. Musela jsem zařídit tvé zpoždění. Chtěla jsem, abys nepřišla k vážnému úrazu, abych tě mohla zničit silnou a zdravou.“

„Richard udělal kopii?“

„Jak jsem řekla, byl velmi užitečný. I já jsem se na tom podílela. Chtěli jsme, aby soška na první pohled zmátla i znalce. Ale ty jsi byla dobrá, Mirando. Poznalas ji na první pohled, že? Stejně jako já. Dalo se to cítit. Ta její síla a sláva...“

„Ano, cítila jsem to.“ Miranda měla nejasný dojem, že se Andrew pohnul. „Takžes to oznámila novinářům.“

„Elizabeth je v těchto věcech tak akurátní – pravidla, nařízení a tak dále. Zareagovala přesně podle očekávání – i když nezaškodilo trochu ji postrkovat – že jsi to tak nemyslela, že jsi se prostě spletla, protože jsi tak nadšená. Ach Mirando, vážně jsem dobrá herečka.“

Zazvonil telefon a ony se na sebe strnule zadívaly. Elise se usmála. „Jen ať si promluví se záznamníkem, že? My si toho máme ještě tolik co říct.“

„Proč sakra nebere telefon?“ Ryan projížděl tou plískanicí nejvyšší možnou rychlostí, až pneumatiky prokluzovaly na dláždění. Z Institutu už odešla a domácí telefon nezvedá. Pevně chytil volant jednou rukou a druhou vytočil informace, kde dostal číslo na nemocnici.

„Elise Warfieldovou,“ dožadoval se, „je to pacientka.“

„Doktorka Warfieldová byla dnes večer propuštěna.“

Ryanovi se sevřel žaludek. Dupl na plyn, až auto dostalo smyk. I přes své celoživotní přesvědčení vytočil číslo policie.

„Sežeňte detektiva Cooka.“

„Potřebuju ty kopie, Mirando. Kde je máš?“

„Já je nemám.“

„Ty víš, že lžeš, a navíc moc špatně. Já chci ty kopie.“ Elise tentokrát popošla kupředu. „Chceme to přece hezky čistě zakončit, ne?“

„Proč bych ti je měla dávat? Stejně mě zabiješ.“

Nora Roberts

„To jistě. Je to logický závěr, že? Ale...“, zamířila na Andrewa, „on by zemřít nemusel.“

„Nedělej to,“ Miranda rychle zvedla ruce, jako by se vzdávala, „prosím.“

„Dej mi ty sošky a neudělám to.“

„Jsou schované, v majáku.“ Hlavně pryč od Andrewa, pomyslela si.

„Skvělé. Jestlipak uhodneš, kde mě počali?“ Elise se rozesmála, až jí slzy vstoupily do očí. „Matka mi vyprávěla, jak ji tam jednou zavedl, že ji bude malovat – a pak ji svedl. Jak hezké, že to všechno skončí tam, kde to vlastně začalo.“ Elise pokynula pistolí. „Takže až po tobě.“

Miranda se naposled ohlédla na bratra a pak vyšla ze dveří. Věděla, že jí pistole míří někam do páteře. Na větším prostoru mohla mít šanci. Kdyby aspoň na chvilku odvedla Elisinu pozornost, mohla by to zkusit. Byla přece větší, silnější a uvažovala normálně.

„Policie už je na stopě,“ řekla a dívala se před sebe. „Detektiv Cook hodlá případ brzy uzavřít. On se nevzdá.“

„Po dnešku bude případ uzavřený. Jen běž. Vždycky jsi chodila tak rázným krokem.“

„Když mě zastřelíš, jak to chceš vysvětlit?“

„Doufám, že nebudu muset. Ale jestli ano, vložím zbraň do ruky Andrewovi a stisknu kohoutek ještě jednou. Bude to nechutný pohled, ale nakonec logický závěr vaší hádky. Tys ho udeřila, on tě zastřelil. Je to přece jen tvoje pistole.“

„Ano, já vím. Nemohlo být ale snadné přivodit si otřes mozku, potom co jsi zabila Richarda.“

„Jedna rána do hlavy, pár stehů a kolik soucitu mi to vyneslo. A taky skvělé alibi. Jak by se ta křehká drobná dívka mohla zmocit na něco takového, že?“

Zabodla hlaveň do Mirandiných ledvin. „Ale my dvě dobře víme, že zvládnou mnohem víc.“

„Ano, to už víme. Budu potřebovat baterku.“

„Tak ji vezmi. Asi ji pořád schováváš ve druhé zásuvce zleva. Jsi přece tak pečlivá.“

Temná žena

Miranda našla svítilnu a nenápadně ji potěžkala v ruce. To by mohla použít jako zbraň. Potřeboval jen příležitost.

Otevřela zadní dveře a vyšla do prudkého deště. Pomyslela na útěk do té husté mlhy, ale pistoli měla pořád přitisknutou k zádům. Byla by mrtvá dřív, než by udělala první krok.

„Vypadá to, že hezky promokneme. Tak dělej, jdi.“

Lehce shrbená proti větru a dešti se vydala směrem k majáku. Teď záleželo jenom na té vzdálenosti. Slyšela rozbouřené vlny hnané větrem. V záblescích se rýsovaly ostré hrany útesů.

„Ten plán ti nemůže vyjít, Elise.“

„Jen hezky šlapej.“

„Jestli mě zabiješ tady, poznají, že v tom byl ještě někdo jiný. Že to nemohl udělat Andrew. A pak přijdou na tebe.“

„Sklapni. Co se staráš? Tobě už to může být jedno.“

„Nikdy nedostaneš to, co jsem měla já. A o to ti přece jde. Jméno, rodokmen, postavení. Nikdy se toho nedočkáš.“

„Mýlíš se. Dostanu všechno. A ty budeš po smrti.“

„Richard si vedl deník.“ Miranda rozsvítila baterku, aby viděla na cestu a pevně ji stiskla v ruce. „Všechno si zapsal. Podrobně všechno, co udělal.“

„Lžeš!“

„Je tam každý krok, Elise. Všechno černé na bílém. Budou vědět, že jsem měla pravdu já. Živá, nebo mrtvá, sláva mi zůstane. Všechno tvoje snažení bylo marné.“

„Ty čubko. Ty prolhaná čubko!“

„Vždyť já tak špatně lžu.“ Stiskla zuby a prudce se otočila. Síla toho úderu zasáhla Elise do ruky a odhodila ji na zem. Miranda se na ni vrhla a snažila se dosáhnout na pistoli.

Spletla se, uvědomila si. Zdravý rozum nebyl žádná výhoda. Elise bojovala jako zvíře, zatínala do ní zuby i nehty. Miranda ucítila pálivou bolest na krku a teplou krev, jak se válely po zemi směrem ke hraně útesů.

Ryan vběhl do domu a zavolal ji jménem. Křičel znova a znovu a rychle spěchal po schodech do patra. Když našel Andrewa, srdce se mu v hrůze sevřelo.

Nora Roberts

Pak zaslechl rachot hromu a ozvěnu výstřelů. V panice rozrazil dveře na terasu.

Tam na útesech! Ve světle blesku zahlédl siluety dvou zápasících postav. Ve chvíli, kdy s modlitbou na rtech šplhal přes zábradlí a skákal dolů, viděl, jak zmizely ze srázu.

Dýchala přerývaně a v krku ji pálilo. Celé tělo ji bolelo. Cítila pach krve. Nahmátla kluzkou pažbu pistole a snažila se ji vykroutit. Vystřelila jí v ruce, jednou, dvakrát, až jí zalehlo v uších.

Někdo někde ječel a ječel. Pokusila se najít oporu pro nohy a zjistila, že jimi hází ve volném prostoru. V záblescích nad sebou zahlédla Elisinu tvář – zkřivenou s ústy roztaženými, zuby vyceněnými a šílenýma očima, ve kterých na chvíli spatřila sama sebe.

Odněkud z dálky zaslechla své jméno, zoufalé volání. Jako v odpověď se prudce otočila a trhla tělem. Elise do ní zaryla nehty a v tom sevření se přehouply před hranu útesu.

Jako by zaslechla ženský smích, anebo pláč, když její ruce rvaly kameny a hlínu a byly strhávány dolů.

V mysli jí vyvstaly tisíce modliteb a tisíce zmatených obrazů. Skála ji drásala kůži, jak se snažila zachytit na mokré stěně útesu. Bez dechu a polomrtvá hrůzou se ohlédla přes rameno a uviděla Elisin bílý obličej a temné oči a její ruku, která se jí pustila a ještě teď se na ni snažila zamířit revolver – a pak spadla dolů.

Miranda vzlykala a trásla se po celém těle. Přitiskla tvář na ledový kámen. Všechny její svaly se napínaly a prsty ji pálily. V hloubce pod ní burácelo moře, které tolik milovala, a netrpělivě na ni čekalo.

Zvedla hlavu zase nahoru proti vytrvalému dešti a podívala se na okraj útesu, necelého půl metru nad sebou, a pak na kužel světla majáku, který prorážel tmu, jako by ji ukazoval cestu.

Ne. Takhle tady zemřít nesmí. Zaměřila se na svůj cíl a ze všech sil se snažila najít oporu pro nohy. Podařilo se jí vyšplhat jeden upocený centimetr, pak druhý, a pak se jí boty znovu smekly.

Když si Ryan lehl nad sráz, visela už jen za konečky prstů.

„Bože, bože můj. Mirando, vydrž. Podívej se na mě. Mirando, podívej se na mě, chyt' mě za ruku.“

„Klouže to.“

Temná žena

„Chyt' se mojí ruky! Musíš se zvednout, jen o kousek.“ Snažil se rychle někde zapřít tělem a natáhl dolů obě ruce.

„Nemůžu se pustit. Mám zmrzlé prsty. Nemůžu. Spadnu.“

„Nesmíš.“ Po tváři mu spolu s deštěm stékal pot. „Dej mi ruku, Mirando.“ I když se mu hlava mohla strachy rozskočit, zazubil se na ni. „No tak, doktorko, věř mi.“

Vyrazila ze sebe jeden přerývaný vzlyk. Odtrhla ztuhlé prsty od kamene a chňapla po jeho ruce. Jeden nekonečně dlouhý okamžik cítila, jak se o ni otřela smrt. Pak se jeho ruka sevřela kolem její.

„A teď tu druhou. Potřebuju obě ruce.“

„Ach bože, Ryane.“ Ted' už naslepo pustila i druhou ruku.

Když se na něj zavěsila celou svou vahou, v první chvíli myslel, že letí dolů oba. Po centimetrech couval a proklínal déšť, který proměnil kámen v kluzké zrcadlo. Ale ona mu pomáhala ze všech sil, zatínala nohy do skály a námahou těžce dýchala.

Na hraně se zapřela lokty a do krve si je rozdírala, aby zdolala ten kritický bod. Nahoře se mu zhroutila do náruče. Ovinul ji pažemi a vtáhl ji na klín a v tom dešti jí tišivě pohupoval.

„Viděl jsem tě spadnout dolů. Myslel jsem, že jsi mrtvá.“

„Mohla jsem být.“ Tvář měla zabořenou do jeho hrudi, kde mu divoce bušilo srdce. Odněkud z dálky zaslechli kvílení sirén. „Kdybys nepřišel, o moc déle bych se neudržela.“

„Ale udržela ses,“ zvrátil jí hlavu a zadíval se jí do očí. Na tváři měla krev. „Dokázalas to. Ted' se můžeš držet mě.“ Zvedl ji a odnášel ji směrem k domu.

„A chvíli se nepouštěj.“

„Nebudu.“

Epilog

Přece to udělal. Jako by to nevěděla předem. Ten zlodějský parchant.

Věř mi, tvrdil. A ona ho poslechla. Zachránil jí život, jen aby ho pak nechal v troskách.

Chvíli ještě počkal, uvědomila si a přecházela po pokoji. Zůstal s ní, než se její rány zahojily a než bylo jasné, že je Andrew mimo nebezpečí.

Mohla se o něj opřít, když se potřebovala vymluvit z té noční můry, kterou zažila s Elise.

Ano, držel ji za ruku také při výpovědi. Potvrdila jeho lehce upravený příběh a přidala některé důležité detaily, jen aby ho uchránila od vězení.

Koneckonců, zachránil jí přece život. Ten lump!

A pak se beze slova, bez varování ztratil. Sbalil se a zmizel.

Věděla dobře, kam odjel. Byl to jediný další člověk, který věděl o té pronajaté garáži. Šel si pro *Temnou dámu* a touhle dobou už ji jistě měl, společně s *Davidem*. Nejspíš už je stihl i prodat nějakému svému klientovi a za tu horu peněz se opaloval někde v tropech na pláži, popíjel rumový punč a natíral zadek nějaké blondýně.

Jestli ho ještě někdy uvidí... neuvidí, to je jasné. Ten směnný obchod mezi nimi – ten legální s obrazy – za sebe nechal vyřídit svého manažera. Výstava měla nakonec obrovský úspěch. A on z toho vyšel ještě se slávou i díky tomu, že přispěl k vyřešení několika vražd.

Miranda měla zpátky svou pověst. Mezinárodní tisk na ni nepřestával pět chvátů.

Elise ji chtěla zničit, a nakonec jí pomohla k ještě většímu úspěchu.

Přišla jen o sošku a o Ryana a musela se s tím smířit.

Temná žena

Byla znovu sama ve velkém prázdném domě, protože o Andrewa pečovala jeho snoubenka. Pomalu se uzdravoval a byl šťastný a Miranda měla radost. A také jim děsivě záviděla.

Nakonec si přece jen vysloužila úctu svých rodičů, když už ne lásku. Ale stejně to nebyl žádný život.

Musí si vybudovat nový. Rozmrzele si prohrábla rukou vlasy. Nechá si poradit a vezme si konečně tu zaslouženou dovolenou. Snad si koupí i bikiny, opálí se a zažije nějaký románec.

Jasně, otevřela dveře na terasu a vyšla do teplé jasné noci.

Květiny, které zasadila do kamenných truhlíků už začínaly vonět. Pomalu se učila nacházet zalíbení v těchto malých radostech.

Prožívat okamžik.

Úplněk si razil cestu hvězdnou oblohou a ztichlé moře dole pod ním mírně šumělo. Znovu se ozval ten stesk.

Byl pryč už dva týdny. A nikdy se nevrátí, něco bylo prostě důležitější než ona.

Ale ona se z toho dostane. Vezme si dovolenou, ale stráví ji tady, kde potřebovala být a začne budovat svůj krásný nový domov. Dokončí práci na zahradě, nechá vymalovat dům a koupí nové záclony.

Třebaže už nikdy žádnému muži neuvěří, mohla věřit alespoň sama sobě.

„Tahle magická chvíle si žádá spíš rozevlátou róbu než tohle.“

Neotočila se hned. Ovládla to pokušení a obracela se pomalu za tím hlasem.

Stál tam a smál se na ni. Zase stál v černém zlodějském oblečení v její ložnici a smál se.

„Džíny a tričko...“, pokračoval, „i když je moc hezky vyplňuješ, hedvábné šaty by kolem tebe romanticky vlály.“ Vyšel za ní na terasu. „Ahoj, doktorko.“

Pozorovala, jak vztáhl ruku a pohladil ji škrábanec na tváři, který ještě docela nezmizel. „Ty parchante jeden,“ řekla a praštila ho pěstí do obličeje.

Trochu se zakymácel a o několik kroků ustoupil. Zakýval si čelistí a nahnátl na rtech trochu krve. „No, i tak se dá říct, vítám tě. Asi nemáš radost, že mě vidíš.“

Nora Roberts

„Jedinou radost by mi udělalo vidět tě skrz mříže, ty mizero. Využilš mě a lhal jsi. Prý věř mi, a celou dobu jsi šel jen po té bronzové sošce.“

Přejel si jazykem po dásních a ochutnal krev. Ta ženská má ale silnou pravačku. „To není přesné.“

Znovu zaťala pěst, připravená ji použít. „Byl jsi ve Florencii, nebo ne? Sedl jsi do letadla a šel si pro sošky!“

„Jistě. Vždyť jsem ti řekl, že to udělám.“

„Ty mizernej zloději!“

„Já jsem skvělý zloděj. I Cook si to myslel – jenom to nikdy nedokázal.“ Znova se usmál a prohrábl si černé vlasy, které mu vítr přitažlivě rozcuchal. „A teď jsem zloděj na odpočinku.“

Založila si ruce na prsou. „Umím si představit, že sis za ty sošky pořídil slušný důchod.“

„Člověk by mohl žít celý život bez práce, vlastně i několik životů, za to, co stojí Michelangelo.“ Sledoval, jak znovu zaťala pěsti. „Je to ta nejúžasnější věc, jakou jsem kdy viděl. Kopie byla slušná, ale nedokázala vystihnout srdce, mysl a podstatu té dámy. Nemůžu pochopit, že si je někdo mohl splést. *Temná dáma* zpívá, Mirando. Je nezaměnitelná.“

„Ona patří italskému lidu, do muzea, kde by ji každý mohl prohlédnout.“

„Poprvé jsi o ní promluvila jako o živé bytosti. Asi už chápeš, že umění není mrtvé.“ Zapálil si doutník. „Jak se má Andrew?“

„Aha. Tak teď se budeme bavit o rodině. Má se dobře. Elizabeth a Charles taky.“ Už o nich ani jinak nepřemýšlela než o Charlesovi a Elizabeth. „Žijí si zase ty své oddělené životy, a i když Elizabeth litovala ztráty *Temné dámy*, Elise ji zasáhla víc. Věřila jí a měla ji ráda.“ Odvrátila se. „Já vím, jaké to je. Cítit se využitá a zklamaná.“

Udělal krok směrem k ní, ale pak si to rozmyslel. Omluvy, lichotky a svádění nebylo pro Mirandu v tuhle chvíli to pravé.

„Využili jsme jeden druhého,“ opravil ji. „A docela slušně to vyšlo.“

„A teď jsme spolu skončili, takže co tu chceš?“

„Přišel jsem ti nabídnout obchod.“

„Vážně? A proč bych s tebou měla obchodovat?“

Temná žena

„Napadá mě hned několik důvodů. Ale nejdřív mi řekni jedno, proč jsi mě vlastně neudala policii?“

„Protože držím slovo.“

„Jen proto?“ Místo odpovědi jen trhla rameny.

„Dobře, tak k tomu obchodu. Mám něco, co se ti bude líbit.“

Odhodil nedopalek přes zábradlí a vrátil se do ložnice pro svou tašku. Vytáhl dobře zabalený předmět, který Miranda okamžitě poznala.

„No, není nádherná?“ Držel ji jako milenec milenku. „Byla to láska na první pohled. Ona je žena, která sráží muže na kolena a dobře to ví. Není vždycky laskavá, ale fascinuje mě. Nedivím se, že se kvůli ní i vraždilo.“

Zadíval se na Mirandu, jak tam stojí a měsíční světlo jí ozařuje vlasy. „Věřila bys, že když jsem ji vysvobodil z té zaprášené garáže – kde měla Elise mimochodem schované auto – měl jsem dojem, že slyším hrát harfu?“

Málem ji slyšela i teď, přesně jako ve svých snech. „A proč jsi ji sem přinesl?“

„Myslel jsem, že ji budeš chtít ještě vidět, abys měla jistotu, že jsem ji našel.“

„Věděla jsem, žes ji našel.“ Nemohla si pomoci, přistoupila blíž a přejela jí prstem po tváři. „Věděla jsem to hned, jak jsi odešel.“ Spustila ruku a zadívala se mu do tváře, do té krásné, zrádné tváře. „Nečekala jsem, že se vrátíš.“

„Abych byl upřímný, ani já ne.“ Postavil sošku na kamenný stolec. „Oba jsme dostali, co jsme chtěli. Ty máš zpět své dobré jméno. Bylas pomstěna a ještě mnohem víc. Jsi tak slavná, že ti určitě chodí nabídky od vydavatelů a filmařů, co chtějí práva na tvůj životní příběh.“

Bylo to tak a Mirandu to ještě nepřestalo udivovat. „Neodpověděl jsi mi na otázku.“

„Dostanu se k tomu,“ zašeptal. „Svoje slovo jsem tedy dodržel. Nikdy jsem neřekl, že vrátím *Davida*, a co se týče jí, slíbil jsem jen, že ji najdu. A našel jsem a teď je moje, proto můžeme jednat o obchodu. Jak moc bys ji chtěla?“

Musela se ovládat, aby neprozradila svůj úžas. „Ty bys ji chtěl prodat? Ty mi chceš prodat kradené zboží?“

Nora Roberts

„Vlastně jsem spíš myslel na směnný obchod.“

Vzpomněla si na sošku od Celliniho, která se Ryanovi tak líbila, potom na Donatella, a začaly ji svrbět dlaně. „A co bys za ni chtěl?“

„Tebe.“

Její rychlé myšlenky se zarazily o překážku. „Prosím?“

„Dámu za dámu. To se mi zdá fér.“

Přešla na druhý konec terasy. Byl to větší mizera, než si myslela. „Ty čekáš, že se s tebou vyspím výměnou za Michelangela?“

„Ale neblázni! Jsi v tom dobrá, ale tak moc zase ne, tak dobrý není nikdo. Chci všechno dohromady. Ona je moje, Mirando. Mohl bych se prohlásit i čestným nálezcem, kdyby to nebylo nechutné. Prostě ji mám, a ty ne. Ale během několika posledních dnů mi došlo, že ji nechci zdaleka tak moc jako tebe.“

„Asi jsem tě nepochopila.“

„Ale ano, jsi na to chytrá dost. Můžeš ji mít. Můžeš si ji postavit na krb nebo ji vrátit do Florencie. Můžeš ji používat jako dvevní zářezku, mně je to fuk. Jen když mi za ni dáš, co jsem řekl. Zachtělo se mi totiž žít v tomhle domě.“

„Ty tady chceš bydlet?“ Miranda cítila nesnesitelný tlak na prsou.

Přihmouřil oči. „Ty to snad vážně nechápeš. Ano, chci tady žít. Je to dobré místo pro výchovu dětí. No vidíš, už jsi zase bílá jako křída. Bože, to se mi na tobě právě tak líbí, jak tě vždycky šokuje, když někdo udělá něco nelogického. Já tě miluju, Mirando, víc, než je zdrávo.“

Vydala podivný zvuk, který se slovu nepodobal, protože její srdce vynechalo několik úderů.

Přistoupil k ní blíž. Nepohnula brvou. „Na dětech ale vážně budu trvat, Mirando. Jsem napůl Ir a napůl Ital, co bys taky mohla čekat?“

„To mě snad žádáš o ruku?“

„Propracovávám se k tomu. Možná tě to překvapí, ale něco takového není snadné ani pro mě. Řekl jsem, že tě miluju.“

„Slyšela jsem.“

„Krucí, ta je ale tvrdohlavá...“ Prudce se nadechla. „Chceš tu sošku, nebo ne?“ Než mohla odpovědět, chytil ji za bradu. „A miluješ mě.“ Svraštila obočí a on se rozesmál. „Nesnaž se to popřít. Kdyby ne,

Temná žena

udala bys mě v tu chvíli, kdy jsi pochopila, že jsem si vzal sošku pro sebe.“

„Už jsem se z toho dostala.“

„Nelži.“ Sklonil se a lehčeji políbil. „Ber, co nabízím, nebudeš litovat.“

„Jsi zloděj.“

„Byl jsem.“ Sáhł do kapsy. „A teď bychom to mohli zpečetit.“

Bránila se jeho polibku a chtěla vytrhnout ruku, na kterou se jí snažil navléci prsten. Prsten, pomyslela si šťastně, který už jí jednou věnoval.

„Nebud' taková.“ Znovu ji vzal za ruku, rozvinul jí prsty a zasunul prsten na své místo. „Ber to.“

Pochopila, co ji tak tížilo na prsou. To jí znovu začalo bít srdce. „Zaplatil jsi za něj?“

„Ježíši. Jasně že zaplatil.“

Chvíli přemýšlela a dívala se, jak kamínek září. Nechá ho trochu napnutého, pomyslela si. „Vrátím ji do Itálie. Vysvětlit, jak jsem k ní přišla, by asi nebylo snadné.“

„Něco už vymyslíme. Tak bereš, kruci?“

„Kolik těch dětí?“

Pomalů se začal zase usmívat. „Pět.“

Odfrkla si. „Prosím tě. Tak dvě, možná.“

„Tři, s tím, že se dál uvidí.“

„Tři, poslední slovo.“

„Platí.“ Skláníl se k jejím rtům, ale ona ho pleskla do hrudníku. „Ještě nejsem hotová.“

„Ale budeš, jen co tě začnu líbat,“ řekl s arogancí, která ji přiměla k úsměvu.

„Už nikdy žádné krádeže,“ pronesla přísně, „za žádnou cenu.“

Trhl sebou. „A co když se stane něco výjimečného?“

„Za žádnou cenu.“

„Dobře, skončil jsem,“ zamumlal a promnul si místo, kde ho předtím plácla. „Za žádnou cenu.“

„A odevzdáš mi všechny falešné doklady, které jsi během té své pochybné kariéry použil.“

Nora Roberts

„Všechny? Ale...“ Zmlkl. „Dobře.“ Kdyby to bylo nutné, snadno dostane nové. „Co dál?“

„To by mělo stačit.“ Dotkla se jeho tváře a pak ji vzala do dlaní. „Taky tě miluju víc, než je zdrávo,“ vrátila mu ta krásná slova. „Přistoupím na ten tvůj obchod a vezmu si tě. Ale ty za to dostaneš mě a k tomu Jonesovic kletbu. Abych ti nepřinesla smůlu...“

„Doktorko,“ zabořil rty do její dlaně, „věř mi, tvoje smůla už je pryč.“